

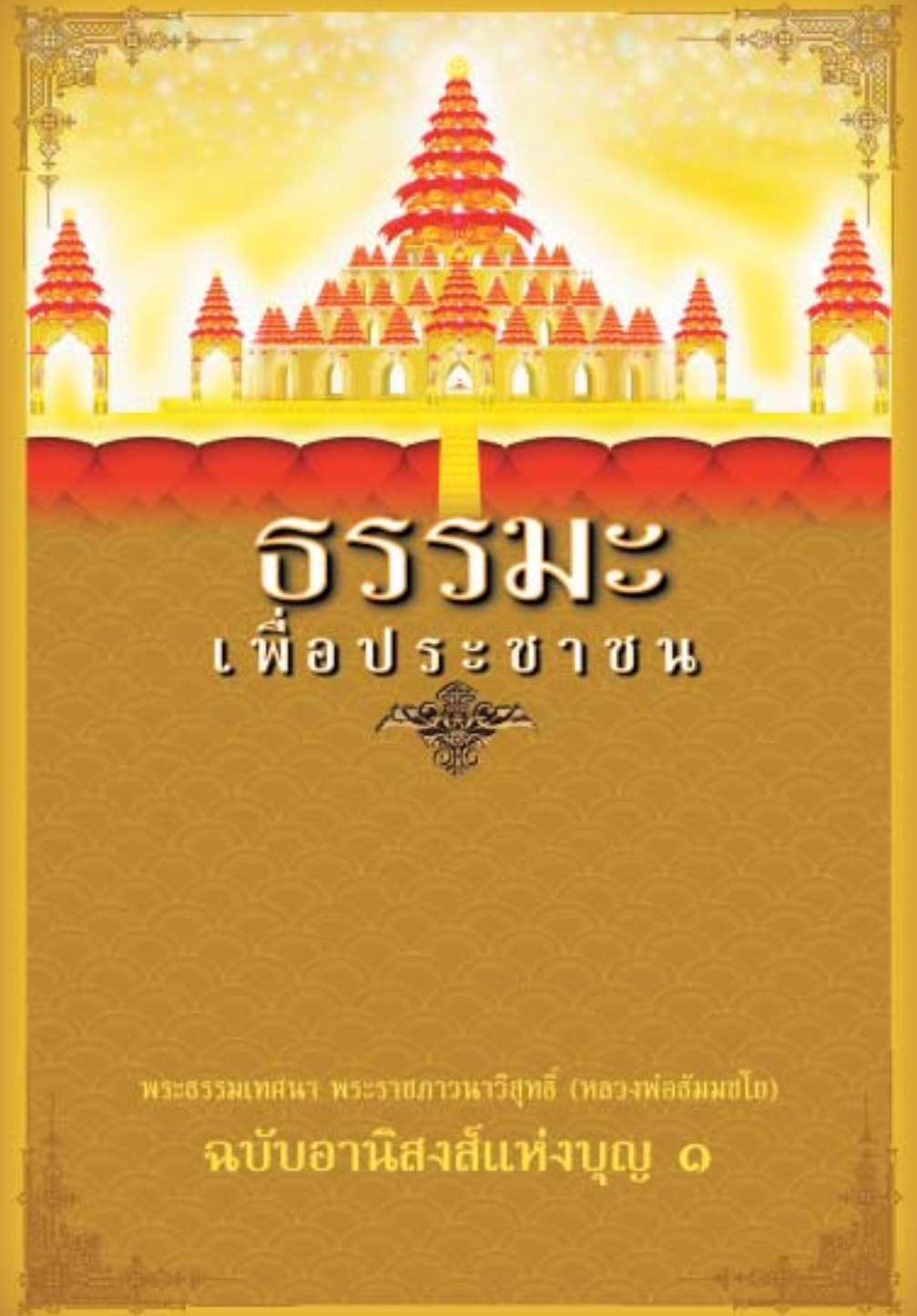

ธรรมะ เพื่อประชาชน

พระธรรมเทศนา
พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดัมมชโย)
ฉบับอานิสงส์แห่งบุญ ๑

“บุญ คือ ความดีที่เราทำ
ทั้งจากการทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา
ก่อกำเนิดใจเราให้ใส สะอาด บริสุทธิ์
ยิ่งบริสุทธิ์ ปราศจาก
ความโลภ ความโกรธ ความหลง มากเท่าไร
บุญก็ยิ่งมาก เมื่อมีบุญมากจะปรารถนาอะไรก็ได้ทั้งนั้น
ความสุข ความสำเร็จ ความสมหวัง
ก็จะบังเกิดขึ้นแก่เราทุกอย่าง
จนกระทั่งไม่อยากจะอะไรอีกเลย
อยากจะปฏิบัติธรรม อยากจะอยู่ในกลางของกลาง
เพื่อมุ่งเข้าไปหาที่สูงสุดในกลางอย่างเดียว”

หลวงพ่อทวด

ธรรมะ เพื่อประชาชน

พระธรรมเทศนา พระราชภาวนาวิสุทธิ (ทองพ้ออัมมชโย)

ฉบับอานิสงส์แห่งบุญ ๑

จัดทำเนื่องในวาระครบรอบ ๖๐ ปี

พระราชภาวนาวิสุทธิ (ทองพ้ออัมมชโย)

วันที่ ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗

วัดพระธรรมกาย

มูลนิธิธรรมกาย
DHAMMAKAYA FOUNDATION

พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อัมมชโย)

คํ ำ น้ ำ

ย้อนประวัติศาสตร์ไปเมื่อ ๒,๕๐๐ กว่าปีก่อน พระบรม-
โพธิสัตว์ผู้เป็นมหาบุรุษ ทรงถืออุบัติขึ้นบนโลก พระองค์ตรัสรู้
อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ เพื่อยังมวลมนุษยชาติและสรรพสัตว์
ทั้งหลาย ให้หลุดพ้นจากทุกข์ภัยในสังสารวัฏไปสู่เอกนัตบรมสุข
ในอายตนิพพาน

ตลอดระยะเวลา ๔๕ พรรษา ของการเผยแผ่พระธรรม
อันประเสริฐ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเปิดเผยความจริงแท้
ของชีวิต ให้มนุษย์และเทวดาได้ประจักษ์ ทรงเผยความลึกลับของ
กฎแห่งกรรม อันเป็นกฎสากลของโลกที่มีผลบังคับต่อเหล่า
สรรพสัตว์ในภพสาม และทรงชี้ทางรอดจากอบาย เพื่อให้สรรพชีวิต
ได้ดำเนินไปสู่หนทางสวรรค์และนิพพาน แม้กาลเวลาจะล่วงเลย
มาจวบจนปัจจุบันนี้ พระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ก็ไม่ได้
สูญหายไปไหน ยังคงถูกเก็บบันทึกไว้อย่างดีในพระไตรปิฎก

คำนำ

รวบรวมสาระในพระธรรมเทศนาและจัดพิมพ์ขึ้นเป็นหนังสือ
ธรรมะ เพื่อเป็นธรรมทานแก่ผู้มีบุญทั้งหลาย ในวาระมหามงคล
๖๐ ปี พระราชภาวนาวิสุทธิ ซึ่งมีทั้งหมด ๑๔ เล่มๆ ละ ๖๐ เรื่อง
รวมทั้งหมด ๑,๐๘๐ เรื่อง

หนังสือธรรมะชุดนี้ จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งทั้งต่อ
บรรพชิตและคฤหัสถ์ ในภาวะที่โลกกำลังขาดแคลนธรรมะของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและต้องการยอดกัลยาณมิตรผู้เป็นแสงสว่าง
แก่โลก การศึกษาธรรมะในหนังสือชุดนี้ นับว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี
เพื่อจุดประกายให้เกิดการศึกษาค้นคว้าพระไตรปิฎก และธรรมะ
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ละเอียดลึกซึ้งยิ่งๆ ขึ้นไป

คณะผู้จัดทำและเหล่าศิษยานุศิษย์ทุกคน ขอกราบ
ขอบพระคุณพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ ที่ได้เมตตา
อนุญาตให้นำออกพิมพ์เผยแพร่ เพื่อเป็นธรรมทาน ในวาระ
อันเป็นมหามงคลนี้

คณะผู้จัดทำ
ศิษยานุศิษย์พระราชภาวนาวิสุทธิ

๒๒ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๗

สารบัญ

คำนำ	๓
๑. อานิสงส์ถวายเป็นสงฆ์	๑๑
๒. อานิสงส์ถวายเป็นสังฆาราม	๑๙
๓. อานิสงส์ถวายเป็นมหาวิหารทาน	๒๗
๔. อานิสงส์ถวายเป็นวิหาร	๓๕
๕. อานิสงส์ถวายเป็นเสา ๑ ต้น ร่วมสร้างศาลา	๔๕
๖. อานิสงส์ถวายเป็นรองเท้า	๕๓
๗. อานิสงส์ถวายเป็นที่นอน	๖๑
๘. อานิสงส์ถวายเป็นทานแด่พระสงฆ์	๗๑
๙. อานิสงส์ถวายเป็นหมอน้ำหอม	๗๙
๑๐. อานิสงส์ถวายเป็นข้าวมธุปายาส	๘๙
๑๑. อานิสงส์ถวายเป็นเสา ๕ ต้น ร่วมสร้างหอฉัน	๙๗
๑๒. อานิสงส์ถวายเป็นนมสด	๑๐๗
๑๓. อานิสงส์ของการทำจิตผ่องใส	๑๑๕
๑๔. อานิสงส์ถวายเป็นวัดเวฬุวัน	๑๒๕

๑๕. อานิสงส์ถวายปูนขาวร่วมสร้างเจดีย์ ๑๓๓

๑๖. อานิสงส์ถวายอาสนะสงฆ์ ๑๔๓

๑๗. อานิสงส์ถวายข้าวตัง ๑๕๑

๑๘. อานิสงส์ถวายผ้าครึ่งท่อน ๑๕๙

๑๙. อานิสงส์ถวายตั้ง ๑๖๙

๒๐. อานิสงส์ถวายงา ๑๗๗

๒๑. อานิสงส์ถวายทานด้วยตัวเอง ๑๘๕

๒๒. อานิสงส์ถวายเกสัช ๑๙๓

๒๓. อานิสงส์การเป็นศรีภรรยาที่ดี ๒๐๑

๒๔. อานิสงส์ถวายน้ำอ้อย ๒๑๑

๒๕. อานิสงส์ถวายพวงมาลัย ๒๒๑

๒๖. อานิสงส์ถวายประทีป ๒๒๙

๒๗. อานิสงส์ถวายผ้าไตร ๑ แขนง ๒๓๙

๒๘. อานิสงส์ถวายยารักษาโรค ๒๔๙

๒๙. อานิสงส์ถวายมะม่วง ๒๕๗

๓๐. อานิสงส์ถวายผลพุทรา

๒๖๕

๓๑. อานิสงส์ต้อนรับดี

๒๗๓

๓๒. อานิสงส์ขออน้อยให้มาก

๒๘๑

๓๓. อานิสงส์ถวายสังฆทาน

๒๙๑

๓๔. อานิสงส์ถวายศาลาจาตุรमुख

๒๙๙

๓๕. อานิสงส์ถวายเข็ม

๓๐๗

๓๖. อานิสงส์ถวายขนมเบื้อง

๓๑๗

๓๗. อานิสงส์ถวายบัลลังก์ทองแสนตัว

๓๒๕

๓๘. อานิสงส์ถวายรูปหอม

๓๓๓

๓๙. อานิสงส์ถวายม้าอาชาไนย

๓๔๑

๔๐. อานิสงส์ถวายอาหารบิณฑบาต

๓๕๑

๔๑. อานิสงส์ถวายภัตตาหาร

๓๕๙

๔๒. อานิสงส์ถวายน้ำผึ้ง

๓๖๙

๔๓. อานิสงส์ถวายขนมสด

๓๗๗

๔๔. อานิสงส์ถวายผ้าเนื้อดี

๓๘๗

๔๕. อานิสงส์ถวายน้ำดื่มแด่พระพุทธเจ้า	๓๙๕
๔๖. อานิสงส์ถวายน้ำดื่มแด่พระสงฆ์	๔๐๓
๔๗. อานิสงส์ถวายผ้าหนึ่งคู่	๔๑๑
๔๘. อานิสงส์ถวายร่ม	๔๑๙
๔๙. อานิสงส์ถวายดอกกรรณิการิ	๔๒๙
๕๐. อานิสงส์ถวายดอกบัวและธงชัย	๔๓๗
๕๑. อานิสงส์ถวายดอกไม้หอม	๔๔๗
๕๒. อานิสงส์ถวายดอกอ้อ	๔๕๕
๕๓. อานิสงส์ถวายเครื่องอัฐบริขาร	๔๖๕
๕๔. อานิสงส์สมาทานศีล ๕	๔๗๓
๕๕. อานิสงส์แห่งความขีดมั่นในศีล	๔๘๑
๕๖. อานิสงส์รักษาศีลครึ่งวัน	๔๘๙
๕๗. อานิสงส์รักษาศีลจนตลอดชีวิต	๔๙๙
๕๘. อานิสงส์รักษาอุโบสถศีล	๕๐๗
๕๙. อานิสงส์รักษาอุโบสถศีลครึ่งวัน	๕๑๗
๖๐. อานิสงส์ให้ข้าวสุ่นักิน	๕๒๗
ประวัติย่อ พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อรัญมชโย)	๕๓๕
พจนานุกรม	๕๓๙
วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น	๕๕๓
รายนามเจ้าภาพ	๕๖๑

อ นั ส ง ส์

ถ ว ย อ ร ร ม ส ง มั

บุคคลพื้่นำความตระหนี่ออกไปเสีย
พื้่นข่มความตระหนี่ซึ่งเป็นตัวมลทิน แล้วพื้่นให้ท่านเกิด
เพราะบุญทั้งหลายเป็นที่พื้่นของเหล่าสัตว์ในโลกหน้า

๑๒

การสั่งสมบุญเป็นหน้าที่หลักของมวลมนุษยชาติทั้งหลาย เพราะบุญเป็นเบื้องหลังของความสุขและความสำเร็จทุกอย่าง อย่าง การเดินทางไกลในสังสารวัฏอันยาวไกล ที่หาเบื้องต้น ท่ามกลาง และที่สุดไม่ได้นี้ จำเป็นต้องมีเสบียงในการเดินทางคือบุญกุศล ซึ่งจะเป็นเหตุทำให้เราไม่พลัดตกไปในอบายภูมิ แต่กลับจะได้ เวียนวนอยู่ในสุคติโลกสวรรค์ ได้มีโอกาสชำระกาย วาจา ใจ ให้สะอาดบริสุทธิ์มากยิ่งขึ้น จนกระทั่งหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ เข้าสู่อายุตนิพพานอันเป็นเป้าหมายปลายทางของชีวิต ดังนั้น การสั่งสมบุญจึงเป็นสิ่งที่ต้องทำควบคู่กันไปกับการทำธุรกิจการ งาน การดำเนินชีวิต โดยเฉพาะบุญที่เกิดจากการเจริญสมาธิ ภาวนาเป็นบุญพิเศษที่จะเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้หลุดพ้นจาก กิเลสอาสวะทั้งปวง สามารถไปถึงฝั่งพระนิพพานได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน อัมมสูตร ว่า

“ตสุมา วิเนยฺย มจฺเฌรํ ทชฺชา ทานํ มลาภิฏฺฐ

ปญฺญานิ ปรโลกสมิ ปตฺถุจา โหนติ ปาณินิ

บุคคลพึงนำความตระหนี่ออกไปเสีย พึงข่มความตระหนี่ ซึ่งเป็นตัวมลทิน แล้วพึงให้ทานเถิด เพราะบุญทั้งหลายเป็น ที่พึงของเหล่าสัตว์ในโลกหน้า”

เราจะได้อินกันเป็นประจำว่าเวลาตายไปแล้วต้องเกิดเป็น

อานิสงส์ถวายอารามสงฆ์

๑๓

อย่างนั้นอย่างนี้ เป็นเวลาถึง ๕๐๐ ชาติบ้าง ๑,๐๐๐ ชาติบ้าง พวกเราอาจสงสัยว่า กระบวนการส่งผลของกุศลวิบากนั้นเป็นอย่างไร สมมติว่า เราได้ทำบุญถวายภัตตาหารเป็นสังฆทานแด่พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าพร้อมทั้งพระอริยสาวก เมื่อถวายทานเสร็จ พระพุทเธองค์ก็สอดญาณดูกำลังบุญที่ติดอยู่ในศูนย์กลางกาย ทานมองด้วยธรรมจักขุของกายธรรมอรหัตที่ทำให้ตรัสรู้เป็นพระลัมมาลัมพุทเธเจ้า ซึ่งปราศจากกิเลสอาสวะ ทรงรู้ได้ด้วยญาณทัสสนะ ดังนั้นจึงทั้งเห็นแจ้งและรู้แจ้งที่เรียกว่า ตรัสรู้

ได้ทรงเห็นเป็นภาพว่า บุญที่ได้ถวายภัตตาหารเป็นสังฆทานนี้ จะส่งผลเป็นภาพที่ต่อเนื่องกันไป เช่น เกิดเป็นพระราชาทองเทวดาเป็นเวลา ๕๐ ชาติ จะเห็นเป็นภาพต่อกันไปอย่างเดียวกันนี้ถึง ๕๐ ครั้ง แล้วเห็นต่อไปอีกว่า เมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์จะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิปกครองทวีปทั้ง ๔ คือ สมมติว่า ๕๐๐ ชาติ ก็เห็นภาพอย่างนี้ ๕๐๐ ครั้ง ต่อๆ กันไปอย่างนั้น เห็นไปตลอดสาย เกิดเป็นพระราชารัชมิกราชาอีก ๑,๐๐๐ ชาติ ก็เห็นไป ๑,๐๐๐ ครั้ง ทรงเห็นแจ้งอย่างไร ก็ทรงมีพุทธพยากรณ์อย่างนั้น จะบรรลุมรรคผลนิพพานในยุคลสมัยของใคร ก็ตรัสบอกไปตามภาพที่เห็นนั้น พระองค์มองต่อกันไปจนถึงภพชาติสุดท้าย ด้วยญาณทัสสนะและธรรมจักขุอย่างนี้จึงเห็นได้ชัดเจนแจ่มแจ้งเหมือนเอาเลนส์ใจซ้อนใส่เข้าไปด้วยกัน

หลายๆ เลนส์ นับเลนส์ไม่ถ้วน แล้วส่องขยายให้เห็นชัดๆ อย่างนั้น นี่คือนิยามของการส่งผลของวิบากที่เป็นบุญอย่างย่อๆ เพื่อให้เข้าใจกันได้ง่ายๆ

*ครั้งหนึ่ง ในสมัยของพระพุทธมุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธองค์ได้เสด็จเข้าไปนครหงสาวดีเพื่อแสดงธรรมให้พระบิดาฟัง พราหมณ์คนหนึ่งมีสมบัติ ๘๐ โกฏิ ได้เข้าไปร่วมฟังธรรมในมหาสมาคมนั้นด้วย ท่านได้ยินพระพุทธองค์ทรงพยากรณ์ดาบสตนหนึ่ง ได้ใช้อธิปาทิหารีย์ นำดอกไม้มาบังแสงแดดให้กับพุทธบริษัทที่มาฟังธรรม ซึ่งนั่งล้อมรอบพระองค์กว้างเป็นระยะทางถึง ๑ โยชน์ พระพุทธองค์ทรงพยากรณ์ว่า “ต่อไปในอนาคตกาล ดาบสท่านนี้จะได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ในสมัยของพระโคตมพุทธเจ้า และเป็นผู้เลิศในด้านพระธรรมกถึก”

พราหมณ์สุชาติได้ยินคำพยากรณ์เช่นนั้น ประารณนาจะได้บุญใหญ่เช่นนั้นบ้าง จึงตัดสินใจรวบรวมทรัพย์สมบัติทั้งหมดที่มีอยู่ นำไปซื้อที่ดินเพื่อสร้างวัดขึ้น เมื่อดูชัยภูมิแล้ว เห็นว่าที่ดินบริเวณหน้าพระนครเหมาะสมต่อการสร้างวัด จึงซื้อสวนชื่อว่า โสภณะ ซึ่งตั้งอยู่ด้านหน้าพระนคร แล้วจึงเริ่มสร้าง

๑๕

สังฆารามถวายเป็นธรรม นอกจากสร้างวัดแล้ว ยังทำการตกแต่ง เรือนยอด ปราสาท มณฑป ถ้ำ ในที่จกรม เพื่อให้ดูเหมือน เป็นวัดป่า อะไรที่ยังขาดตกบกพร่องก็แสวงหามา เพื่อที่ว่า พระภิกษุจะได้ปฏิบัติธรรมอย่างสะดวกสบาย ภายในวัดจึง พรังพร้อมไปด้วยเครื่องอุปโภคบริโภค

ท่านได้ตั้งการอารักขาด้วยการก่อสร้างกำแพง เพื่อไม่ให้ สัตว์ร้ายหรือผู้ไม่หวังดี เข้ามาก่อวุ่นความสงบ สร้างที่พัก อาศัยให้ญาติโยมที่ตั้งใจมาปฏิบัติธรรม ภายในวัดได้จัดแบ่งเขต เป็นสัดส่วน ทั้งเขตสังฆาวาสและเขตของอุบาสกอุบาสิกา เมื่อเห็นว่า ทุกอย่างไม่ขาดตกบกพร่องแล้ว จึงได้ถวายภัตตาหาร แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมด้วยพระชีนาสพพันหนึ่ง หลัง เสร็จกิจแล้ว ได้กล่าวคำถวายสังฆารามแด่พระสัมมาสัม- พุทธเจ้า

พราหมณ์ได้กราบทูลว่า “อารามชื่อโสภณะนี้ ข้า พระองค์ซื้อด้วยทรัพย์ที่แสวงหามาตลอดทั้งชีวิต ทุ่มทะเลร้าง ขึ้นเพื่อหวังบุญเป็นที่ตั้ง ด้วยอานิสงส์แห่งการถวายสังฆาราม ในครั้งนี้ ขอจงเป็นพลวปัจจัยให้ข้าพระองค์ ได้เป็นภิกษุผู้ทรง พระวินัยในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้าด้วยเถิด”

อานิสงส์ถวายเป็นธรรมสงฆ์

๑๖

พระบรมศาสดาทรงตรวजूว่า ความปรารถนาของพราหมณ์นี้จะสำเร็จหรือไม่ ครั้นเมื่อพิจารณาเห็นแล้ว จึงทรงพยากรณ์ว่า “ผู้ใดได้มอบถวายสังฆารามที่สร้างเรียบร้อยแล้ว พระพุทธเจ้า เราตถาคตกล่าวสรรเสริญเขาผู้นั้น จตุรงคเสนา คือ พลช้าง พลม้า พลรถ และพลเดินเท้า จักแวดล้อมผู้นั้นอยู่เป็นนิตย์ นี่เป็นผลแห่งการถวายสังฆาราม เครื่องดุริยางค์หกหมื่น และกลองทั้งหลายที่ตกแต่งไว้อย่างสวยงาม จักประโคมห้อมล้อมผู้นั้นอยู่เป็นนิตย์ ผู้นั้นจักรื่นเริงใจอยู่ในเทวโลกเป็นเวลาสามหมื่นกัป จักเป็นท้าวสักกะเสวยเทวราชสมบัติถึงพันครั้ง จักได้เสวยสมบัติทั้งหมดที่ราชาแห่งทวยเทพจะพึงครอบครอง จักเป็นผู้มีสมบัติดกไม่พร่อง เป็นพระเจ้าจักรพรรดิในแว่นแคว้นหนึ่งพันครั้ง เสวยราชสมบัติอันไพบูรณ์ในแผ่นดินนับครั้งไม่ถ้วน ในอีกแสนกัปแต่กับนี้ไป เธอจักได้เป็นสาวกของพระโคตมพุทธเจ้า ได้ฉายานามว่า อุบาลี เธอจักเป็นผู้ทรงพระวินัย เป็นผู้ฉลาดในฐานะและอฐานะ ดำรงไว้ซึ่งพระศาสนาของพระชินเจ้า”

เมื่อท่านพราหมณ์สุชาติได้ยินคำพยากรณ์จากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเช่นนั้นแล้ว ก็บังเกิดความปิติใจเหมือนกับว่ากำลังจะได้สมบัติใหญ่ตามที่พระบรมศาสดาทรงพยากรณ์ไว้แล้ว ซึ่งจะบังเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้กันเลยทีเดียว ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา จะแสวงหาโอกาสอุปัฏฐากบำรุงพระบรมศาสดาพร้อมทั้งหมู่

๑๓

ภิกษุสงฆ์ โดยเที่ยวแวะเวียนเข้าออกระหว่างวัดกับบ้านเป็นประจำมิได้ขาด จิตใจผูกพันอยู่เพียงกับวัดที่ตนเองได้ก่อสร้างขึ้นมาเท่านั้น

ครั้นเมื่อละสังขารแล้ว ได้ประสบกับผลบุญที่เกิดจากการถวายสังฆารามในครั้งนั้น ตรงตามพุทธพยากรณ์ที่ได้รับจากพระบรมศาสดาที่กลายเป็นความจริงทุกประการ จนกระทั่งมาถึงภพชาติสุดท้ายท่านได้ออกบวชเป็นพระชื่อว่า อุบาสี ได้รับตำแหน่งเอตทัคคะอันยอดเยี่ยม เป็นผู้เลิศในด้านทรงจำพระวินัย ท่านได้ถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต ถึงกับเปล่งอุทานว่า “ข้าแต่พระมหาวิระ ข้าพระองค์เดือดร้อนเพราะเคราะห์คือความมืด เสาะแสวงหาแสงสว่างคือญาณ เพื่อให้รอดพ้นจากความมืด จึงได้พบพระศากยมุณีผู้ทรงกำจัดความมืดคือกิเลสออกไปได้ พระองค์ได้ทรงกำจัดความมืดในใจให้ข้าพระองค์

ข้าแต่พระมุณี ข้าพระองค์หมายใจไว้แนกกับเพื่อขอบำรุงพระองค์ นมัสการทั้งเช้า ทั้งเย็น เหมือนทวยเทพมุ่งหมายผลของเถาว์ลัยชื่ออาสาวดี การปรนนิบัติและการนมัสการของข้าพระองค์ไม่เป็นโมฆะ บัดนี้ ข้าพระองค์ปราศจากอุปธิ สงบระงับแล้ว เบิกบานแล้วเพราะพุทธบารมี ข้าพระองค์ได้ปรารณาตำแหน่งนี้มาเป็นเวลาแสนกัป บัดนี้ได้บรรลุประโยชน์นั้นแล้ว ภพทั้งหมดข้าพระองค์ถอนแล้ว วิชชา ๓ ข้าพระองค์ได้บรรลุแล้ว

วิชา ๘ ปฏิสัมภิยา ๔ วิโมกข์ ๘ และอภิญญา ๖ เหล่านี้
ข้าพระองค์ได้ทำให้แจ้งแล้ว”

เราจะเห็นได้ว่า บุญทั้งหลายที่ได้ทำไว้อย่างดีแล้ว
สามารถทำความปรารถนาที่เราทั้งหลายต่างตั้งใจเอาไว้ให้
กลายเป็นจริงได้ ถ้าหากตั้งใจทำตามโนปนิธานอย่างแน่วแน่
ขอเพียงไม่ย่อท้อ ไม่ลั่นหวัง มีความมานะบากบั่น สัมสมบุญกัน
เรื่อยไป ลักวันหนึ่งก็จะสมปรารถนา “บุญ” คำเดียวมีคุณค่า
ต่อชีวิตจิตใจของเราอย่างมาก ทุกสิ่งทุกอย่างจะกลายเป็นจริง
ขึ้นมาได้ ต้องอาศัยบุญเป็นหลัก โดยเฉพาะบุญที่จะนำพาตนเอง
และสรรพสัตว์ไปสู่การรู้วิญญะ เพื่อมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรมนั้น
ต้องเป็นบุญใหญ่มากๆ และต้องสร้างไปอีกนับภพนับชาติไม่ถ้วน
ให้มีความมุ่งมั่นตั้งใจมั่นสร้างบารมีในทุกรูปแบบให้ครบถ้วน
บริบูรณ์ แล้วสักวันหนึ่งเราจะสมปรารถนา ได้เข้าถึงความเต็ม
เปี่ยมบริบูรณ์ในชีวิตกันทุกๆ คน

อ ำ นั ส ง สั

ถ ว าย สั ง ม า ร าม

นรชนใด ถวายวิหารแก่สงฆ์

นรชนนั้น ท่านกล่าวว่า ชื่อว่าให้อายุ วรรณะ สุขะ พละ
และปฏิภาณอันประเสริฐ ที่พระพุทธรเจ้าทรงสรรเสริญแล้ว

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆาราม

๒๑

จิตใจที่ใสสะอาดบริสุทธิ์ประกอบด้วยความรักและความเมตตาเป็นทางมาแห่งสันติภาพอันไพบูรณ์ เป็นหลักพื้นฐานที่จะทำให้มนุษยชาติอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข พลังมวลแห่งความบริสุทธิ์จะช่วยเปลี่ยนแปลงกระแสโลกที่กำลังร้อนแรงด้วยไฟกิเลส มาเป็นกระแสแห่งความดีที่รูกเจียบไปในบรรยากาศ มวลมนุษยชาติจะปรองดองกัน จะช่วยเหลือเกื้อกูลกัน โดยถือว่าพวกเราทุกคนคือเครือญาติเดียวกัน ที่ต้องเดินทางไกลในวัฏสังสารไปสู่นิพพาน

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน มรุตตถวิลาสินี ว่า

“อายุญจ วณณญจ สุขี พลญจ

วรํ ปสตุถํ ปฏิภาณเมว

ททาติ นามาติ ปวฺจุจเต โส

โย เทติ สงฺขมฺส นโร วิหารํ

นรชนใด ถวายวิหารแก่สงฆ์ นรชนนั้น ท่านกล่าวว่า
ชื่อว่าให้อายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณอันประเสริฐ
ที่พระพุทธเจ้าทรงสรรเสริญแล้ว”

การทำบุญวิหารทานเป็นสังฆาราม เป็นสิ่งที่พระลัมมา-
สัมพุทธเจ้าทรงสรรเสริญ เพราะเป็นการอำนวยการความสะดวก
แต่พระสงฆ์ผู้ประพฤติธรรม มุ่งขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆาราม

๒๒

และมีอานิสงส์ใหญ่ การที่จะบำเพ็ญสมณธรรมให้ได้สะดวกนั้น ต้องอาศัยสถานที่ที่เป็นสัปปายะ เหมาะสมต่อการทำความเพียร เพราะพระสงฆ์ได้สละความสุขทางโลก เพื่อมาแสวงหาสาระที่แท้จริงในทางธรรม มุ่งทำพระนิพพานให้แจ้ง จึงไม่สะดวกที่จะมาก่อสร้าง จำเป็นต้องอาศัยพุทธศาสนิกชนนี้แหละ ช่วยกันเป็นกำลังส่งเสริมสนับสนุนให้ท่านประพฤติธรรมได้โดยไม่ต้องเดือดร้อน เพราะฉะนั้นผู้ถวายวิหารแด่สงฆ์ ท่านจึงกล่าวว่า เป็นผู้ให้อายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ ผลบุญอันไม่มีประมาณจะเกิดขึ้นกับผู้กระทำ ทำให้มีความสุขในทุกสถาน สมบูรณ์ด้วยมนุษยสมบัติ ทิพยสมบัติ กระทั่งนิพพานสมบัติ

พระอานนท์เถระเป็นตัวอย่างของยอดนักสร้างบารมี ผู้ที่ได้ถวายวิหารเป็นสังฆทานแด่ภิกษุสงฆ์โดยมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประมุข ด้วยอานิสงส์นั้น ทำให้ท่านเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับพระพุทธองค์มากที่สุด จนได้รับยกย่องว่าเป็นยอดของภิกษุผู้เป็นพุทธอุปัฏฐาก แล้วยังเป็นพหูสูตอีกด้วย ปฏิจลสมุปบาทธรรม แม้เป็นธรรมที่ลึกซึ้ง ยากต่อการเข้าใจ ก็ดูเหมือนเป็นธรรมที่ง่ายสำหรับท่าน ท่านมีโอกาสดำฟังธรรมและสอบถามธรรมะในสำนักของพระบรมศาสดา จนได้เป็นยอดของภิกษุผู้เป็นพหูสูตที่เป็นเช่นนี้ ส่วนหนึ่งก็เพราะว่า ในอดีตท่านได้ถวายมหาวิหารเป็นสังฆทานนั่นเอง

อานิสสังฆาวาสังฆาราม

๒๓

*เรื่องมีอยู่ว่า ในแสนกัป นับแต่ภัทรกัปนี้ พระบรม-
ศาสดาทรงพระนามว่า ปทุมุตตระ ได้อุบัติขึ้นในโลก ทุกครั้งที่
ทรงยกพระบาทเพื่อจะเหยียบลงบนแผ่นดิน ดอกบัวหลวง
ดอกใหญ่ก็ชำแรกแผ่นดินขึ้นมา กลีบดอกบัว วัดได้ ๙๐ คอก เกสร
๓๐ คอก ฝัก ๑๒ คอก มีละอองเกสรประมาณ ๙ หม้อ ส่วน
พระบรมศาสดา ทรงมีความสูง ๕๔ คอก ระหว่างพระพาหา
ทั้งสองวัดได้ ๑๔ คอก พระนลาต ๕ คอก พระหัตถ์และพระบาท
ยาว ๑๑ คอก เมื่อพระองค์ทรงเหยียบดอกบัว ละอองเกสรที่มี
ประมาณ ๙ หม้อ ก็ฟุ้งขึ้น กลิ่นหอมกระจายไปทั่วทุกสารทิศ
จึงทำให้พระองค์มีพระนามเช่นนั้น

พระพุทธร่องค์ทรงมีพระเชษฐภคินี คือน้องชายร่วมบิดา
ชื่อสุนนกุมาร แม้สุนนกุมารไม่ได้เสด็จออกผนวชตามพระเจ้าพี่
แต่ก็มีความเคารพศรัทธาเลื่อมใสในบวรพระพุทธศาสนา เมื่อ
ว่างเว้นจากพระราชกรณียกิจก็หาโอกาสไปฟังธรรมจาก
พระบรมศาสดาเป็นประจำมิได้ขาด ทุกครั้งที่เสด็จไปเฝ้า
พระเจ้าพีนั่น สุนนกุมารสังเกตเห็นว่า พระเถระชื่อสุนนนะเป็นที่
โปรดปรานของพระผู้มีพระภาคเจ้ามากเป็นพิเศษ เวลาจะเสด็จ

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆาราม

๒๔

ไปเข้าเฝ้าพระพุทธองค์ ต้องขออนุญาตจากพระเถระรูปนี้ก่อน เพราะท่านจะรู้เวลาอันควรหรือไม่ควร ทำให้พระกุมารอยากได้รับตำแหน่งของภิกษุผู้ใกล้ชิดพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบ้าง จึงปรารภกับพระพุทธองค์

พระบรมศาสดาทรงแนะนำให้สุมณกุมารเริ่มทำทาน สมาทานศีล รักษาอุโบสถ จึงจะเป็นที่โปรดปรานของพระองค์ จากนั้นทรงรับสั่งให้พระกุมารสร้างมหาวิหารขนาดใหญ่ เพื่อรองรับภิกษุถึง ๑ แสนรูป ที่จะมาฉันภัตตาหารในพระราชวัง เมื่อพระองค์รับสั่งเช่นนั้น สุมณกุมารก็ซื้ออุทยานของกุฎุมพีโสภะ ในราคา ๑ แสนกหาปณะ อีกทั้งทรงสละทรัพย์ส่วนพระองค์ ๑ แสน เพื่อสร้างมหาวิหารทันที ทรงรับสั่งให้สร้างพระคันธกุฎี สำหรับพระผู้มีพระภาคเจ้า ได้สร้างกุฎีที่เร้นลับและมณฑปเพื่อเป็นที่พักสำหรับภิกษุสงฆ์ เมื่อสร้างเสร็จแล้ว ได้อาราธนา ภิกษุสงฆ์ ๑ แสนรูป มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประธานมาฉันภัตตาหาร แล้วกล่าวคำน้อมถวายวิหารว่า “ข้าแต่พระมหามุนี ขอพระองค์จงทรงรับอุทยานชื่อโสภณะ ที่ข้าพระองค์ทรงสร้างเป็นมหาวิหารสำหรับภิกษุสงฆ์ด้วยเถิด”

พระกุมารทรงถวายมหาทานตลอด ๗ วัน ในวันที่ ๗ ทรงถวายผ้าไตรจีวรแด่ภิกษุ ๑ แสนรูป แล้วทูลขอพรว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ได้สร้างวิหารถวายแด่ภิกษุสงฆ์

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆาราม

๒๕

ครั้งนี้ มิได้กระทำบุญเพราะหวังสมบัติคือความเป็นท้าวลัก-
เทวราช ทั้งมิได้กระทำเพราะหวังพรหมโลกเลย แต่ทำเพราะ
ปรารถนาความเป็นพุทธอุปัฏฐาก อยากเป็นที่โปรดปรานเหมือน
พระสมณอุปัฏฐากของพระองค์ในอนาคตกาลด้วยเถิด”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรวจดูว่า “ความคิดอันยิ่งใหญ่
ของพระกุมารนี้ จักสำเร็จหรือเปล่าหนอ” ทรงทราบว่ ในกัป
ที่หนึ่งแสนนับแต่ภัทรกัปนี้ไป พระโคตมพุทธเจ้าจักอุบัติขึ้น
และพระกุมารนี้จักได้เป็นอุปัฏฐากของพระพุทธองค์นั้น จึงตรัส
ให้พบว่า “ขอให้สิ่งที่ยงประสงค์ ทรงปรารถนาแล้วทั้งหมด จง
เป็นผลสัมฤทธิ์ ขอให้พระดำริทั้งปวงจงเต็มรอบ เหมือน
พระจันทร์ในวันเพ็ญฉะนั้น”

พระกุมารได้ทรงสดับแล้ว ทรงพระดำริว่า “ขึ้นชื่อว่า
พระพุทธเจ้าทั้งหลายย่อมไม่มีพระวาจาเป็นสอง” ตั้งแต่นั้นมา
จึงตั้งใจทำความดีตลอดแสนปี เมื่อละจากอภัพนั้นแล้ว ท่าน
เวียนวนอยู่ในสุคติภูมิอย่างเดียวน ภพชาติสุดท้ายทรงถือกำเนิด
เป็นพระโอรสของพระเจ้าอมิตตมุนี และได้เป็นสหชาติ คือ
ประสูติในเวลาเดียวกันกับพระผู้มีพระภาคเจ้าของเรา เมื่อท่าน
เสด็จออกผนวช ก็ได้รับแต่งตั้งเป็นยอดเอตทัคคะในด้านพหูสูต
รวมไปถึงเป็นยอดพุทธอุปัฏฐาก ผู้เป็นที่โปรดปรานของพระบรม-
ศาสดา นอกจากนี้ท่านยังได้รับการยกย่องจากพระพุทธองค์ว่า

ในบรรดาภิกษุผู้เป็นพุทธอุปัฏฐากในภัทรกัปนี้ ซึ่งมีพระพุทธเจ้า
เสด็จมาอุบัติแล้วถึง ๓ พระองค์ พระอานนท์ทำหน้าที่
ได้สมบูรณ์ที่สุด

เราจะเห็นว่า การที่ท่านได้ตำแหน่งอันเลิศนี้มา อีกทั้ง
เป็นผู้แจ่มแจ้งในคำสอนของพระบรมศาสดา ก็เพราะอานิสงส์
ที่เคยถวายมหาวิหารเป็นที่พำนักอาศัยของหมู่สงฆ์ และได้ตั้ง
ความปรารถนาไว้เช่นนั้น เพราะฉะนั้นอานิสงส์ในการสร้าง
วิหารไม่ใช่เรื่องพอดิพอร้าย เป็นบุญใหญ่ที่บังเกิดขึ้นได้ยาก
ต้องอาศัยกำลังศรัทธา และกำลังทรัพย์ที่หามาได้ด้วยความ
ยากลำบาก แต่เมื่อสามารถตั้งใจถวายได้ บุญใหญ่อย่อมบังเกิด
ขึ้นอย่างไม่มีประมาณ ดังนั้นเมื่อมีโอกาสได้ทำบุญสร้างวิหาร
แต่พระสงฆ์ ก็ให้รับชวนชวนพากันไปเถิด บุญนี้จะได้เกื้อหนุน
เราให้ประสบความสุขความสำเร็จไปทุกภพทุกชาติ เพราะบุญ
เท่านั้นเป็นที่พึ่งของเราในโลก

อานิสส์

ถวายเป็นมหาวิहारทาน

บุคคลควรนำสมบัติออกด้วยการให้ทาน
เพราะสิ่งที่ให้แล้ว ได้ชื่อนำออกดีแล้ว
ทานวัตถุที่บุคคลให้แล้วนั้น ย่อมมีสุขเป็นผล
ส่วนที่ยังไม่ได้ให้ ย่อมไม่เป็นเหมือนอย่างนั้น

อานิสงส์ถวามหาวิหารทาน

๒๕

ธรรมดาของชีวิตที่มีการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และการดับไป ในที่สุด ชีวิตหลังความตายเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวสำหรับผู้ที่ยังไม่ได้สั่งสมบุญไว้ แต่สำหรับผู้เป็นบัณฑิตที่ได้สั่งสมบุญมาด้วยดีแล้วนั้น จะเห็นว่า การเกิดแก่เจ็บตายเป็นเรื่องธรรมดา เป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงที่อยู่ที่อยู่ใหม่เท่านั้นเอง ไม่ใช่เรื่องที่น่ากลัวอย่างที่คนส่วนใหญ่มักจะทุกข์ชอกทุกขใจกัน แม้เมื่อหมู่ญาติอันเป็นที่รักได้จากไป ส่วนหลักประกันที่มั่นคงในการเดินทางไปสู่สัมปรายภพนั้น ก็คือการปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในตัว ได้เข้าถึงที่พึ่งที่ระลึกภายใน เพราะพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ให้ความอบอุ่นใจและความปลอดภัยในชีวิต

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน อาทิตตสูตร ว่า

“นิหเรถว ทาเนน ทินนํ โหติ สนิพฺภตํ
ทินนํ สุขผลํ โหติ นาทินนํ โหติ ตํ ตถา

บุคคลควรนำสมบัติออกด้วยการให้ทาน เพราะสิ่งที่ให้แล้ว ได้ชื่อนำออกดีแล้ว ทานวัตถุที่บุคคลให้แล้วนั้น ย่อมมีสุขเป็นผล ส่วนที่ยังไม่ได้ให้ ย่อมไม่เป็นเหมือนอย่างนั้น”

การให้ทานจัดเป็นบุญที่ทำได้อย่างง่ายๆ ยิ่งทำในขณะ ที่ใจหยุดนิ่งอยู่ ณ ศูนย์กลางกาย จะยิ่งทำให้ได้รับอานิสงส์ใหญ่ ไม่มีวิบัติเข้ามาเจือปนเป็น จะทำให้สร้างบารมีได้อย่างเต็มที่ไป

อานิสงส์ถวายนมทาวีหารทาน

๓๐

จนตลอดอายุขัย ยิ่งให้ลirikยิ่งเกิด จะเป็นที่มาอนแห่ง
โภคทรัพย์สมบัติทั้งหลาย คือทรัพย์นั้นมาแล้วก็อยู่ไม่หายไปไหน
ให้เราได้ใช้สร้างบารมีอย่างสะดวกสบาย บุญที่เราทำไม่ได้สูญ
หายไปไหน เมื่อถึงคราวส่งผลจะทำให้เราสมบุญพร้อมในทุกสิ่ง
จะมีแต่ความสุขความเจริญรุ่งเรือง ประสบความสำเร็จในชีวิต
ทุกด้าน ยิ่งถ้าได้ทำบุญทุกทักษิโณยบุคคล กำลังบุญยิ่งเพิ่มพูน
ขึ้นเป็นทวีคูณ

เพราะฉะนั้น บุญจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต ที่จะทำ
ชีวิตของเราเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เจริญขึ้น จากยากจนเข็ญใจ
ก็จะกลายเป็นมหาเศรษฐีได้ หรือจากสามัญชนคนธรรมดาให้
กลายเป็นพระราชามหากษัตริย์ จนกระทั่งเป็นอริยชน หมด
กิเลสอาสวะเป็นพระอริยเจ้าได้ เหมือนดังเรื่องของพระราชา-
มหากัปินะ ผู้ได้เคยสร้างวิหารถวายนมได้ ทำให้ท่านได้บรรลุ
นิรามิสสุข เข้าถึงธรรมได้อย่างง่ายดาย

*ดังเรื่องมีอยู่ว่า ในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระนามว่า กัสสปะ ท่านได้เกิดเป็นกุกุมพินในกรุงพาราณสี เป็น
หัวหน้าของช่างหูก อาศัยการทอผ้าเลี้ยงชีวิต มีอยู่วันหนึ่ง

อานิสงส์ถวายนมหาวิหารท่าน

๓๑

มหาชนได้ปาวประกาศให้ไปฟังธรรมกันในพระวิหาร กุฎุมพีท่านนี้ได้ยินแล้ว ก็มีจิตเลื่อมใส จึงชักชวนภรรยาและเพื่อนบ้านไปฟังธรรม ในขณะที่ท่านเดินทางไปในั้น ผนได้ตั้งเค้าขึ้นอย่างฉับพลันแล้วก็ตกลงมาโดยที่ยังไม่ทันได้ตั้งตัว

ญาติโยมที่มีความคุ้นเคยกับพระภิกษุสามเณรรูปไหนหรือเคยได้ร่วมบุญสร้างศาลาหลังไหนไว้ ก็พากันเข้าไปพักพิงในกุฏิหรือศาลาเหล่านั้น เหลือแต่กุฎุมพีพร้อมด้วยภรรยาและเพื่อนๆ ที่ไม่กล้าเข้าไปหลบฝนในศาลาหลังไหน เพราะว่าตนเองไม่มีความคุ้นเคย และไม่รู้จักภิกษุสามเณรรูปใดเลย อีกทั้งยังไม่เคยได้สร้างศาลาวิหารไว้ จึงได้แต่ยืนกลางร่มอยู่กลางแจ้ง ต้องเปียกปอนไปตามๆ กัน

หัวหน้าช่างทุกคนฉลาด ประารภเหตุที่ตัวเองต้องมายืนตากฝนอย่างนี้ จึงเอ่ยขึ้นว่า “ที่เราต้องยืนตากฝนเปียกปอนไปตามๆ กัน ก็เพราะเราไม่เคยได้ทำบุญสร้างศาลาวิหารถวายเป็นวัดเลย เราควรร่วมมือร่วมใจกันสร้างวิหารหลังใหญ่สักหลังหนึ่งจะได้อาศัยร่มเงาในบวรพระพุทธศาสนาเพื่อสร้างบารมีอย่างสะดวกสบาย ไม่ต้องลำบากกันอย่างนี้ เกิดก็ภพก็ชาติจะได้มีที่อยู่อาศัยมีเสนาสนะไว้สำหรับประพฤติธรรมอย่างสะดวกสบายไม่ต้องมายืนเปียกฝนเช่นนี้อีกต่อไป”

อานิสส์ถวายนมหาวิหารทาน

๓๒

เพื่อนๆ ครั้นฟังเช่นนั้นก็เห็นด้วย จึงร่วมกันบริจาคทรัพย์สร้างมหาวิหารให้ใหญ่กว่าของใครๆ ไว้ในบริเวณวัดนั้น หัวหน้าช่างทุกได้บริจาคทรัพย์หนึ่งพันกหาปณะ คนที่เหลือก็บริจาคกันคนละ ๕๐๐ กหาปณะ พวกผู้หญิงบริจาคคนละ ๒๕๐ กหาปณะ แล้วเริ่มทำการก่อสร้าง หวังไว้ว่ามหาวิหารนี้จะเป็นที่สร้างบารมีและเป็นที่พักของพระบรมศาสดา แต่เมื่อทรัพย์ไม่เพียงพอในการก่อสร้าง หัวหน้าช่างทุกก็เทกระเป่าทุ่มสุดตัวสุดหัวใจ อีกทั้งภรรยาและเพื่อนๆ ก็ได้ทุ่มเทเช่นนั้นตามด้วย เพื่อให้การก่อสร้างสำเร็จทันใช้งาน เมื่อสร้างสำเร็จก็ได้ทำการฉลองด้วยการถวายมหาทานแก่ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุขตลอด ๗ วัน แล้วจัดจิวรถวายพระทั้งสองหมื่นรูป

ฝ่ายภรรยาของหัวหน้าช่างทุก นอกจากจะทำบุญเหมือนคนอื่นๆ แล้ว ยังตั้งใจจะถวายทานที่พิเศษกว่าใครๆ จึงถือเอาผอบดอกอังกาบกับผ้าสาฎกที่มีสีเหมือนดอกอังกาบน้อมเข้าไปถวายพระบรมศาสดา แล้วตั้งความปรารถนาว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอสรีระของหม่อมฉันจะมีสีดุดอกอังกาบนี้ และขอให้หม่อมฉันจงมีนามว่าอโนชาด้วยเถิด” พระบรมศาสดาก็ทรงอนุโมทนา

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา หัวหน้าช่างทุกและเพื่อนๆ ก็เป็นผู้ที่คุ้นเคยกับพระผู้มีพระภาคเจ้า และหาโอกาสสั่งสมบุญเรื่อยมา

อานิสงส์ถวายนมหาวิหารทาน

๓๓

ทำให้จิตผูกพันกับพระรัตนตรัย เมื่อละโลกไปแล้ว ด้วยอานิสงส์
ที่ได้ทำบุญถวายเป็นวิหารในครั้งนั้น ทำให้ได้ไปเสวยทิพยสมบัติใน
สวรรค์เป็นเวลานานถึงหนึ่งพุทธันดร เมื่อจุติจากอัฐภพนั้น ก็
มาบังเกิดในราชตระกูล ในกุกกุฏดินคร ได้เป็นพระราช
พระนามว่า มหากัปปิยะ พระองค์มีมเหสีคู่บุญชื่อว่า อโนชา ซึ่ง
มีผิวพรรณเหมือนกับสีดอกอังกาบตามที่ปรารถนาไว้ ส่วนผู้ที่
เคยร่วมบุญกันมา ก็ตามลงมาเกิดเป็นอำมาตย์ข้าราชการ

มีอยู่วันหนึ่ง เพียงแค่ได้ยินถ้อยคำอันเป็นสิริมงคลว่า
พุทฺโธ โลเก อุปฺปนโน พระพุทธเจ้าทรงอุบัติขึ้นแล้ว ก็เกิด
มหาปีติซาบซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย ทั้งพระราช มเหสี รวม
ไปถึงเสนาอำมาตย์ข้าราชการ ต่างพร้อมใจกันเดินทางไป
เข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทันที พระบรมศาสดาทรงเห็นว่า
พระราชและบริวารได้สั่งสมบุญมาดี เคยถวายผ้าไตรจีวรไว้มาก
จึงประทานการบวชด้วยเอหิภิกขุอุปสัมปทา และในการฟัง
ธรรมครั้งที่ ๒ ก็ได้บรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์ผู้ทรงอภิญญา
เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิตหมดทุกคน

เราจะเห็นว่า การทำบุญถวายเป็นวิหารทานนี้ เป็นบุญใหญ่
จริงๆ เพราะเป็นสถานที่รองรับผู้มีบุญที่จะมาสร้างบารมี
บุญนั้นเป็นบุญใหญ่ที่ส่งผลข้ามภพข้ามชาติ ทำให้ได้ทั้งมนุษย์-

อานิสงส์ถวายนมหาวิหารทาน

๓๔

สมบัติ สวรรค์สมบัติ และนิพพานสมบัติ เหมือนอย่างนายช่างทุก
ผู้พลิกผันชีวิตจากสามัญชนกลายเป็นพระราชา จากชีวิต
ของปุถุชนคนธรรมดากลายเป็นพระอริยเจ้าได้

หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ (พระมงคลเทพมุนี สด
จนทสโร) ท่านเป็นผู้มีใจใหญ่เยี่ยงพระบรมโพธิสัตว์ ท่านรักการ
ปฏิบัติธรรมยิ่งชีวิต มุ่งมั่นคว้าวิชชาธรรมกายเพื่อไปปราบมาร
เพราะท่านรู้ว่า ที่มนุษย์เราต้องเวียนว่ายตายเกิดกันอยู่อย่างนี้
เพราะพญามารเขาบังคับบัญชา บังคับให้หลง ให้เثر ให้หลง
ให้สร้างกรรมและมีวิบากเป็นผลของการกระทำนั้นๆ ทำให้ชีวิต
ต้องทุกข์ทรมานไม่ได้พบกับแสงสว่าง ถ้าหลุดจากตรงนี้ไปได้
ก็จะหลุดหมด ดังนั้นทั้งชีวิตท่านจึงทุ่มเทอุทิศชีวิตให้กับการทำ
วิชาเพื่อมุ่งไปปราบมาร ให้ถึงที่สุดแห่งธรรม

ฉะนั้น บุญที่เราทำกับท่านด้วยการสร้างมหาวิหาร
พระมงคลเทพมุนีจึงมีอานิสงส์มาก มากพอที่จะทำให้เราไปถึง
ที่สุดแห่งธรรมได้ บุญจากการสร้างมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี
สถานที่อันศักดิ์สิทธิ์นี้จะเป็นที่พึ่งของพวกเราในปรโลก และ
เป็นที่พึ่งตลอดไปของการเดินทางไกลในสังสารวัฏ

อานิสงส์ถวายเป็นวิหาร

การถวายเป็นวิหารแก่สงฆ์ เพื่อปลื้มใจ เพื่อความสุข
เพื่อเฟื่องฟู และเพื่อเจริญวิปัสสนา พระพุทธเจ้าทั้งหลาย
ทรงสรรเสริญว่าเป็นทานอันเลิศ เพราะเหตุนี้แล คนผู้เป็น
บัณฑิต เมื่อเล็งเห็นประโยชน์ตน พึงสร้างวิหารอันรื่นรมย์ ให้
ภิกษุสงฆ์ผู้เป็นพหูสูตอยู่ในวิหารนั้น พึงถวายข้าว น้ำ ผ้า
และเสนาสนะ แก่ท่านเหล่านั้น ด้วยใจอันผ่องใสในท่าน
ผู้ปฏิบัติตรงเถิด

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๓๖

โลกในปัจจุบันนี้ไม่ได้ใหญ่เกินกว่าที่เราคิดกันแล้ว การกระทำของชนกลุ่มเล็กๆ ที่อยู่กันคนละซีกโลก ก็สามารถทำให้ผู้ที่อยู่อีกซีกโลกหนึ่งรับรู้รับทราบได้ เพราะความก้าวหน้าของการสื่อสารในยุคปัจจุบัน ดังนั้นถ้าหากเราทำความดีแม้เพียงเล็กๆ น้อยๆ ถึงแม้ว่าจะเป็นเพียงกลุ่มเล็กๆ แต่ก็ทำให้ทั่วโลกรับรู้รับทราบได้ และสามารถขยายผลดีต่อไปยังโลกและจักรวาลได้ ความดีที่เกิดจากการฝึกฝนใจให้บริสุทธิ์หยุดนิ่งเป็นประจำนี้จะช่วยกลั่นบรยากาศโลกให้เกิดกระแสแห่งความบริสุทธิ์ ขจัดสิ่งที่เป็นมลทินในโอกาสโลก ชนธโลก สัตว์โลกให้หมดสิ้นไปได้ ดังนั้นการเจริญสมาธิภาวนาจึงเป็นกรณียกิจที่ทุกๆ คนควรพร้อมใจกันลงมือปฏิบัติเพื่อตัวของเราเอง เพื่อโลก เพื่อจักรวาล และเพื่อสันติสุขของสรรพสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏใน วินัยปิฎก จุลลวรรค ว่า

“เลณตถณฺจ สุขตถณฺจ	ฌายิตถณฺจ วิปสฺสิตํ
วิหารทานํ สงฺฆสฺส	อคุคํ พุทฺเธติ วณฺณิตํ
ตสฺมา หิ ปณฺธุโต โปโส	สมฺปสฺสํ อตถมตฺตโน
วิหาเร การเย รมฺเม	วาสเยตถ พหุสฺสฺสเด
เตสํ อนฺนณฺจ ปานณฺจ	วตฺถเสนาสนานิ จ
ทเทยฺย อชฺชฎเตสุ	วิปฺปสนฺเนน เจตสา

การถวายวิหารแก่สงฆ์ เพื่อปลีกวิเวก เพื่อความสุข

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๓๘

เพื่อเพ่งฌาน และเพื่อเจริญวิปัสสนา พระพุทธเจ้าทั้งหลาย ทรงสรรเสริญว่าเป็นทานอันเลิศ เพราะเหตุนั้นแล คนผู้เป็นบัณฑิต เมื่อเล็งเห็นประโยชน์ตน พึงสร้างวิหารอันรื่นรมย์ ให้ภิกษุสงฆ์ผู้เป็นพหูสูตอยู่ในวิหารนั้น พึงถวายข้าว น้ำ ผำ และเสนาสนะ แก่ท่านเหล่านั้น ด้วยใจอันผ่องใสในทาน ผู้ปฏิบัติตรงเกิด”

ผู้ให้ที่อยู่อาศัยแก่ภิกษุสงฆ์เพื่อใช้เป็นที่พักปฏิบัติธรรม ได้ชื่อว่าให้ทุกสิ่งทุกอย่าง คือ ตั้งแต่ให้อายุ วรรณะ สุขะ พละ เรื่อยไปจนถึงการบรรลุมรรคผลนิพพาน เพราะเมื่อพระสงฆ์ได้มีสถานที่ในการปฏิบัติธรรมอย่างสะดวกสบาย แล้วตั้งหน้าตั้งตาฝึกฝนอบรมตนเอง มีผลการปฏิบัติที่ก้าวหน้ามากเพียงใด ก็จะนำความรู้ที่เกิดจากการศึกษาธรรมะ ทั้งทางด้านปริยัติ ปฏิบัติ จนถึงขั้นปฏิเวธไปเผยแผ่แก่ชาวโลกต่อไป สันติสุขอันไพบูรณ์ก็จะแผ่ขยายออกไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ผลแห่งการให้ของเราผู้มีส่วนสนับสนุนพระพุทธศาสนา ก็จะเป็นปฏิพรมย้อนกลับมาสู่ตัวของเราเอง ให้ได้รับอานิสงส์แห่งบุญเช่นนั้นด้วยทุกประการ

เบื้องต้นคือจะได้รับความสุขใจ ซึ่งต้นทางแห่งความสุขต้องเริ่มจากการให้ แล้วให้อะไรจะประเสริฐเลิศเท่ากับการให้หนทางแห่งความสุขที่แท้จริงแก่ชาวโลกนั้นเป็นไม่มี การให้

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๓๕

อย่างนี้ถือว่าเป็นของเลิศ ให้เขาได้เข้าถึงความสุขในปัจจุบันนี้ จนกระทั่งถึงความสุขอันยิ่งใหญ่คืออายตนิพพาน พระภิกษุทำหน้าที่ระดมธรรม พวกเราทั้งหลายทำหน้าที่ระดมทุน สองฝ่ายต่างเกื้อกูลเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน ล้นติสุขย่อมบังเกิดขึ้นแก่โลก ได้อย่างแน่นอน ทรัพย์ของเราที่ได้เสียสละเพื่อสร้างมหาทานบารมี เป็นทรัพย์ที่มีประโยชน์ต่อชาวโลกอย่างแท้จริง เหมือนแม่น้ำไม่ดื่มกินน้ำของตัวเอง แต่เป็นประโยชน์ต่อชาวโลก ให้ได้อาบ ดื่ม กิน ต้นไม้ที่มีผลตก ไม่กินผลไม้ของตัวเอง แต่มีไว้เพื่อแจกจ่ายสรรพสัตว์ทั้งหลาย

*เหมือนในสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า โจนาคมนะ พระนางสุเมธากับเพื่อนหญิงอีก ๒ คน ได้พร้อมใจกัน ถวายวิหารทานแด่พระภิกษุสงฆ์มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประมุข ด้วยจิตที่เลื่อมใสในวิหารทานในครั้งนั้น เมื่อละโลกไปแล้ว ทั้ง ๓ คน ได้ไปบังเกิดในเทวโลก ๑๐,๐๐๐ ครั้ง เป็นเทพธิดาผู้มีฤทธานุภาพมาก จากเทวโลกก็ได้ลงมาเกิดในมนุษยโลก เธอได้เป็นนางแก้ว พระมเหสีของพระเจ้าจักรพรรดินับครั้งไม่ถ้วน ด้วยบุญกุศลที่เกิดจากวิหารทานนั้น ทำให้ถึงฐานะความเป็นสตรี

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๔๐

ผู้เลิศทั้งในหมู่มนุษย์และเทวดา

เมื่อมาในยุคสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า กัสสปะ พระเจ้ากาสิพระนามว่ากิกิ มีพระราชธิดา ๗ พระองค์ ทรงเป็นบรมกษัตริย์ในพระนครพาราณสี และเป็นยอดพุทธอุปัฏฐาก พระนางสุเมธาซึ่งเป็นสหายของพระราชธิดาเหล่านั้น เมื่อมีโอกาสไปฟังธรรม จึงบังเกิดความเลื่อมใสในพระรัตนตรัย มาก รู้ว่าพระสงฆ์คือประมุขของผู้หวังบุญ จึงได้ถวายทานด้วยความเคารพ และประพาสพิภพจรยร์ เป็นผู้ที่มีมั่นคงในศีล หมั่นสั่งสมบุญตลอดชีวิต เพราะกรรมดีที่ทำไว้นั้น ทำให้พระนางได้ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เสวยทิพยสมบัติอยู่เป็นเวลายาวนาน จนกระทั่งหมดอายุขัยของชาวสวรรค์ จุตินอกจากดาวดึงส์แล้วไปสวรรค์ชั้นยามา ซึ่งเป็นชั้นสูงขึ้นไปอีก เสวยสุขอยู่ที่นั่นจนหมดอายุขัยของชาวสวรรค์ชั้นนั้น

เมื่อจุตินอกจากสวรรค์ชั้นยามาแล้ว ก็ได้บังเกิดในสวรรค์ชั้นดุสิต พอจุตินอกจากดุสิต ก็เลื่อนชั้นขึ้นไปที่นิมมานรดี แล้วก็ไปชั้นปรนิมมิตวสวัตติ ที่น่าอัศจรรย์ยิ่งกว่านั้นก็คือว่า ไม่ว่าพระนางจะไปบังเกิดบนสวรรค์ชั้นไหน ก็จะได้เป็นมเหสีของจอมเทพในสวรรค์ชั้นนั้นๆ จึงเป็นผู้เรื่องยศ เป็นที่รู้จักของเทพบุตรเทพธิดาในสวรรค์ทุกชั้นฟ้า

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๔๑

เมื่อลงมาเกิดในโลกมนุษย์อีกครั้ง ก็ได้เป็นพระมเหสีของพระเจ้าจักรพรรดิ และพระเจ้าประเทศราชตามลำดับ เสวยสมบัติอันเลิศทั้งในสวรรค์และมนุษย์โลก มีความสุขในทุกภพทุกชาติ ไม่เคยต้องไปตกระกำลำบากเลย นี่เป็นเพราะผลบุญที่ได้ถวายวิหารทาน ด้วยจิตที่เลื่อมใสในพระรัตนตรัย

เมื่อมาถึงสมัยพุทธกาลนี้ พระนางได้มาบังเกิดเป็นพระราชธิดาของพระเจ้าโกญจะ ในกรุงมณฑาวัต พระชนกชนนีได้ขนานพระนามว่า สุเมธา เป็นนารีรัตน์ผู้มีความงามเป็นเลิศ มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด พระชนกชนนีปรึกษากันว่า จักถวายพระนางแด่พระเจ้าอนิกรัตตะ แห่งกรุงวารณวัต แต่เนื่องจากพระนางได้ฟังธรรมจากสำนักของภิกษุณีย์อยู่บ่อยๆ จึงบังเกิดความรักในสังสารวัฏ อีกทั้งเนื่องจากพระนางมีบุญบารมีเต็มเปี่ยม พร้อมจะบรรลุธรรมในชาตินี้อยู่แล้ว จึงไม่คิดข้องเกี่ยวในกามคุณอีกต่อไป ทรงมีพระทัยแน่วแน่มาทางเนกขัมมะ มีพระประสงค์จะออกผนวชเพื่อหลีกออกจากกาม

พระนางได้ทูลบอกพระบิดาว่า “ลูกไม่ประสงค์จะครองเรือน ลูกยินดีอย่างยิ่งในพระนิพพาน ภพถึงแม้ว่าจะเป็นทิพย์ก็ไม่ยั่งยืน จะป่วยกล่าวไปใยถึงกามทั้งหลาย ซึ่งเป็นของว่างเปล่า มีรสอร่อยน้อย มีความคับแค้นใจมาก กามทั้งหลายเผ็ดร้อนเปรียบด้วยงูพิษ ที่พวกคนเขลาพากันจมนักดาน คนเขลาเหล่านั้น

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๔๒

แออัดกันไปในรก ต้องเดือดร้อนเป็นทุกข์เป็นเวลาช้านาน ลูก
อยากจะออกบวช”

แต่ถึงจะอ่อนนวนอย่างไร ก็ยังไม่สามารถจะทำพระชนก
ชนนีให้ทรงยินยอมได้ ทว่าพระนางก็ยังคงหาวิถีทางออกผนวช
ให้ได้ จึงคว่ำพระขรรค์ตัดพระเกศาของตัวเอง ยึดเอาพระ-
เกศานั้นเป็นอารมณ์ เริ่มมนสิการไว้ในใจโดยเป็นของปฏิกุศล
ทรงทำอุสุมนิมิตให้เกิดขึ้น ใจก็หยุดนิ่งอยู่ในกลางกาย สุดท้าย
ก็ได้บรรลุปฐมฌานบนปราสาท เมื่อพระนางบรรลุปฐมฌานแล้ว
ได้ให้โอวาทแก่พระชนกชนนีและเหล่าข้าราชการบริพาร จนทุกคน
บังเกิดความเลื่อมใสยิ่งในพระศาสนา ต่างก็ไม่ขัดข้องและ
อนุโมทนาในการออกผนวชเป็นภิกษุณีของพระนางอีกต่อไป

ครั้นทรงผนวชแล้ว ก็ทำภาวนาต่อจนถึงขั้นวิปัสสนา
ใช้เวลาเพียงไม่กี่วันเท่านั้น ก็ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์พร้อม
ด้วยปฏิสัมภิทา ครั้นบรรลุพระอรหันต์แล้ว พระสุเมธาเถรีได้
เปล่งอุทานด้วยธรรมปิติว่า

“เราเผากิเลสได้แล้ว ถอนภพขึ้นได้หมดแล้ว ตัดกิเลส
เครื่องผูกเหมือนช้างพังตัดเชือกแล้ว เป็นผู้ไม่มีอาสวะอยู่ การ
ที่ได้มาในสำนักของพระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐสุดนี้ เป็นการมา
ดีแล้วหนอ วิชชา ๓ เราได้บรรลุแล้วโดยลำดับ คุณวิเศษเหล่านี้

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๔๓

คือ ปฏิสัมภิทา ๔ วิโมกข์ ๘ อภิญญา ๖ เราได้ทำให้แจ้งแล้ว
คำสอนของพระพุทธเจ้า เราได้ทำเสร็จแล้ว”

เราคงได้เห็นแล้วว่า อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา
เป็นบุญใหญ่ ส่งผลไปตลอดทุกภพทุกชาติ ตราบกระทั่งหมด
กิเลสเป็นพระอรหันต์ เหมือนอย่างที่ได้เล่ามาแล้วในข้างต้น
อานุภาพแห่งวิหารทาน และการสร้างบารมีนั้น ผลที่บังเกิดขึ้น
ได้ติดตามตัวเราไปตลอดเวลา และจะสั่งสมอยู่ในใจของเรา
เป็นความดีงาม ที่จะส่งผลให้เราได้บรรลุวัตถุประสงค์ของชีวิต
ดังเช่นพระสุเมธธอริยสาวิกาท่านนี้ ท่านเป็นแบบอย่างของการ
สร้างบารมีที่พวกเราทั้งหลายควรที่จะดูไว้เป็นเยี่ยงอย่าง และ
เพิ่มพูนความเชื่อมั่นในการสร้างบารมีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ใจของเรา
จะได้มุ่งตรงสู่ความบริสุทธิ์หยุดหนึ่งเช่นเดียวกับท่าน เมื่อทำได้
อย่างนี้ ชีวิตของเราจะมีแต่ความสุขสมหวังอย่างแน่นอน

อ ๑ นั ๑ ง สั ๑ ถ ว ๑ ย เส ๑ ๑ ตั ๑ น ร ๑ ว ม ส ๑ ร ๑ ๑ ง ศ ๑ ๑ ล ๑ ๑

เราเข้าถึงกำเนิดใดๆ
คือความเป็นเทวดาหรือความเป็นมนุษย์ก็ตาม
เราย่อมเสวยผลนั้นๆ ทั้งหมด
นี่เป็นผลแห่งการถวายเสาศักดิ์หนึ่ง

อานิสงส์ถวายเป็น ๑ ต้น ร่วมสร้างศาลา

๔๖

การเกิดมาได้อัตภาพเป็นมนุษย์นั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่าเป็นการยาก และการที่จะดำรงภาวะของความเป็นมนุษย์ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์นั้นยากยิ่งกว่า เพราะจะต้องรักษาตนให้รอดปลอดภัยจากอบายภูมิ เมื่อได้เกิดเป็นมนุษย์แล้ว การหมั่นประคับประคองตนเองให้ตั้งอยู่ในสัมมาทิฐิเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง สัมมาทิฐิของเราจะหนักแน่นมั่นคงได้นั้น ต้องเกิดจากใจที่บริสุทธิ์ผ่องใสไม่มีมลทินทั้งหลาย ใจจะผ่องใสและบริสุทธิ์ได้ต้องเป็นใจที่หยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ หยุดในหยุดเข้าไป สัมมาทิฐิก็จะยิ่งบริบูรณ์ขึ้น

มีวาระแห่งพระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน เอกถัมภิกเถราปทาน ความว่า

“ยํ ยํ โยนูปปชชามิ   เทวตตํ อถ มานุสํ
อนุโภมิ สัพพเมตํ   เอกตถมภสฺสิทํ ผลํ

เราเข้าถึงกำเนิดใดๆ คือความเป็นเทวดาหรือความเป็นมนุษย์ก็ตาม เราย่อมเสวยผลนั้นๆ ทั้งหมด นี่เป็นผลแห่งการถวายเสาดันหนึ่ง”

การให้ทานเป็นทางมาแห่งบุญทางหนึ่ง บุญที่เกิดขึ้นในใจเป็นธาตุสำเร็จ ที่คอยอำนวยประโยชน์สุขให้เกิดขึ้นแก่ผู้ได้ทำบุญทุกๆ คนที่เกิดมาในโลกนี้ มีสาเหตุที่ทำให้แตกต่างกันไปคือ

อานิสงส์ถวายเสา ๑ ต้น ร่วมสร้างศาลา

๔๓

บางคนบุญมาก บางคนบุญน้อย ความแตกต่างกันตรงจุดนี้ที่ ทำให้แตกต่างกันทั้งรูปร่าง หน้าตา ผิวพรรณวรรณะและความ เป็นอยู่ การที่เราจะสมความปรารถนาได้ในทุกสิ่งต้องอาศัยบุญ ในตัวเรา ฉะนั้นเราต้องสั่งสมบุญอย่างเต็มที่ ทำทุกๆ วัน ทุกลมหายใจเข้าออกของเรา

เหมือนสุภาจิตข้างต้นที่บ่งบอกให้รู้ถึงอานุภาพของบุญว่า เป็นเครื่องยืนยันให้ตระหนักถึงคุณค่าของบุญได้อย่างดียิ่งว่า เราทำกรรมใดเอาไว้ เรานั้นแหละที่จะเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น เหมือนชีวิตการสร้างบารมีของพระอรหันต์รูปหนึ่ง พอท่าน บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์แล้ว มีธรรมจักขुดวงตาธรรมกาย ก็มองย้อนกลับไปดูถึงผลแห่งการสร้างบารมีของท่านเองใน อดีตพบว่า ผลแห่งการสร้างบุญเพียงเล็กน้อย ได้ส่งผลให้เข้า ถึงทิพยสมบัติอันไม่มีประมาณเกินควรเกินคาด ความถึงพร้อม แห่งสมบัติทั้งหลายไม่เคยสูญหายไปไหน เหมือนเงาที่ติดตาม ตัวไปอย่างนั้น ผลอันเกินควรเกินคาดนี้หมายถึงว่า เราคิด ไม่ออกว่าจะได้มากแค่ไหน ผลที่ออกมา นั้น มันมากเกินกว่าที่ เราจะคาดคิดเอาได้ ดังผลบุญที่เกิดขึ้นกับพระเอกฉัณณิกเถระ

*ชีวิตของพระเถระท่านนี้ ทุกภพทุกชาติที่ท่านเกิดมา

อานิสงส์ถวายเสา ๑ ต้น ร่วมสร้างศาลา

๔๘

สร้างบารมีนับได้ว่า ท่านเป็นบัณฑิตนักปราชญ์อย่างแท้จริง เพราะไม่เคยมองข้ามการสร้างบารมีแม้เพียงเล็กน้อย ชีวิตประวัติ ในการเกิดมาแต่ละชาติ สามารถที่จะเป็นแบบอย่างในการ ดำเนินชีวิตให้กับชาวโลกได้ มีอยู่สมัยหนึ่ง ในยุคของพระสัมมา- สัมพุทธเจ้าพระนามว่า สิทธัตถะ พระเถระได้บังเกิดในครอบครัว ปานกลางครอบครัวหนึ่ง แต่เป็นตระกูลที่มีทรัพย์สมบัติ ไม่ขาดตกบกพร่อง ท่านมีอาชีพเป็นผู้ดูแลป่าไม้หรือที่เรียกว่า ผู้พิทักษ์ป่า

ในกาลแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังทรงพระชนมอยู่นั้น พุทธบริษัททั้งหลาย เป็นผู้ที่มีศีล มีศรัทธาเต็มเปี่ยม ต่างเป็น ผู้ที่ขวนขวายในการสร้างบุญอยู่เนื่องนิตย์ เวลาที่เข้าไปเฝ้า พระบรมศาสดาก็ดี หรือเวลาที่ไปหาพระภิกษุสงฆ์ก็ดี ก็จะมี สอดส่ายสายดาหาบุญอยู่เสมอว่า ยังมีบุญอะไรพอที่เราจะ ทำได้อีก จนกระทั่งในวันหนึ่ง พุทธศาสนิกชนทั้งหลายมองเห็นว่า โรงฉันที่มีอยู่เดิมไม่สามารถที่จะอำนวยความสะดวกให้กับ พระบรมศาสดาและหมู่สงฆ์ได้อย่างเต็มที่ จึงคิดจะทำบุญใหญ่ โดยร่วมกันสร้างศาลาที่บำรุงพระบรมศาสดาและพระภิกษุสงฆ์ จะได้เป็นทั้งที่ฉันที่ประชุมและที่ปฏิบัติธรรม ให้ท่านได้รับความ สะดวกสบายในการบำเพ็ญสมณธรรมให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

อานิสงส์ถวายเป็น ๑ ต้น ร่วมสร้างศาลา

๔๕

เมื่อคิดกันแบบนี้ไม่มีใครสักคนเลยที่พูดว่า ขอคิดดูก่อน
ทุกๆ คนต่างก็คิดทำก่อนทั้งนั้น พอมีมติตรงกันแบบนี้ก็เริ่มงาน
ทันที โดยไม่รอฤกษ์รอยามแต่อย่างใด ทุกๆ คนตั้งใจเอาบุญกัน
อย่างเต็มที่ ด้วยหัวใจดวงเดียวกันว่า จะต้องสร้างศาลาที่บำรุง
พระบรมศาสดาและหมู่สงฆ์ให้สำเร็จทันใช้อย่างรวดเร็วที่สุด
แล้วพากันเดินทางเข้าไปในป่าเพื่อเสาะแสวงหาไม้มาใช้ในการ
ก่อสร้างใช้เวลาหาอยู่นานพอสมควรก็ได้ไม้มาสำหรับดำเนินการ
ก่อสร้าง

แต่ยังขาดเสาอยู่เพียงต้นเดียวเท่านั้น จึงพากันเข้าไป
หาอีกรอบ ก็ไปเจอชายพิทักษ์ป่าท่านหนึ่ง จึงแจ้งข่าวบุญให้
ทราบ ว่า “ตอนนี้พวกเรากำลังรับบุญใหญ่ ช่วยกันสร้างศาลา
ถวายพระบรมศาสดาจนจะเสร็จอยู่แล้ว แต่ขาดความสมบูรณ์
เพียงนิดเดียว คือขาดเสาเพียงต้นเดียวเท่านั้น วันนี้เอาบุญ
ใหญ่มาให้ท่าน ขอท่านช่วยทำความปรารถนาของพวกเราให้
สำเร็จด้วยเถิด แล้วตัวท่านเองก็จะได้บุญใหญ่ติดตัวไปด้วย นี่
เป็นบุญของท่านแท้ๆ ท่านเป็นเจ้าของบุญนี้โดยเฉพาะ”

ชายพิทักษ์ป่าพอได้ฟังอย่างนั้น ก็เกิดมหาปีติขึ้นมา
ทีเดียวว่า วันนี้นับเป็นบุญลาภของเราแล้วหนอ บุญใหญ่มาหา
เราถึงในป่า เราจะต้องรับเป็นเจ้าของบุญนี้ให้ได้ พอคิดได้

อานิสงส์ถวายเสา ๑ ต้น ร่วมสร้างศาลา

๕๐

อย่างนี้ก็กล่าวตอบว่า “ท่านทั้งหลายอย่าวิตกกังวลไปเลย บุญใหญ่ก้อนนี้ที่ทุกท่านมอบให้ เราไม่ปฏิเสธอย่างแน่นอน และก็ขอขอบคุณที่ท่านเอาบุญใหญ่มาฝาก” แล้วก็ให้เสาไม้แก่นอย่างดีต้นหนึ่ง ไปร่วมสร้างสถานที่บำรุงพระบรมศาสดา

ด้วยการถวายเสาในครั้งนั้น ทำให้ชายหนุ่มผู้นั้นเกิดมหาปีติอย่างไม่มีประมาณ ทำให้เกิดแรงบันดาลใจที่จะทำบุญให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่เคยว่างเว้นจากการทำบุญ ได้ตั้งใจสร้างบุญทุกชนิดทั้งทาน ศีล ภาวนา ด้วยอานุภาพแห่งบุญที่ชายหนุ่มได้ทำไว้ ละโลกไปแล้วได้เข้าถึงสุคติโลกสวรรค์และท่องเที่ยวอยู่ในภพสวรรค์นั้นครั้งแล้วครั้งเล่า เข้าถึงมหาสมบัติจักรพรรดิในโลกมนุษย์นับครั้งไม่ถ้วน

ในสมัยพุทธกาลนี้ได้เกิดในตระกูลลัมมาทิฏฐิ บุญบันดาลให้มีโอกาสได้ฟังธรรมในสำนักพระบรมศาสดา ฟังแล้วเกิดความเลื่อมใสจึงตัดสินใจออกบวช เล่าเรียนกัมมัฏฐานและบำเพ็ญเพียรอย่างเอาจริงเอาจัง ไม่นานก็ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ พอบรรลุธรรมแล้วตรวจตราดูด้วยญาณทัสสนะที่บริสุทธิ์ของกายธรรมอรหัต มองย้อนไปในอดีตเห็นบุพกรรมของตนที่ได้สั่งสมมา เกิดความปีติโสมนัสจึงกล่าวด้วยมหาปีติว่า

“ผลแห่งบุญนี้ช่างเกินควรเกินคาด พุทธศาสนิกชนผู้รัก

อานิสงส์ถวายเสา ๑ ต้น ร่วมสร้างศาลา

๕๑

ในบุญ ต่างพากันชวนขวายนบุญ พากันสร้างศาลาบำรุงพระบรมศาสดา ได้ชักชวนให้เราร่วมสร้างบุญด้วย เราถวายเสาไปเพียงต้นเดียวเท่านั้น มหาสมบัติอันเกินควรเกินคาดได้บังเกิดขึ้นกับเรา มีมหาวิมาน ๗ ชั้น ตั้งตระหง่าน ความสุขและความสมปรารถนาบังเกิดขึ้นกับเราทุกๆ อย่าง นี่เป็นผลที่เราได้ถวายเสาเพียงต้นเดียว ด้วยอานิสงส์ในครั้งนั้น ตลอดระยะเวลาที่เวียนว่ายตายเกิด เราได้เข้าถึงที่สุดแห่งมนุษย์สมบัติเป็นพระเจ้าจักรพรรดินับภพนับชาติไม่ถ้วน ตั้งแต่ภพชาตินั้น เราไม่เคยรู้จักทุกข์เลย คุณวิเศษทั้งหลาย คือปฏิสัมภิทาญาณ ๔ วิโมกข์ ๘ อภิญญา ๖ เราทำให้แจ้งแล้ว คำสอนของพระบรมศาสดา เราได้ทำเสร็จแล้ว ด้วยอานุภาพแห่งบุญนั้น ผลแห่งบุญนี้ช่างเกินควรเกินคาดทีเดียว”

เรื่องราวที่หลวงพ่อนำมาเล่านี้ เป็นเรื่องจริงที่มีบันทึกไว้ในพระไตรปิฎกที่ควรจดจำและนำไปเป็นแบบอย่างของการทำความดี เพราะผลแห่งบุญที่บังเกิดขึ้นนี้ มีแต่เกินควรเกินคาด อย่างน่าอัศจรรย์ บุญที่เราตั้งใจสร้างกันอย่างเต็มที่ และทำอย่างสม่ำเสมอโดยไม่ปล่อยโอกาสแห่งการสร้างบุญให้ผ่านเลยไป นั่นเท่ากับว่า เราได้เปิดโอกาสให้กับตัวของเราเองได้เป็นเจ้าของมหาสมบัติทั้งหลาย ทั้งมนุษย์สมบัติ ทิพยสมบัติ และนิพพานสมบัติที่ล้ำค่าที่สุดในชีวิต บุญที่เราสั่งสมจะเป็นเสบียงติดตัว

อานิสงส์ถวายเสา ๑ ต้น ร่วมสร้างศาลา

๕๒

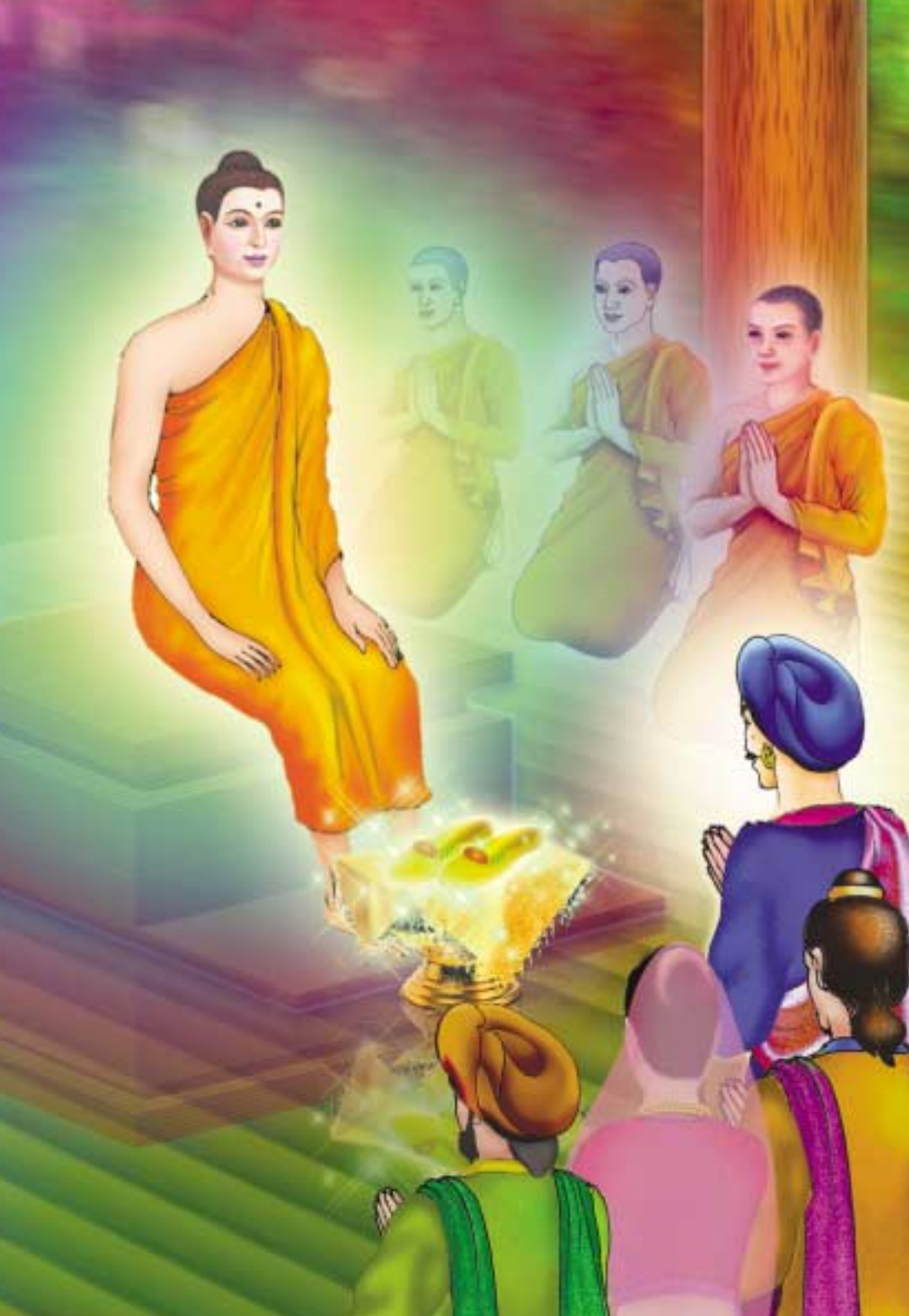
เราไปทุกชาติ คอยอำนวยความสะดวกให้บังเกิดขึ้นกับเรา
ตลอดเวลา ดังนั้นทุกท่านต้องตระหนักถึงเรื่องการสร้างบุญ
กันให้ดี ชีวิตของเราจะสมหวังในทุกสิ่งที่ยปรารถนาไว้ ก็เพราะบุญ
เหมือนกับพระเถระองค์นี้ ฉะนั้นให้สร้างบารมีกันต่อไปจนกว่า
บารมีเราจะเต็มเปี่ยมบริบูรณ์

อ ๑ นั ๑ ง สั ๑ ถ ๑ ว ๑ ย ร ๑ อ ๑ ง เ ๑ ท ๑ ๑

เราได้อวยรองเท้าแด่พระพุทธเจ้า พระนามว่ากุสันธะ
ผู้เป็นปราชญ์ มีบาปอันลอยแล้ว อยู่จบพรหมจรรย์ ผู้ซึ่งกำลัง
เสด็จดำเนินไปสู่ที่พักกลางวัน ด้วยผลแห่งทานนั้น เราไม่เคย
รู้จักทุกข์เลย นี่เป็นผลแห่งการอวยรองเท้า

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๕๕

สรรพสัตว์ทั้งหลายล้วนปรารถนาความสุข ความอบอุ่นใจ และความปลอดภัยในชีวิตด้วยกันทั้งนั้น ทุกชีวิตพยายามแสวงหาสิ่งที่พึงที่ระลึกที่แท้จริง แต่หลายชีวิตก็ยังไม่พบ และยัง ไม่ทราบว่า ที่พึงที่ระลึกที่แท้จริงนั้นคืออะไร อยู่ที่ตรงไหน จะ เข้าถึงได้ด้วยวิธีการใด ยิ่งดิ้นรนแสวงหาก็กยิ่งเพิ่มพูนความทุกข์ หนักขึ้นไปอีก เพราะไปแสวงหาไม่ถูกวิธีการ แต่ถ้าหากทุกคน ในโลกได้รู้วิธีการแสวงหาสภาวะที่ถูกต้อง โดยการแสวงหากลับ เข้าไปสู่ภายในตัวของเราเอง ตรงศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ก็ จะพบกับที่พึงที่ระลึกอันประเสริฐคือพระรัตนตรัย และจะพบกับ ความสุขที่แท้จริงที่ปรารถนามายาวนาน

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน สกยสูตร ว่า

“ผู้ใดลอยบาปทั้งหมดแล้ว เป็นผู้ปราศจากมลทิน มี จิตตั้งมั่นดีแล้ว ดำรงตนมั่น ก้าวล่วงสงสารได้แล้ว เป็นผู้ สำเร็จกิจ เป็นผู้บริบูรณ์ด้วยคุณมีศีล เป็นต้น ผู้นั้นอันตัณหา และทิฏฐิไม่อาศัยแล้ว เป็นผู้คงที่ บัณฑิตกล่าวว่า เป็นพราหมณ์ ผู้ใดมีกิเลสสงบแล้ว ละบุญและบาปได้แล้ว ปราศจากธุลีกิเลส รู้โลกนี้และโลกหน้า ล่วงชาติขราและมรณะได้ ผู้คงที่ เห็นปานนั้น บัณฑิตกล่าวว่า เป็นสมณะ”

นี่เป็นพุทธวจนะที่พระพุทธองค์ทรงตอบคำถามของ

อานิสงส์ถวายรองเท้า

๕๖

สภียปริพาชก ซึ่งเป็นนักบวชนอกพระพุทธศาสนาว่า ลักษณะของพราหมณ์และสมณะที่แท้จริงในโลกนี้เป็นอย่างไร เพราะชาวโลกถือกันว่า ผู้ที่แสดงตนว่าเป็นพราหมณ์หรือสมณะนั้น เป็นบุคคลที่ควรเคารพนอบน้อม ควรให้การต้อนรับ เพียงแต่ไม่ทราบว่าคุณสมบัติของพราหมณ์และสมณะหรือพระแท้ในอุดมคตินั้นเป็นอย่างไร สภียปริพาชกเมื่อได้คำตอบที่ชัดเจนอย่างนั้น จึงบังเกิดความศรัทธาเลื่อมใส ถึงกับยอมแสดงตนเป็นสาวก และขอออกบวชในพระธรรมวินัยที่พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้ดีแล้ว

*เมื่อพระสภียะบรรลุลุทธิธรรมเป็นพระอรหันต์แล้ว ก็ระลึกชาติย้อนกลับไปดูการสร้างบารมีในอดีตของตนว่า ท่านสั่งสมบุญอะไรมา ที่เป็นเหตุให้ได้มาพบพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และได้บรรลุลุทธิธรรมเป็นพระอรหันต์ เมื่อย้อนไปดู ก็พบว่าในสมัยของพระกกุสันธสัมมาสัมพุทธเจ้าโน้น ท่านเคยถวายรองเท้าแด่พระพุทธองค์ บุญนั้นส่งผลให้ท่านท่องเที่ยวอยู่ในสองภพภูมิเท่านั้น คือเสวยสุขในโลกสวรรค์และในมนุษย์โลก ไม่เคยพลัดตกไปในอบายภูมิเลย จะเดินทางใกล้ไกลก็สะดวกสบายปลอดภัย ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี

---

*มก. เล่ม ๕๒ หน้า ๑๒, เล่ม ๔๗ หน้า ๔๗๑

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๕๓

มาในภพชาตินี้ ท่านเกิดเป็นลูกของปริพาชกคนหนึ่ง เมื่อเจริญเติบโตขึ้นได้บวชเป็นปริพาชก เรียนศาสตร์ต่างๆ เป็นมหาวาทีผู้ไม่มีใครสามารถโต้ว่าทะเลาะได้ เย็นวันหนึ่งมหาพรหม ซึ่งก็คืออดีตมารดาของท่าน เนื่องจากนางเบียดเบียนของความเป็นหญิง จึงตั้งใจบำเพ็ญตบะจนได้ฌานสมาบัติ พอละจากอัตภาพนี้ ได้ไปบังเกิดเป็นท้าวมหาพรหม เกิดเป็นห่วงลูกชายว่าจะไม่ได้พบพระพุทธเจ้า จึงลงมาจากพรหมโลก เพื่อมาผูกปัญหา ๒๐ ข้อ ให้ทองจำเอาไว้ แล้วได้สั่งความเอาไว้ว่า

“หากสมณะหรือพราหมณ์ผู้ใด สามารถพยากรณ์ปัญหานี้ได้ ก็พึงประพฤติพรหมจรรย์ในสำนักของสมณะหรือพราหมณ์ผู้นั้นเถิด” สกียปริพาชกทองจำเอาคำถามทั้งหมด แล้วเข้าไปหาสมณพราหมณ์ผู้เป็นคณาจารย์ ที่ชนส่วนใหญ่ยกย่องว่าดีว่าเก่ง รวมไปถึงครูทั้ง ๖ ได้ถามปัญหาเหล่านั้นกับเจ้าลัทธิต่างๆ ซึ่งเจ้าลัทธิเหล่านั้นเมื่อถูกถามปัญหาก็กังไม่ไหว และยังแสดงความขัดเคือง ไม่พอใจที่มาถามอย่างนั้น

เมื่อเห็นว่าถามเจ้าลัทธิคนไหนๆ ก็ตอบไม่ได้ จึงคิดว่าพระสมณโคดมเป็นคณาจารย์ที่มีชื่อเสียง ได้รับการยกย่องไปทั่วทั้งชมพูทวีป แม้ว่าพระองค์จะยังเป็นหนุ่ม แต่ท่านก็เป็นผู้มีฤทธิ์ มีอานุภาพมากจึงตัดสินใจเดินทางไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า ที่พระวิหารเวฬุวัน ครั้นผ่านการปราศรัยพอให้ระลึกถึงกัน

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๕๘

สภียะได้ทูลถามว่า “ข้าพระองค์ผู้มีความเคลือบแคลงสงสัยเดินทางมาเพื่อหวังจะทูลถามปัญหากับพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ทูลถามแล้ว ขอบจงตรัสพยากรณ์แก่ข้าพระองค์ตามลำดับปัญหาให้สมควรแก่ธรรมด้วยเถิด” พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “ดูก่อนสภียะ ท่านเดินทางมาไกล ประรณนาจะถามข้อใดจงถามมาเถิด เราจะกระทำที่สุดแห่งปัญหาเหล่านั้น จะพยากรณ์แก่ท่านตามลำดับปัญหาให้สมควรแก่ธรรม”

สภียะปริพาชกดำริว่า น่าอัศจรรย์จริงหนอ ที่ผ่านมาระไรไม่ได้แม้เพียงการให้โอกาสจากสมณพราหมณ์เหล่าอื่นเลย พระสมณโคดมทรงให้โอกาสนี้แก่เราแล้ว ท่านเกิดปีติโสมนัสได้กราบทูลถามปัญหาว่า “บัณฑิตกล่าวว่าบุคคลผู้บรรลุอะไรว่าเป็นภิกษุ กล่าวว่าบุคคลว่าผู้สงบเสงี่ยมด้วยอาการอย่างไร กล่าวว่าบุคคลว่าผู้ฝึกตนแล้วอย่างไร และอย่างไรบัณฑิตจึงกล่าวว่าบุคคลว่าผู้รู้ ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้โปรดตรัสพยากรณ์แก่ข้าพระองค์เถิด”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสพยากรณ์ว่า “ดูก่อนสภียะ ผู้ใดถึงความดับกิเลสด้วยมรรคที่ตนอบรมแล้ว ข้ามความสงสัยเสียได้ ละความไม่เป็นและความเป็นได้เด็ดขาด อยู่จบพรหมจรรย์ มีภพใหม่สิ้นแล้ว ผู้นั้นบัณฑิตกล่าวว่า เป็นภิกษุ ผู้ใดอบรมอินทรีย์แล้ว เถียงตลอดโลกนี้และโลกอื่น ทั้งภายในและภายนอก

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๕๕

ในโลกทั้งปวง รอเวลาสิ้นชีวิตอยู่ อบรมตนแล้ว ผู้นั้นบัณฑิต
กล่าวว่า ผู้ฝึกตนแล้ว”

สภียปริพาชกได้ฟังคำตอบที่ถูกต้องเช่นนั้น ก็เกิดความ
ชื่นชมอนุโมทนาภาสิตของพระองค์ แล้วถามปัญหาทีละข้อๆ
จนครบทั้ง ๒๐ ทุกคำถามเป็นคำถามที่น่าตอบและน่ารู้ทั้งนั้น
แต่หลวงพ่อบอกมาเรื่อยๆ ตามสมควรแก่เวลา เมื่อจบทั้ง ๒๐
คำถามแล้ว สภียปริพาชกบังเกิดความเลื่อมใสในพระพุทธองค์
ยิ่งนัก ท่านลุกขึ้นประนมอัญชลีชมเชยพระพุทธองค์ว่า “ข้าแต่
พระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้มีพระปัญญาเสมอด้วยแผ่นดิน พระองค์
เป็นผู้ถึงที่สุดแห่งทุกข์ เป็นพระอรหันต์ ผู้ตรัสรู้เองโดยชอบ
มีพระปัญญามาก พระองค์ทรงช่วยให้ข้าพระองค์ข้ามพ้นความ
สงสัย

ภาสิตของพระองค์แจ่มแจ้งยิ่งนัก พระองค์ทรงประกาศ
ธรรมโดยอเนกปริยาย เปรียบเหมือนหงายของทีคิดว่า ปิดของ
ที่ปิด บอกทางแก่ผู้หลงทาง หรือตามประทีปในที่มืด ด้วยหวังว่า
ผู้มีจักขุจักเห็นรูปได้ฉะนั้น ข้าพระองค์ขอถึงพระผู้มีพระภาค-
กับทั้งพระธรรมและพระสงฆ์ว่าเป็นสรณะ ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ
ขอให้ข้าพระองค์พึงได้บรรพชาอุปสมบทในสำนักของพระองค์
ด้วยเถิด”

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๖๐

ต่อมาเมื่อท่านได้รับอนุญาตให้อุปสมบทแล้ว ก็หมั่น
ปรารภความเพียร ไม่ประมาท ไม่นานนักก็ได้บรรลุลหิตเป็น
พระอรหันต์ ท่านเปล่งอุทานถึงผลบุญ ที่ได้ทำเอาไว้ว่า “เราได้
ถวายรองเท้าแด่พระพุทธเจ้า พระนามว่ากุกสันธะ ผู้เป็นปราชญ์
มีบาปอันลอยแล้ว อยู่จบพรหมจรรย์ ผู้ซึ่งกำลังเสด็จดำเนินไป
สู่ที่พักกลางวัน ด้วยผลแห่งท่านนั้น เราไม่เคยรู้จักทุกข์เลย
นี่เป็นผลแห่งการถวายรองเท้า เราเผากิเลสทั้งหลายแล้ว กิจใน
พระพุทธศาสนาเราได้ทำเสร็จแล้ว”

ทุกท่านคงได้เห็นแล้วว่า การถวายรองเท้าเป็นการ
ถวายยานพาหนะ เพื่อให้ได้ยานพาหนะเกี้ยวนำไปสู่อายุตณ-
นิพพานต่อไป การถวายทานถูกทักษิณียบุคคล กระแสธารแห่ง
บุญก็ส่งผลต่อเนื่อง ไม่ขาดสาย ทำให้ไม่พลัดตกไปในอบายภูมิ
มีแต่ไปบังเกิดในสุคติโลกสวรรค์ อีกทั้งยังเป็นพลวปัจจัยให้ได้
บรรลุมรรคผลนิพพาน ความเลื่อมใสในพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น
แม้ว่าพระองค์จะทรงพระชนม์ชีพอยู่หรือว่าดับขันธปรินิพพาน
ไปแล้วก็ตาม ย่อมได้อานิสงส์ใหญ่เท่ากัน เพราะพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าเป็นอจินไตย ดังนั้นให้ทุกท่านหมั่นตรikirะลึกนึกถึง
คุณของพระรัตนตรัย เจริญพุทธธานุสติมีพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์
กันให้มากๆ แล้วจะได้เข้าถึงแก่นแท้แห่งพุทธภาวะภายในคือ
พระธรรมกายกันทุกๆ คน

อ านี ส ง ส ี ถ ว า ย ที่ น อ น

เรามีจิตเลื่อมใส ได้ถวายที่นอนแด่พระพุทธเจ้า
พระนามว่า ปทุมุตตระ ผู้ทรงอนุเคราะห์โลกทั้งปวงพระองค์นั้น
ด้วยการถวายที่นอนนั้น โภคสมบัติย่อมเกิดแก่เรา เปรียบเหมือน
ข้าวกล้า ที่สำเร็จในนาดี นี่เป็นผลแห่งการถวายที่นอน เราย่อม
สำเร็จการนอนในอากาศ ย่อมทรงแผ่นดินนี้ไว้ เราเป็นใหญ่ใน
สัตว์ทั้งหลาย นี่เป็นผลแห่งการถวายที่นอน

อานิสงส์ถวายที่นอน

๖๓

พระธรรมกายเป็นแก่นแท้ของพระพุทธศาสนา และเป็นแก่นชีวิตของมวลมนุษย์ทุกๆ คน ทุกๆ ชาติ ทุกๆ ภาษา เป็นเป้าหมายที่ทุกๆ คนเกิดมาแล้วต้องแสวงหา ไม่ว่าจะรู้หรือไม่รู้ก็ตาม นี่เป็นสิ่งที่ทุกๆ คนปรารถนาจะเข้าถึง เพราะถ้าหากเราเข้าถึงพระธรรมกายภายในตัวของเราได้ นับได้ว่าเป็นผู้ที่โชคดีที่สุด และจะเต็มเปี่ยมด้วยบุญบารมีและความสุขที่ละเอียดประณีตเกินกว่าสุขใดๆ ในโลก เพราะรสแห่งพระธรรมนั้น เลิศกว่ารสทั้งปวง สุขอันเกิดจากกรรมก้าวล่วงโอชะทั้งหลาย ชีวิตเราจะเป็นชีวิตที่สมบูรณ์และได้รับอานิสงส์ใหญ่อย่างไม่มีประมาณทุกท่านจึงควรปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงธรรมกายให้ได้

มีวาระแห่งภาชิตที่ปรากฏอยู่ใน สยนทายกเถราปทาน ความว่า

“เรามีจิตเลื่อมใส ได้ถวายที่นอนแด่พระพุทธเจ้า พระนามว่า ปทุมุตตระ ผู้ทรงอนุเคราะห์โลกทั้งปวงพระองค์นั้น ด้วยการถวายที่นอนนั้น โภคสมบัตีย่อมเกิดแก่เรา เปรียบเหมือนข้าวกล้า ที่สำเร็จในนาดี นี่เป็นผลแห่งการถวายที่นอนเราย่อมสำเร็จการนอนในอากาศ ย่อมทรงแผ่นดินนี้ไว้ เราเป็นใหญ่ในสัตว์ทั้งหลาย นี่เป็นผลแห่งการถวายที่นอนในกัปที่ ๕,๐๐๐ ได้เป็นพระราชามหาวิระถึง ๘ ครั้ง ในกัปที่ ๓,๔๐๐

อานิสงส์ถวายเป็นน

๖๔

ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิผู้มีพละมาก ๔ ครั้ง คุณวิเศษเหล่านี้ คือ ปฏิสัมภิกา ๔ วิโมกข์ ๘ และอภิญญา ๖ เราทำให้แจ้งชัดแล้ว คำสอนของพระพุทธเจ้าเราทำได้สำเร็จแล้ว”

นี่เป็นถ้อยคำของพระอรหันตเถระองค์หนึ่งในอดีต เมื่อท่านได้บรรลุธรรม มีดวงตาเห็นธรรมแล้ว ได้ระลึกชาติย้อนกลับไปในอดีต พบเห็นบุญกรรมของท่านที่ได้สั่งสมไว้ จึงเปล่งวาจาที่เป็นสุภาษิต เป็นการยืนยันในผลแห่งการสั่งสมบุญว่า ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ที่สามารถทำอย่างนั้นได้ แม้เป็นถ้อยคำของพระอรหันต์ หลวงพ่อก็ปรารภนาจะให้ทุกท่านได้ตระหนักกันไว้ให้ดี และทรงจำเอาไว้ให้มั่น เราจะได้ไม่ประมาทในชีวิต หากต้องการให้ชีวิตเราประสบความสำเร็จเช่นท่าน ก็ควรสั่งสมบุญให้ครบถ้วน ดังเช่นที่พระเถระท่านได้สั่งสมไว้อย่างนี้

*เรื่องที่หลวงพ่อจะนำมาเล่าในครั้งนี เป็นเรื่องราวที่ได้จารึกไว้ในพระไตรปิฎก ซึ่งหลวงพ่อรู้สึกประทับใจ อยากจะให้ทุกท่านได้รับทราบด้วย คือเป็นเรื่องที่เคยเกิดขึ้นในยุคของพระลัมมาลัมพุทธเจ้าพระองค์หนึ่ง มีพระนามที่พวกเราได้รับทราบกันอย่างดีแล้ว คือพระปทุมุตตรลัมมาลัมพุทธเจ้า ในยุคนั้น

อานิสงส์ถวายเป็นน

๖๕

เป็นยุคที่มีผู้มีบุญลงมาเกิดสร้างบารมีกันมาก แทบทุกองค์ล้วนมีประวัติการสร้างบารมีกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นี้

นั่นก็เท่ากับเป็นเครื่องยืนยันได้ว่า เนื่อนาบุญที่เลิศ ที่ประเสริฐ ย่อมเป็นที่ต้องการหรือเป็นที่ปรารถนาของบรรดานักสร้างบารมีทั้งหลาย เพราะเมื่อได้สร้างบารมีแล้ว ทำให้ได้รับผลานิสงส์ที่ไม่มีประมาณ และเป็นเครื่องยืนยันได้อย่างแจ่มชัดว่า การทำความดีหรือทำบุญถูกเนื่อนาบุญ ล้วนบังเกิดเป็นผลที่ดั่งามอย่างแท้จริง อย่างเช่นประวัติการสร้างบารมีของพระอรหันต์แต่ละองค์ ที่หลวงพ่อดำนำมาเล่าให้ทุกท่านได้ศึกษากันหลายครั้งแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องที่จะทำให้เราเห็นได้ชัดเจนว่าการที่ท่านเหล่านั้นประสบความสำเร็จในชีวิต ได้บรรลุเป้าหมายอันสูงสุด ก็เพราะมีบุญอยู่เบื้องหลังทั้งสิ้น

การสร้างบุญของพระสยันทายกเถรเจ้าก็เช่นกัน ท่านมีประวัติที่น่าสนใจทีเดียว เพราะในภพชาติที่เกิดมานั้น ท่านเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่า ขวนขวายในบุญอย่างดียิ่ง ท่านมักจะนั่งคิดอยู่เสมอว่า บุญทุกๆ สิ่งทุกอย่างที่ผ่านมาในชีวิต มีอานิสงส์ใหญ่ ไม่มีประมาณ เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่อยากจะพลาดโอกาสในการสร้างบารมีในทุกๆ ขั้นตอน นักสร้างบารมีสมัยก่อน ท่านมักจะแสวงหาบุญใส่ตัวอย่างสม่ำเสมอในแต่ละวัน ไม่มีวัน

อานิสงส์ถวายเป็นน

๖๖

เว้นว้างที่จะแสวงหาบุญใส่ตัว ทำให้ตัวท่านได้ประสบผลบุญ
อย่างที่ท่านเองก็คาดไม่ถึง

พระเถระเจ้าองค์นี้ มีนามว่า สยันทายกเถระเจ้า หากจะ
แปลเป็นไทยก็ได้ใจความว่า พระเถระผู้ถวายเป็นนนั้นเอง เมื่อ
ก่อนครั้งที่ท่านเกิดมาเป็นมนุษย์ ก็ได้มีโอกาสบำเพ็ญบุญไว้ใน
พระลัสมาลัมพุทธรเจ้าองค์ก่อนๆ ลัสมบุญทั้งหลายอันเป็น
อุปนิสัยแห่งพระนิพพานตามวาระ แต่ยังไม่มีโอกาสได้ทำบุญ
พิเศษอะไรที่ทำให้เกิดมหาปีติอย่างเต็มที่ ถึงกระนั้นก็ตาม ด้วย
อานุภาพแห่งบุญที่ได้ลัสมไว้ ทำให้ท่านยังคงเวียนว่ายตายเกิด
อยู่ในสองภพภูมิคือมนุษย์และเทวโลก มีโอกาสได้สร้างบารมี
มาเรื่อยๆ แต่ก็ยังไม่ถึงภพชาติใด ที่ท่านได้สร้างบุญกับเพื่อนาบุญ
อย่างเต็มกำลังของตน

จนมาถึงสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงพระนามว่า
ปทุมุตตระ ที่หลวงพ่อดักกล่าวเกริ่นไว้แล้วตั้งแต่ต้นว่า ในยุค
ของพระองค์ท่าน มีนักสร้างบารมีลงมาเกิดอย่างมากมาย และ
ได้สร้างบุญใหญ่กันเป็นจำนวนมาก พระเถระเองก็เช่นกัน ได้
บังเกิดในเรือนมีสกุลแห่งหนึ่ง ฐานะทางครอบครัวจัดว่า เป็น
ตระกูลที่มีฐานะดี และเป็นลัสมาทิฏฐิ ไม่มีใครขัดขวางการ
สร้างความคิดี พอเติบโตใหญ่บรรลุนิติภาวะแล้ว ญาติพี่น้องก็ได้

อานิสงส์ถวายเป็นที่นอน

๖๗

จัดการแต่งงานให้ อยู่ครองเรือนตามประสาชาวโลกทั้งหลาย
ที่มีความสุขตามอัธยาศัย

มีอยู่วันหนึ่ง ท่านฟังพระธรรมเทศนาของพระบรมศาสดา
ที่ไพเราะทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง และเบื้องปลาย ได้เห็นโทษ
ของความตระหนี่หวงแหนทรัพย์ ว่าเป็นหนทางแห่งความ
ยากจนปิดกั้นสายสมบัติที่จะบังเกิดขึ้น และเห็นประโยชน์ของ
การสร้างบุญ ที่มีผลคือความสุขในบั้นปลาย จึงคิดอยู่ในใจว่า
จะสร้างบุญพิเศษอย่างไรดีกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เป็นเนื้อ-
นาบุญอันยอดเยี่ยมที่สุดในภพสาม ท่านมีความเลื่อมใสอย่าง
เต็มเปี่ยม ทว่าสรรพางค์กายก็ยังมิมีหาปิตีที่เกิดจากการฟังธรรม
แผ่ซ่านไปทั่วทุกขุมชน คิดว่า

การนอนเป็นกิจวัตรของทุกๆ คน จัดว่าเป็นการพักผ่อน
ที่ร่างกายยังคงมีความต้องการที่สุด หากมีที่นอนที่นุ่มนวล
ประณีตก็จะทำให้สรีระร่างกายนี้ ได้พักผ่อนเต็มที่ โดยปราศจาก
การรบกวนจากสัมผัสหยาบที่จะเกิดขึ้น อย่างกระนั้นเลย
เราควรสร้างที่นอนที่สามารถบรรเทาทุกข์แห่งสังขารแด่พระบรม-
ศาสดา เมื่อคิดอย่างนี้ ก็ให้คนทำเตียงอันมีค่ามาก ไม่ใช่ทำด้วย
วัตถุธรรมดา แต่ทำด้วยรัตนะที่มีค่ามากที่สุดในยุคนั้น สำเร็จ
ด้วยงา ทอง เงิน แก้วมุกดา และแก้วมณี ฟูลาดด้วยแผ่นผ้าที่

อานิสงส์ถวายที่นอน

๖๘

นำมาจากแวนแคว้นที่มีชื่อเสียงที่สุดในยุคนั้น มีสัมผัสที่นุ่มนวล
ละเอียดอ่อน ท่านให้ช่างจัดสร้างจนแล้วเสร็จ นำไปถวายแด่
พระผู้มีพระภาคเจ้า

ฝ่ายพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงปรารถนาจะให้กุลบุตรนี้
เกิดมหาปิติ จึงทรงทำการอนุเคราะห์แก่ท่าน ด้วยการบรรทม
บนที่นอนที่ท่านสร้างถวาย ณ ที่นั้น กุลบุตรเห็นเช่นนั้นยิ่ง
บังเกิดมหาปิติ จดจำภาพนั้นไปจนตลอดชีวิต ด้วยบุญกรรมนั้น
ท่านท่องเที่ยวไปในเทวดาและมนุษย์ สามารถเหาะเหิน
เดินอากาศได้ เวลานอนจะเป็นสุขมากเหมือนกับนอนบน
ทิพย์อาสน์ เป็นอย่างนี้ทุกภพทุกชาติ และยังทำให้ท่านสมบูรณ์
ไปด้วยโภคสมบัติ เปรียบเหมือนพืชข้าวกล้าให้ผลผลิตในนาดี
เพราะผลแห่งการถวายที่นอนในครั้งนั้น ทำให้ท่านได้เข้าถึง
ความเป็นใหญ่กว่าผู้อื่น ในกัปที่ ๕,๐๐๐ ได้เป็นพระราชามหาวิระ
๘ ครั้ง ในกัปที่ ๓,๔๐๐ ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๔ ครั้ง และ
ในสมัยพุทธกาลนี้ก็มาบังเกิดในสกุลแห่งหนึ่ง อันสมบูรณ์ด้วย
ทรัพย์สมบัติ บรรลุนิติภาวะแล้ว ได้มีโอกาสฟังพระธรรมเทศนา
ของพระบรมศาสดา มีจิตเลื่อมใสจึงออกบวช แล้วเจริญวิปัสสนา
จนได้บรรลุปะระอรหันต์เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต

การถวายที่นอนนั้นมียานิสงส์ใหญ่ มีผลบุญพิเศษที่
แตกต่างออกไป สามารถที่จะนอนเป็นสุขในทุกภพทุกชาติ ช้า

อานิสงส์ถวายนอน

๖๕

ยังไปมาในอากาศได้โดยสะดวก มหาสมบัติใหญ่ก็จะบังเกิดขึ้น
ตลอดไปจนกระทั่งถึงภพชาติสุดท้ายที่ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน
เรื่องที่หลวงพ่อเล่ามานี้ เป็นเครื่องยืนยันว่า ใครทำกรรมดีได้ไว้
ผู้นั้นก็จะได้รับมหานิสงส์ของความดีนั้น อย่างสมเหตุของการ
ประกอบความดีงามที่ตนเองได้สร้างไว้ ดังนั้นเมื่อทุกท่านต่าง
ได้รับทราบเช่นนี้แล้ว ก็ควรหมั่นหาบุญพิเศษให้กับตนเอง
เพื่อจะได้มหานิสงส์ที่พิเศษติดตัวเราไปทุกภพทุกชาติ ตราบ
กระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม

อ ำ นั ส ง ส์

ถ ว า ย ท าน แ ต่ พ ร ะ ส ง ษ์

ผู้ให้ทาน ย่อมเป็นที่รักของชนเป็นอันมาก ชื่อว่า
ดำเนินตามธรรมของสัตบุรุษ สัตบุรุษผู้สงบผู้สำรวมอินทรีย์
ประพฤติพรหมจรรย์ ย่อมคบหาผู้ให้ทานทุกเมื่อ

อานิสงส์ถวายทานแด่พระสงฆ์

๓๒

หลังจากที่เราต่างเห็นดีเห็นงามมาตลอดทั้งวันแล้ว จาก
การประกอบธุรกิจหน้าที่การงาน การศึกษาเล่าเรียน ในช่วง
เวลาต่อจากนี้ไป เราควรให้โอกาสแก่ตัวของเราเองบ้าง ในการ
แสวงหาสาระอันแท้จริงของชีวิต เพิ่มเติมสิ่งที่มีคุณค่าที่สุดให้
กับชีวิตของเรา ด้วยการปฏิบัติธรรม ชีวิตจะได้ประสบแต่
ความเจริญรุ่งเรืองทั้งทางโลกและทางธรรม ให้ใจของเราอยู่ใน
กระแสแห่งธรรม จะได้พบกับความสุข สดชื่น เบิกบาน
คลายจากความเห็นดีเห็นงามที่เราได้ตรากตรำมาตลอดทั้งวัน
เพราะฉะนั้นช่วงเวลานี้สำคัญที่สุด เป็นเวลาแห่งการหยุดนิ่ง
เพื่อทำความสะอาดบริสุทธิ์ให้บังเกิดขึ้นในใจ แล้วเราจะได้
เข้าไปพบกับพระรัตนตรัยภายใน

พระลัมมะลัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน ทานานิสังสสูตร ว่า

“ททมาโน ปิโย โหติ	สत्ถ์ ธมฺมํ อนุกมฺ
สนฺโต นํ สทา ภชฺนฺติ	สณฺณตา พุรฺพหฺมจารโย
เต ตสฺส ธมฺมํ เทเสณฺติ	สพฺพทุกฺขาปนฺนุทนํ
ยํ โส ธมฺมํ อิธญฺมาย	ปรีนิพฺพาทนาสวโต

ผู้ให้ทาน ย่อมเป็นที่รักของชนเป็นอันมาก ชื่อว่าดำเนิน
ตามธรรมของลัตบุรุษ ลัตบุรุษผู้สงบผู้สำรวมอินทรีย์
ประพฤติพรหมจรรย์ ย่อมคบหาผู้ให้ทานทุกเมื่อ ลัตบุรุษ

อานิสงส์ถวายเป็นทานแด่พระสงฆ์

๓๓

เหล่านั้น ย่อมแสดงธรรมเป็นที่บรรเทาทุกข์ทั้งปวง เมื่อได้ทราบชัดแล้ว ย่อมเป็นผู้หาอาสวะมิได้ ประนิพพานในโลกนี้”

“การให้” เป็นความสุขของผู้เอาชนะความตระหนี่ในใจได้แล้ว เพราะคนส่วนใหญ่มักถูกความตระหนี่ครอบงำจิตใจ แต่เมื่อใดที่เราสละของรักของหวงออกไปได้ด้วยความหวังว่า สิ่งที่ได้ให้ไปแล้วนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อผู้รับ เมื่อนั้น ความสุขจะบังเกิดขึ้นกับตัวของเราเอง กระแสแห่งบุญก็จะเข้ามาแทนที่ความตระหนี่ที่เคยอยู่ในใจ การเสียสละ การดำรงตนอยู่ในสถานะของความเป็นผู้ให้ มีธรรมคือจาคะอยู่ในใจ จึงเป็นลักษณะของลัทธิของพระพุทธเจ้าที่แท้จริง มีภาษิตที่ว่า ไฟไม่ไหม้ด้วยเชื้อทะเลไม่ไหม้ด้วยน้ำ ผู้หวังบุญก็ไม่อ้อมด้วยการให้ทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา ผู้รักในการให้จึงเป็นผู้ที่น่าคบหาสมาคมด้วย และยังเป็นที่ยรักของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย

หลวงพ่อยกหัวข้อธรรมเรื่องการทำความดีมาแสดงให้ทุกๆ ท่านได้ฟัง เพราะเห็นว่า เป็นกุศลธรรมเบื้องต้นที่ควรบำเพ็ญกันให้มาก ให้เป็นอุปนิสัยติดตัวของเราไปทุกภพทุกชาติ การให้ทานนี้ ใครทำคนนั้นก็เป็นผู้ได้บุญ ถ้าไม่ทำแล้วจะเอาบุญที่ไหนมาเป็นเสบียงในการเดินทางไกลในวัฏสงสาร พระพุทธองค์ทรงสอนว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อานิสงส์แห่งการให้ทานมี ๕ ประการ คือ ผู้ให้ทานย่อมเป็นที่รักที่ชอบใจของชนหมู่มาก ลัทธิของ

อานิสงส์ถวายเป็นพระพุทธบูชาแด่พระสงฆ์

๓๔

สงบยอมคบหาผู้ให้ทาน กิตติศัพท์อันดีงามของผู้ให้ทานยอม
ขจรขยายไปทั่ว ผู้ให้ทานยอมไม่ห่างเหินจากธรรมของสัตบุรุษ
และเมื่อตายไปแล้วยอมเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์”

เมื่อเราให้ทานแล้วในแต่ละครั้งก็ย่อมเกิดมีความสุขเป็น
ผล ผลบุญนั้นยังส่งผลให้เรามีความสุขทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า
ดังที่พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ เหมือนพระมหาโมคคัลลานเถระ
ที่ท่านชอบไปเยี่ยมเยียนเหล่าเทพบุตรเทพธิดาบนสวรรค์ แล้ว
ไต่ถามถึงอานิสงส์ที่ทวยเทพเหล่านั้นได้รับเพราะไปสร้างผลบุญ
อะไรไว้ในสมัยที่เกิดเป็นมนุษย์ จากนั้นก็นำเรื่องราวเหล่านั้น
มาเล่าเป็นอุทาหรณ์สอนใจให้กับพุทธศาสนิกชนผู้มีบุญทั้งหลาย
ได้รับฟัง จะได้มีกำลังใจสั่งสมบุญให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

*มีอยู่วันหนึ่ง ท่านได้เหาะขึ้นไปบนสวรรค์ พบวิมานทอง
ของเทพบุตรองค์หนึ่งมีลักษณะที่พิเศษกว่าใครๆ ท่านจึงเข้าไป
ถามว่า “วิมานเสาแก้วมณีสถู ๑๒ โยชน์ มีห้องจรโหลฐานถึง ๓๐๐
ห้อง มีเสาแก้วไพฑูรย์ ลาดด้วยเครื่องลาดที่วิจิตรสวยงาม
ท่านนั่งเสวยสุขในวิมานนี้มีพิณทิพย์บรรเลงไพเราะ พร่างพร้อม
ด้วยเบญจกามคุณ มีรสเป็นทิพย์ และเทพนารีแต่งองค์ด้วย
อาภรณ์งดงามพอร่ามอยู่ เพราะบุญอะไร วรรณะของท่านจึง

อานิสงส์ถวายนานแต่พระสงฆ์

๓๕

เป็นเช่นนี้ เพราะบุญอะไร ผลอันนี้จึงสำเร็จแก่ท่าน และโภคะ
ทุกอย่างที่น่ารักจึงเกิดแก่ท่าน ดูก่อนเทพบุตรผู้มีอำนาจมาก
อาตมาขอถามท่าน ครั้งที่ท่านเกิดเป็นมนุษย์ ท่านได้ทำบุญอะไรไว้
เพราะบุญอะไร ท่านจึงมีอำนาจพรุ่งเรืองเช่นนี้”

เทพบุตรฟังคำถามจากพระเถระอย่างนั้นก็รู้สึกปิติใจ
เป็นอย่างยิ่ง จึงกราบเรียนท่านไปว่า “ข้าพเจ้าได้ฟังธรรมจาก
พระบรมศาสดา แล้วมีจิตเลื่อมใสในพระศาสนา จึงได้ทำบุญกับ
พระภิกษุสงฆ์ผู้เป็นเนื้อนาบุญ ข้าพเจ้าทำจิตให้เลื่อมใสในภิกษุ
เหล่านั้นว่า ภิกษุทั้งหลายผู้เป็นสาวกของพระพุทธเจ้า ได้ออก
จากสมาบัติมาสู่บ้านของเราเพื่อประโยชน์แก่เราหนอ ท่านที่ได้
ทำไปนั้น เราไม่มีความตระหนี่หวงแหนหลงเหลืออยู่ในใจเลย
แม้แต่นิดเดียว เมื่อตามระลึกถึงคราใด ก็มีจิตใจแช่มชื่นเบิกบาน
และก็ยังหาโอกาสทำบุญกับพระสงฆ์อยู่เป็นประจำไม่เคยขาด
เมื่อละโลกแล้ว จึงเข้าถึงสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เพราะบุญนั้น
วรรณของข้าพเจ้าจึงเป็นเช่นนี้ ผลอันนี้จึงสำเร็จแก่ข้าพเจ้า
และทิพยสมบัติทุกอย่างที่น่ารักจึงเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้า”

พระเถระได้ฟังแล้วอนุโมทนาสาธุการในความเป็นผู้ไม่
ประมาท และฉลาดในการสั่งสมบุญของเทพบุตร แล้วจึงเหาะ
ต่อไปเรื่อยๆ ก็ไปพบวิมานอีกหลังหนึ่ง จึงเข้าไปถามเทพธิดา
ผู้เป็นเจ้าของว่า “เธอได้ทำบุญอะไรเอาไว้ จึงมีรัศมีกายสว่างไสว

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชาแด่พระสงฆ์

๓๖

งดงามเป็นพิเศษอย่างนี้” เทพธิดาเรียนท่านว่า “สมัยเป็นมนุษย์ ดิฉันเกิดในตระกูลลัมมาทิฏฐิ เป็นสตรีผู้ยินดีในการให้ทาน ไม่เคย เบื่อหน่ายในการสั่งสมบุญเลย ได้ถวายผ้าอย่างดีผืนหนึ่งแก่ ภิกษุรูปหนึ่งด้วยจิตที่เลื่อมใส เพราะเหตุที่ได้ถวายทานใน ภิกษุสงฆ์ผู้เป็นเพื่อนาบุญอันเลิศนี้ จึงทำให้ได้ทิพยวิมานอันน่า ปลื้มใจ เชิญพระคุณเจ้าดูวิมานของดิฉันเถิด ยิ่งกว่านั้น ดิฉัน ยังเป็นเทพธิดาที่มีรูปร่างและผิวพรรณน่าดูน่าชม ทั้งยังเป็น ผู้เลิศกว่านางอัปสรตั้งพันนาง เชิญท่านดูผลแห่งบุญ คือการ ถวายผ้าชั้นดีทั้งหลายนั้นเถิด เพราะบุญกรรมนั้น ดิฉันจึงมี วรรณะงาม มีรัศมีสว่างไสวไปทั่วทุกทิศ”

พระเถระฟังแล้วก็อนุโมทนากับเทพธิดาว่า “ทำดีแล้ว และมีบุญลาภที่ได้เกิดในยุคสมัยที่พระพุทธศาสนากำลังเจริญ รุ่งเรือง มีเพื่อนาบุญอันเยี่ยมให้ได้ไว้สั่งสมบุญ ขอให้เธอมี ความสุขในสุคติสวรรค์นี้เถิด” แล้วท่านก็เหาะผ่านเลยไปอีก ก่อน จะกลับได้แวะเข้าไปเยี่ยมวิมานของเทพธิดาอีกองค์หนึ่ง วิมาน หลังนี้มีคุณสมบัติตรงที่มีกลิ่นดอกไม้วรรคหอมหวาน ตลบ อบอวลไปทั่วอาณาบริเวณของวิมานหลังนั้น พระเถระจึงได้ ไต่ถามเจ้าของวิมานว่า “ได้ทำบุญอะไรเอาไว้ จึงได้วิมานที่มี กลิ่นหอมตลอดเวลาอย่างนี้”

อานิสงส์ถวายนานแต่พระสงฆ์

๓๓

เทพธิดาเรียนให้พระเถระทราบ ว่า “ตนได้ถวายนานอยู่ เป็นประจำไม่เคยขาด และยังยินดีในการรักษา ศิล ไม่นอกใจสามี เคารพสามีและพ่อสามีประดุจเทวดา เป็นผู้มีความเคารพ ยำเกรงต่อผู้หลักผู้ใหญ่ในตระกูล นอกจากนี้ยังได้ถวายดอก มะลิมีกลิ่นหอมแก่ภิกษุรูปหนึ่ง ผลบุญนั้นจึงส่งผลให้ได้ทิพยวิมาน น่าน่าปลื้มใจถึงเพียงนี้ และยังทำให้กลิ่นกายหอมเหมือนดอกมะลิ นี้เป็นผลบุญที่ได้ทำไว้ในสมัยที่เป็นมนุษย์นั้น”

นี่ก็เป็นตัวอย่างเพียงไม่กี่เรื่อง ที่หลวงพ่อนำมาเล่าเป็น บุคลาธิษฐานไว้ วิมานนั้นเป็นของเฉพาะตน ตายไปแล้วถ้าใคร ไม่ได้สั่งสมบุญไว้ จะเข้าไปขออาศัยอยู่ในวิมานของคนอื่นก็ไม่ได้ ประเภทไม่ได้ทำบุญก่อนตาย ก็มีแต่จะกลายเป็นสัมภเวสี ล่องลอยไปไม่มีวิมานสิงสถิต บางทีต้องอาศัยศาลเจ้าเล็กๆ เป็นที่อาศัย ใครประกอบเหตุไว้อย่างไรก็ได้ผลอย่างนั้น เรา ต้องไม่เป็นอย่างนั้น เพราะว่าเมื่อเราสั่งสมบุญไว้อย่างดีแล้ว บุญนั้นไม่ได้หายไปไหน แต่จะกลั่นกลายเป็นดวงบุญติดตามตัว เราไป รอคอยวันเวลาที่สมควรที่จะให้ผล ก่อเกิดเป็นทรัพย์สมบัติ และเป็นทิพยสมบัติรอคอยไว้เรียบร้อยแล้ว

ขอให้ทุกๆ ท่านหมั่นสั่งสมบุญไว้เถิด ส่วนท่านใดทำ หน้าที่ของผู้บำเพ็ญ ก็ให้มีความปีติใจและตระหนักไว้ว่า เรานำบุญ

อานิสส์ถวายทานแด่พระสงฆ์

๓๘

ไปให้เขาจริงๆ นำโอกาสดีๆ ไปมอบให้เขา เพราะถ้าเราไม่บอกบุญ เขาจะพลาดโอกาสบุญพิเศษไป แล้วเวลาทำบุญก็อย่าไปกลัวหมดกลัวจน ให้เปลี่ยนจากความกลัวมาเป็นความกล้า กล้าที่จะเอาชนะความตระหนี่ที่ฝังรากลึกอยู่ในใจออกไปให้หมด เมื่อความตระหนี่หลุดล่อนออกจากใจ สมบัติต่างๆ จะไหลเข้ามาหาเราอย่างเป็นอัศจรรย์ทันใช้สร้างบารมีในชาตินี้

โอกาสที่จะได้สั่งสมทานกุศลเป็นของเราแล้ว ภิกษุสงฆ์ผู้เป็นเพื่อนบุญ ก็มีพร้อมแล้วในปัจจุบันนี้ อย่าได้ประมาทวันเวลาไม่รอคอยใคร เหมือนสายน้ำไหลไปไม่ย้อนคืน ให้ตักตวงบุญเอาไปให้มากๆ มากถึงขนาดที่ส่งผลให้เราไปถึงที่สุดแห่งธรรมกันเลยทีเดียว ไม่ใช่ว่าตายไปแล้วต้องรอให้ใครมาอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้ เวลาเพื่อนเทวดาเข้ามาถาม หากตอบว่า “วิมานนี้ได้มา เพราะหมู้อาตมิกุศลส่วนบุญให้” อย่างนี้มันน่าอายเขา เมื่อละโลกไปแล้วต้องพูดได้อย่างเต็มปากว่า “วิมานหลังนี้ฉันสร้างมากับมือได้มาด้วยบุญที่เกิดจากการทำทาน รักษาศีลและเจริญภาวนาในสมัยที่อยู่บนโลกมนุษย์” ต้องพูดให้ได้อย่างนี้ ถึงจะเป็นความภาคภูมิใจ เพราะไม่ต้องไปอาศัยบุญจากคนอื่นดังนั้นให้วันเวลาผ่านไปอย่างมีคุณค่าและมีความหมาย อันดีงามด้วยการสร้างบารมีให้เต็มที่กันทุกๆ คน

๑ ๑ นั ส ง สั

ถ ว าย ห มั อ นั ำ ห อ ม

เราเรียนรู้ชีวิตอยู่ในเทวโลก ภพของเรา ๗ ชั้น สูงสุดน่า
หวาดเสียว นางเทพกัญญา ๑ แสน แวดล้อมเราเสมอ ความ
ป่วยไข้ไม่มีแก่เรา ความเศร้าโศกไม่มีแก่เรา เราไม่เห็นความ
เดือดร้อนเลย นี่เป็นผลของการถวายหมอน้ำหอมเป็นพุทธบูชา

๘๑

การปฏิบัติธรรม ถือเป็นสิ่งที่ทรงคุณค่ามากที่สุด และมี
ความหมายอย่างยิ่ง ต่อตัวของเราเองและต่อโลกของเรา
เพราะการปฏิบัติธรรมจะทำให้เราและชาวโลกได้เข้าถึงสันติสุข
ภายใน สันติภาพภายนอกต้องเริ่มต้นที่สันติสุขภายในเท่านั้น
การที่จะทำให้โลกของเรา เข้าถึงยุคแห่งสันติสุขที่แท้จริงได้
ต้องเริ่มต้นด้วยการปฏิบัติธรรม นั่นคือ การทำใจหยุดใจนิ่งอยู่
ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ในกลางตัวของเรา ซึ่งเป็นวิธีเดียว
และเป็นทางเอกสายเดียวที่จะทำให้เราสามารถดำเนินจิตเข้าสู่
ภายในได้ มวลมนุษยทุกๆ คน ต่างมีธรรมกายอยู่ภายในตัว
หากเรามีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเข้าถึงพระธรรมกาย
และเริ่มลงมือปฏิบัติธรรมด้วยความสมัครใจ และทำด้วยความ
เพียรต่อเนื่องอย่างถูกวิธีก็จะเข้าถึงพระธรรมกายได้อย่างแน่นอน

มีวาระแห่งภษิตที่ปรากฏอยู่ใน คัมภีร์ทกทายกเถราปทาน
ความว่า

“เราเริ่มรณมัยอยู่ในเทวโลก ภพของเรา ๗ ชั้น สูงสุด
นำหวาดเสียว นางเทพกัญญา ๑ แสน แวดล้อมเราเสมอ
ความป่วยไข้ไม่มีแก่เรา ความเศร้าโศกไม่มีแก่เรา เราไม่
เห็นความเดือดร้อนเลย นี่เป็นผลของการสร้างบุญกรรมที่ดี
ในกัปที่ ๒,๘๐๐ เราได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ พระนามว่า

อานิสงส์ถวายหมอน้ำหอม

๘๒

สังฆลิตะ ผู้ประเสริฐ ทรงสมบุรณ์ด้วยสมบัติจักรพรรดิ คือแก้ว
๗ ประการ มีผลมาก ในภพชาติสุดท้าย คุณวิเศษเหล่านี้
คือ ปฏิสัมภिता ๔ วิโมกข์ ๘ และอภิญญา ๖ เราทำให้แจ้ง
ชัดแล้ว คำสอนของพระพุทธเจ้าเราได้ทำเสร็จแล้ว”

การถวายทานในพระพุทธศาสนา เป็นบุญเบื้องต้นที่ทำได้
ง่ายที่สุด และชาวพุทธทั้งหลาย จะรู้จักมักคุ้นกันดี ในเวลาที่
เกิดความไม่สบายอกสบายใจขึ้นมาหรือปรารถนาจะทำบุญใน
วาระโอกาสต่างๆ สิ่งแรกที่ชาวพุทธเรามักจะเรียกกันติดปากก็คือ
วันนี้จะไปทำบุญ ไปถวายสังฆทานที่วัดนั้นวัดนี้ แล้วพากันไป
ชักชวนกันไปทำบุญ การทำบุญถวายสังฆทาน ที่เรียกกันอย่างนี้
ก็เพราะได้ทำบุญกับหมู่สงฆ์ผู้ทรงศีล โดยไม่เจาะจงจำเพาะว่า
เป็นภิกษุรูปหนึ่งรูปใด ซึ่งจัดเป็นมหากุศลใหญ่

ผู้มีบุญทั้งหลายที่ท่านเข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้า ทุกๆ
ท่านล้วนเคยถวายสังฆทานมาแล้วกันทั้งนั้น แต่ละท่านต่างก็มี
ประวัติการสร้างทานบารมีมากบ้าง น้อยบ้าง แล้วแต่โอกาส
และความโชคดียของตอนที่มาถึง หากเราได้ศึกษาอย่างละเอียด
ถี่ถ้วนจะพบว่า นักสร้างบารมีในสมัยก่อนๆ นั้น ท่านมักจะมี
โอกาสถวายทานกับเนืองนาบุญที่ประเสริฐทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็น
พระลัมมालัมพุทเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า หรือพระอรหันตเจ้า

อานิสงส์ถวายเป็นมัจฉา

๘๔

นับเป็นความโชคดีของท่านเหล่านั้นที่ได้เนื่อนานบุญที่เลิศ ที่
ประเสริฐสุด ทำให้ท่านได้สร้างบุญใหญ่ในพระพุทธศาสนา และ
ได้ทำบุญถูกเนื่อนานบุญ ถูกทักษิณบุญบุคคล

เหมือนการสร้างบุญของพระคันโธทททายกเถระเจ้านี้
ซึ่งคำว่า คันโธทททายกเถระนี้ เมื่อแปลเป็นไทยได้ใจความว่า
พระเถระผู้ถวายเป็นมัจฉา ในประวัติของท่านน่าสนใจมาก
เพราะในภพชาติที่ท่านเกิดมานั้น ไม่มีโอกาสดีดังเช่นคนอื่น ๆ
แต่ด้วยความเลื่อมใสศรัทธา ทำให้ท่านไม่มองข้ามการสร้างบุญ
ของตนเอง ท่านได้ชวนชวนในบุญอย่างดีเยี่ยม แม้ว่าจะ
เป็นการสร้างบุญที่เล็กน้อยในสายตาคนอื่นก็ตาม ชาติก่อนๆ ที่
ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่นั้น ก็มีโอกาสดำเนินบุญกุศลกับ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ ท่านได้สั่งสมบุญอันเป็น
อุปนิสัยแห่งพระนิพพานในภพชาตินั้นๆ มาตลอด

ด้วยอานุภาพแห่งบุญที่ได้สั่งสมไว้อย่างดีแล้ว ทำให้
ยังคงเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในสองภพภูมิ คือมนุษย์และเทวโลก
มีโอกาสดำเนินบุญต่อไปอีกเรื่อยๆ แต่ก็ยังไม่มีภพชาติใด
ที่ท่านได้สร้างบุญกับเนื่อนานบุญอย่างเต็มที่เต็มกำลังของตน

จนมาถึงสมัยแห่งพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงพระนามว่า
ปทุมุตตระ ที่หลวงพ่อดำกล่าวเกริ่นไว้ตั้งแต่ตอนต้นว่า ในยุค

๘๕

ของพระองค์ท่าน มีนักสร้างบารมีลงมากเกิดอย่างมากมายทีเดียว ท่านเหล่านั้นได้สร้างบุญใหญ่กันเต็มที่ ตัวของพระเถระเองก็เช่นกัน ได้บังเกิดในเรือนมีสกุลแห่งหนึ่ง ฐานะทางครอบครัว จัดได้ว่า เป็นตระกูลที่มั่งคั่งมีหน้ามีตา แถมยังเป็นลัทธิมาทิกูฐิ ทั้งตระกูล แต่ตอนที่พระพุทธองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ ท่านไม่มีโอกาสได้สร้างบุญกับพระลัทธิมาทิกูฐิเจ้าด้วยมือของตนเอง นับเป็นการปล่อยโอกาสทองของชีวิตให้ผ่านไปอย่างน่าเสียดาย

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าปรินิพพานแล้วท่านเห็นชาวเมือง กระทบการบูชาตันโพธิ์ ก็คิดว่า เราเคยปล่อยโอกาสที่ดีให้ผ่านไป ครั้งนี้โอกาสแห่งบุญอย่างนี้ อย่าได้ผ่านไปเลย เราควรจะทำบุญใหญ่ ด้วยการบูชาพระองค์ท่าน จึงจัดเตรียมหม้ออันวิจิตร บรรจุด้วยน้ำหอมเจือด้วยจันทน์ การบูร และกลั้มพักเป็นต้น ให้เต็ม นำน้ำหอมรดตันโพธิ์ที่ตรัสรู้ แต่ใจนั้นนึกน้อมบูชา พระลัทธิมาทิกูฐิเจ้า ขณะเดียวกันนั่นเอง ท้องฟ้ามืดครึ้ม ฝนตกลงมามีดฟ้ามัวดิน เหตุการณ์ไม่คาดฝันก็บังเกิดขึ้น อสนีบาตได้ผ่าลงมาโดนท่าน ทำให้ท่านเสียชีวิตอยู่ที่นั่นเอง ด้วยบุญกรรมนั้น ทำให้ท่านไปบังเกิดในเทวโลกเหมือนหลับ แล้วตื่นขึ้นใหม่ในวิมานอันวิจิตร

อานิสงส์ถวายหม้อน้ำหอม

๘๖

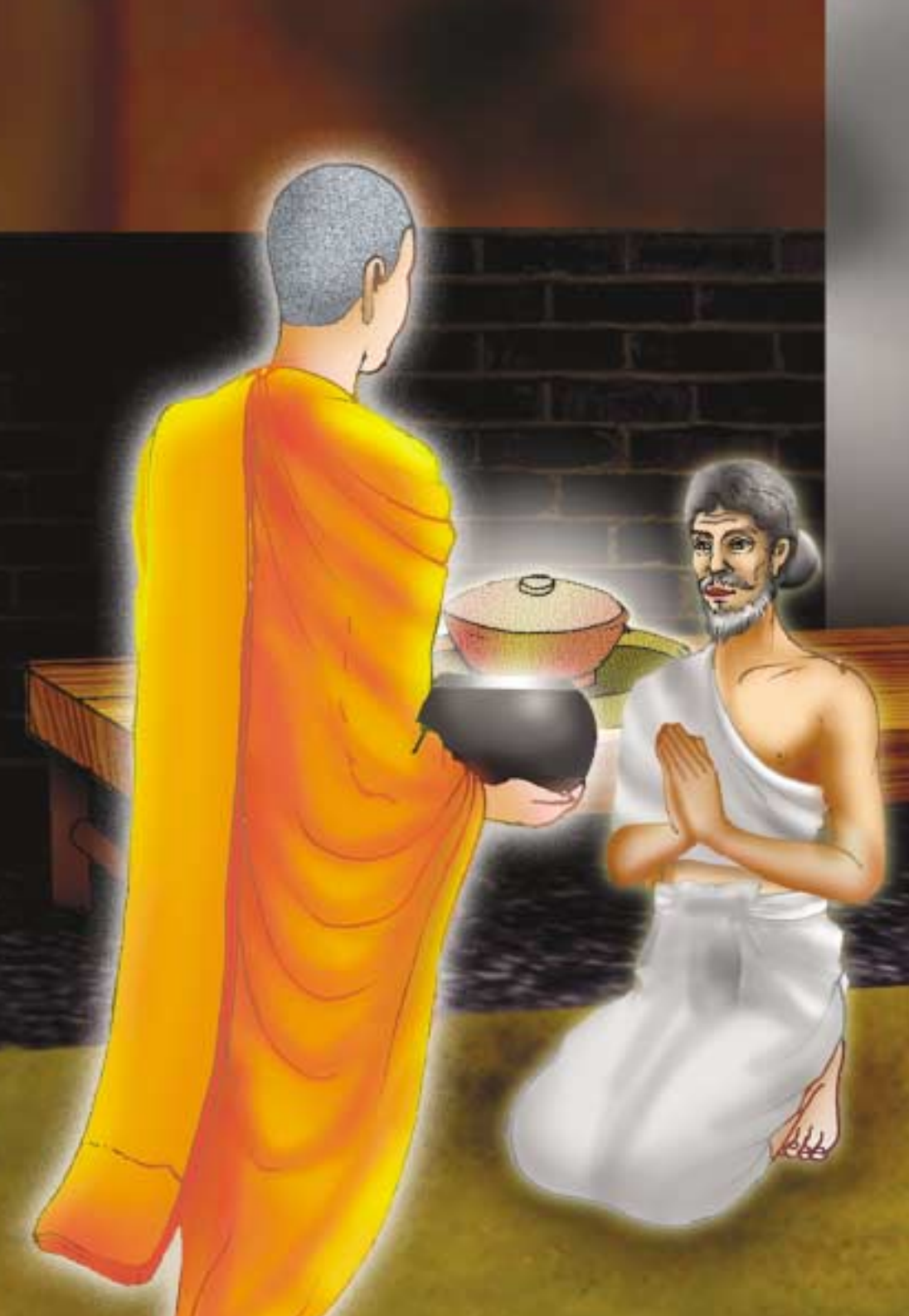
เทพบุตรนั้นได้เสวยมหาสมบัติใหญ่ในหมู่เทวดา เมื่อถึงเวลากลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกก็มีสมบัติยิ่งใหญ่ประณีตกว่าผู้อื่น และท่านได้อานิสงส์ที่พิเศษอยู่อย่างหนึ่งคือ ชีวิตจะมีแต่ความสงบร่มเย็น เป็นผู้ปราศจากความเร่าร้อนทั้งปวง เกิดภพชาติใดก็อยู่เย็นเป็นสุข แม้บริวารรอบข้างก็พลอยได้เกิดความรู้สึกนี้เช่นเดียวกัน นี่เป็นบุญพิเศษที่ได้เอาน้ำหอมรดต้นโพธิ์ บูชาพระบรมศาสดา จนมาถึงสมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราที่ท่านได้บังเกิดในเรือนมีสกุล บุญเก่าก็หนุนส่งอย่างเต็มที่ เมื่อมีโอกาสได้ฟังธรรม ก็เกิดความเลื่อมใสจึงสละความสบายทางโลกแล้วออกบวช ครั้นเมื่อเริ่มบำเพ็ญเพียรได้ไม่นานนัก ก็บรรลุพระอรหัตตผล ด้วยบุญกรรมที่บำเพ็ญไว้ในกาลก่อน ท่านจึงปรากฏนามว่า คันโธทกทายกเถระ

วันหนึ่ง ท่านระลึกถึงบุญกรรมของตนก็เกิดปีติโสมนัส เปล่งอุทานว่า “ในภพอดีต บุญที่เราทำ ส่งผลให้เราเรียนรู้อยู่ในเทวโลก ภพของเราสูงถึง ๗ ชั้น นำหวาดเสียว มีนางเทพกัญญา ๑ แสนแวดล้อมเราอยู่เสมอ ความเจ็บไข้ได้ป่วยไม่มีแก่เรา ความเศร้าโศกไม่มีแก่เรา เราไม่เห็นความเดือดร้อนเลย นี่เป็นผลแห่งการสร้างบุญนั้น ในกัปที่ ๒,๘๐๐ เราได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ พระนามว่า สังวลิตะ ผู้ประเสริฐ สมบูรณ์ด้วยสมบัติจักรพรรดิ คือแก้ว ๗ ประการ มีผละมาก ในภพชาติสุดท้าย

ได้บรรลุคุณวิเศษเหล่านี้ คือ ปฏิสัมภีธา ๔ วิโมกข์ ๘ และ
อภิญญา ๖ เราทำให้แจ้งชัดแล้ว คำสอนของพระพุทธเจ้าเราได้
ทำเสร็จแล้ว มหาสมบัติทั้งหลาย เราได้มาด้วยบุญที่ถือหมอน้ำ
อันวิจิตร บรรจุด้วยน้ำหอม แล้วได้ถวายเป็นพุทธบูชา ในเวลา
สร่งน้ำไม้โพธิ์”

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า อานิสงส์พิเศษของผู้ที่ได้สร้าง
บุญพิเศษนั้น ย่อมประสบในสิ่งที่แตกต่างกัน เราทำกรรม
อย่างไรไว้ ก็จะได้ผลอย่างนั้น ปลุกถ้าย่อมได้ถั่ว ปลุกงาย่อมได้งา
มหานิสงส์อันพิเศษจึงบังเกิดขึ้น แม้เป็นเพียงการบูชาด้วย
สิ่งเล็กๆ น้อยๆ แต่ด้วยจิตใจที่ยิ่งใหญ่ตั้งมั่นอยู่ในพระรัตนตรัย
จึงทำให้เป็นบุญใหญ่อย่างไม่มีประมาณ การที่เราบูชาบุคคลผู้
ที่ควรบูชา จึงเป็นสิ่งที่เราได้ทำถูกต้องแล้ว เราต้องตระหนัก
และต้องทำให้ยิ่งๆ ขึ้นไปอย่างที่พระอริยเจ้าทั้งหลายท่านได้ทำ
ไว้ให้เป็นแบบอย่าง

อานิสส์

ถวายเป็นพุทธบูชา

ดวงจันทร์ปราศจากมลทิน โคจรไปในอากาศ ย่อม
สว่างกว่าหมู่ดาวทั้งหลาย ด้วยรักมีฉันใด บุคคลผู้สมบูรณ์ด้วยศีล
มีศรัทธา ย่อมไพโรจน์กว่าผู้ตระหนี่ทั้งหลายในโลก ด้วยการให้
ฉันนั้น

อานิสงส์ถวายเป็นธรรมบูชา

๕๐

ร่างกายที่เราต้องใช้อยู่ทุกวัน ในการประกอบภารกิจการงาน มีความจำเป็นจะต้องชำระล้างให้สะอาดด้วยน้ำ ฉันทจิตใจก็เช่นกัน จำเป็นต้องชำระล้างให้สะอาดบริสุทธิ์ ด้วยการเจริญภาวนา ฉันทนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงสั่งสอนให้พุทธบริษัทเจริญภาวนา อยู่ในหนทางสายกลาง ให้เราเห็นความสำคัญของการฝึกฝนใจว่า ใจที่ผ่องใส ย่อมเป็นเหตุแห่งความสุข ใจที่ผ่องใสเป็นทางมาแห่งมหากุศล เป็นเครื่องนำสัตว์โลกทั้งหลายไปสู่สุคติภูมิ และนำทุกชีวิตไปสู่เป้าหมายอันสูงสุด คือการบรรลุมรรคผลนิพพาน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน สุนนสูตร ว่า

“ยถาปิ จนฺโท วิมโล   คจฺฉํ อากาสธาดฺยา
สพฺเพ ตารคณํ โลเก   อากายํ อติโรจติ ฯ

ดวงจันทร์ปราศจากมลทิน โคจรไปในอากาศ ย่อมสว่างกว่าหมู่ดาวทั้งหลาย ด้วยรัศมี ฉันทใด บุคคลผู้สมบูรณ์ด้วยศีล มีศรัทธา ย่อมไพโรจน์กว่าผู้ตระหนี่ทั้งหลายในโลก ด้วยการให้ ฉันทนั้น”

มนุษย์ทุกคนเกิดมาในโลกนี้ ต่างก็ปรารถนาความสุขและความสำเร็จในชีวิต อยากเป็นผู้ร่ำรวยพร้อมด้วยทรัพย์สมบัติ รูปสมบัติ คุณสมบัติ สมบัติทั้ง ๓ นี้จะเกิดขึ้นได้ ต้องอาศัยบุญ

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๕๑

เป็นเครื่องหล่อเลี้ยง อย่างน้อยผู้หนึ่งต้องเริ่มต้นด้วยการให้ คือ ต้องสามารถเอาชนะความตระหนี่ที่มีอยู่ในใจให้ได้เสียก่อน เปรียบเสมือนดวงจันทร์ เมื่อพ้นจากเมฆหมอกมาได้ ย่อมปรากฏความสว่างไสว ใจที่หลุดพ้นจากกระแสน้ำแห่งความตระหนี่ ก็เช่นเดียวกัน จะใสสว่างเหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับบุญกุศล และสามารถดึงดูดมหาสมบัติที่จะบังเกิดขึ้นได้โดยง่าย

ปกติของคนตระหนี่จะไม่ชอบให้ทาน เพราะเขากลัวความจน กลัวว่าทรัพย์ที่ให้ไปจะสูญเปล่า แต่ผู้รู้กลับบอกว่า ยิ่งให้จะยิ่งได้ เพราะการทำความดีใดๆ ที่จะไม่ส่งผลนั้น เป็นไม่มี หากเริ่มดำรงตนอยู่ในสถานะของผู้ให้ ใจของเราจะสูงขึ้น เป็นอิสระจากความตระหนี่ และจะขยายออกไปอย่างไม่มีประมาณ เมื่อถึงคราวที่บุญส่งผล ก็จะส่งผลเกินควรเกินคาด แม้ตัวเราก็คะอัศจรรย์ในตัวเอง

*ดังเช่นเรื่องของสามเณรอรหันต์ ที่ในอดีตชาติเคยยากจนมาก่อน แต่ด้วยอานิสงส์ที่ทำบุญชนิดทุ่มสุดใจ เพราะเห็นคุณค่าของบุญยิ่งชีวิต ทำให้บุญลิขิตได้มาเกิดเป็นลูกของมหาเศรษฐี

อานิสงส์ถวายเป็นกุศลถวาย

๕๒

ในสมัยพุทธกาล พระสารีบุตรผู้เป็นอัครสาวกเบื้องขวาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านมีความกรุณาไปรุดมหาเสนา-พราหมณ์ เพราะปรารถนาจะให้อริยทรัพย์อันประเสริฐ ติดตัวเขาไปในลังสารวัฏ จึงไปบิณฑบาตหน้าบ้านของพราหมณ์บ่อยๆ พราหมณ์เห็นพระสารีบุตรแล้วคิดว่า “ทรัพย์สมบัติในบ้านของเราไม่มีเลย เครื่องไทยธรรม ที่พอจะใส่บาตรพระก็ไม่มี” จึงไม่กล้าออกมาพบพระเถระ ได้แต่หลบหน้าอยู่ในบ้าน

วันหนึ่ง พระเถระก็ได้ไปที่บ้านของพราหมณ์อีก เผอิญเข้าวันนั้น พราหมณ์ได้ข้าวปายาสมาถาดหนึ่งกับผ้าสาฎกเนื้อหยาบอีกผืนหนึ่ง พอท่านเห็นพระเถระบิณฑบาตผ่านมาก็คิดว่า “ขณะนี้ไทยธรรมของเรามีพร้อม ศรัทธาของเราก็ต็มเปี่ยม เนื่อนาบุญอันบริสุทธิ์ก็อยู่ตรงหน้าแล้ว ฉะนั้นเราควรถวายทานแก่พระเถระในวันนี้แหละ” จึงนิมนต์พระเถระให้รับบาตร แล้วน้อมถวายข้าวปายาสลงในบาตรของพระเถระด้วยความปีติเป็นอย่างยิ่ง

ขณะที่พราหมณ์ถวายข้าวไปได้ครึ่งหนึ่ง พระเถระก็ปิดบาตร พราหมณ์จึงกล่าวว่า “ขอท่านอย่าได้อนุเคราะห์กระผมเพียงแค่นี้เลย ท่านโปรดอนุเคราะห์กระผมในภพชาติเบื้องหน้าด้วยเถิด” ว่าแล้วก็ถวายอาหารจนหมดถาด พร้อมกับ

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๕๓

ผ้าสาฎกอีกหนึ่งผืน นับตั้งแต่วันนั้น พราหมณ์ก็ตามนึกถึงบุญใหญ่ ที่ตนเองได้ทำแบบทุ่มสุดใจเรื่อยมา

ด้วยผลแห่งทานบารมีที่ทำบุญอุทิศทักษิณบุคคล เมื่อ ละโลกไปแล้ว บุญก็ส่งผลให้พราหมณ์ไปเกิดในตระกูลอุปัฏฐาก พระเถระ ในเมืองสาวัตถี ในวันที่ท่านเกิด พวกญาติได้นิมนต์ พระเถระมาฉันภัตตาหารที่บ้าน ทันทีที่เด็กน้อยได้เห็นพระเถระ ก็ระลึกชาติได้ว่า ที่ตนได้เกิดมาในตระกูลของมหาเศรษฐีผู้ใจบุญ ก็เพราะอาศัยพระเถระรูปนี้ วันนี้นับว่าเป็นบุญลาภอันประเสริฐ ที่จะได้ถวายทานแก่พระเถระอีก

พอพวกญาติจะอุ้มเข้าไปหาพระเถระ เด็กน้อยใช้นิ้วมือ เกี้ยวผ้ากัมพลไว้ไม่ยอมปล่อย ญาติเห็นอาการนั้น จึงอุ้มเด็ก เข้าไปหาพระเถระพร้อมผ้ากัมพล พอเข้าไปถึงเบื้องหน้า พระเถระ เด็กน้อยก็ปล่อยผ้าให้ตกลงแทบเท้าท่าน พวกญาติ จึงหยิบผ้าผืนนั้นขึ้นมาถวายพระเถระ แล้วพากันตั้งชื่อเด็กน้อย นั้นว่า “ติสสะ” เหมือนชื่อเดิมของพระเถระก่อนที่จะบวช

ต่อมาเมื่อติสสะอายุได้เพียง ๗ ปี บุญในตัวของเขา ก็เต็มเปี่ยม เห็นทุกข์ภัยในการเกิดบ่อยๆ จึงขอบวชเป็นสามเณร อยู่กับพระสารีบุตรเถระ ฝ่ายบิดามารดา ก็ไม่ได้ขัดข้องทั้งยังมี จิตยินดีและอนุโมทนา จึงพาไปหาพระสารีบุตรที่วัด พระเถระ

อานิสงส์ถวายข้าวมธุปายาส

๕๔

ได้ถามเพื่อทดสอบกำลังใจว่า “การบรรพชาเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก เมื่อต้องการของร้อนก็ได้ของเย็น เมื่อต้องการของเย็นก็ได้ของร้อน เธอจะอดทนต่อความลำบากได้หรือไม่” ดิสสะตอบด้วยความมั่นใจว่า “กระผมอดทนได้ และจะทำทุกอย่างตามที่พระอาจารย์สั่งสอน” พระเถระจึงรับเป็นอุปัชฌาย์บวชให้

เมื่อออกบวชแล้ว สามเณรได้เข้าไปบิณฑบาตในเมืองสาวัตถี ด้วยอานิสงส์ที่เคยถวายทานแด่พระสารีบุตรเถระด้วยความเคารพ โดยไม่มีความตระหนี่ติดค้างอยู่ในใจ ทำให้ชาวเมืองเกิดความรักและศรัทธาในตัวสามเณรมาก จึงชักชวนกันมาถวายทานกันมากมาย

ในช่วงฤดูหนาว สามเณรเห็นเหล่าภิกษุนั่งผิงไฟด้วยความหนาวสั่น จึงได้นิมนต์ภิกษุทั้งปวงรูปเข้าไปบิณฑบาตในเมือง แล้วแจ้งความประสงค์ว่า ต้องการผ้ากัมพลสำหรับพระภิกษุเพื่อห่มกันหนาว ขณะนั้น มีชายคนหนึ่งเห็นว่า การทำทานไม่มีประโยชน์ มีแต่จะทำให้ทรัพย์หมดไป เขาจึงเที่ยวป่าวประกาศห้ามชาวพระนครไม่ให้มาทำบุญ แต่ด้วยบุญกุศลที่สามเณรได้ทำไว้ดีแล้ว ทำให้ชาวเมืองที่ได้เห็นสามเณรและพระภิกษุจำนวนนับพันรูป เกิดความเลื่อมใสศรัทธาอย่างเปี่ยมล้น ต่างก็ช่วยกันบอกบุญรวบรวมผ้ากัมพลจนครบทั้งหนึ่งพันผืนมาถวายสามเณรได้อย่างอัศจรรย์

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๕๕

สามเณรติสสะจึงเป็นที่รักของหมู่พระภิกษุทั้งหลาย และถึงแม้จะมีลาภเกิดขึ้น มีบริวารห้อมล้อมมาก แต่สามเณรก็มิได้ยึดติดในสิ่งเหล่านั้น ท่านได้หาโอกาสไปบำเพ็ญเพียรภาวนาในป่าตามลำพัง ตั้งใจปฏิบัติจนบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิตตั้งแต่อายุยังน้อย

เราจะเห็นได้ว่า ชีวิตนี้เราลิขิตเอง เทวดาหรือพรหมไม่สามารถมาลิขิตแทนเราได้ เราปรารถนาจะให้ชีวิตเป็นเช่นไร ก็อยู่ที่เราจะเลือกเดินเอง วิสัยของนักปราชญ์บัณฑิตนั้น แม้จะพร่างพรุ้งไปด้วยทรัพย์สมบัติ รูปสมบัติ คุณสมบัติ ท่านก็ไม่ประมาท เพลิดเพลินอยู่เพียงแค่นั้น ยังคงมุ่งหวังจะทำกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป เพื่อให้เข้าถึงความบริสุทธิ์ที่แท้จริง

พวกเรานักสร้างบารมีก็เช่นเดียวกัน ต้องตั้งมั่นในคุณความดี เพื่อสั่งสมบุญบารมีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป อย่าได้ย่อท้อต่ออุปสรรค เพราะบุญที่เราทำ จะเป็นพลวปัจจัยเกื้อหนุนให้เราสร้างบารมีได้อย่างสะดวกสบาย เนื่องจากเรายังต้องสร้างบารมีกันเรื่อยไป สร้างกันเป็นทีมใหญ่จนกว่าจะถึงจุดหมายปลายทาง เพื่อช่วยเหลือทั้งตัวเองและมวลมนุษยชาติ ให้เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต คือให้เข้าถึงพระธรรมกายเหมือนกัน เพราะฉะนั้นไม่ว่าเราจะอยู่ในอิริยาบถใด จะยืน เดิน นั่ง นอน ก็อย่าลืมนำใจมาไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๓ ซึ่งเป็นแหล่งแห่งบุญกุศล

อานิสงส์ถวายเป็นบุญคุณ

๕๖

เอาบุญใส่ใส่จากการทำใจให้หยุดนิ่ง เป็นบุญพิเศษที่จะเป็นเหตุ
ให้เราหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะได้ ดังนั้นให้ทุกๆ ท่านตั้งใจหยุด
นิ่งกันให้ดี ให้เห็นดวงธรรมชัดใสสว่าง เข้าถึงพระธรรมกาย
กันทุกคน

อานิสงส์ถวายเส้า ๕ ต้น ร่ว ม ส ร ำ ง ห อ ๓ น

สตับุรุษย้อมให้ทาน คือ ข้าวและน้ำที่สะอาด ประณีต
ตามกาลสมควรเนื่องนิคย ในผู้ประพฤติพรหมจรรย ผู้เป็น
เขตดี บริจาคของมากแล้วก็ไม่รู้สึกเสียดาย ท่านผู้มีปัญญา
เห็นแจ้งย้อมสรรเสริญทานที่สตับุรุษให้แล้วอย่างนี้ เมธาวิ
บัณฑิตผู้มีศรัทธา มีใจอันสละแล้ว บริจาคทานอย่างนี้แล้ว
ย้อมเข้าถึงโลกอันไม่มีความเบียดเบียนเป็นสุข

อานิสงส์ถวายเป็นสาส์น ร่วมสร้างหอฉัน

๕๕

สมรภูมิชีวิตของเรา ตลอดทั้งชีวิตเราต้องซ้อมรบเอาไว้ การจะรู้แพ้รู้ชนะให้ดูกันที่ลมหายใจเฮือกสุดท้ายก่อนที่จะละโลก ชีวิตต้องผ่านการหล่อหลอมให้สะอาดบริสุทธิ์ทั้งกาย วาจา ใจ ให้สมบูรณ์ด้วยทาน ศีล ภาวนาอยู่ตลอดเวลา จึงจะมั่นใจได้ว่า เราจะเป็นผู้มีสุคติโลกสวรรค์เป็นที่ไป ถ้าเราได้พัฒนาฝึกฝน อบรมตนมาอย่างดีแล้ว จะมีจิตใจที่เข้มแข็ง เมื่อภัยมาก็ยืนสู้ได้ แม้ความตายจะมาเยือน ก็พร้อมเสมอที่จะเดินทางไปสู่ปรโลก เราจะก้าวข้ามโลกนี้ไปอย่างผู้มีชัยชนะ เพราะฉะนั้นเมื่อรักจะ สร้างความดี ต้องไม่กลัว ต่อความยากลำบาก ไม่กลัวอุปสรรค ที่บังเกิดขึ้น ยิ่งสั่งสมบุญมากเพียงใด พลังใจจะยิ่งเพิ่มมากขึ้น จนไม่มีขอบเขต และสามารถเอาชนะอุปสรรคทั้งหลายได้อย่าง ง่ายดาย จะควำรงชัยของชีวิต มีปิตุสขเป็นรางวัลกันทุกคน

พระลัมมาลัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ลัปปุริสสูตร ว่า

“สุจี ปณิตฺ กาเลน	กบปิยํ ปานโกชนํ
อภินุทํ ททาติ ทานานิ	สุเขตเตสสุ พุทธมจาสึ
เนว วิปปฏิสาริยํ	จชิตฺวา อามิสํ พหุํ
เอวํ ทินฺนานิ ทานานิ	วณฺณยนฺติ วิปสุลฺลิเน
เอวํ ยชิตฺวา เมธาวิ	สทฺธโร มุตเตน เจตสา
อပ္พยาปชฺฌํ สุขํ โลกํ	ปณฺทิตो อูปปชฺชติ

อานิสงส์ถวายเป็นสาธุ ๕ ตัน ร่วมสร้างทอนัน

๑๐๐

สัดบุรุษยอมให้ทาน คือ ข้าวและน้ำที่สะอาด ประณีต ตามกาลสมควรเนื่องนิตย ในผู้ประพฤติพรหมจรรย ผู้เป็น เขตดี บริจาคของมากแล้วก็ไม่รู้สึกเสียดาย ท่านผู้มีปัญญา เห็นแจ้งยอมสรรเสริญทานที่สัดบุรุษให้แล้วอย่างนี้ เมธาวิ บัณฑิตผู้มีศรัทธา มีใจอันสละแล้ว บริจาคทานอย่างนี้แล้ว ย่อมเข้าถึงโลกอันไม่มีความเบียดเบียนเป็นสุข”

การเดินทางไกลในสังสารวัฏ เสี่ยงเดินทางที่ดีที่สุด ไม่มีอะไรดีไปกว่าบุญ บุญจะเป็นมิตรแท้ติดตามตัวเราไปทุกภพ ทุกชาติ จะคอยสนับสนุนส่งเสริมให้เราประสบความสำเร็จในชีวิต ธุรกิจการงาน และสิ่งที่พึงปรารถนา การสั่งสมบุญที่เกิดจากการให้ทานนั้น เป็นสิ่งที่เราค้นเคยกันติดอยู่แล้ว เพียงแต่การให้ ที่ถูกหลักวิชา เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องศึกษากันไว้ให้ดี บางคน ให้ทานเหมือนกัน แต่ได้ผลบุญไม่เท่ากัน เพราะความต่างกัน ในลักษณะของการให้ทาน ๘ ประการ ที่หลวงพ่อดำได้ยกขึ้นมา กล่าวเมื่อสักครู่นี้ ดังนั้นให้ทานทั้งที ต้องให้ได้บารมีมากที่สุด ให้สมกับการเกิดมาเพื่อสร้างบารมี

*หลวงพ่อก็มีตัวอย่างของผู้ที่ให้ทานอย่างสัดบุรุษที่ทำ ถูกหลักวิชา มาเล่าให้ได้ศึกษากันเอาไว้ เรื่องของท่านมีอยู่ว่า

อานิสงส์ถวายเป็นสาธุ ๕ ตัน ร่วมสร้างหอฉัน

๑๐๑

ในสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่าปทุมุตตระ ครั้งนั้น ท่านพระเสลเถระบังเกิดเป็นลูกเศรษฐีอยู่ในนครหงสาวดี พอทราบข่าวว่าพระพุทธรเจ้าอุบัติขึ้นแล้วในโลก ท่านก็ได้ทำหน้าที่กัลยาณมิตรชักชวนหมู่ญาติจำนวน ๓๐๐ คน ให้ช่วยกันสร้างหอฉันที่ใหญ่โตสวยงาม ถวายแก่ภิกษุสงฆ์ ได้ถวายไทยธรรมชนิดต่างๆ ที่บรรจงจัดอย่างประณีต จากนั้นก็ได้ทำการฉลองหอฉัน ด้วยการถวายภัตตาหารแด่ภิกษุสงฆ์หนึ่งแสนรูป มีพระพุทธรเจ้าเป็นประมุข ท่านทำด้วยความปลื้มปิติใจ

ข้อสังเกตสำหรับเรื่องนี้อยู่ตรงที่ว่า แม้ท่านจะได้ทำบุญใหญ่ แต่ก็ไม่ได้อธิษฐานจิต หรือขอพรจากพระพุทธรเจ้าให้ได้รับเอตทัคคะด้านใดด้านหนึ่งในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้า ท่านปรารถนาเพียงแค่ว่าได้บรรลุมรรคผลนิพพาน แต่บุญที่ได้ทำไว้นั้น เป็นมหัคคตกุศล มีผลยิ่งใหญ่ไพศาลมาก หลังจากนั้น ก็ตั้งใจสั่งสมบุญจนตลอดชีวิต เมื่อละโลกแล้ว ได้ไปเสวยทิพย์สมบัติในสวรรค์ ท่านรื่นรมย์อยู่ในเทวโลกชั้นต่างๆ ตลอดสามหมื่นกัป ในระหว่างนั้น ท่านได้เป็นใหญ่กว่าเทวดา คือเป็นจอมเทพยาวนานถึง ๕๐๐ กัป พอลงมากเกิดเป็นมนุษย์ ท่านก็ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๑,๐๐๐ ครั้ง บุญนั้นยังส่งผลต่อไปอีก หลังจากเป็นพระราชผู้ยิ่งใหญ่มายาวนานแล้ว ก็ได้เป็นพระราชาธิบดีประเทศราชอีกนับครั้งไม่ถ้วน

อานิสงส์ถวายเส้า ๕ ต้น ร่วมสร้างหอฉัน

๑๐๒

คราวนี้ เรามาดูรายละเอียดเกี่ยวกับผลบุญจากการสร้างหอฉัน ว่าได้ผลลัพธ์แก่ท่านอย่างไร ท่านเสลเศรษฐีได้ไปหาเส้าไม้อย่างดีมาทำเป็นเส้าหอฉันจำนวน ๕ ต้น บุญนั้นทำให้ท่านได้คุณสมบัติที่พิเศษ ๕ อย่าง คือ เป็นผู้มั่งคั่งใจมั่นคงตลอด ไม่เคยมีจิตหวาดสะดุ้งเลย ท่านได้สมบัติดั่งไม้พุ่มงอนตลอดชีวิต มีถ้อยคำน่าเชื่อถือ พูดเรื่องอะไรก็มีคนคล้อยตามทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นพระราชหรือเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ท่านจะไม่มีศัตรู คือใครที่รู้จักท่านแล้ว ก็จะพากันรักท่านทุกคน ไม่มีใครแสดงความรังเกียจเลย และท่านก็รักทุกคนเหมือนญาติพี่น้อง ทำให้อยู่อย่างมีความสุขจนตลอดชีวิต

อานิสงส์ที่ท่านได้ถวายอาสนะสงฆ์ และทำบัลลังก์สวยงามถวายแด่พระพุทธเจ้า ทำให้ท่านเกิดในสกุลสูง มีโอกาสสมบัติมาก เป็นผู้พรั่งพร้อมด้วยสมบัติทุกอย่าง มีแล้วก็ไม่ตระหนี่เมื่อท่านเป็นทเวดา ปรารถนาจะไปที่ไหน ทิพยบัลลังก์บังเกิดรองรับท่านอยู่ตลอดเวลา รัตนบัลลังก์นี้จะเป็นพาหนะชั้นเลิศสำหรับท่องเที่ยวในแดนสวรรค์อย่างมีความสุข อานิสงส์ที่ได้ถวายเครื่องอุปโภคบริโภคไว้ในหอฉัน ทำให้ท่านเป็นผู้ทรงอิทธิญาและมีพลังกำลังมากในที่มืดท่านก็มองเห็นได้ด้วยตาเนื้อ และด้วยอานิสงส์ที่ท่านได้ถวายหอฉันนั้น ท่านไม่เคยอดอยาก ไม่เคยลำบากในเรื่องการแสวงหาอาหารเลย และภัยทุกชนิด

อานิสงส์ถวายเส้า ๕ ต้น ร่วมสร้างหอฉัน

๑๐๓

ไม่สามารถมากล้ากรายท่านได้ ท่านเป็นผู้ที่แคล้วคลาดจากภัยอันตรายทุกชนิด มีจิตเกษมตลอดเวลา

และอานิสงส์ที่ท่านถวายไม้มาทำเป็นกลอนหอฉัน ทำให้ท่านได้รับการบูชาจากทั่วสารทิศ มีโภคทรัพย์สมบัติบังเกิดขึ้นอย่างง่ายดาย ท่านเป็นที่พึงของมนุษย์ทั้งหลาย ไม่มีความสะดุ้งหวาดกลัวเลย ไม่มีความเจ็บป่วยไข้จนตลอดชีวิต เป็นผู้มียายุชัยยืนยาวกว่าคนทั่วไปในยุคสมัยนั้น เป็นผู้มียุพพรรณละเอียดอ่อน อยากจะอยู่ในที่ใดยอมได้ตามที่ปรารถนา

พอมานในภพชาตินี้ ท่านได้บังเกิดเป็นลูกของพราหมณ์ชื่อว่าเสฏฐะ มีสมบัติ ๔๐ โกฏิ มีชื่อว่า เสละ มีเพื่อนพ้องบริวารมากมาย เมื่อเติบโตเป็นหนุ่ม ท่านก็ได้เป็นครูสอนคัมภีร์พระเวทให้กับลูกศิษย์ ๓๐๐ คน มีอยู่วันหนึ่ง ท่านได้เห็นเกณียชฎิลกำลังจัดแจงเครื่องบูชาอย่างประณีตบรรจง จึงได้เดินเข้าไปถามไถ่ด้วยความใคร่รู้ว่าท่านชฎิลกำลังจัดงานบวงสรวงใครกันหรือ

ท่านเกณียชฎิลได้พรรณนาคุณของพระพุทธรเจ้าให้ฟังว่า “พ่อหนุ่ม เรากำลังทำการบวงสรวงต่อพระพุทธรเจ้าผู้ประเสริฐที่สุดในโลก พร้อมทั้งเทวโลก พระพุทธรเจ้ามีพระคุณหาประมาณมิได้ ไม่มีผู้เปรียบเทียบกับได้ ทรงเปรียบเหมือนไพบน

อานิสงส์ถวายเสา ๕ ต้น ร่วมสร้างท่อนัน

๑๐๔

ยอดกุเขา ดังพระจันทร์วันเพ็ญ เป็นผู้เลิศกว่าพรหม มีญาณไม่
สิ้นสุด เปรียบด้วยเขาสุเมรุ ถึงความเป็นยอด เปรียบด้วยท้องฟ้า
ทรงเป็นที่พึ่งของบรรดาผู้กลัวภัย เป็นที่ด่านทานของบรรดา
ผู้ถึงสรณะ พระพุทธเจ้าพระองค์นั้นเป็นบุญเขต ของผู้แสวงบุญ
เป็นบ่อเกิดแห่งรัตนะ ทรงมีศีลอันไม่มีเครื่องเปรียบ มีวิมุตติ
อันไม่มีอะไรเทียมทันเราได้นิมนต์พระพุทธองค์ให้มาฉันภัตตาหาร
ในวันพรุ่งนี้”

เสลมาณพพ้อได้ยินคำว่า “พระพุทธเจ้า” คำเดียวเท่านั้น
ความปีติยินดีก็แผ่ซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย รีบได้ถามว่า
พระพุทธเจ้าประทับอยู่ที่ไหน ข้าพเจ้ายากจะไปเข้าเฝ้าพระผู้มี-
พระภาคเจ้าพระองค์นั้น ข้าพเจ้าค้นหามนุษย์ได้ชื่อว่าเป็น
พระพุทธเจ้ามานานแสนนาน เปรียบเหมือนคนกระหายน้ำ หา
น้ำมาดื่มเพื่อดับกระหาย เหมือนคนหิวข้าวแสวงหาอาหาร
ประจูดังแม่โครักลูกวิ่งร้องหาลูกที่หายไปจากฝูง ขอท่านจง
บอกที่ประทับอยู่ของพระองค์แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด

เมื่อเกษียชฎิลชี้ทางไปวัดเชตวันให้แล้ว เสลมาณพ
พร้อมทั้งเพื่อนอีก ๓๐๐ คน ก็รีบออกเดินทางไปที่นั่น เมื่อไปถึง
ก็ได้สนทนากับพระบรมศาสดาซึ่งรอคอยการมาของเสลมาณพ
ผู้มีบุญอยู่แล้ว ครั้นได้ฟังธรรมจากพระองค์ ก็ตัดสินใจออกบวช

อานิสงส์ถวายเป็นสาธุ ๕ ล้าน ร่วมสร้างหอฉัน

๑๐๕

พร้อมด้วยลูกศิษย์ทั้ง ๓๐๐ คนทันที พอบวชแล้วยังไม่ถึงกึ่งเดือนก็ได้บรรลุลุทธิธรรมเป็นพระอรหันต์กันหมดทุกองค์

เราจะเห็นว่า ผู้ที่สั่งสมบุญเอาไว้อย่างดีแล้ว บุญนั้นจะเป็นธาตุสำเร็จคอยอำนวยผลให้ประสบแต่ความสุขและความสำเร็จไปทุกภพทุกชาติ ถ้าบุญในตัวมีมากความสำเร็จก็มีมาก บุญในตัวน้อยความสำเร็จก็น้อย ถ้ากระแสนบุญแรงกว่ากระแสบาปก็ไม่อาจปิดกั้นรูปสมบัติ คุณสมบัติ และทรัพย์สมบัติที่จะเกิดขึ้นกับตัวเรา ดังนั้นเมื่อเข้าใจกันอย่างนี้แล้ว ก็ให้หมั่นสั่งสมบุญ เศรษฐกิจกับจิตใจต้องไปด้วยกัน ชีวิตในปรโลก เขาวัดกันที่มีบุญมากหรือบุญน้อย ฉะนั้นต้องขยันสั่งสมบุญกุศลติดตัวไว้ให้มากๆ และที่สำคัญอย่าลืมหมั่นทำใจของเราให้หยุดนิ่งควบคุมไปด้วย ทำกันไปจนกว่าจะเข้าถึงพระธรรมกายกันทุกคน

๑๒

อ ำ นั ส ง ส์

ถ ว ำ ย น ม ส ด

บุญนิธินั้น ให้สมบัติน่าใคร่ทุกอย่างแก่ทวยเทพและ
มนุษย์ ปรรตนาผลใดๆ ผลนั้นๆ ทั้งปวง ย่อมได้ด้วยบุญนิธินั้น
ความเป็นผู้มีวรรณะงาม ความเป็นผู้มีเสียงไพเราะ ความเป็น
ทรวดทรงสมส่วน ความเป็นผู้มีรูปสวย ความเป็นใหญ่
ความมีบริวาร ผลทั้งปวงย่อมได้ด้วยบุญนิธินั้น

อานิสงส์ถวายนมสต

๑๐๘

จุดกำเนิดของมนุษย์ไม่ใช่สิ่งที่จะสามารถบ่งบอกได้ว่า
คนนั้นดีหรือชั่ว แต่สิ่งที่สำคัญคือการทำอะไรให้แก่ใคร
และเป็นประโยชน์มากน้อยเพียงใด การกระทำนั้นจะเป็น
เครื่องบ่งบอกเอง เราสามารถจัดการชีวิตของตัวเอง ให้ไปใน
ทิศทางที่ตนต้องการและปรารถนาจะเป็นไปได้

ชีวิตของเราต้องดำเนินตามทางของนักสร้างบารมี
ทั้งในอดีตและปัจจุบัน คือ ต้องสร้างบารมีกันให้ถึงที่สุด สร้าง
บารมีให้ครบถ้วนบริบูรณ์ทั้ง ๓๐ ทศ โดยเฉพาะทาน ศีล ภาวนา
เพราะการทำทาน รักษาศีล และเจริญสมาธิภาวนาอย่างเต็ม
เปี่ยมบริบูรณ์ จะทำให้บารมีอื่นๆ ทำได้สมบูรณ์ไปด้วย

มีพุทธพจน์ที่มีใน มังคลัตถปิณี นิธิกัณฑ์ ว่า

“เอส เทวมนุสุสานิ	สพฺพกามทโท นิธิ
ยํ ยํ เทวาทิปตฺถเณติ	สพฺพเมเตน ลพฺภติ
สุวณฺณดา สุสรตา	สุสณฺจํ รุรูปตา
อาธิปจฺจํ ปริวาโร	สพฺพเมเตน ลพฺภติ

บุญนิธินั้น ให้สมบัดดี้นาใครทุกอย่างแก่ทวยเทพและ
มนุษย์ ปรารถนาผลใดๆ ผลนั้นๆ ทั้งปวง ย่อมได้ด้วยบุญ
นิธินั้น ความเป็นผู้มีวรรณะงาม ความเป็นผู้มีเสียงไพเราะ

อานิสงส์ถวายนมสด

๑๐๕

ความมีทรวงตรงสมส่วน ความเป็นผู้มีรูปสวย ความเป็นใหญ่ ความมีบิรवार ผลทั้งปวงย่อมได้ด้วยบุญนิรันดร์

บุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตทั้งในอดีต ปัจจุบัน และในอนาคต จนกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรมบัณฑิตทั้งหลายกล่าวว่า บุญเป็นชื่อของความสุข คนที่มีความสุขก็เพราะมีบุญมาก คนที่มีความทุกข์ก็เพราะมีบุญน้อย

ความสำเร็จในชีวิตก็เช่นกัน ใครที่มีบุญมากความสำเร็จในชีวิตก็มีมาก จะทำธุรกิจการงานอะไรก็สำเร็จหมด และได้ผลเกินควรเกินคาด ตรงกันข้ามคนที่มีบุญน้อยจะทำอะไรก็ผิดเคืองได้บ้างไม่ได้บ้าง ทำธุรกิจการงานก็ขาดทุน ได้ไม่พอกับที่ลงทุนไป บางทีซ้ำร้ายไปกว่านั้นถึงกับล้มละลายก็มี

เพราะฉะนั้น บุญจึงมีอานุภาพเกินกว่าสิ่งใดๆ ในโลกนี้ เมื่อเรารู้เช่นนี้แล้ว ก็ควรหมั่นสั่งสมบุญให้กับตัวของเราเองให้ได้มากๆ บุญจะได้ช่วยประคับประคองเราในเส้นทางการสร้างบารมีตลอดไป เหมือนพระภิกษุเถระที่ท่านสั่งสมบุญไว้มากจนในที่สุด บุญนั้นก็สามารถช่วยให้ท่านได้ประสบความสำเร็จในชีวิตอย่างสูงสุด และได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ในพระพุทธศาสนา

อานิสงส์ถวายนมสลด

๑๑๐

*ในกาลแห่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ พระภิกษุชฎิเถระบังเกิดในตระกูลพราหมณ์ ครั้นเจริญวัย ได้ศึกษาเล่าเรียนจนจบการศึกษาในศิลปศาสตร์ของพราหมณ์ ท่านมีจิตใฝ่ในการบวชไม่ต้องการที่จะครองเรือน จึงออกบวช ถีอเพศเป็นดาบส สร้างอาศรมอยู่ในป่า วันหนึ่งมองเห็น พระบรมศาสดาเสด็จมาทางอากาศ บังเกิดความเลื่อมใสใน จริยาวัตรของพระบรมศาสดาเป็นอย่างมากจึงยื่นประคองอัญชลี

พระบรมศาสดาทรงเห็นอภัยชัยของท่าน จึงเสด็จลง จากอากาศมาประทับยืน ณ ที่ใกล้อาศรม ท่านได้น้อมน้ำผึ้ง เหน้าบัว เนยใส และนมสดเข้าไปถวาย พระบรมศาสดาทรง อนุเคราะห์แก่ท่าน และทรงกระทำอนุโมทนาภาณแล้วเสด็จหลีก ไป ด้วยบุญกรรมนั้น ท่านได้ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดุสิต ดำรง อยู่ในสวรรค์ชั้นนั้นจนตลอดอายุขัย จุตติจากอภัพนั้น ก็ท่องเที่ยวไปในสุคติภพอย่างเดียว

ในกาลแห่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า วิปัสสี ท่าน ได้เกิดเป็นมหาเศรษฐีมีทรัพย์มาก ได้ถวายผ้าไตรด้วยความเลื่อมใสแด่ภิกษุสงฆ์ถึง ๑ ล้าน ๘ แสนรูป ท่านทำกุศลไว้

---

*มก. เล่ม ๓๒ หน้า ๔๗๗

อานิสงส์ถวายนมสวด

๑๑๑

เป็นอันมาก พอละโลกได้บังเกิดในเทวโลก เมื่อเคลื่อนจากเทวโลกนั้น มาบังเกิดในมนุษย์โลกสมัยที่โลกว่างเปล่าจากพระพุทธเจ้า แต่บุญก็บันดาลให้ท่านได้บำรุงพระปัจเจกพุทธเจ้า ๕๐๐ พระองค์ จุตจากอัฐภาพนั้น ไปบังเกิดในราชตระกูล ท่านหมั่นพร่ำสอนทศพิธราชธรรมแก่ราชบุตรทั้งหลาย แล้วได้บำรุงโอรสของตนที่บรรลुพระปัจเจกโพธิญาณ เมื่อพระปัจเจกพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว ท่านถือเอาพระบรมธาตุบรรจุไว้ในเจดีย์เพื่อสักการบูชา ท่านได้บำเพ็ญมหากุศลอันเป็นบุญใหญ่นับภavnันชาติไม่ถ้วนอย่างนี้

ในกาลแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราเนี้ ท่านได้มาบังเกิดเป็นลูกชายคนเดียวของภักทียศเรขฉฐี ซึ่งมีทรัพย์สมบัติมากถึง ๘๐ โกฏิ ในภักทียนคร มีนามว่า ภักทชิกุมาร อิสริยสมบัติ โภคสมบัติ และบริวารสมบัติของท่านได้มีพร้อมทุกอย่าง พระบรมศาสดาทรงตั้งพระทัยจะอนุเคราะห์ภักทชิกุมาร จึงเสด็จออกจากเมืองสาวัตถี ไปภักทียนครพร้อมกับภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ ทรงประทับอยู่ในชาติยวัน

วันหนึ่ง ขณะที่ภักทชิกุมารกำลังนั่งอยู่ในปราสาท เปิดสทิปัญจรมองดู เห็นมหาชนกำลังเดินไปฟังธรรมในสำนักของพระผู้มีพระภาคเจ้า มีความสงสัยว่า มหาชนนี้กำลังจะไปที่ไหน

อานิสงส์ถวายนมสลด

๑๑๒

กัน เมื่อทราบแล้วก็ไปยังสำนักของพระบรมศาสดาพร้อมกับ
บริวารหมู่ใหญ่ เพียงแค่ได้ฟังธรรมครั้งเดียวและเป็นครั้งแรก
ท่านก็ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ ทั้งที่ยังประดับประดาไป
ด้วยอาภรณ์ทั้งหลาย

พระบรมศาสดาทรงตักเตือนท่านภททียเศรษฐีว่า
“บุตรชายของท่านประดับประดาด้วยเครื่องอลังการฟังธรรม
ได้ดำรงอยู่ในพระอรหัตแล้ว บุตรของท่านสมควรที่จะบวชเสีย
เดี๋ยวนี้ ถ้าไม่บวชก็จักปรินิพพาน” เศรษฐีกราบทูลว่า “บุตรของ
ข้าพระองค์ยังเป็นคนหนุ่มแน่นอยู่กิจด้วยการปรินิพพานจะมีไม่ได้
ขอพระองค์จงให้เขาบวชเถิด” พระบรมศาสดาทรงให้เขาได้
บรรพชาอุปสมบท ประทับอยู่ในที่นั้นได้ ๓ วันแล้ว ก็เสด็จไป
ยังโกฏิกามใกล้ฝั่งแม่น้ำคงคา ชาวบ้านโกฏิกามได้ถวายมหาทาน
แต่หมู่ภิกษุมิพระพุทธเจ้าเป็นประมุข พระภททียเถระปรารภ
จะบันลือสีหนาท ท่านจึงกำหนดเวลาที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
จะเสด็จมา แล้วก็ได้นั่งเข้าสมาบัติที่โคนต้นไม้แห่งหนึ่ง

เมื่อพระมหาเถระทั้งหลายมาถึง ท่านก็ได้ลุกขึ้นต้อนรับ
ทำให้ภิกษุที่ยังเป็นปุถุชนต่างพากันเพ่งโทษว่า ภิกษุรูปนี้บวช
มายังไม่ทันไร ก็กลายเป็นผู้แข็งแกร่งกระด้างไปเสียแล้ว ไม่ยอมลุกขึ้น
ในเวลาที่พระมหาเถระทั้งหลายมาถึง ส่วนชาวบ้านโกฏิกาม

อานิสงส์ถวายนมสวด

๑๑๓

ได้พากันผูกเรือแพเป็นอันมากถวายแด่พระบรมศาสดาและ
ภิกษุสงฆ์

พระบรมศาสดาทรงดำริที่จะประกาศถึงอานุภาพของ
พระภักทชิ จึงประทับยืนบนเรือ ตรัสถามว่า “ภักทชิไปไหน”
พระภักทชิเถรกราบทูลว่า “พระเจ้าข้า” แล้วจึงเข้าไปเฝ้า
พระบรมศาสดา ยืนประคองอัญชลี พระบรมศาสดาตรัสว่า
“ภักทชิ มานี่ซิ เธอจงขึ้นเรือลำเดียวกันกับเราเถอะ” พระภักทชิ
จึงเหาะขึ้นไปในอากาศ แล้วลงในเรือลำเดียวกันกับที่พระบรม-
ศาสดาประทับ

ในเวลาที่เรือแล่นไปในท่ามกลางแม่น้ำคงคา พระบรม-
ศาสดาตรัสว่า “ภักทชิ ในเวลาที่เธอเป็นพระเจ้ามหาปาณะ
รัตนปราสาทจมลงในที่ไหนเล่า” พระเถรกราบทูลว่า “จมลง
ในที่ตรงนี้ พระเจ้าข้า” พระบรมศาสดาตรัสว่า “ถ้าเช่นนั้น
เธอก็ควรตัดความสงสัยของเพื่อนสพรหมจารีทั้งหลายเถอะ”

พระเถรจึงเอานิ้วเท้าคืบยอดปราสาทอันใหญ่ประมาณ
๒๕ โยชน์ แล้วเหาะไปในอากาศ ท่านได้ยกปราสาทขึ้นสูงถึง ๕๐
โยชน์ เมื่อปราสาทถูกยกกลอยไป พวกญาติของท่านในภพก่อน
ซึ่งได้เกิดเป็นปลาเต่าและกบเพราะความโลภในปราสาท ก็พา
กันล้มกลิ้งไปมา พระบรมศาสดาจึงตรัสว่า “พวกญาติของเธอ

อานิสงส์ถวายนมสลด

๑๑๔

กำลังลำบาก” พระเถระจึงปล่อยปราสาท ปราสาทที่ตั้งสถิต
อยู่ตามเดิม ทำให้ภิกษุทั้งหลายหายสงสัยในคุณวิเศษของท่าน

เราจะเห็นว่า การที่คนใดคนหนึ่งจะประสบความสำเร็จ
ในชีวิตอย่างสูงสุดได้นั้น เบื้องหลังของความสำเร็จที่แท้จริง
ล้วนมาจากบุญที่เคยทำเอาไว้ในอดีต นับภพนับชาติไม่ถ้วนนั่นเอง
แม้การที่พระภิกษุเถระนี้ได้บรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์ ก็
เพราะบุญบารมีที่ท่านบำเพ็ญมาในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใน
พระปัจเจกพุทธเจ้าและหมู่ภิกษุสงฆ์ทั้งหลายในอดีต บำเพ็ญ
มาเรื่อยไม่เคยขาด บุญที่ท่านทำนั้นมีแต่บุญใหญ่ทั้งนั้น เป็นบุญ
ที่สามารถทำให้บรรลุมรรคผลนิพพานได้โดยเร็วพลัน

เราทุกคนก็เช่นเดียวกัน ต้องสั่งสมบุญบารมีให้มากๆ
เราต้องตั้งใจสร้างบารมีกันต่อไป จนกว่าจะถึงจุดหมายปลายทาง
คือได้บรรลุมรรคผลนิพพาน

๑๑

อานิสส์

ข อ ง ก า ร หั ม จิ ต ฝ่ อ ง ใ ส

เมื่อจิตไม่เศร้าหมอง สุกติเป็นที่ไป
เมื่อจิตเศร้าหมอง ทุกติเป็นที่ไป

อานิสงส์ของการทำจิตผ่องใส

๑๑๓

อุปสรรคทั้งหลายที่เกิดขึ้นกับตัวเราในปัจจุบันนี้ คือมันได้ที่จะพาเราก้าวไปสู่ความสำเร็จ อุปสรรคเป็นสิ่งที่ทำให้ชีวิตแข็งแกร่งขึ้น เหมือนทะเลต้องมีคลื่นลม ท้องฟ้าต้องมีดวงดารา จึงน่าทึ่งค้นหา ยามใดที่เราเหนื่อยล้า เพราะแก้ไขปัญหามาไม่ได้ อย่าเพิ่งท้อแท้ใจ ให้เพิ่มกำลังใจด้วยการหลับตาลงเบาๆ ปล่อยวางปัญหาเหล่านั้นไว้สักครู่ แล้วปล่อยให้ไปตรงกลางกายฐานที่ ๗ อย่างสบายๆ เมื่อวางใจได้ถูกส่วน เราจะรู้สึกถึงพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน ที่จะผลักดันให้เราก้าวข้ามอุปสรรค จะเกิดดวงปัญญาที่นำเราไปสู่จุดหมาย มีกำลังใจอันสูงส่งที่จะมุ่งไปสู่ความสำเร็จ ได้อย่างที่เราปรารถนาเอาไว้

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“จิตเต อสงฺกิลิฏฺเฐ สฺมุติ ปาฏิภงฺขา

เมื่อจิตไม่เศร้าหมอง สุมุติเป็นที่ไป

จิตเต สงฺกิลิฏฺเฐ ทฺมุคฺติ ปาฏิภงฺขา

เมื่อจิตเศร้าหมอง ทมุคติเป็นที่ไป”

พุทธวจนะบทนี้ เรามักจะได้ยินกันบ่อยๆ ซึ่งหลวงพ่อก็ได้ยกขึ้นมากล่าวเอาไว้หลายครั้งแล้ว ท่านใดที่รับฟังแล้ว

อานิสงส์ของการทำจิตผ่องใส

๑๑๘

พิจารณาไตร่ตรอง และหมั่นนำไปปฏิบัติตาม ก็ไม่มีปัญหา แต่ผู้ที่ฟังผ่านก็อาจจะไม่ซาบซึ้ง และเกิดความสงสัยในพุทธพจน์เรื่องกฎแห่งกรรม อันที่จริงจิตเศร้าหมองหรือผ่องใส เป็นเรื่องที่ใกล้ตัวของเรา เพราะชีวิตในโลกจะไปสู่สุคติหรือทุคตินั้น ก็วัดกันตรงที่ความหมองกับใสของใจนี้แหละ ไม่ได้วัดกันตรงที่มีทรัพย์สินเงินทองมากหรือน้อย แต่วัดกันที่บุญกับบาป และความหมองกับใสของใจเท่านั้น

ในเรื่องความหมองหรือใสของใจนี้ พระยามิลินท์ได้ตรัสถามพระนาคเสนเอาไว้ว่า “ข้าแต่พระนาคเสน คำว่าผู้ไม่ได้ทำบุญตั้ง ๑๐๐ ปี แต่ในเวลาจะตาย ได้สติ นึกถึงพระพุทธเจ้าเพียงครั้งเดียว ก็ได้ไปเกิดในหมู่เทพยดา คำนี้โยมไม่เชื่อ และอีกอันหนึ่ง ที่กล่าวว่า ทำปาณาติบาตเพียงครั้งเดียว ก็ไปเกิดในนรกได้ คำนี้ โยมก็ไม่เชื่ออีกนั่นแหละ ขอพระคุณเจ้าโปรดวิชันนาทำปัญหานี้ให้แจ่มแจ้งแก่โยมด้วยเถิด”

พระเถระผู้ทรงปฏิภาณและปฏิสัมภิทาญาณ คือแตกฉานในด้านการโต้ตอบปัญหา ได้มีเถรวาทิวิชันนาให้ฟังว่า “ขอถวายพระพร ก้อนหินเล็กๆ ทิ้งลงไปในน้ำ จะลอยขึ้นบนน้ำไม่ได้ ส่วนก้อนหินตั้ง ๑๐๐ เล่มเกวียน เขาขนลงเรือบรรทุกเรือก็ยังสามารถลอยอยู่บนน้ำได้ กุศลกรรมเปรียบเหมือนเรือ

อานิสงส์ของการทำจิตผ่องใส

๑๑๕

ธรรมดาเรือของพวกพ่อค้า มักจะบรรทุกของหนัก แต่ถ้าหาก บรรทุกของหนักเกินไปเรือก็จมลงในน้ำได้ฉับใด นครชนทำบาป ทีละน้อยๆ จนบาปมากขึ้น นาวาชีวิตไม่อาจดำรงอยู่ได้ ก็จมลง ไปในนรกได้ฉับนั้น”

สำหรับคำอธิบายเพิ่มเติมตรงนี้ หมายถึงว่า ผู้ที่ไม่ได้ ทำบุญอะไรเอาไว้เลยตั้ง ๑๐๐ ปี ครุกรรมหรืออาชิตถกรรมไม่ ปรากฏชัด ครั้นเวลาจะตาย ได้สตินึกถึงพระพุทธเจ้าเป็น อารมณ์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น ก็สามารถไปเกิดในสวรรค์ได้ แสดงให้เห็นว่า สิ่งที่ทำเวลาใกล้ตาย จะเป็นบุญหรือบาป ก็ให้ ผลก่อนอย่างอื่น เปรียบเหมือนโคตัวที่อยู่ปากคอก เมื่อเปิด ประตูคอก ย่อมออกได้ก่อนตัวอื่น เพราะฉะนั้นข้อที่ว่าทำ ปาณาติบาตเพียงครั้งเดียว ก็ไปตกนรกได้นั้น ท่านเปรียบบาป เหมือนของหนัก เช่นก้อนหินก้อนเล็กๆ ที่ทิ้งลงไปในน้ำก็ต้องจม ตัวอย่างเช่นปาณาติบาตที่ทำในเวลาใกล้ตาย หรือจิตไปนึกถึง ปาณาติบาตหรือบาปอกุศลที่ตัวทำไว้เพียงครั้งเดียว แล้วกรรม- นิमितนั้นปรากฏชัด ก็พาไปอบายได้เหมือนกัน เพราะบาปจะคอย เหนี่ยวรั้งใจของผู้ตายให้ไปสู่อบายภูมิ

*เหมือนดังเรื่องของพระนางมัลลิกา ทรงทำบุญเลี้ยงพระ

อานิสงส์ของการทำจิตผ่องใส

๑๒๐

วันละ ๑๐๐ รูป จนตลอดพระชนมายุ เป็นผู้มีส่วนในการถวาย
อสทิสถาน แต่เวลาใกล้จะสิ้นพระชนม์ ได้นึกถึงการกล่าวตู่
พระสวามีด้วยคำเท็จเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ก็ไปตกนรกอยู่ ๗ วัน
เรื่องของพระนางมีอยู่ว่า

ในวันหนึ่ง พระนางมัลลิกาเทวีเสด็จเข้าไปยังชุมสำหรับ
ทรงสนาน เมื่อชำระพระโอษฐ์แล้ว ทรงน้อมพระสรีระลงปรารภ
เพื่อจะชำระพระขงฆ์ มีสุนัขตัวโปรดตัวหนึ่ง เข้าไปในห้อง
ทรงสนานพร้อมกับพระนาง มันเห็นพระนางน้อมลงเช่นนั้น
จึงเริ่มจะทำล้นทวะกับพระนาง พระนางทรงประทับยืนอยู่ด้วย
ความยินดีในผัสสะของสุนัข โดยชะล่าใจว่าคงไม่มีใครมองเห็น
การกระทำของตัวเอง ในขณะนั้นเอง พระเจ้าปเสนทิโกศลทรง
ทอดพระเนตรทางพระแกลในปราสาทชั้นบน ทรงเห็นภาพที่น่า
บัดสีเช่นนั้น เมื่อพระนางเสด็จออกมาจากชุมน้ำ จึงได้ตำหนิ
อย่างรุนแรงว่า “เจ้าหญิงถ่อย ทำไมถึงได้ลตตัวไปเสพอลัทธิธรรม
กับสุนัขอย่างนั้น”

พระมเหสีแม้รู้ตัวว่าทำผิดไปแล้ว แต่เกรงราชอาชญา
และกลัวว่าจะถูกนิทาไปทั่วพระนคร จึงไม่ยอมรับผิด ได้โกหก
พระราชาว่า “ไม่เป็นความจริงเลย สงสัยพระองค์จะทรงตาฟาด
ไปแล้วกระมัง เพราะใครก็ตามที่เข้ามาในชุมนุประตุนี จะปรากฏ

อานิสงส์ของการทำจิตผ่องใส

๑๒๑

เป็นสองคน แก่ผู้ที่แลดูทางพระแสงนี้ หากพระองค์ไม่ทรงเชื่อ หม่อมฉัน ขอเชิญพระองค์เสด็จเข้าไปที่ซุ้มน้ำเพื่อพิสูจน์ด้วย พระองค์เองเถิด”

พระราชาทรงเชื่อถ้อยคำของพระนาง จึงเสด็จเข้าไปที่ซุ้มน้ำ ฝ่ายพระเทวีทรงยืนทอดพระเนตรอยู่ที่พระแสง ได้ทูลว่า “มหाराชผู้โง่เขลา ทำไมพระองค์จึงทรงทำสนธิสัญญากับนางแพะ” พระราชาทรงสดับเช่นนั้น ก็หลงเชื่ออย่างสนิทใจว่า “ผู้เข้าไปที่ซุ้มน้ำแห่งนี้ เพียงผู้เดียวเท่านั้น ก็จะปรากฏเป็นสองคนแน่นอน” ฝ่ายพระนางมัลลิกา ทรงดำริว่า “พระราชานี้ถูกเราหลอกหลวง ก็เพราะพระองค์โง่เขลา แต่ตัวเรานี้ลิ ได้ทำกรรมชั่วแล้ว มีแต่พระบรมศาสดาเท่านั้นจักทรงทราบกรรมอันลามกของเรา พระอัครสาวกทั้งสองก็ดี พระอสีติมหาสาวกก็ดี รวมไปถึงผู้มีรู้มัญญาทั้งหลายก็จักทราบ” เมื่อพระนางดำริเช่นนั้น ก็เกิดความเดือดร้อนพระทัย

นางพยายามทำบุญอย่างอื่นมากมาย คล้ายกับว่าทำบุญไถ่บาปให้กับตัวเอง อันที่จริง พระนางได้เคยทำบุญใหญ่ๆ เอาไว้หลายอย่างด้วยกัน เช่น ได้เป็นสหายในอสทิสทานของพระราชานอสทิสทานนั้น การบริจาคที่ทรงทำในวันหนึ่ง มีค่าถึง ๑๔ โกฏิ เศวตฉัตร บัลลังก์ที่ประทับนั่ง เชิงบาตร ตั้งสำหรับรอง

อานิสงส์ของการทำจิตผ่องใส

๑๒๒

พระบาทของพระตถาคตเจ้า ๔ อย่างนี้ มีค่านับไม่ได้ ในเวลาจะสิ้นพระชนม์ พระนางมัลลิกามีได้ทรงนึกถึงอสทิสถานหรือทานที่ได้เคยบริจาคเอาไว้เลย ทรงระลึกถึงกรรมอันลามกนั้นเพียงครั้งเดียว ครั้นสิ้นพระชนม์แล้ว ด้วยความที่ใจหมองบาปนั้นก็ดูดুবให้ไปบังเกิดในมหานรกทันที

พระเจ้าปเสนทิโกศลอยากทราบปรโลกของพระนางมัลลิกาว่า ได้ไปเสวยทิพยสมบัติอยู่ในสวรรค์ชั้นไหน แต่ในช่วง ๗ วันแรก พระบรมศาสดาได้ทรงดลบันดาลด้วยฤทธาานุภาพ ทำให้ท้าวเธอระลึกถึงวัตถุประสงค์ของการเสด็จมาไม่ได้ พระราชาทรงสถาปนาธรรมกถาในสำนักของพระบรมศาสดา แล้วก็ทรงลืมหेतุที่เสด็จมาทุกครั้ง ในเวลาเสด็จกลับเข้าไปสู่พระราชนิเวศน์จึงทรงระลึกได้ เป็นอยู่อย่างนี้ถึง ๗ วัน

ฝ่ายพระนางมัลลิกาต้องเสวยวิบากกรรม ถูกเผาไหม้ในนรกตลอด ๗ วันของเมืองมนุษย์ จากนั้นในวันที่ ๘ บุญใหญ่ที่พระนางทำไว้ก็ได้ชดเชย หนุนส่งให้ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดุสิต ครั้นพระเจ้าปเสนทิโกศลทราบ ว่า มเหสีผู้เป็นที่รักของพระองค์ ได้ไปเสวยทิพยสมบัติในดุสิตบุรี ก็ทรงปลาบปลื้มยินดีในปรโลกของพระนาง ทำให้ทรงคลายความเศร้าโศกถึงพระนางได้ อีกทั้งทรงรำพึงว่า ถ้าหากพระนางมัลลิกาเทวีผู้สั่งสมบุญไว้มากถึง

อานิสงส์ของการทำจิตผ่องใส

๑๒๓

เพียงนี้ ไม่ได้ไปบังเกิดในสวรรค์ แล้วใครหนอจะสามารถไปบังเกิดในสวรรค์ได้

เราจะเห็นว่า การส่งผลของบุญและบาปในช่วงขณะก่อนตาย ขึ้นอยู่กับความหมองและใสของใจเรา พุทธพจน์ที่พระองค์ตรัสไว้ จึงเป็นจริงตามนั้นทุกประการ เพราะเรื่องของใจเป็นเรื่องใหญ่ จะดีหรือชั่ว จะไปนรกหรือไปสวรรค์ก็ขึ้นอยู่กับใจของเราเอง ฉะนั้นก็ให้หมั่นฝึกฝนอบรมจิตใจของเราให้ผ่องใสไว้เสมอ ให้ใจแช่มอยู่ในบุญ อยู่กับความดีล้วนๆ

ส่วนบาปอกุศลอันใดที่เราเคยพลาดพลั้ง หลงไปทำเอาไว้ไม่ว่าจะมีเจตนาหรือไม่เจตนาที่ดี ก็ให้ลืมไปเสีย อย่าไปทำอีก และก็อย่าไปหวนระลึกถึง เพราะดวงบาปมันจะโตขึ้น แต่ให้สั่งสมบุญให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ให้นึกถึงบุญบ่อยๆ โดยเฉพาะในยามที่เราประสบปัญหา ก็ให้นึกถึงบุญ จึงจะได้ชื่อว่าหาบุญได้ใช้บุญเป็น เพราะเมื่อใจเราใส อะไร ก็ดีไปหมด เมื่อใจใสสมบัติใหญ่ก็จะไหลมาเทมา เมื่อใจใสจะมีสุคติเป็นที่ไป ดังนั้นให้หมั่นสั่งสมบุญไว้มากๆ และทำใจให้ผ่องใสอยู่เสมอ ด้วยการทำใจหยุดใจนิ่งเรื่อยไป จนกว่าจะเข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน ชีวิตจะได้ปลอดภัยและมีชัยชนะตลอดไป

อ นี ส ง ส์

ถ ว ย วั ด เ ว พุ ั ว น

นอกจากพระพุทธเจ้าผู้เป็นนาถของโลก

ปากคน ๑ นหุต

บุรุษไรเล่าผู้สามารถจะกล่าวอานิสงส์ของการถวายที่อยู่อาศัยได้

๑๒๖

ความทุกข์ยากลำบากเป็นสิ่งที่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นคนหรือหมู่สัตว์ มนุษย์หรือเทวดา ต่างก็ไม่พึงปรารถนา จะให้บังเกิดขึ้นกับตัว ยากหลีกเลี่ยงหนีไปให้ไกล แล้วมุ่งแสวงหาความสุข และความปลอดภัยให้กับชีวิต ผู้คนจำนวนมาก แม้จะมีความสุขมั่งคั่งด้วยทรัพย์สินเงินทอง หรือยศถาบรรดาศักดิ์ แต่ก็ยังต้องทุกข์ใจในหลายเรื่อง บางคนแสวงหาความสุขทั้งชีวิตก็ไม่เจอ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราทรงค้นพบว่า ทางที่จะนำไปสู่ความสุขอันเป็นอมตะนิรันดร์ จะต้องทำใจให้หยุดนิ่ง ให้ใส บริสุทธิ์ หลุดพ้นจากต้นเหตุแห่งทุกข์ คือ ความทะยานอยากทั้งหลาย หลุดจากความไม่รู้คืออวิชชา ให้กลายมาเป็นผู้รู้แจ้ง การฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งเป็นประจำสม่ำเสมอ เป็นวิธีที่ดีที่สุดสำหรับชีวิตของผู้ที่ปรารถนาความหลุดพ้นจากทุกข์ ให้พบกับความสุขอันเป็นอมตะ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน มรุตตถวิลาสินี ว่า

“อawasทานสฺส ปณานิสฺสั

โก นาม วตฺตํ ปุริโส สมตฺโถ

อณฺญตร พุทฺธา ปน โลกนาถา

ยุตฺโต มุขานํ นหฺนฺเตน จาปิ

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๑๒๓

นอกจากพระพุทธเจ้าผู้เป็นนาถของโลก ปากคน ๑
นหุต บุรุษไรเล่าผู้สามารถจะกล่าวอานิสงส์ของการถวาย
ที่อยู่อาศัยได้”

การสร้างมหาวิหารเพื่อถวายแด่สงฆ์ผู้เดินทางมาจาก
ทิศทั้งสี่ และให้ผู้ใดในการปฏิบัติธรรมได้ใช้สอย เป็นสิ่งที่
พระบรมศาสดาทรงยกย่อง เพราะเป็นเครื่องชี้บ่งว่า พระพุทธ-
ศาสนาจะปักหลักมั่นคงและเจริญรุ่งเรือง เป็นที่พึ่งของมนุษย์
และเทวดา นำความร่มเย็นเป็นสุขมาสู่พุทธศาสนิกชน การมี
โบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญ แสดงว่า พระพุทธศาสนาได้
เจริญรุ่งเรืองในอาณาบริเวณนั้น ผู้ที่มีส่วนในการก่อสร้าง
ถาวรวัตถุเหล่านี้ แม้จะเป็นเพียงตะปูสักตัวหนึ่ง ไม่ลักแผ่นหนึ่ง
อานิสงส์อันไพศาลก็ย่อมบังเกิดขึ้น จะให้คน ๑ นหุต หรือแสนคน
ช่วยกันพรรณนาอานิสงส์การถวายวิหารจนตลอดชีวิต ก็พรรณนา
ไม่หมด เพราะบุญที่เกิดขึ้นนั้นมากมายเกินควรเกินคาดทีเดียว

*ในสมัยปฐมโพธิกาล พระผู้มีพระภาคเจ้าเมื่อทรงปราบ
ทิวฐิของเหล่าชฎิล ๑,๐๐๐ มีท่านอุรุเวลกัสสปะเป็นหัวหน้าแล้ว
พระพุทธองค์ได้เดินทางเข้าสู่กรุงราชคฤห์ เพื่อทรงโปรด

๑๒๘

พระเจ้าพิมพิสารและชาวเมือง เมื่อไปถึงเหล่าพราหมณ์และ
คฤหบดีก็คิดปริวิตกไปว่า พระมหาสมณะทรงประพาศพรหมจรรย์
ในท่านอุรุเวลกัสสปะ หรือท่านอุรุเวลกัสสปะเป็นสาวกของ
พระสมณโคดมกันแน่

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบความปริวิตกของชาวเมือง
จึงได้ตรัสถามว่า “ดูก่อนกัสสปะ ท่านอยู่อุรุเวลประเทศลัทธิสอน
ศิษย์ชฎิลมานาน เห็นเหตุอะไรหรือจึงละการบูชาไฟ เราถาม
ความนี้กะท่าน ไฉนท่านจึงละการบูชาไฟ” พระเถระกราบทูลว่า
“ยัญทั้งหลาย สรรเสริญรูป เสียง กลิ่น รส กาม และสตรี
ข้าพระองค์รู้ว่า นั่นเป็นมลทินในอุปฏิบัติทั้งหลาย เพราะฉะนั้น
ข้าพระองค์จึงไม่ยินดีในยัญในการบูชาไฟ” ว่าแล้วก็ชบศีรษะลง
แทบเบื้องยุคลบาทของพระตถาคต เพื่อประกาศความที่ตนเป็น
สาวก และกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระผู้มีพระ-
ภาคเจ้าทรงเป็นศาสดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์เป็นสาวก”
แล้วก็เหาะขึ้นสู่อากาศ ๗ ครั้ง สูงประมาณชั่วหนึ่งลำตาล
ชั่วสองลำตาล จนถึงชั่วเจ็ดลำตาล ทำความอัศจรรย์ใจให้
บังเกิดขึ้นกับมหาชนเป็นอย่างยิ่ง เมื่อทำปาฏิหาริย์อย่างนั้นแล้ว
ก็ลงจากอากาศ เข้าไปถวายบังคมพระผู้มีพระภาคเจ้าด้วย
ความนอบน้อม

อานิสงส์ถาวรวัดเวฬุวัน

๑๒๕

มหาชนเห็นปาฏิหาริย์ของพระเถระจึงคิดว่า โอ ธรรมตา พระพุทธเจ้าทั้งหลายมีอานุภาพมาก แม้ท่านอรุเวลกัสสปะที่เราเคารพนับถือ สำคัญตนว่าเป็นพระอรหันต์ ก็ถูกพระตถาคตทำลายช่ายคือทิฏฐิมานะแล้ว จึงพากันเลื่อมใสในพระพุทธองค์ จากนั้นก็ตั้งใจฟังอนุปพุทฺธิกา ซึ่งว่าด้วยเรื่อง ทาน ศีล สวรรค์ โทษของกาม อานิสงส์ในการออกบวช และได้ทรงแสดงอริยสัจสี่ เมื่อจบพระธรรมเทศนาพระเจ้าพิมพิสารพร้อมด้วยข้าราชการบริพาร ๑๑ นหุต ได้บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน อีก ๑ นหุต เข้าถึงไตรสรณคมน์ ได้ประกาศตนเป็นอุบาสก

เมื่อพระราชาทรงถึงสรณะแล้ว ได้ทูลนิมนต์พระผู้มีพระภาคเจ้าพร้อมด้วยภิกษุสงฆ์ เพื่อเสวยภัตตาหารในวันรุ่งขึ้น วันต่อมาพระบรมศาสดาพร้อมด้วยภิกษุพันรูป เสด็จเข้าไปเสวยภัตตาหารเข้าในพระราชวัง พระเจ้าพิมพิสารกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ไม่อาจจะอยู่เว้นพระไตรรัตน์ได้ ข้าพระองค์จะมาเฝ้าเพื่อสนทนาธรรมในเวลาบ้าง ไม่ใช่ในเวลาบ้าง ชื่อว่าอุทยานลัทธิวันก็อยู่ไกลเกินไป

ส่วนอุทยานชื่อเวฬุวันของข้าพระองค์นี้ เหมาะสำหรับผู้ต้องการวิเวก ไม่ไกลนักไม่ใกล้นัก พรั่งพร้อมด้วยทางคมนาคม ไร้ผู้คนเบียดเสียด สงบสุข พร้อมด้วยร่มเงาและน้ำ ประดับพื้น

ด้วยศิลาเย็น เป็นภูมิภาคน่ารื่นรมย์อย่างยิ่ง มีต้นไม้มีกลิ่นหอม
ประดับประดาด้วยปราสาท วิหาร ดุจทิพย์วิมาน ขอพระผู้มี-
พระภาคเจ้า โปรดทรงรับอุทยานเวฬุวันของข้าพระองค์เถิด
พระเจ้าข้า” แล้วทรงถือพระเต้าทอง ทรงหลั่งน้ำทักษิโณทกลง
เหนือพระหัตถ์ของพระผู้มีพระภาคเจ้า

ในการรับพระอารามนั้น มหาปฐพีก็สะท้อนสะท้อน
เลื่อนลั่น แสดงอาการไหว เกิดมหาปีติว่า รากของพระพุท-
ธศาสนายังรากปักหลักลงบนพื้นปฐพีแล้ว พระบรมศาสดาทรง
รับพระเวฬุวนาราม แล้วได้ทรงทำอนุโมทนาวิหารทานว่า
“นอกจากพระพุทธเจ้าผู้เป็นนาถของโลก ปากคน ๑ นหุต
บุรุษไรเล่าผู้สามารถจะกล่าวอานิสงส์ของการถวายที่อยู่อาศัยได้

นรชนใดถวายที่อยู่แก่สงฆ์ นรชนนั้นท่านกล่าวว่า เป็น
ผู้ให้อายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณอันประเสริฐ ที่
พระพุทธเจ้าทรงสรรเสริญแล้ว เพราะเหตุที่ผู้ถวายที่อยู่อาศัย
อันป้องกันอุปัทวแห่งชีวิต ย่อมรักษาอายุของเขาไว้ได้ เพราะ
ฉะนั้น สัตบุรุษจึงเรียกผู้ถวายวิหารว่า เป็นผู้ให้อายุ วรรณะ สุขะ
พละ และปฏิภาณ ผู้ถวายวิหารชื่อว่า ให้สุขเป็นนิത്യแก่ภิกษุสงฆ์
เพราะป้องกันความทุกข์ที่เกิดแต่เย็นร้อน สัตว์เลื้อยคลาน ลม แดด
เป็นต้น ฉะนั้น ผู้ให้ย่อมได้สุขในโลกหน้า

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๑๓๑

ผู้ใดมีจิตเลื่อมใส บันเทิงใจแล้ว ถวายวิหารแก่ท่านผู้มีคุณ มีศีลเป็นต้น ลัตบุรุษเรียกผู้นั้นว่า ผู้ให้ทุกอย่าง ผู้ใดละมละทิน คือความตระหนี่ พร้อมทั้งโลภะ ถวายวิหารแก่เหล่าท่านผู้มีคุณ ผู้นั้นก็เป็นเหมือนถูกผู้อื่นโยนขึ้นไปอยู่บนสวรรค์ ย่อมเป็นผู้ปราศจากความเศร้าโศกเสวยสิริสมบัตินั้น ขอถวายพระพร มหาบพิตรจะเสวยโภคะที่น่ารื่นรมย์ใจในภพทั้งหลายยิ่งขึ้นไป ด้วยผลแห่งวิหารทาน ภายหลังจะทรงประสบสุขในธรรม ไม่เศร้าโศกตลอดไป”

นี่คือคำอนุโมทนาในวิหารทานที่พระพุทธองค์ทรงกล่าว เอาไว้ เราจะเห็นว่า อานิสงส์แห่งการถวายวิหารทานเป็นสิ่งที่มีความค่าอย่างยิ่ง และมีอานิสงส์อันยิ่งใหญ่ บุญเป็นเรื่องที่สำคัญ เพราะบุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จทั้งมวล นอกจากจะให้ผลในปัจจุบันชาติแล้ว ภพชาติต่อไปในอนาคต จะทำให้เราสมบุญรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภยศ สรรเสริญ สุข มรรคผลนิพพาน เราทั้งหลายเป็นชาวพุทธ เมื่อรู้ว่า ตราบใดที่กิเลสอาสวะยังไม่หมดสิ้น เรายังจะต้องเวียนว่ายตายเกิดอีก เมื่อมีชีวิตอยู่ พึงรีบสั่งสมบุญเอาไว้มิให้

พระบรมโพธิสัตว์ของเรา เมื่อท่านตั้งความปรารถนาที่จะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านได้ตรวจตราดูว่าจะสร้าง

บารมีชนิดไหนก่อนดี ก็พบว่าทานบารมีนี้แหละ เป็นเบื้องต้นที่ทำให้การสร้างบารมีในด้านอื่นสะดวกสบายขึ้น เพราะถ้าขาดทานบารมีแล้ว ภพชาติต่อไปก็ต้องเป็นคนอดอยากยากจน จะเป็นคนที่ขัดสน จะสร้างบารมีก็ไม่สะดวก เพราะต้องห่วงเรื่องการทำมาหากิน เมื่อการทำมาหากินฝืดเคือง จึงต้องประกอบมิจฉาอาชีพะ ลักเขาบ้าง ขโมยเขาบ้าง จี้อันบ้าง ในที่สุดชีวิตก็ตกต่ำทั้งในภพนี้ และในสัมปรายภพ แล้วในที่สุดก็จะทำให้พลัดตกไปสู่อบายภูมิอีกด้วย

หากชีวิตสมบูรณ์ไปด้วยโภคทรัพย์สมบัติ จะให้ทานก็สะดวก จะรักษาศีลก็สบาย เจริญภาวนาก็ไม่ขัดข้อง ทั้งทาน ศีล ทั้งภาวนาจะสะดวกสบายทุกอย่าง แล้วบารมีอย่างอื่นเช่น เนกขัมมบารมีก็ดี ปัญญา วิริยะ ชันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขาบารมีก็ดี ย่อมจะสร้างได้อย่างสะดวกสบาย เพราะไม่ต้องทำมาหากินให้ลำบาก เพราะฉะนั้นให้ทุกท่านหมั่นสั่งสมบุญเอาไว้ให้มากๆ โดยเริ่มจากการให้ทานนี้แหละ แล้วเราจะสมหวังตั้งใจปรารถนาไปทุกภพทุกชาติตราบกระทั่งเข้าสู่นิพพาน

๑๕

อานิสงส์ถวายนขาว รวมสร้างเจดีย์

ใครๆ ไม่อาจจะนับบุญของบุคคลผู้บูชาพระพุทธเจ้า
พระปัจเจกพุทธเจ้า หรือพระสาวก ผู้สมควรบูชา ผู้ล่งจรรณ
เครื่องให้เนิ่นช้า ผู้ข้ามความโศกและความร่ำไรแล้ว ว่าบุญนี้
มีประมาณเท่านั้นเท่านั้นได้ ใครๆ ไม่อาจจะนับบุญของบุคคล
ผู้บูชาปูชนียบุคคลเหล่านั้น ผู้ดับแล้ว ไม่มีภัยแต่ที่ไหนๆ
ว่า บุญนี้มีประมาณเท่าใด

อานิสงส์ถวายบุญชาวร่วมสร้างเจดีย์

๑๓๕

การรักษาใจของเราให้ผ่องใส โดยมีพระรัตนตรัยเป็น
อารมณ์ จักเป็นทางมาแห่งมหากุศล เพราะพระรัตนตรัยมี
อานุภาพไม่มีประมาณ ทั้งยังเป็นแหล่งกำเนิดแห่งบุญกุศล เป็น
รัตนะที่ทรงค่าสูงส่ง ใครก็ตามที่มีจิตผูกพันกับพระรัตนตรัยอยู่
เมื่อจะสร้างบุญใดก็ตาม จะได้รับอานิสงส์ยิ่งใหญ่ ใจของผู้นั้น
จะถูกกลั่นให้สะอาดบริสุทธิ์ จนกระทั่งสามารถทำใจหยุดใจนิ่ง
เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในของตัวเราได้ เมื่อได้เข้าถึงพระ-
ธรรมกายนั้นก็เท่ากับว่า ได้เข้าถึงตัวจริงของพระพุทธศาสนา

มีวาระแห่งภาสิตที่ปรากฏอยู่ใน สุราปิณฑิยเถราปทาน
ความว่า

“ปุชารเห ปุชยโต	พุทฺธเ ยติจ สวเก
ปปญจสมติกุณฺเต	ติณฺณโสภปริทฺทเว
เต ตาทิเส ปุชยโต	นิพฺพุเต อุกฺโขภเย
น สกฺกา ปุณฺณํ สงฺชาตุํ	อิเมตฺตมปิ เกณจิ

ใครๆ ไม่อาจจะนับบุญของบุคคลผู้บูชาพระพุทธเจ้า
พระปัจเจกพุทธเจ้า หรือพระสาวก ผู้สมควรบูชา ผู้ล่วง
ธรรมเครื่องให้เนินช้า ผู้ข้ามความโศกและความรำไรแล้ว
ว่าบุญนี้มีประมาณเท่านั้นเท่านี้ได้ ใครๆ ไม่อาจจะนับบุญ

อานิสงส์ถวายนุชาาร่วมสร้างเจตีย์

๑๓๖

**ของบุคคล ผู้บูชาบูชาบุคคลเหล่านั้น ผู้ดับแล้ว ไม่มีภัย
แต่ที่ไหนดว่า บุญนี้มีประมาณเท่าใด”**

การสั่งสมบุญ เป็นกิจที่ทุกคนพึงกระทำอย่างยิ่ง เพราะจะเป็นเสบียงที่เราทั้งหลายจะนำไปสู่ปรโลกได้ บัณฑิตทั้งหลายในกาลก่อน จึงเห็นคุณค่าของการสร้างบุญมาก ไม่ปล่อยโอกาสอันดีงามให้ผ่านเลยไป โดยไม่ได้ทำอะไร จะตระหนักในใจอย่างยิ่งทีเดียว ถึงมหานิสงส์อันไม่มีประมาณที่จะบังเกิดขึ้น โดยเฉพาะอานิสงส์ใหญ่อันเกิดจากบูชาเนื่อนาบุญมีพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า หรือพระอรหันตสาวก เพราะท่านเหล่านี้ล้วนเป็นเนื่อนาบุญอันประเสริฐสุด

การบูชานั้นมีอยู่ ๒ ประการ คือ ๑.บูชาด้วยสิ่งของที่เรียกว่า อามิสบูชา ๒.ปฏิบัติบูชา บูชาด้วยการปฏิบัติ ประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งสอนของท่าน นี่ก็เป็นอานิสงส์ใหญ่ที่สุด แต่ในครั้งนี้ หลวงพ่อจะนำเรื่องราวแห่งการบูชาที่เกิดขึ้นในสมัยก่อนมาแล้วให้ทุกท่านได้รับทราบ ถึงผลแห่งอามิสบูชาที่กระทำได้อย่างง่าย ๆ และทุกท่านก็คงคุ้นเคยกันดีอยู่แล้ว เป็นเรื่องการสร้างบารมีของพระอรหันตองค์หนึ่ง ท่านมีชื่อว่า พระอโศกปุณณิศาเจ้า

*พระเถระนี้ ในอดีตได้เคยบำเพ็ญบุญไว้แล้วใน

อานิสงส์ถวายปุนขาวร่วมสร้างเจตีย์

๑๓๓

พระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ สั่งสมบุญอันเป็นอุปนิสัยแห่งพระนิพพานไว้เป็นอันมากตามวาระโอกาส จนมาถึงสมัยของพระพุทธเจ้าพระนามว่า ลิขี ท่านได้บังเกิดในตระกูลหนึ่ง เจริญวัยขึ้นก็อยู่ครองเรือน ครั้นต่อมาภายหลัง ท่านเล็งเห็นโทษในกามทั้งหลายว่าเป็นเหตุแห่งทุกข์ จึงออกบวชเป็นฤาษี บำเพ็ญเพียรจนกระทั่งได้อภิญญา ๕ สมบัติ ๘ และถึงความเป็นผู้ชำนาญในคุณวิเศษนั้นอย่างยิ่ง ท่านอาศัยบำเพ็ญเพียรอยู่ในป่าหิมพานต์

วันหนึ่ง พระอัครสาวกชื่อว่า อภิภู ได้หลีกเร้นเข้าป่าหิมพานต์เพียงลำพัง พระฤาษีผู้มีฤทธิ์ มองเห็นพระอัครสาวก จึงใคร่ครวญดูด้วยความรู้ของตน และทราบว่ สมณะนี้เป็นพระอรหันต์ผู้ทรงคุณอันประเสริฐ ยากจะหาผู้ใดเปรียบได้ เป็นความโชคดีของเรา เราควรจะเอาบุญกับท่าน ท่านคิดอย่างนี้ไม่มีทักขิถือตนว่าเป็นผู้มีฤทธิ์เหมือนกัน จึงถือดอกไม้ ๗ ดอก มิกลั่นหอมขึ้นภูเขาไปที่พระเถระยืนอยู่ จากนั้นจึงไหว้พระเถระ แล้วนำดอกไม้ถวายเป็นสังฆบูชา พระเถระเจ้าทรงทราบว่า ฤาษีนี้เป็นผู้มีฤทธิ์มาก แต่ถึงกระนั้น ด้วยความที่ต้องการบุญ จึงนำดอกไม้มาบูชาเรา พระเถระจึงทำการอนุโมทนาเพื่อยังใจ

อานิสงส์ถวายนุชาวร่วมสร้างเจตีย์

๑๓๘

ของฤาษีให้เกิดความปลื้มปิตยิ่งขึ้น

หลังจากที่ทำการบูชาพระอัครสาวกแล้ว ก็มุ่งหน้ากลับไปสู่อาศรมของตน แล้วเก็บหาบเครื่องบริหาร เดินไปตามระหว่างภูเขา ในระหว่างที่กำลังเดินเพลินๆ อยู่ นั่น งูเหลือมหิวจัดตัวหนึ่งกำลังคอยเหยื่อ เมื่อมันเห็นฤาษีเดินมาถึงจึงทิ้งตัวลงรัดฤาษีไม่ทันตั้งตัวก็ถูกงูเหลือมตัวใหญ่รัดอย่างแรง ท่านผู้กำลังไม่ไหวก็ได้ทำกาละ ณ ที่นั้นเอง พร้อมกับใจที่ระลึกถึงบุญที่เพ็งกระทำมาเมื่อสักครู่นี้

ด้วยบุญที่ท่านมีมานับไม่เลือน ส่งผลให้เข้าถึงพรหมโลก เสวยพรหมสมบัติ พอจุติจากพรหมโลกก็ไปบังเกิดในสวรรค์ทั้งหกชั้น ด้วยอานุภาพแห่งการบูชาพระอัครสาวก เมื่อลงมาเกิดเป็นมนุษย์ก็สมบูรณ์ด้วยมนุษย์สมบัติ ในกัปที่ ๓๑ แต่กับนี้ไม่เคยพลัดตกนรกเลย นี่เป็นผลแห่งการบูชาด้วยดอกไม้ จนมาถึงสมัยพุทธกาล ได้บังเกิดในตระกูลแห่งหนึ่ง เมื่อเจริญวัยแล้วได้ฟังธรรมของพระผู้มีพระภาคเจ้า มีใจเลื่อมใส ได้ออกบวชบุญเก่าในตัวก็เต็มเปี่ยม เมื่อบำเพ็ญเพียรได้ไม่นาน ท่านก็บรรลุลหรรณเป็นพระอรหันต์ สมบูรณ์ด้วยวิชาและจรณะ

เราจะเห็นว่า การบูชาเนื่อนาบุญผู้เลิศ แม้เป็นเพียง

อานิสงส์ถวายนุชาวร่วมสร้างเจตีย์

๑๓๕

อามิสบูชา หากมีใจเลื่อมใสอย่างเต็มเปี่ยมแล้ว ย่อมได้รับอานิสงส์อันไม่มีประมาณ ถึงท่านจะเป็นเพียงพระสาวกก็ตาม นีขนาดเป็นพระสาวก ยังได้บุญใหญ่ขนาดนี้ ถ้าได้บูชากับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีใจมุ่งตรงต่อพระพุทธองค์จะได้รับอานิสงส์มากมายเพียงไร เมื่อกล่าวอย่างนี้ หลวงพ่อก็ขอนำเรื่องมาเล่าต่ออีกสักหนึ่งเรื่อง เพื่อเป็นการยืนยันว่าหากมีใจเลื่อมใสเสมอกัน แม้ว่าพระพุทธองค์จะทรงพระชนม์อยู่ หรือว่าดับขันธปรินิพพานไปแล้วก็ตาม ก็ยังได้อานิสงส์ใหญ่เหมือนกัน

*เรื่องราวการสร้างบารมีของพระสุธาปิณฑิยเถระนี้ เคยเกิดในยุคของพระพุทธเจ้าพระนามว่า สิทธัตถะ เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ท่านไม่มีโอกาสสร้างบุญกับพระพุทธองค์ ครั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าดับขันธปรินิพพาน มหาชนทั้งหลายพากันสร้างพระเจดีย์เพื่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ตัวท่านเองก็คิดว่า ตอนพระองค์ยังทรงพระชนม์ชีพอยู่ เราไม่ได้สร้างบุญ ตอนนี้เราไม่ควรพลาดจากบุญเหมือนแต่ก่อน จึงได้ร่วมบุญด้วยการใส่ก้อนปูนขาวก่อพระเจดีย์

ด้วยบุญกรรมนั้น ส่งผลให้ท่านไม่พลัดตกไปในอบายภูมิ

---

*มก. เล่ม ๗๑ เล่ม ๓๒๘

อานิสงส์ถวายเป็นบุญร่วมกันของชาวพุทธไทย

๑๔๐

ในภพที่ ๙๔ แต่ภพนี้ เสรวยเทวสมบัติอยู่ในเทวโลกอย่างยาวนาน ในภพที่ ๓๐ แต่ภพนี้ ได้เกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิถึง ๑๓ ครั้ง ทรงพระนามว่า ปฏิสังขาระ ทรงสมบุรณ์ด้วยมหาสมบัติจักรพรรดิ ตักไม่พรวง พร้อมด้วยรัตนะ ๗ ประการ เวียนว่ายตายเกิด เสรวยสมบัติใหญ่อย่างนี้ จนมาถึงสมัยของพระพุทธเจ้าของเราที่ท่านได้บังเกิดในตระกูลแห่งหนึ่ง บรรลุนิติภาวะแล้วก็มีชื่อเสียงในพระบรมศาสดา ออกบวชได้ไม่นาน ก็บรรลุธรรม เป็นพระอรหันต์ผู้สมบุรณ์ด้วยคุณวิเศษทั้งหลาย

หลังจากที่ท่านบรรลุธรรมแล้ว ก็ได้ย้อนอดีตชาติ ไปดู บุญกรรมของตัวท่านเอง พบเห็นมหานิสงส์อันเกิดจากการถวายเป็นบุญชาว จึงได้เปล่งอุทานออกมาด้วยความโสมนัสว่า “ใครๆ ก็ไม่อาจจะนับบุญของบุคคลผู้บูชาพระพุทธเจ้าพระปัจเจกพุทธเจ้า หรือพระสาวก ผู้สมควรแก่การบูชา ผู้ไม่มีอาสวกิเลส ผู้ข้ามความโศกและความรำไรแล้ว ว่าบุญนี้มีประมาณเท่านี้ได้

ใครๆ ไม่อาจจะนับบุญของบุคคล ผู้บูชาบุชารบุคคล เหล่านั้น ผู้ดับไฟกิเลสแล้ว ไม่มีภัยแต่ที่ไหนๆ ว่าบุญนี้มีประมาณเท่านี้ การที่บุคคลในโลกนี้ พึงให้ทำความเป็นใหญ่ ในทวีปทั้ง ๔ นี้ ก็ไม่ถึงเสี้ยวที่ ๑๖ แห่งการบูชานี้ เพียงแค่เรามีใจผ่องใส ได้ใส่ก้อนปูนขาวในระหว่างแผ่นอิฐ ที่พระเจดีย์แห่ง

อานิสงส์ถวายนุชนาวร่วมสร้างเจติย

๑๔๑

พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า สิทธัตถะ ยังได้อานิสงส์ใหญ่ถึงเพียงนี้ อานุภาพแห่งการบูชานี้ ยิ่งใหญ่ไม่มีประมาณ ที่เราสมบุรณ์ด้วยคุณวิเศษทั้งหลายก็เพราะอานุภาพแห่งการถวายเป็นพุทธบูชาแท้ๆ”

เราจะเห็นว่า พระพุทธเจ้า พระอริยสาวก ท่านเป็นเนื่อนานบุญอันเลิศ ใครๆ ไม่สามารถจะทำการนับทำการคำนวณบุญที่เกิดขึ้นจากการบูชาพระองค์ท่าน และพระสาวกได้ อานิสงส์อันยิ่งใหญ่เช่นนี้ ไม่ได้จำกัดด้วยกาล ไม่ได้จำกัดว่า จะต้องบูชาเฉพาะเมื่อพระองค์ยังทรงพระชนม์ชีพอยู่อย่างเดียวนั้น แม้บูชาพระพุทธเจติย พระพุทธปฏิมา เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าดับขันธปรินิพพานไปแล้ว ก็ได้อานิสงส์ใหญ่เช่นกัน ดังนั้นให้เชื่อมั่นเถิดว่า การสร้างบารมีของทุกท่านที่ได้ทำกันมานั้น เป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว โดยได้ดำเนินรอยตามพระอริยเจ้าทั้งหลายให้รู้สึกดีใจ ปลื้มปิติใจกันเถิด แล้วตั้งใจทำความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นกันต่อไป

อ๋อ นิสสัย

ถวาย อัสสนะสังฆ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ทานมิใช่จักมีผลมาก ด้วยการถึง
พร้อมแห่งไทยธรรมอย่างเดียว ที่แท้ทานจักมีผลมาก ก็ด้วย
ความถึงพร้อมแห่งจิตที่เลื่อมใส และความถึงพร้อมแห่ง
ทักษิณียบุคคล เพราะฉะนั้น ทานวัตถุเพียงข้าวสัปดาห์หนึ่ง
ก็ดี เพียงผ้าเก่าผืนหนึ่งก็ดี เพียงเครื่องลาดทำด้วยหญ้าก็ดี
เมื่อบุคคลมีจิตเลื่อมใสแล้ว ตั้งไว้ในทักษิณียบุคคล ทานนั้นก็
จักมีผลมาก รุ่งเรืองมาก แผลไพศาลมาก

อานิสงส์ถวายอาสนะสงฆ์

๑๔๔

บุญกุศลที่เราทำไว้อย่างดีแล้ว คือสิ่งที่เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิต ซึ่งจะเป็นเครื่องสนับสนุนให้เราได้บรรลุวัตถุประสงค์ของชีวิต เราจะเข้าถึงความเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี จะเข้าถึงความเป็นพระราชาเป็นพระเจ้าจักรพรรดิได้ก็ล้วนแต่ต้องอาศัยบุญ แม้กระทั่งจะเข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้า พระอรหันต์ พระปัจเจกพุทธเจ้า หรือพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ก็เพราะบุญเหมือนกัน เพราะฉะนั้น บุญจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เราได้บรรลุเป้าหมายอันสูงสุดของชีวิต

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏใน ทักขิณาวิสุทธิกถา ว่า

“ทักษิณาที่บริสุทธิ์ทั้งทางฝ่ายทายกและปฏิบัติหากเป็นอย่างใด ทายกในโลกนี้เป็นผู้มีศีล มีกัลยาณธรรม ปฏิภาหาก็เป็นผู้มีศีล มีกัลยาณธรรม ทักขิณาบริสุทธิ์ทั้งทางฝ่ายทายกและปฏิบัติหากเป็นอย่างนี้แล”

การถวายทานที่จะให้ผลมากนั้น เป็นสิ่งที่บัณฑิตผู้รู้ทั้งหลายต่างพิจารณา และแสวงหากันมาก เพราะเมื่อทำแล้วจะบังเกิดผลคุ้มกับที่ลงทุนลงแรงไป เหมือนชาวนาผู้ฉลาดคัดสรรพืชพันธุ์ที่ดีแล้วหว่านลงในนาดี ฉนใด เมื่อเราจะทำทานก็ต้องพิจารณาเลือกสรรผู้รับ ซึ่งก็คือปฏิบัติหาก ฉนนั้น การทำทานเพื่อขจัดความตระหนี่ให้หมดไปจากใจ ซึ่งเป็นเป้าหมาย

๑๔๕

สูงสุดของการทำทาน ถ้าเราได้เลือกทำทานอย่างดีแล้ว จะทำให้เราทุ่นระยะเวลาในการสร้างบารมี และสามารถสร้างบารมีอื่นได้สะดวกสบายยิ่งขึ้น

*เรื่องการถวายอภิสทานของพระเจ้าปเสนทิโกศลแด่ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุขตลอด ๗ วันนั้น เป็นที่เลื่องลือปรากฏไปทั่วชมพูทวีป ทำให้มหาชนในสมัยนั้นต่างยกเรื่องนี้ มาสนทนากันในที่ต่างๆ ว่า ทานจักมีผลมากก็ด้วยการบริจาคสมบัติมากมายอย่างนี้ หรือว่าจะมีผลมากก็ต่อเมื่อบริจาคทานพอสมควรแก่ทรัพย์สมบัติของตน

ภิกษุทั้งหลายฟังคำนั้นแล้ว ก็กราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้า พระพุทธองค์ตรัสว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ทานมิใช่จักมีผลมาก ด้วยการถึงพร้อมแห่งไทยธรรมอย่างเดียว ที่แท้ทานจักมีผลมากก็ด้วยความถึงพร้อมแห่งจิตที่เลื่อมใส และความถึงพร้อมแห่งทักษิณียบบุคคล เพราะฉะนั้น ทานวัตถุเพียงข้าวลักัทพินึ่งก็ดี เพียงผ้าเก่าผืนหนึ่งก็ดี เพียงเครื่องลาดทำด้วยหญ้าก็ดี เมื่อบุคคลมีจิตเลื่อมใสแล้ว ตั้งไว้ในทักษิณียบบุคคล ทานนั้นจักมีผลมาก รุ่งเรืองมาก แแผ่ไพศาลมาก ดังนี้”

---

*มก. เล่ม ๔๘ เล่ม ๙

อานิสงส์ถวายอาสนะสงฆ์

๑๔๖

แม้ท้าวลักกะราชาแห่งเทพก็ได้ตรัสเป็นคาถาไว้ว่า
“เมื่อจิตเลื่อมใสในพระตถาคตสัมพุทธเจ้า หรือพระสาวกของ
พระสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น ทักขิณาไม่เชื่อว่ามีผลน้อยเลย”
ถ้อยคำนี้ได้แพร่ไปทั่วชมพูทวีป มนุษย์ทั้งหลายพากันให้ทาน
ตามสมควรแก่อัตภาพของตน แก่สมณพราหมณ์ วณิกและ
ยาจกทั้งหลาย ได้ตั้งน้ำดื่มไว้ที่ลานบ้าน ปูอาสนะไว้ที่ชุ่มประตู่

สมัยนั้น พระเถระผู้ถือปณิธานปาติภรตุดงค์เป็นวัตรรูปหนึ่ง
มีอาภักดิ์ที่สงบสำรวมน่าเลื่อมใส ถึงพร้อมด้วยอิริยาบถ ได้
ปณิธานมาถึงเรือนหลังหนึ่ง เรือนหลังนั้น มีกุลธิดาผู้หนึ่ง ถึง
พร้อมด้วยศรัทธา เห็นพระเถระ ก็เกิดความเคารพนับถือมาก
จึงนิมนต์ให้ท่านเข้าไปยังเรือน ได้ไหว้ด้วยเบญจางคประดิษฐ์
จัดตั้งของตน ปูผ้าเนื้อเกลี้ยงสีเหลืองบนตั่งนั้นถวาย เมื่อ
พระเถระนั่งอยู่บนตั่งนั้นแล้ว นางคิดว่า “บุญเขตสูงส่งนี้ปรากฏ
แก่เราแล้ว” นางมีจิตเลื่อมใสบำรุงด้วยอาหารตามสมควรแก่
ทรัพย์สมบัติ แล้วได้ถวายพัดอีกด้วย เมื่อพระเถระฉันเสร็จ
ก็กล่าวอนุโมทนาในความเป็นผู้มีจิตเลื่อมใสของนาง กุลธิดาได้
พิจารณาถึงทานของตนและธรรมิกถานั้น เกิดความปิติแผ่ซ่าน
ไปทั่วเรือนร่าง นางจึงได้ถวายตั่งนั้นแด่พระเถระ

เมื่อนางละโลก ได้ไปบังเกิดในวิมานทองขนาด ๑๒ โยชน์
ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีเทพอัปสร ๑,๐๐๐ เป็นบริวาร ด้วย

อำนาจที่นางได้ถวายตั้งเป็นทาน จึงเกิดบัลลังก์ทองลอยไปในอากาศ ชั้นบนมีราชรถทรวดทรงตั้งเรือนยอด วิมานนี้จึงเรียกว่า ปิฐวิมาน ส่องแสงสีทองเพราะนางได้ปูลาดด้วยผ้าสีทอง สามารถแล่นไปได้รวดเร็วก็เพราะกำลังแห่งปีติอันแรงกล้าของนางที่ได้ถวายทาน และไปได้ตามใจปรารถนาก็เพราะนางได้ถวายแต่ทักษิณบุญคุณโดยจิตที่ตั้งไว้ชอบ นางประกอบด้วย ความมั่งคั่งมั่งมีเลื่อมใสก็เพราะความเลื่อมใสที่นางตั้งไว้ดีแล้ว

ต่อมาในวันมหรสพวันหนึ่ง เหล่าเทวดาทั้งหลายพากันไปสวนนันทวัน และเล่นกรีฑาในอุทยาน ด้วยอานุภาพอันเป็นทิพย์ของตน เทพธิดาได้ประดับด้วยอาภรณ์มีนางอัปสร ๑,๐๐๐ เป็นบริวาร ออกจากภพของตนขึ้นสู่วิมานตั้งทอง ส่องแสงสว่างไสวไปสู่อุทยาน ขณะเดียวกันนั่นเอง พระมหาโมคคัลลานะ ได้เที่ยวจาริกไปในเทวโลก เมื่อเทพธิดาองค์นั้นเห็นท่านเข้า ก็เกิดความเลื่อมใสอย่างแรงกล้า รีบลงจากบัลลังก์เข้าไปหาพระเถระ กราบด้วยเบญจางคประดิษฐ์แล้วยืนนมัสการประคองอัษฎลิตด้วยความเคารพยิ่ง

ที่จริงพระเถระ ท่านทราบชัดถึงกุศลและอกุศลตามที่เทวดาองค์นั้นและสัตว์เหล่าอื่นสั่งสมไว้แล้ว โดยอานุภาพแห่งยถากัมมุปกุณญาณ คือญาณที่รู้ถึงกรรมของสัตว์ทั้งหลายที่เข้าถึงภพนั้นๆ ตามกรรมของตน เหมือนผลมะขามป้อมที่วางไว้

อานิสงส์ถวายเป็นอภิสมาสงฆ์

๑๔๘

บนฝ่ามือ แต่เพราะเทวดาที่ได้เกิดมาบนสรวงสวรรค์ ได้เห็น
ทิพยสมบัติอันน่าปลื้มใจแล้ว ก็จะทำบุญถึงผลกรรมที่ตนได้
สั่งสมไว้ในภพอดีตว่า “เราจุติจากไหนหนอ จึงอุบัติในภพนี้
เราทำกุศลกรรมอะไรหนอ จึงได้สมบัตินี้” และญาณนั้นย่อม
เกิดแก่เทวดาตามเป็นจริง ฉะนั้น พระเถระประสงค์จะให้เทวดา
องค์นั้นกล่าวถึงกรรมที่ทำไว้แล้วให้ประจักษ์แก่ชาวโลกพร้อม
ทั้งเทวโลก จึงถามว่า

“ดูก่อนเทพธิดาผู้ประดับองค์ ทรงมัลลยดอกไม้อัน
พลตราภรณ์สวยงาม วิมานตั้งทองของท่านโอฬารรวดเร็วตั้งใจ
ไปได้ตามปรารถนา ท่านส่องแสงประกายดังสายฟ้าแลบลด
หลีบเมฆ เพราะบุญอะไร วรรณะของท่านจึงเป็นเช่นนี้ เพราะ
บุญอะไร ผลนี้จึงสำเร็จแก่ท่าน และโศกะทุกอย่างที่น่ารัก จึงเกิด
แก่ท่าน ดูก่อนเทพี ผู้มีอานุภาพมาก ครั้งที่ท่านเกิดเป็นมนุษย์
ท่านได้ทำบุญอะไร เพราะบุญอะไร ท่านจึงมีอานุภาพรุ่งเรือง
อย่างนี้ และวรรณะของท่านจึงสว่างไสวไปทุกทิศ”

เทวดานั้นดีใจมาก จึงได้เล่าถึงกรรมดีที่ตนได้ทำไว้
ด้วยความปิติเบิกบานเป็นอย่างยิ่งว่า “ครั้งเกิดเป็นมนุษย์ ดิฉัน
ได้ถวายอาสนะแด่เหล่าภิกษุที่มาถึงเรือน ได้กราบไหว้ ได้ทำ
อัญชลี และได้ถวายทานตามกำลัง เพราะบุญนั้น วรรณะของ
ดิฉันจึงเป็นเช่นนี้ และเพราะบุญนั้นโศกสมบัติทุกอย่างที่น่ารัก

อานิสงส์ถวายเป็นอภิสมาสงฆ์

๑๔๕

จึงเกิดแก่ดิฉัน ดิฉันมีอานุภาพรุ่งเรืองอย่างนี้ และวาระของ
ดิฉันสว่างไสวไปทุกทิศเพราะอานุภาพแห่งบุญ”

เราจะเห็นว่า เมื่อมีจิตศรัทธาเลื่อมใส และถวายเป็นอภิสมา
สงฆ์แล้ว ถึงไทยธรรมจะมากหรือน้อยนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญ
เมื่อเราทำอย่างเต็มที่เต็มกำลัง ด้วยความปิติเบิกบานใจ ทั้ง
ก่อนให้ก็เลื่อมใส ขณะให้ก็ปิติเบิกบานใจ หลังจากให้ก็มีความ
ยินดีไม่เกิดความตระหนี่เสียดาย เจตนาบริสุทธิ์เป็นเหตุให้ท่าน
สมบูรณ์พร้อม และยิ่งเราได้พบพระภิกษุสงฆ์ผู้เป็นสาวกของ
พระบรมศาสดาผู้เป็นเนืองนิตย์อันประเสริฐก็ให้เราชื่นชม
ทำกันให้เต็มที่ ให้รีบชิงช่วงก่อนที่จะถูกอกุศลช่วงชิง ก่อนที่
พญามารจะช่วงชิงทั้งเวลาโอกาส มหาสมบัติ จนกระทั่งชีวิต
ของเราไป ให้เราทำกันจนกระทั่งเต็มอิ่มเต็มใจ มีมหาสมบัติ
อัครรรยันทนใช้เกิดขึ้นเหมือนท่านโชติกเศรษฐี หรือจนกระทั่ง
สมบัติจักรพรรดิตกไม่พรวงบ้งเกิดขึ้น เมื่อนั้นเราจะได้ใช้เวลา
ทั้งชีวิตแสวงหาธรรมะอันประเสริฐ คือการปฏิบัติธรรมให้เข้าถึง
พระรัตนตรัยกันอย่างสะดวกสบาย ไร้ความกังวลใดๆ ทั้งสิ้น

อ ำ นั ส ง ส์
ถ ว า ย ขั ว ตั ง

หญิงผู้ยากไร้ มีจิตเลื่อมใส ได้ถวายข้าวตังแก่เรา
ผู้เที่ยวบิณฑบาต ด้วยอานุภาพแห่งบุญนั้น ครั้นละจาก
อัตภาพนี้ไป ได้บังเกิดเป็นเทวดาผู้มีฤทธิ์มาก ชั้นนิมมานรดี
เพียงการถวายข้าวตังเป็นทานก็เข้าถึงสุขอันเป็นทิพย์ในเทวโลก

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๑๕๒

สมบัติในโลกนี้ บังเกิดขึ้นมาเพื่อเป็นเพียงเครื่องอาศัย สำหรับเอาไว้ใช้สร้างบารมี ไม่ใช่มีไว้เพื่อยึดติด เพราะทรัพย์ หยาบๆ ในโลกนี้ ไม่สามารถที่จะนำติดตัวไปได้ มีเพียงทรัพย์ ละเอียดคือบุญเท่านั้น ที่จะติดตามตัวเราไปได้ทุกหนทุกแห่ง เหมือนเงาตามตัว เมื่อรู้อย่างนี้แล้ว เราไม่ควรยึดมั่นถือมั่นใน สิ่งเหล่านี้ ให้นำสิ่งเหล่านี้มาเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการสร้างบารมี เราจะได้มุ่งไปแสวงหาสิ่งที่เป็นสาระแก่นสาร ของชีวิต คือการสร้างบารมีเพื่อให้บรรลุมรรคผลนิพพาน

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน อัจฉริยธรรมปิฎก ความว่า

“หญิงผู้ยากไร้ มีจิตเลื่อมใส ได้ถวายข้าวตังแก่เรา ผู้เที่ยววิณทนาต ด้วยอานุภาพแห่งบุญนั้น ครั้นละจาก อุตภาพนี้ไป ได้บังเกิดเป็นเทวดาผู้มีฤทธิ์มาก ชื่นนิมมานรดี เพียงการถวายข้าวตังเป็นทานก็เข้าถึงสุขอันเป็นทิพย์ใน เทวโลก”

พระลัมมาลัมพุทฺธเจ้าตรัสว่า “เมื่อมีจิตเลื่อมใสแล้ว ไทยธรรมไม่ชื่อว่าเศร้าหมองเลย” หมายถึงว่า เมื่อเกิด ความศรัทธาอย่างเต็มเปี่ยม และตัดใจถวายทานได้ ตัดความตระหนี่ ออกจากใจอย่างหมดสิ้น มหากุศลอันยิ่งใหญ่ หรือผลบุญอัน

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๑๕๓

ไพบูลย์ ก็จะมีบังเกิดขึ้นเป็นอสงไขยอุปมาฉมัง ใจที่เลื่อมใสใน พระรัตนตรัยเป็นต้นทางแห่งบุญกุศล เหมือนต้นน้ำเป็นบ่อเกิด ของความชุ่มเย็นแก่สรรพชีวิต ดังนั้นเส้นทางแห่งบุญจึงมีแต่ ความสดชื่นเบิกบาน ชุ่มเย็นใจอยู่ตลอดเวลา

หัวใจของนักสร้างบารมีนี้ โดยปกติจะแบ่งบานกว้างขวาง ไม่มีขอบเขต คิดแต่สิ่งที่ดีๆ เป็นบุญเป็นกุศล และสิ่งที่คิดถึง เป็นอันดับแรกก็คือ ทำอย่างไรบารมีของเราจะเพิ่มพูนขึ้น ทุกวันทุกคืน เพศภาวะความเป็นอยู่ไม่ใช่ข้อแม้ ข้ออ้างหรือเงื่อนไข ที่จะทำให้เราพลาดจากการสร้างบุญบารมี แต่จะเปลี่ยนความคิด ในทางตรงกันข้ามว่า แม้จะอยู่ในสถานะเช่นไร เราจะไม่ว่างเว้น จากการสร้างบารมี หากเราคิดได้อย่างนี้ทุกวัน แม้ชีวิตจะลำบาก ลักแคลไหนดก็ไม่เป็นอุปสรรคในการสร้างบารมีเลย เหมือนเรื่อง จริตที่เกิดขึ้นมาแล้วในสมัยพุทธกาล

*ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่พระเวฬุวัน มหาวิหาร ในกรุงราชคฤห์ ได้มีครอบครัวหนึ่งเป็นอหิวาตกโรค สมัยนั้นยังไม่มียาใดๆ รักษาโรคนี้ได้ ครอบครัวใดประสบกับ โรคภัยชนิดนี้ ต้องอพยพหลบหนีไปเพื่อให้รอดพ้นจากโรคภัย คนของครอบครัวนั้นก็เหมือนกัน ต่างประสบมรณภัยไปตามๆ กัน

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๑๕๔

เหลือรอดเพียงผู้หญิงคนเดียวเท่านั้นที่หลบหนีออกไปได้ทัน

เธอได้ทิ้งทุกอย่าง ตั้งแต่ทรัพย์สินสมบัติ บ้านเรือนและของมีค่ามากมายแล้วรีบหนีไปเพื่อให้มีชีวิตอยู่รอด หลังจากหนีไป เธอได้เข้าไปขออาศัยบ้านของคนโน้นคนนี้ เปลี่ยนที่อยู่ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งวันหนึ่ง ได้เข้าไปขออาหารในบ้านหลังหนึ่ง คนบ้านนั้นเห็นเธอแล้วเกิดความสงสารจึงให้อาศัยอยู่ด้วย และให้ข้าวต้ม และข้าวต้มที่เหลือกันหม้อสองครោះให้เธอ เธออยู่สุขสบาย ด้วยทรัพย์สินสมบัติมากมาย ต้องมาตกอับเพราะวิบากกรรม ได้แต่อาศัยข้าวต้มกินกันตายไปวันๆ เท่านั้น

ในสมัยนั้น พระมหากัสสปเถระผู้เป็นพระอรหันตสาวก ได้เข้านิโรธสมาบัติ ๗ วัน ครั้นออกจากนิโรธสมาบัติ ท่านตรวจดูว่า วันนี้จะโปรดใครดี ก็เห็นหญิงยากไร้ผู้นั้นเข้ามาในญาณทัสสนะ และเห็นว่าชีวิตของเธอใกล้จะดับเต็มทีแล้ว เพราะกรรมเก่าของนางกำลังจะตามมาทัน เมื่อกรรมเก่าให้ผลจะนำหญิงนั้นไปสู่อบายภูมิทันที พระเถระเจ้าเห็นเหตุการณ์นี้แล้วก็คิดว่า “วันนี้เราจะโปรดหญิงนี้ ช่วยให้อะรอดพ้นจากอบายภูมิ เมื่อเราไปยังสถานที่นั้นแล้ว เธอจะถวายข้าวต้มกันหม้อที่ตัวเองจะรับประทานให้แก่เรา เพราะบุญนั้นจะส่งผลให้อะรอดพ้นจากอบายภูมิ และได้เข้าถึงสุคติโลกสวรรค์”

อานิสส์ถวายข้าวตัง

๑๕๕

เมื่อพระเถระดำริอย่างนี้แล้ว ในเวลาเช้าจึงถือบาตร และจีวร เดินมุ่งหน้าไปยังสถานที่อยู่ของหญิงผู้ยากไร้นั้น ครั้นนั้น ท้าวลักกะผู้เป็นราชาแห่งดาวดิงส์พิภพทรงทราบถึงการออกจากนิโรธสมบัติของพระเถระ ท่านปรารภนาจะได้บุญ จึงแปลงร่างเป็นคนธรรมดา น้อมอาหารทิพย์มากมายถวายแด่พระเถระ แต่พระเถระรู้ถึงการกระทำของท้าวลักกะ จึงกล่าวห้ามว่า “มหาบพิตร พระองค์เองก็เป็นผู้ที่มีบุญมากอยู่แล้ว อย่าตัดรอนบุญของคนอื่นเลย” แล้วท่านก็ไม่รับบาตรท้าวลักกะ แต่ไปปรากฏกายอยู่ตรงหน้าหญิงนั้นทันที

เมื่อหญิงผู้ตกยากมองเห็นพระเถระยืนถือบาตรอยู่ตรงหน้า เธอมองดูสภาพของตัวเองก็ไม่เห็นสิ่งของอันประณีตที่จะน้อมถวายพระเถระได้ จึงคิดว่า พระเถระอุตสาหมาเป็นเนื้อนาบุญให้เราถึงที่นี่ แต่เราก็ไม่มีของกินหรือของเคี้ยวที่ประณีตเหมาะสมกับพระเถระ แม้ตัวของเราเองก็มีเพียงน้ำข้าวและข้าวตังอันจืดชืดไม่มีรสชาติ ภาชนะที่ใส่อาหารก็สกปรก ไม่สมควรแก่ท่าน เราไม่สามารถจะเอาของที่ไม่สมควรถวายแด่พระเถระได้แน่ๆ จึงกล่าวกับพระเถระว่า “นิมนต์พระคุณเจ้าไปโปรดสัตว์ข้างหน้าเถิด”

แม้พระมหากัสสปเถระได้ยินเธอพูดเช่นนั้น ท่านก็ไม่

อานิสสเถวาย ข้าวตัง

๑๕๖

ขยับกายไปไหน เพราะท่านมาที่นี่เพื่อหวังจะอนุเคราะห์เธอ โดยเฉพาะมหาชนที่อยู่ในละแวกนั้น เห็นเหตุการณ์นั้น ต่างพากันกระวีกระวาดน้อมอาหารที่ประณีตถวายพระเถระ แต่พระเถระก็ไม่รับ เพียงยืนนิ่งด้วยอาการดุขณิ หญิงผู้ยากไร้เห็นอาการของพระเถระนั้นก็คิดว่า สงสัยวันนี้พระเถระคงตั้งใจมาโปรดเรา ทั้งเนื้อทั้งตัวของเราก็ก็น้ำลายสอสมบัติอะไรแล้ว ทรัพย์สมบัติภายนอกเมื่อวิบัติบังเกิดขึ้นก็กลับกลายเป็นอื่น เราไม่สามารถที่จะเอามาใช้สอยได้ แต่วันนี้เราจะเอาข้าวตังก้อนหม้อ ซึ่งเป็นอาหารดีที่สุดในละแวกนี้ น้อมถวายทำบุญกับท่าน เพื่อเปลี่ยนของหยาบๆ เป็นทรัพย์ละเอียดติดตัวเราไปในภพเบื้องหน้า

ถึงเธอจะยากไร้ด้วยทรัพย์แต่ก็ไม่จนความคิด คิดดังนี้แล้วหัวใจเธอพองโตด้วยมหาปีติ เพราะความยากไร้ไม่ใช่อุปสรรคของการสร้างบารมี เธออยากไร้เพียงทรัพย์ แต่จิตใจของเธอไม่ได้ขัดสนเพราะความตระหนี่เลย เธอได้น้อมถวายอาหารคือข้าวตังก้อนหม้อแด่พระเถระ พระเถระคิดว่า เราจะทำให้ใจหญิงนี้เกิดมหาปีติในบุญเพิ่มขึ้น ท่านจึงนั่งลงฉันในที่อันเหมาะสม ฉันเสร็จก็อนุโมทนาบุญต่อเธอแล้วก็จากไป มหาปีติอันใหญ่หลวงได้บังเกิดขึ้นแก่หญิงนั้นไม่มีประมาณ แล้วในยามต้นของวันนั้นเอง นางก็ได้เสียชีวิตลงอย่างกะทันหันด้วยโรคปัจจุบันทันด่วน ได้ไปเกิดบนสวรรค์ชั้นนิมมานรดี

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๑๕๓

ท้าวลัทธิกะตรวดดูที่บังเกิดของหญิงนั้น ไม่เห็นเธอในภพ ดาวดิงส์ จึงเข้าไปถามพระเถระว่า “พระคุณเจ้า หญิงที่ใส่ บาตรท่านในวันนี้ ตอนนี้อยู่ตายแล้วไปบังเกิดที่ไหน” พระเถระ ตอบว่า “มหาบพิตร ตอนนี้อยู่ผู้ที่เคยยากไร้ นั้น ได้ไปบังเกิด อยู่บนสวรรค์ชั้นนิมมานรดี มีมหาสมบัติอันเป็นทิพย์ที่ละเอียด ประณีตเกินกว่าเทวดาทั้งหลาย วิมานของเธอมีรัศมีสว่างไสว รุ่งเรืองยิ่งนัก สว่างยิ่งกว่ามณฑลสุริยะที่เรียงร้อยเป็นหมื่นเป็น พันดวง แม้ในสมัยที่เธอเป็นมนุษย์ชีวิตเธอแสนจะขัดสน แต่ หัวใจเธอไม่ขัดสนในการสร้างบุญเลย บุญได้เปลี่ยนเธอให้เป็น ผู้ที่มียศใหญ่มีอิทธิพล ตอนนี้ได้เสวยสุขอันไม่มีประมาณอยู่บน วิมานนั้นทีเดียว” ท้าวลัทธิกะได้ฟังถ้อยคำของพระเถระ เกิด ความอัศจรรย์ใจยิ่งนักในผลบุญที่บังเกิดขึ้นแก่เธออย่างไม่มี ประมาณ ได้กล่าวชื่นชมการกระทำของหญิงผู้ยากไร้ นานัปการ

เราจะเห็นว่า คนยากไร้แต่ใจไม่ขัดสน ได้ทุ่มเททำบุญ โดยเอาชีวิตเป็นเดิมพัน แม้อดอยากไม่มีจะกิน แต่ก็ยอมอด เพื่อจะได้ไม่ต้องอดอีกในวันข้างหน้า และจะมีสมบัติใช้อย่าง เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ เพราะผลแห่งบุญจะส่งผลให้เป็นผู้ที่สมบูรณ์ ด้วยมหาสมบัติอันไม่มีประมาณ ใครก็ตามหากมีใจที่เลื่อมใสใน พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ตั้งใจเอาบุญทุกๆ อย่างโดยไม่คิด วิตกกังวล ทุ่มเททำอย่างสุดกำลังความสามารถ ก็จะประสบกับ

ผลบุญอย่างเกินควรเกินคาด จะสมบูรณ์ไปด้วยมหาสมบัติ-
จักรพรรดิตกไม่พ่องไปทุกภพทุกชาติ ตราบกระทั่งถึงที่สุด
แห่งธรรม ฉะนั้นขอให้ทุกคนตั้งใจเอาบุญกันให้เต็มที่ เอา
มหาสมบัติจักรพรรดิกันให้ได้ทุกๆ คน

อ นั ส ง ส์ ถ ว ย ผ้ า ค ร ี ง ท ่อ น

เราเป็นคนเชื้อใจ สมควรได้รับความกรุณายังยิ่ง
ได้ถวายผ้าเครื่องท่อนแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระนามว่า ดิสดะ
ครั้นถวายผ้าเครื่องท่อนนั้นแล้ว ได้บังเริงอยู่ในสวรรค์ตลอด
กัปหนึ่ง และเราได้ทำกุศลในกัปทั้งหลายที่เหลือ ในกัปที่ ๙๒
แต่กัปนี้ เราได้ถวายผ้าใดในกาลนั้น ด้วยกรรมนั้น เราไม่รู้จัก
ทุกติเลย นี่เป็นผลแห่งการถวายผ้าเพียงเครื่องท่อนเท่านั้น

๑๖๑

การเจริญสมาธิภาวนา ทำใจหยุดใจนิ่ง เป็นสิ่งที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง เพราะนั่นคือการเดินเข้าไปสู่ฝั่งแห่งพระนิพพานหนทางที่จะเดินเข้าไปถึงได้ มีเพียงทางเดียวคือทางสายกลางภายใน เข้ากลางของกลางไปเรื่อยๆ ไม่มีถอนถอย ทำกันอย่างนี้จึงจะได้ชื่อว่า เดินตามรอยของพระอริยเจ้าทั้งหลาย แล้วเมื่อไหร่เราจะรู้ ว่าชีวิตเกิดมาทำไม มีอะไรเป็นเป้าหมายที่แท้จริงจะได้มุ่งไปให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์ที่สุดแห่งธรรม สามารถปลดเปลื้องพันธนาการของชีวิต เข้าถึงความสุขที่แท้จริงเยี่ยงพระอริยเจ้าทั้งหลาย

มีวาระแห่งภาชิตที่ปรากฏอยู่ใน อัทธมเจลกเถราปทาน ความว่า

“เราเป็นคนซึ้งใจ สมควรได้รับความการุญอย่างยิ่ง ได้ถวายผ้าเครื่องท่อนแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระนามว่า ติสสะ ครั้นถวายผ้าเครื่องท่อนนั้นแล้ว ได้บันเทิงอยู่ในสวรรค์ตลอดกัปหนึ่ง และเราได้ทำกุศลในกัปทั้งหลายที่เหลือ ในกัปที่ ๙๒ แต่กัปนี้ เราได้ถวายผ้าใดในกาลนั้น ด้วยกรรมนั้น เราไม่รู้จักทุกติเลย นี่เป็นผลแห่งการถวายผ้าเพียงเครื่องท่อนเท่านั้น”

พระมหากรุณาธิคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นสิ่งที่เราทั้งหลายต่างตระหนักและซาบซึ้งกันอย่างดี พระองค์ทรง

อานิสงส์ถวายผ้าครองก่อน

๑๖๒

เป็นพระศาสดาที่สมบูรณ์พร้อมในทุกๆ เรื่อง ทรงเป็นเนื้อนาบุญที่ยอดเยี่ยมที่สุดในสากลโลก ทรงมีพระเมตตาต่อสรรพสัตว์ทั้งหลายไม่มีที่สิ้นสุด บุคคลใดที่ได้เกิดมาพบพระพุทธองค์ นับว่าเป็นความโชคดีอย่างมหาศาล ไม่มีสิ่งใดจะเปรียบปาน ดังความโชคดีของพระอรหันต์องค์ที่มีนามว่า พระอัทธมเจลกเถระ

*ในอดีตท่านได้บำเพ็ญบุญกุศลในพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ มาพอสมควร แต่ก็ยังไม่มากพอที่จะทำให้บรรลุมรรคผลนิพพานได้ในภพชาตินั้นๆ ถึงกระนั้น ท่านก็ยังมีความตั้งใจมุ่งมั่นตรงต่อพระนิพพาน บุญที่ท่านได้สั่งสมเอาไว้ ได้ตามส่งผลมาทุกภพทุกชาติ คอยประคับประคองให้ชีวิตเข้าถึงความสุขอันควรในระหว่างที่เวียนว่ายตายเกิดในภพชาตินั้นๆ

จนกระทั่งมาถึงสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า ดิถสสะ ซึ่งช่วงนั้นเป็นช่วงที่คนอายุยืนถึง ๑๐๐,๐๐๐ ปี ท่านได้บังเกิดในเรือนของคนเขี้ยวใจ มีฐานะยากจน เนื่องจากบาปอกุศลที่เป็นผลของความตระหนี่ในอดีตชาติ ได้ตามมาให้ผลในชาตินั้นพอดี ทำให้มีชีวิตที่ค่อนข้างลำบากยากแค้น หาเช้ากินค่ำ ถึงกระนั้นก็ตาม มารดาบิดาก็ได้พุ่มพักเลี้ยงดูท่านจนเติบโตใหญ่

---

*มก. เล่ม ๓๑ หน้า ๓๓๔, ๓๓๖

๑๖๓

แม้ฐานะทางบ้านจะยากจนเกินจะเข็น แต่หัวใจไม่ยากเข็ญตามความจนเลย เป็นดวงใจที่มีศรัทธาเป็นลัษณมาทิฏฐิ เลี้ยงดูลูกน้อยจนเติบโตใหญ่

วันหนึ่ง บุตรชายได้เดินตามมหาชนไปยังวิหาร ทำให้มีโอกาสได้ฟังพระธรรมเทศนาของพระศาสดา ซึ่งในวันนั้น พระองค์ทรงแสดงธรรมเกี่ยวกับอานิสงส์ของการให้ทาน รักษา ศีล พรณนาถึงสวรรค์ โทษของกามและอานิสงส์ของเนกขัมมะ กุลบุตรนั้นได้พิจารณาเนื้อความแห่งธรรม จุกคิดขึ้นมาว่า การที่เราเกิดมายุากจนเข็ญใจเช่นนี้ ก็เพราะความประมาทและความตระหนี่ เราไม่ได้ทำทานไว้ ทำให้ต้องอยู่อย่างยากลำบาก เราจะขอลำบากเพียงแค่ชาตินี้เท่านั้น ชาติต่อๆ ไปเราจะไม่ยอมลำบากอีกแล้ว เพียงแค่คิด ใจก็เต็มตื่นด้วยมหาปีติและความเลื่อมใส ท่านจึงตัดใจนำผ้าที่มีเพียงครึ่งท่อนน้อมถวายแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าเพื่อทำจีวร

เหตุการณ์ครั้งนั้น ส่งผลให้ท่านเกิดมหาปีติและความโสมนัสไปจนตลอดชีวิต นึกถึงที่ไรก็มีปีติแผ่ซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย ครั้นละจากโลก บุญก็ส่งผลให้ไปบังเกิดในสวรรค์ สมบูรณ์ด้วยทิพยสมบัติที่ละเอียดประณีต เวียนวนอยู่บนสวรรค์ทั้ง ๖ ชั้น เมื่อจุติจากอภัพนั้นแล้ว ก็ลงมาเสวยจักรพรรดิสมบัติ อันเป็นสุดยอดแห่งมนุษย์สมบัติในมนุษยโลกหลายชาติทีเดียว

อานิสงส์ถวายผ้าครึ่งท่อน

๑๖๔

จนมาถึงสมัยพุทธกาลของเรา ท่านได้ลงมาเกิดอีกครั้งหนึ่ง ในสกุลมั่งคั่งสกุลหนึ่ง เมื่อเติบโตใหญ่ท่านมีโอกาสดำพระธรรมเทศนาของพระบรมศาสดา ทำให้เกิดความเลื่อมใส จึงออกบวช บำเพ็ญเพียรไม่นานก็ได้บรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์ ต่อมาท่านระลึกถึงบุญกรรมของตน ทำให้เกิดความปีติโสมนัส จึงกล่าวว่า “เราเป็นคนจนเข็ญใจ ได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจากพระศาสดา ผู้เป็นเพื่อนบุญ ได้ถวายผ้าเพียงครึ่งท่อนแด่พระองค์ ด้วยอานิสงส์นั้น ทำให้เราบังเอิญอยู่ในสวรรค์ตลอดหนึ่งกัป และทำให้ได้มหาสมบัติใหญ่ไปทุกชาติ เราได้ถวายผ้าใดในกาลนั้น ด้วยกรรมนั้น เราไม่รู้จักทุกขัตติโยนิกัปที่ ๙๒ แต่กับนี้ในกัปที่ ๕๑ แต่กับนี้ ได้เกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิอยู่หลายครั้ง และมีพระนามว่า สมันตาโอทนะ ภพชาตินี้ก็สมบูรณ์ด้วยคุณวิเศษทั้งหลาย นี่เป็นผลแห่งการถวายทานเพียงเล็กน้อย”

นี่ก็เป็นเรื่องราวประวัติของพระอัทธมเจลกเถระ ที่ท่านเกิดความโสมนัสถึงผลแห่งการถวายทานถูกเพื่อนบุญ แล้วได้สมบัติใหญ่ทั้งที่เป็นโลกียะและโลกุตตระ วันนี้อย่างไรยังมีเรื่องหนึ่งที่ยากจะเล่าให้ฟังถึงอานิสงส์พิเศษ ที่นักสร้างบารมีได้รับจากผลแห่งการทำความดี เป็นเรื่องราวคล้ายๆ เรื่องก่อนๆ ที่หลวงพ่อก่อนนำมาเล่า เพียงเป็นคนละบุคคลกัน และเกิด

คนละยุคสมัย แต่ด้วยบุญที่ทำคล้ายคลึงกัน จึงทำให้ท่านได้รับ
ผลบุญที่คล้ายคลึงกัน

พระเถระนี้มีชื่อว่า **พระสุจิตทายกเถระ** ย้อนไปในกาลแห่ง
พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า วิปัสสี ท่านได้เกิดในตระกูล
ของช่างทอง เมื่อเจริญวัยขึ้นก็ได้ศึกษาเล่าเรียนความรู้ทั้งหลาย
ที่เกี่ยวกับอาชีพของตระกูล จนมีฝีมือในเรื่องการทำทองเป็น
รูปแบบต่างๆ ท่านเป็นผู้ที่มีศรัทธาในพระศาสนามาก แม้ว่าจะ
มีงานมากมายเพียงใดก็ตาม ท่านก็พยายามหาโอกาสปลีกตัวไป
ฟังธรรมอยู่เสมอๆ

วันหนึ่ง ได้ฟังพระธรรมเทศนาของพระบรมศาสดา เกิด
ความปีติมีใจเลื่อมใสอย่างยิ่ง บรรดาจะถวายทาน แต่ยั้งนึก
อะไรไม่ออกว่าจะถวายอะไร ขณะนั้นเองมองไปข้างหน้า เห็น
พระศาสดามีพระรัศมีแผ่ออกจากพระวรกายที่ห่อหุ้มด้วย
ผ้ากาสายะก็คิดว่าจิวรของพระศาสดานี้เป็นสิ่งที่ใช้ห่อหุ้มร่างกาย
เพื่อป้องกันอากาศหนาวและร้อน กันอันตรายต่างๆ เราอยาก
จะมีส่วนบุญตรงนี้ จึงถวายเข็มสำหรับเย็บจิวรแด่พระผู้มี-
พระภาคเจ้า ด้วยผลบุญนั้นทำให้ท่านเสวยทิพสมบัติอย่าง
ยาวนาน ครั้นมาเกิดเป็นมนุษย์อีก ก็มีสมบัติตกไม่พร่อง และ
ทุกครั้งที่เกิดมา จะเป็นผู้ที่มีปัญญาหลักแหลม รู้ญาณแม่นยำใน

อานิสงส์ถวายผ้าเครื่องท่อน

๑๖๖

ภพที่ตนเกิดอย่างน่าอัศจรรย์ใจ ทั้งหมดนี้ก็ด้วยอานิสงส์จากการถวายเข็มเย็บจีวรแด่พระบรมศาสดา นี่เป็นเรื่องที่น่าทึ่งในผลแห่งบุญแม้จะทำเพียงเล็กน้อยก็ตาม

จนมาถึงภพชาติสุดท้ายในพุทธกาลนี้ ท่านได้กลับมาเกิดในตระกูลที่มีทรัพย์มาก มีความศรัทธาในพระศาสนามาอย่างยิ่ง และมีปัญญาหลักแหลมเกินกว่าคนทั่วไป วันหนึ่ง ท่านได้ฟังพระธรรมเทศนาของพระศาสดา และสนใจไปตามกระแสธรรมด้วยอำนาจบุญเก่าประกอบกับใจที่หยุดนิ่งอย่างสมบูรณ์ ทำให้ท่านสามารถบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ตรงนั้นเอง

หลังจากบรรลุธรรมแล้ว ท่านได้ระลึกชาติไปดูบุพกรรมของตนเองก็พบว่าเมื่อภพชาติก่อน ท่านเคยถวายเข็มแด่พระวิปัสสิพุทธเจ้า ทำให้มีญาณตั้งแก้ววิเชียร สามารถรู้แจ้งเห็นจริงในสิ่งทั้งหลายทั้งปวง ทั้งที่เป็นอดีต อนาคตและปัจจุบัน ได้อย่างไม่มีอะไรมาปิดบังญาณทัสสนะของท่าน และในกัปที่ ๙๑ แต่กัปนี้ ก็ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๗ ครั้ง ทรงพระนามว่า วชิราสมะ ภพชาติสุดท้ายก็สมบูรณ์ด้วยคุณวิเศษทั้งหลาย

เราจะเห็นว่า การได้สร้างบุญแม้เพียงเล็กน้อยกับเนื่อนานบุญอันเลิศนั้น ผลบุญที่เกิดขึ้นกลับเกินควรเกินคาด เพราะแม้เราจะทำน้อยในสายตาของคนทั่วไป แต่หากทำด้วยใจ

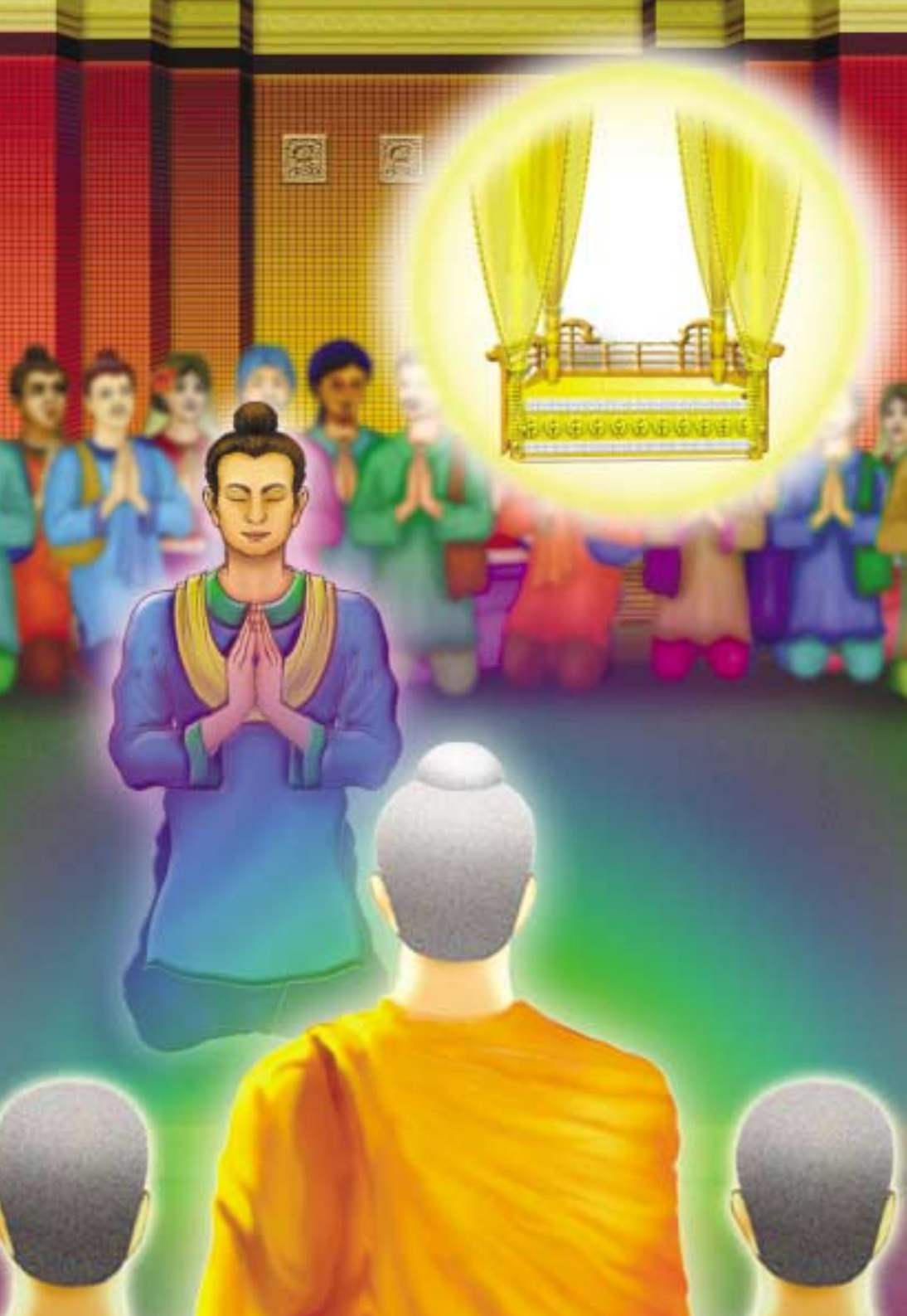

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๑๖๗

ที่เปี่ยมด้วยความเลื่อมใสศรัทธาแล้ว ผลที่ได้นั้นเกินความ
คาดหมาย เป็นอจินไตยทีเดียว นี่เป็นหลักในการทำบุญที่ทุกคน
ควรตระหนักและจดจำเอาไว้ว่า เราจะต้องทำด้วยใจที่เลื่อมใส
มีมหาปิติที่เต็มเปี่ยม หมั่นระลึกรู้ถึงบุญที่ทำไปแล้วนั้นจน
ตลอดอายุขัย ให้มีมหาปิติในการประกอบเหตุแห่งบุญกุศล
อย่างนี้กันทุกคน บุญจะได้ส่งผลตลอดเวลา

๑๙

อานิสงส์ถวายตั้ง

เรายินดี มีจิตโสมนัส ได้ถวายตั้งอันสวยงามแด่
พระพุทธเจ้าพระนามว่าคัสสะ ผู้เป็นนาถของโลก เป็น
เผ่าพันธุ์พระอาทิตย์ ในปีที่ ๓๘ เราได้เป็นพระราชาพระนามว่า
มหารุจิ โภคสมบัติอันไพบูรณ์และที่นอนมิใช่น้อยได้มีแล้วแก่เรา
เรามีใจพองใสได้ถวายตั้งแด่พระพุทธเจ้า ย่อมเสวยกรรมของตน
ที่ตนได้ทำไว้ดีแล้วในกาลก่อน

อานิสงส์ถวายเป็น

๑๗๐

การเกิดมาในสังสารวัฏของมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ล้วนมีเป้าหมายสูงสุดคือพระนิพพาน ต่างปรารถนาจะไปสู่ นิพพานแดนเกษม จากกิเลสอาสวะทั้งปวง ซึ่งการที่จะเข้าถึง ตรงนั้นได้ ต้องสร้างบารมีกันอย่างเต็มที่ ให้เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ ทั้งทาน ศีล และภาวนา บำเพ็ญบารมี ๓๐ ทศให้ครบถ้วน อีกทั้งหมั่นทำความบริสุทธิ์กายวาจาใจ ทำความบริสุทธิ์ภายใน ให้บังเกิดขึ้น ด้วยการทำใจให้หยุดนิ่ง เพื่อกลับจิตกลับใจให้ ละเอียดควบคุมไปกับการสร้างบารมีทุกๆ วันทุกๆ คืน หากทำ อย่างนี้ เราก็จะประสบความสำเร็จในทุกๆ ขั้นตอนของชีวิตการ สร้างบารมี จนกระทั่งได้บรรลุจุดหมายสูงสุดคืออายตน์นิพพาน

มีวาระแห่งภาชิตที่ปรากฏอยู่ใน สุปิฎฐิเถราปทาน ความว่า

“เรายินดี มีจิตโสมนัส ได้ถวายตั้งอันสวयงามแด่ พระพุทธเจ้าพระนามว่าติสสะ ผู้เป็นนาถของโลก เป็น เฝ้าพันธุพระอาทิตย์ในกัปที่ ๓๔ เราได้เป็นพระราชาพระนาม ว่า มหารุจิ โภคสมบัติอันไพบุลย์และที่นอนมิใช่น้อยได้มี แล้วแก่เรา เรามีใจผ่องใสได้ถวายตั้งแด่พระพุทธเจ้า ย่อม เสวยกรรมของตน ที่ตนได้ทำไว้ดีแล้วในกาลก่อน”

อานิสงส์ถวายเป็น

๑๗๑

*ผู้ที่ทำความดี ย่อมได้รับผลแห่งการกระทำนั้น ดังเช่น พระอรหันต์รูปนี้ ซึ่งมีนามว่า สุปัญฺณิยเถระ ท่านได้เปล่งถ้อยคำออกมาด้วยความโสมนัส ถึงผลแห่งบุญที่เกิดขึ้นจากการสร้างบุญคุณเนื่องนาบุญ คือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เนื่องนาบุญนี้เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง หากเราได้อ่อนนาบุญที่ดี แม้ทำบุญน้อยก็จะได้ผลมาก หากทำบุญมากก็ยิ่งได้ผลมากยิ่งขึ้นเป็นทวีคูณ ใครได้สร้างบุญเอาไว้ในเนื่องนาบุญอันเลิศ มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นต้น นั้นเท่ากับว่า บุคคลนั้นได้ทำบุญถูกอยู่แห่งทะเลบุญ ที่จะอำนวยผลยิ่งใหญ่ไพศาลให้บังเกิดขึ้นไปทุกภพทุกชาติตราบกระทั่งเข้าสู่พระนิพพาน

พระเถระท่านบำเพ็ญบุญกุศลมาตลอด และมีใจมุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพาน จนมาถึงสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้า พระนามว่า ติสสะ เสด็จอุบัติขึ้นในโลก เราได้ยินพระนามท่านมาหลายครั้งแล้ว วันนี้หลวงพ่อบอกเล่าประวัติของพระพุทฺธเจ้าพระองค์นี้สักเล็กน้อย ก่อนจะลงมาบังเกิด พระองค์สถิตอยู่ที่สวรรค์ชั้นดุสิต ยังเป็นพระบรมโพธิสัตว์อยู่นั้น พระองค์ได้ตรวจดูกาล ทวีป ประเทศ ตระกูล และพุทฺธมารดา ที่เราเรียกว่า ปัญจมหาวិโลกนะ

---

*มก. เล่ม ๗๑ หน้า ๓๓๒

อานิสงส์ถวายตั้ง

๑๓๒

เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมแล้ว พระองค์ก็เสด็จลงมา
อุปบัติในตระกูลกษัตริย์ในกรุงเขมกะ มีพระราชบิดาพระนามว่า
พระเจ้าชนลันธระ พระราชชนนีพระนามว่า ปทุมมา บังเกิด
ภายใต้เศวตฉัตรที่ยิ่งใหญ่โอฬาร จนกระทั่งเจริญวัยขึ้น ได้เข้า
พระราชพิธีบรมราชาภิเษก ทรงมีพระมเหสีพระนามว่า สุภัททา
มีพระโอรสพระองค์หนึ่งพระนามว่า อานันทะ ทรงอยู่ครองราชย์
ถึง ๗,๐๐๐ ปี ซึ่งช่วงนั้นมนุษย์มีอายุยืนถึง ๑๐๐,๐๐๐ ปี

วันหนึ่ง พระองค์เกิดธรรมสังเวช เพราะทอดพระเนตร
เห็นนิमितทั้งสี่คือ คนแก่ คนเจ็บ คนตาย และสมณะ บัญเฝ้าใน
ตัวตักเตือนให้ออกผนวช จึงสละทุกสิ่งทุกอย่าง ทรงม้าออกผนวช
ทรงสละเพศมราवास แสวงหาที่บำเพ็ญเพียร จนไปเห็นต้นประดู่
ต้นหนึ่ง มีร่มไม้ที่งดงามร่มรื่น พระองค์ตัดสินใจนั่งบำเพ็ญเพียร
อยู่ตรงนั้น และใช้เวลาบำเพ็ญเพียรอยู่เพียง ๑๕ วันเท่านั้น
ก็ได้ตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ

หลังจากตรัสรู้แล้ว พระองค์เสด็จประกาศพระสัทธิธรรม
ทั่วชมพูทวีป จนกระทั่งได้พระอัครสาวกทั้งสองท่านมีนามว่า
พระพรหมเทพเถระและพระอุทยเถระ มีพระสุมังคลเถระเป็น
พุทธอุปัฏฐาก คู่อัครสาวิกานามว่า พระมุสสาเถรีและพระ-
สุทตฺตาเถรี มีลัมพลอุบาสกและสิริอุบาสกเป็นคู่อัครอุปัฏฐาก

อานิสงส์ถวายตั้ง

๑๗๓

มีกิสาคโคตมีอุบาลิกาและอุปเสนากุบาลิกาเป็นคู่อัศวรอุปัฏฐายิกา นักสร้างบารมีทุกๆ ท่านที่หลวงพ่อย่อยชื่อนี้ ล้วนแต่เคย ตั้งความปรารถนาตำแหน่งเหล่านี้ไว้ในกาลก่อนทั้งนั้น ครั้นมา ภพชาติสุดท้าย ทุกๆ ท่านก็สมความปรารถนาตามที่ได้ตั้งใจไว้

ในยุคนั้น ผู้มีบุญทั้งหลายได้ลงมาก่อกันมาก พระ-
สุปฏิญาณเถระได้บังเกิดในตระกูลหนึ่ง ในช่วงที่พระศาสดากำลัง
เจริญรุ่งเรือง พระธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้
แผ่ขยายไปยังทุกชนชั้น ดังนั้นท่านจึงเติบโตในท่ามกลางความ
รุ่งเรืองของพระสัทธรรม เมื่อเจริญวัยขึ้น ท่านมีโอกาสปังธรรม
จากพระโอรส เกิดความเลื่อมใสอย่างยิ่งในพระบรมศาสดา
รู้ซึ่งถึงคุณค่าของการสร้างบารมีจึงคิดในใจว่า นับว่าเราเป็นผู้ที่
โชคดีย่างมหาศาล ที่ได้เกิดมาพบพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้มี
โอกาสฟังธรรม ทั้งตัวเราเองก็มีศรัทธา มีความเลื่อมใส
ในพระองค์ท่าน เมื่อนานบุญผู้ประเสริฐที่สุดในภพสามก็ยังอยู่
เราควรที่จะชิงช่วงเวลาที่ดีที่สุดนี้ทำความดีอย่างเต็มที่ ก่อนที่
จะถูกช่วงชิงโอกาสแห่งการสร้างบารมีไป

ท่านได้ครุ่นคิดตลอดเวลาที่จะสร้างบุญพิเศษกับ
พระบรมศาสดาผู้เป็นเพื่อนบุญอันยอดเยี่ยมของโลก จนกระทั่ง
วันหนึ่งท่านได้ไปฟังธรรมที่พระวิหาร มองเห็นพระศาสดา

อานิสงส์ถวายเป็น

๑๗๔

ประทับนั่งแสดงธรรมเหนือพุทธอาสน์ ก็ฉุกใจคิดว่า ในขณะที่พระบรมศาสดาแสดงธรรมโปรดสรรพสัตว์ทั้งหลาย พระองค์ประทับนั่งบนบัลลังก์ เราควรที่จะเอาบุญใหญ่กับพระองค์ด้วยการถวายตั้งที่นั่งแสดงธรรม เพราะทุกๆ ครั้งที่พระองค์ทรงทำหน้าที่แสดงธรรม เราก็จะมีส่วนในบุญทุกครั้งไป

คิดดังนี้แล้ว ท่านไม่รอช้า เกรงว่าเวลาในมนุษย์โลกจะหมดเสียก่อน จึงรีบชวนขวายเป็นตั้งอันมีค่า แกะสลักลวดลายด้วยไม้มีค่ามาก ทำอย่างสละสลวย สร้างเสร็จแล้วก็น้อมถวายแด่พระศาสดา เมื่อพระบรมศาสดาทรงรับแล้ว ก็ตรัสอนุโมทนาตามพุทธประเพณี ทุกๆ ครั้งที่อุบาสกท่านนั้นเดินทางมาที่วัด มองเห็นพระศาสดาประทับนั่งบนดั่งที่ตนเองจัดถวาย ก็จะบังเกิดมหาปีติทุกครั้ง ราพึงว่า “เราได้สร้างบุญใหญ่กับพระศาสดา เราได้สั่งสมบุญพิเศษนี้กับเนื่อนาบุญอันเลิศ” ความปีตินี้ได้ประทับอยู่ในใจของอุบาสกนั้นมาตลอดอายุขัย จนกระทั่งละจากโลกนี้ไป พร้อมกับมหาปีติในบุญที่ตนเองได้สร้างเอาไว้

ด้วยผลแห่งบุญนั้น ทำให้ท่านเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ สมบูรณ์ด้วยทิพยสมบัติที่ไม่มีประมาณ ในกัปที่ ๙๒ แต่กับนี้ท่านไม่เคยไปสู่ทุกคติเลย ท่องเที่ยวอยู่ในสองภูมิ คือ มนุษย์โลก

มูลนิธิสงฆ์ไทยตั้ง

๑๓๕

และเทวโลก ได้บังเกิดเป็นพระราชา พระนามว่า มหารุจิ แล้ว
ทุกชาติท่านจะได้สมบัติที่พิเศษอยู่อย่างหนึ่งคือ จะมีโภคสมบัติ
อันไพบุลย์เกิดขึ้น และจะมีที่นอนที่นั่งอันละเอียดนุ่มนวลราว
กับของทิพย์บังเกิดขึ้น ท่านได้เสวยมหาสมบัติใหญ่มาทุกภพ
ทุกชาติ จนถึงสมัยพุทธกาลนี้ บุญในตัวท่านเต็มเปี่ยมบริบูรณ์
ได้บังเกิดในตระกูลหนึ่งที่มั่งคั่ง ครั้นเจริญวัย ท่านก็ออกบวช
บำเพ็ญเพียรอยู่ไม่นาน ก็ได้บรรลธรรมเป็นพระอรหันต์บน
รัตนบัลลังก์ที่สัปปายะอย่างยิ่ง

เมื่อท่านบรรลเป็นพระอรหันต์แล้ว ก็ระลึกถึงบุญกรรม
ที่ทำผ่านมา เกิดความโสมนัสที่ได้ถวายตั้งอันวิจิตรแต่พระ-
ตีสสพุทธเจ้า ผู้เป็นทักขิไณยบุคคลอันเลิศ ท่านได้เป็นพระเจ้า-
จักรพรรดิ ๓ ครั้ง ครั้งที่ ๑ พระนามว่า รุจิ ครั้งที่ ๒ พระนามว่า
อุปรุจิ และครั้งที่ ๓ พระนามว่า มหารุจิ โภคทรัพย์สมบัติที่
เกิดขึ้นก็ยิ่งใหญ่ ไพบุลย์ยิ่งๆ ขึ้นไป ในกัปที่ ๙๒ แต่กัปนี้ ชีวิต
ท่านไม่เคยตกต่ำเลย นี่เป็นผลแห่งการถวายตั้งเป็นพุทธบูชา

เราจะเห็นว่า เมื่อได้ทำบุญถูกเนื่อนาบุญ ย่อมได้รับ
อานิสงส์ที่ยิ่งใหญ่น่าอัศจรรย์ บุญนั้นจะส่งผลให้เราได้
มหาสมบัติทั้งสาม คือ มนุษย์สมบัติ ทิพยสมบัติ และนิพพานสมบัติ
อันเป็นสิ่งมีคุณค่าอย่างยิ่งในการเกิดมาสร้างบารมี ดังนั้น

อานิสงส์ถวายเป็น

๑๗๖

การแสวงหาเนื่อนาบุญที่ดี แล้วได้สร้างบุญกับท่านเหล่านั้น จึงเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องตระหนักและฉลาดในการสร้างบุญ เพราะเป็นหนทางที่จะทำให้เราเข้าถึงเป้าหมายอันสูงสุดได้อย่างรวดเร็วและชีวิตเราจะปลอดภัยจากภัยในสังสารวัฏ บุญที่เราทำถูกเนื่อนาบุญนี้แหละจะตามประคับประคองไปในทุกที่ทุกสถาน ให้เราได้ประสบแต่ความสุข ความสำเร็จสมหวังตลอดไป

๒๐

อานิสสัณทวยง

เราได้เห็นพระพุทธเจ้าผู้ปราศจากธุลีกิเลส

พองใสไม่มัวหมอง ก็เลื่อมใส

ทั้งที่ไม่ได้ตั้งใจถวาย ก็ได้ถวายทานอย่างกะทันหัน

เพราะเหตุนั้น ผลแห่งบุญจึงสำเร็จอย่างน่าอัศจรรย์แก่เรา

อานิสงส์ถวายน่า

๑๗๕

วันคืนผ่านไป ได้นำพาสังขารร่างกายของเราไปสู่ความเสื่อมสลาย จากผมที่เคยดกดำเหมือนสีขนนกน้ำก็เปลี่ยนแปลงเป็นสีขาวรากับบุงฝ้าย ร่างกายที่เคยแข็งแรงสดชื่นแจ่มใสก็อ่อนแอไปตามกาลเวลาบัณฑิตนักปราชญ์ทั้งหลายจึงดำรงชีวิตอยู่อย่างไม่ประมาท และตระหนักว่าคุณค่าที่แท้จริงของชีวิตและแก่นสารของชีวิต คือการสั่งสมบุญบารมีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป จนกว่าบุญบารมีจะเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ กระทั่งสามารถทำอสังกิเลสให้หมดสิ้นไป เข้าสู่อายุตนิพพานได้

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน ติลกทักษิณวิมาน ความว่า

“อพุทธส วิรช พุทธ

วิปสนุนมนาวิล

อาสขช ทาน อทาสี

เตน เม อิธมิชฺขมติ

เราได้เห็นพระพุทธเจ้าผู้ปราศจากธุลีกิเลส ผ่องใสไม่มัวหมอง ก็เสื่อมใส ทั้งที่ไม่ได้ตั้งใจถวาย ก็ได้ถวายทานอย่างกะทันหัน เพราะเหตุนี้ ผลแห่งบุญจึงสำเร็จอย่างน่าอัศจรรย์แก่เรา”

การทำใจให้เบิกบานผ่องใส และตัดความตระหนี่ออกจากใจได้อย่างเด็ดขาด แล้วตั้งใจให้ทานด้วยมือของตนเองนั้น หากไม่มีหัวใจเยี่ยงพระบรมโพธิสัตว์แล้ว ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะกระทำได้เลย แต่ทว่าผู้ใดสวมหัวใจพระโพธิสัตว์ที่คิดทำก่อน ไม่ใช่คิดดูก่อน ก็จะเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดบุญกุศลอย่างใหญ่หลวง

อานิสงส์ถวายนง

๑๘๐

เป็นทางไหลมาของกระแสนารแห่งบุญอันใสบริสุทธิ์ แล้ว
ผลแห่งบุญนั้นก็จะทำให้สมความปรารถนาในทุกเรื่องได้อย่าง
น่าอัศจรรย์

*เหมือนเรื่องที่เกิดขึ้นในสมัยก่อน เมื่อครั้งที่พระลัมนา-
ลัมพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์ชีพอยู่ ตอนนั้นพระองค์ประทับอยู่ที่
พระเชตวัน อารามที่อนาถบิณฑิกเศรษฐีสร้างถวาย พระบรม-
ศาสดาทรงเปี่ยมไปด้วยพระมหากรุณาอันไม่มีประมาณ
ทุกๆ วันเวลาว่าง พระองค์จะทรงบำเพ็ญพุทธกิจอย่างหนึ่งคือ
การตรวจดูสัตว์โลกทั้งหลาย เพื่อที่จะโปรดผู้มีบุญมีบารมีธรรม
แก่อบคอรที่จะได้บรรลุผลนิพพาน เมื่อตรวจดูแล้ว หาก
เห็นผู้ใดเข้ามาในข่ายพระญาณ พระองค์ก็จะเสด็จไปโปรดด้วย
การแสดงธรรมให้ฟัง แม้ว่าผู้นั้นจะอยู่ไกลสักเพียงใด พระองค์
ก็จะเสด็จไปถึงสถานที่แห่งนั้น นี่คือพระลัมนาพุทธเจ้าของ
เราผู้มีมหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ ไม่มีศาสดาใดยิ่งกว่า

สมัยนั้น ในกรุงราชคฤห์ หญิงผู้หนึ่งมีครรภ์แก่จนคลอด
อยากจะดื่มน้ำมนงา จึงล้างเมลิตงาแล้วตากแดดไว้ แล้วก็ทำ
ภารกิจประจำวันของตัวเองไป เพื่อรอคอยที่จะนำเมลิตงาที่
ตากแห้งแล้วมาคั้นเอาน้ำมน แต่นางไม่รู้ว่ วันนั้นจะเป็นวัน

อานิสงส์ถวายนงา

๑๘๑

สุดท้ายของนางที่จะมีชีวิตอยู่ในโลก กรรมเก่าในอดีตได้ตามมาทันและจะส่งผลในวันนั้น อีกทั้งในภพชาตินี้ก็ไม่ได้สร้างบุญใหม่เพิ่มเติมเลย มัวแต่ยุ่งอยู่กับภารกิจการทำงาน เรื่องครอบครัวไม่มีเวลาทำบุญกุศล ทำให้ใช้ชีวิตอยู่อย่างประมาทโดยไม่รู้ถึงภัยคือมรณะที่กำลังจะมาถึง

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรวจดูโลกในเวลาใกล้รุ่งทอดพระเนตรเห็นหญิงนี้เข้ามาในข่ายพระญาณ ทรงดำริว่า “วันนี้หญิงผู้นี้จะถูกกรรมเก่ามาตัดตอน ทั้งตัวของนางเองก็ไม่ใส่ใจที่จะสร้างบุญใหม่เลย หากนางตายไปก็ต้องไปบังเกิดในมหานรก อย่างกระนั้นเลย แม่นางไม่สามารถจะบรรลุมรรคผลนิพพานได้ในภพชาตินี้เพราะบารมียังไม่เต็มเปี่ยม เราก็จึงพาหนทางไปสู่สวรรค์ให้นาง เอาเถิดวันนี้เราจะไปโปรดนาง แล้วให้นางสร้างบุญ เอาบุญใหญ่ก่อนตาย” ดำริดังนี้แล้ว พระองค์ก็ทรงครองจีวร เสด็จออกจากพระคันธกุฎี จากกรุงสาวัตถีไปปรากฏที่กรุงราชคฤห์ในทันทีนั่นเอง

เมื่อถึงแล้ว พระองค์ทรงถือบาตรและจีวรเสด็จเที่ยวบิณฑบาตในกรุงราชคฤห์แล้วเสด็จมาหน้าประตูบ้านของหญิงมีครรภ์นั้น นางไม่รู้ถึงอันตรายแห่งชีวิตของตนเอง เมื่อเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จมาประทับยืนอยู่ที่หน้าประตูบ้านก็ตีใจรีบผละจากการทำทำงานของตน ประคองอัญชลีประนมมือ

อานิสงส์ถวายเป็น

๑๘๒

ทำความเคารพพระพุทธรองค์ พลางคิดว่า ‘วันนี้เป็นบุญลาภของเรายิ่งนักที่ได้พบพระผู้มีพระภาคเจ้า เราจะเอาอะไรหนอสร้างบุญกับพระพุทธรองค์’ นางคิดอย่างนี้แล้วก็มองหาสิ่งของไม่เห็นสิ่งอื่น นอกจากเมล็ดงาที่ตนเองตั้งใจจะคั้นเป็นน้ำมันเพื่อรับประทานเอง

ด้วยความคิดที่จะทำบุญทันที ไม่ได้มีความคิดที่จะขอดิคุก่อน นางรีบตะล่อมงาเป็นกอง แล้วกราบนิมนต์พระผู้มีพระภาคว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระองค์โปรดอนุเคราะห์แก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด ขอจงทรงรับไทยธรรมของคนยาก เพื่อประโยชน์เกื้อกูลแก่ข้าพระองค์ต่อไปในภายภาคหน้าด้วยเถิด” พระลัมมาลัมมพุทธเจ้าทรงน้อมบาตรเข้าไปรับอาหารของนาง นางดีใจมากเอามือทั้งสองข้างกอบงาแล้วก็ใส่ลงในบาตรของพระพุทธรองค์ จากนั้นก็ถวายเป็นสังฆทาน ครั้นพระพุทธรองค์ทรงรับบาตรแล้ว ก็ตรัสว่า “ขอท่านจงเป็นสุขเถิด” แล้วเสด็จกลับไป

หลังจากนั้นนางเกิดความปิติที่ได้สร้างบุญกับพระพุทธรองค์มาก แม้จะทำภารกิจการงานทั้งวันก็ไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าแม้แต่นิดเดียว หัวใจแช่มชื่นเบิกบานด้วยกระแสน้ำแห่งบุญที่บังเกิดขึ้น ใครก็ตามที่ได้สร้างบุญด้วยหัวใจที่เบิกบานผ่องใส ตัดความตระหนี่ออกจากใจได้อย่างเด็ดขาด ทำความรู้สึกว่า แม้จะเป็นอาหารมือสุดท้ายแล้วก็ตาม ก็ขอเอาบุญก่อน

อานิสงส์ถวายเป็น

๑๘๓

ทอธารแห่งบุญใสๆ ที่ไม่มีประมาณจะเกิดขึ้นหล่อเลี้ยงใจ เหมือนกระแสบุญที่เกิดกับท่านบดินทร์ท่านนี้ ยิ่งเมื่อใจอยู่ในบุญ ระลึกถึงบุญอยู่อย่างนี้ บุญก็จะยิ่งทับทวีเพิ่มมากขึ้นไปเรื่อยๆ

คืนนั้น นางได้ป่วยเป็นโรคปัจจุบันทันด่วน และสิ้นใจทันที แต่ด้วยอานุภาพบุญที่ได้ถวายทาน สร้างบุญก่อนตาย จึงส่งผลให้นางได้ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ในวิมานทองที่กว้างใหญ่ ถึง ๑๒ โยชน์ วิมานของนางสว่างไสวมาก มีสีสังฆดงามอลังการ แสงแห่งวิมานได้เปล่งประกายไปทั่วทุกทิศ เป็นแสงนวลที่เย็นตาเย็นใจ ทิพยสมบัติของนางที่บังเกิดขึ้นก็ล้วนแต่สำเร็จ ด้วยทองและรัตนอันเป็นทิพย์ แม้แต่รัศมีที่ออกจากเรือนร่าง ก็เป็นรัศมีสีทองที่สวยงามมาก

พระมหาโมคคัลลานะ จาริกไปพบวิมานทองของนาง และรัศมีกายที่สว่างไสว ท่านจึงถามขึ้นว่า “ดูก่อนเทพธิดา ท่านมีวรรณะที่งดงามยิ่งนัก มีแสงสว่างไปทั่วทุกทิศเหมือน ดาวประกายพรึก รุ่งเรืองเกินกว่าเทวดาทั้งหลาย ท่านได้สร้าง บุญพิเศษอะไรไว้หนอ รัศมีของท่านจึงสุกใสดังทองคำ ทั่วทุกทิศ ก็สว่างไสวด้วยรัศมีที่ออกจากร่างกายของท่าน”

เทพธิดาได้เล่าประวัติการสร้างบารมีของตนเองว่า “สมัยที่ดิฉันได้เกิดเป็นมนุษย์นั้นได้ถวายแก่พระผู้มีพระภาคเจ้า ด้วยผลบุญที่ดิฉันได้กระทำแม้เพียงน้อยนิดนั้น ส่งผลให้ดิฉันได้

อานิสงส์ถวายงา

๑๘๔

ทิพยสมบัติอันน่าอัศจรรย์” พระเถระฟังถ้อยคำของเทพธิดาแล้วก็นำเรื่องราวการสร้างความดีของเทพธิดามากกราบบังคมทูลแก่พระศาสดา พระพุทธองค์ก็ตรัสถึงผลบุญว่า “บุญนี้มีผลอันน่าอัศจรรย์อย่างนี้แหละ” แล้วทรงแสดงธรรม ทำให้พุทธบริษัททั้งปวงต่างตระหนักในการสร้างบุญยิ่งๆ ขึ้นไป

เราจะเห็นว่า วิมานทองคอยรองรับผู้ที่ทำบุญเอาไว้อย่างดีแล้ว โดยเฉพาะการทำบุญที่ถูกทักษิณยบุคคล ย่อมได้บุญสุดที่จะนับจะประมาณได้ การที่เราประมาทในการใช้ชีวิตนั้น เป็นสิ่งที่ไม่สมควรเลย เพราะเราไม่รู้ว่า มรณภัยจะมาถึงตัวเราเมื่อไหร่ เหมือนหญิงท่านนี้ ซึ่งหากไม่ได้พระศาสดา นางก็คงไม่มีที่พึ่ง

พวกเราทั้งหลายควรจะตอกย้ำกับตัวเองบ่อยๆ ว่า เราจะต้องสร้างบุญทุกๆ วัน ไม่ให้ขาดเลยแม้แต่วันเดียว ปัจจุบันนี้เรามีความเป็นอยู่ที่ไม่อดอยากยากเข็ญถึงเพียงนั้น ก็ให้หมั่นทำบุญตักบาตรทุกเช้า หมั่นสมาทานศีลและนั่งสมาธิกันเป็นประจำ ต้องเอาบุญกันให้เต็มที่ อย่าได้ประมาท เกิดมาแล้วต้องทำความดีจนคุ้ม เหมือนหมู่ภุมรที่คุ้มกับละอองเกสร เมื่อละโลกแล้วเราจะได้มีสุคติเป็นที่ไปกันทุกคน

๒๑

อ ำ นั ส ง ส์

ถ ว า ย ท าน ดั ว ย ตั ว เอง

สำหรับผู้ปรารถนาอยู่ร่วมกับทวยเทพทั้งหลาย

ควรที่จะบำเพ็ญกุศลไว้มาก

เพราะว่าผู้ที่ทำบุญไว้ดีแล้ว

ย่อมเพียบพร้อมด้วยโภคสมบัติบันเทิงอยู่ในสุคติสวรรค์

อานิสงส์ถวายเป็นทานด้วยตัวเอง

๑๘๓

ทุกคนที่เกิดมาบนโลกนี้ จำเป็นต้องศึกษาและเรียนรู้เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับชีวิต ทั้งที่ยังมีลมหายใจอยู่และเมื่อหมดลมไปแล้ว ที่สำคัญคือ ชีวิตหลังความตายยาวนานกว่าตอนมีชีวิตอยู่อย่างคาดไม่ถึง ฉะนั้นการศึกษาในทางพระพุทธศาสนา จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องเรียนรู้เพื่อความปลอดภัยในชีวิต ตราบใดที่มีการฝึกฝนอบรมจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ เพื่อให้เข้าถึงแหล่งแห่งความสุขและความรู้ที่สมบูรณ์ ตราบนั้นเราจะสามารถพ้นทุกข์ ทั้งทุกข์ในปัจจุบันและทุกข์หลังความตายตลอดไปจนกระทั่งถึงที่สุดแห่งกองทุกข์

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน ทาสีวิมาน ความว่า

“เตสํ สหพยุกามานํ   กตตพพํ กุสลํ พหุ
กตปญญา ทิ โมทนติ   สคฺเค โภคสมฺภคิโน

สำหรับผู้ปรารถนาอยู่ร่วมกับทวยเทพทั้งหลาย ควรที่จะบำเพ็ญกุศลไว้มาก เพราะว่าผู้ที่ทำบุญไว้ดีแล้ว ย่อมเพียบพร้อมด้วยโภกสมบัติบันเทิงอยู่ในสุคติสวรรค์”

ผลแห่งการกระทำทุกอย่างในโลกนี้ มีผลโดยตรงต่อผู้ที่กระทำเสมอ หากทำดีก็ย่อมได้ผลดี ทำชั่วได้ผลแห่งความชั่ว ต้องประสบแต่ความเดือดร้อนในปัจจุบันและทุกข์ทรมานอย่างยิ่งในอนาคต สำหรับนักสร้างบารมีผู้มีหัวใจที่เต็มเปี่ยมด้วย

อานิสงส์ถวายทานด้วยตัวเอง

๑๘๘

คุณงามความดี จะได้รับผลตรงกันข้าม เพราะความดีงามจะส่งผลให้ได้รับแต่ความสุขและความเจริญในชีวิต ทั้งในชาตินี้ก็จะมีมหาสมบัติบังเกิดขึ้นให้ได้สร้างบารมีอย่างสะดวกสบาย และเมื่อละจากโลกนี้ไปแล้วจะเข้าถึงความเป็นสหายแห่งเทวดาทั้งหลาย เป็นผู้เพียบพร้อมด้วยทิพยสมบัติมากมาย

อานิสงส์แห่งบุญ ย่อมส่งผลให้กับทุกคนโดยไม่เลือกที่รักผลักที่ชัง ไม่ใช่ผลแห่งบุญจะส่งผลให้เฉพาะพระราชา มหากษัตริย์ หรือมหาเศรษฐีเท่านั้น ผู้ใดที่สร้างบุญ ผลบุญก็ย่อมจะบังเกิดแก่ผู้นั้น ไม่ว่าเขาจะเป็นใคร อยู่ในสถานะเช่นไร ผลแห่งบุญก็จะติดตามตัวผู้นั้นไปเหมือนเงาตามตัวฉะนั้น ดังเรื่องที่น่ามาเล่าเป็นตัวอย่างให้ฟังในครั้งนี้ เป็นชีวิตจริงที่เกิดขึ้นในสมัยพุทธกาล

*ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่พระเชตวันมหาวิหาร มีอุปาสกท่านหนึ่งเป็นชาวกรุงสาวัตถี หลังจากฟังธรรมจากพระบรมศาสดาแล้ว เกิดความปีติอยากจะทำบุญ จึงเข้าไปหาพระผู้มีพระภาคเจ้า แล้วทูลขอพระพุทธร่องค์ว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ข้า-

อานิสงส์ถวายทานด้วยตัวเอง

๑๘๕

พระองค์จะถวายภัตตาหารเป็นประจำทุกวัน วันละ ๔ สำหรับขอพระองค์โปรดให้พระภิกษุไปเป็นเนื่อนาบุญด้วยเถิด” พระบรมศาสดาทรงอนุโมทนา แล้วตรัสธรรมิกถาแก่อุบาสกให้รำเริงอาหาหาญ หลังจากทีอุบาสกถวายบังคมลาพระบรมศาสดาแล้ว ได้เข้าไปหาพระผู้ทำหน้าที่เป็นภัตตทุเทศกะ เรียนว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าจัดภัตตาหารไว้ทีเรือนวันละ ๔ สำหรับถวายสงฆ์ วันพรุ่งนี้ ขอพระคุณเจ้าโปรดเป็นเนื่อนาบุญไปรับภัตตาหารที่บ้านด้วยเถิด”

หลังจากจัดการเรื่องนิมนต์พระภิกษุแล้ว อุบาสกท่านนี้ ก็เดินทางกลับบ้าน เนื่องจากเป็นผู้ที่มีภารกิจรัดตัว เกรงจะไม่สามารถอำนวยความสะดวกให้กับพระภิกษุได้เต็มที่ จึงล้งคนรับใช้นางหนึ่งว่า “ทุกๆ วัน ตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป เราจะทำบุญใหญ่ นิมนต์พระภิกษุมารับภัตตาหารที่บ้านทุกวัน เจ้าจงคอยดูแลทุกสิ่งทุกอย่างให้เรียบร้อย อย่าให้บุญของเราหกหล่นแม้แต่นิดเดียว” นางทาสีดีใจมาก เพราะโดยปกตินางเป็นผู้ที่มีศรัทธา และรักาศิลเป็นปกตินิสัย นางจึงน้อมรับคำสั่งด้วยความปีติเบิกบาน รอคอยให้ถึงวันพรุ่งทีจะได้ทำบุญด้วยจิตใจทีจดจ่อ

ทุกๆ เช้า นางผู้ใจบุญไม่เคยประมาท รีบกระวีกระวาด ตื่นแต่เช้ามิด ตระเตรียมข้าวปลาอาหารและน้ำดื่มทีสะอาด

อานิสงส์ถวายเป็นด้วยตัวเอง

๑๕๐

ทำความสะอาดที่นั่งของพระภิกษุ ปลูกอาสนะเรียบร้อย เมื่อพระภิกษุมายัง ก็นิมนต์ให้นั่งบนอาสนะ พร้อมบูชาด้วยของหอม มีทั้งดอกไม้และธูปเทียน แล้วจึงถวายด้วยความเคารพ แม้จะเกิดเป็นคนไข้อยู่ในเรือนของนายอย่างนี้ นางก็รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในชาติตระกูลของตน ไทยธรรมทั้งหมดแม้จะเป็นของเจ้านาย แต่นางก็ทำความรู้สึกว่าเป็นของนาง เพราะได้ถวายด้วยมือตัวเอง ทั้งก่อนให้ ขณะให้และหลังให้ เมื่อใจเลื่อมใสใน ๓ ระยะ ทำให้บุญใหญ่เกิดขึ้นกับนางตลอดเวลา เมื่อใจอยู่ในบุญตลอดเวลา ทำให้บุญในตัวก็เพิ่มพูนขึ้นทุกๆ วัน

วันหนึ่ง หลังจากที่นางทำหน้าที่เช่นนี้ได้ระยะหนึ่ง ทาสผู้ซื่อคตินี้มีความปรารถนาบุญเพิ่มขึ้นไปอีก จึงเข้าไปหาพระภิกษุสงฆ์ที่มาฉันภัตตาหารที่บ้านในวันนั้น แล้วถามว่า “พระคุณเจ้า โยมปรารถนาจะสร้างบุญเพิ่มขึ้นอีก จะให้โยมทำอะไรดีจึงจะสามารถหลุดพ้นจากทุกข์ในสังสารวัฏได้” ภิกษุทั้งหลายเห็นความตั้งใจจริงของนาง จึงให้นางรับสรณคมน์ หลังจากนั้นได้บอกวิธีการปฏิบัติธรรมแก่นางแล้วก็แสดงธรรมให้นางไม่ประมาทในการรักษาและบำเพ็ญเพียร

เมื่อได้ฟังธรรมะ นางยิ่งรู้สึกเบิกบานใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา นางได้ตั้งมั่นอยู่ในศีลและปฏิบัติธรรมไม่เคยขาดเลยแม้แต่วันเดียว กระทั่งเวลาผ่านไปถึง ๑๖ ปี ด้วย

อานิสงส์ถวายทานด้วยตัวเอง

๑๕๑

อำนาจแห่งความตั้งใจจริงไม่ทิ้งการปฏิบัติธรรม ทำให้นางสามารถทำใจหยุดใจนิ่งเข้าถึงกายธรรมพระโสดาบัน เป็นพระอริยบุคคลในพระพุทธศาสนา สมความปรารถนาที่ได้ตั้งใจมั่นในการปฏิบัติธรรมมาถึง ๑๖ ปีไม่เคยขาดเลยแม้แต่วันเดียว ทำให้ชีวิตของนางเป็นชีวิตที่อุดมไปด้วยความสุข นางใช้ชีวิตอย่างมีความสุขอยู่กับธรรมะที่เข้าถึงจนกระทั่งละจากโลกไป

ด้วยอานุภาพแห่งบุญที่ได้ตั้งใจบำรุงพระภิกษุสงฆ์และตั้งใจปฏิบัติธรรมไม่เคยขาดแม้แต่วันเดียว ส่งผลให้นางไปบังเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีมหาวิมานที่สว่างไสวใหญ่โตโอฬาร และมีดุริยเทพถึงหกหมื่นคอยบำเรอ มีนางอัปสรหนึ่งแสน เป็นบริวารห้อมล้อม เสวยทิพยสมบัติใหญ่อยู่ในเทวโลก วันหนึ่งพระมหาโมคคัลลานเถระผ่านมาพบนางในเทวโลก รู้สึกอัศจรรย์ใจในทิพยสมบัติของเทพธิดาจึงถามว่า “ดูก่อนเทพธิดาผู้มีสิริโสภาค ทานแหวดล้อมด้วยเทพนารีที่สวยงาม ตัวท่านก็สวยงามกว่าเหล่าเทพนารีทั้งหลาย มหาสมบัติอันเป็นทิพย์ของท่าน ก็ยิ่งใหญ่โอฬาร ล่วงล้ำเทวาทั้งหลาย ครั้งที่ท่านเป็นมนุษย์ ท่านได้สร้างบุญอะไรไว้”

เทพธิดาได้เล่าเรื่องราวการสร้างบุญของตนให้พระเถระฟังว่า “เมื่อครั้งที่เป็นมนุษย์ ดิฉันเกิดเป็นเพียงคนรับใช้ อาศัยอยู่ในเรือนของผู้อื่น แต่ไม่เคยน้อยเนื้อต่ำใจ เป็นผู้ไม่ประมาท

อานิสงส์ถวายเป็นทานด้วยตัวเอง

๑๕๒

ในกิจการบุญที่นายสั่ง และได้ตั้งใจรักษาศีล ปฏิบัติธรรมไม่เคยขาดแม้แต่วันเดียว ทำอยู่อย่างต่อเนื่องถึง ๑๖ ปี จึงได้มีดวงตาเห็นธรรม ด้วยอานุกาภาพแห่งบุญนั้น มหาสมบัติอันเป็นทิพย์ที่ประณีตและโอฬารก็บังเกิดขึ้น ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ ทิพย์สมบัติเหล่านี้ เกิดขึ้นเฉพาะผู้ที่ได้ทำบุญไว้เท่านั้น ความสุขที่ดิฉันได้รับย่อมเกิดขึ้นสำหรับผู้ที่ได้ทำบุญเอาไว้ดีแล้ว ขอพระเถระจงโปรดไปบอกแก่นุชนัยทั้งหลายด้วยว่า ควรที่จะสั่งสมบุญกุศลเอาไว้มากๆ เพราะผู้ที่ทำบุญไว้ดีแล้ว ย่อมเพียบพร้อมด้วยโภคสมบัติและบันเทิงในสวรรค์” พระเถระเมื่อได้ฟังถ้อยคำของเทพธิดานั้น จึงกล่าวชื่นชมอนุโมทนาแล้วกลับมายังโลกมนุษย์

เราจะเห็นว่า ผลแห่งบุญนี้เป็นของสาธารณะ ใครทำคนนั้นก็ได้อ และสามารถทำได้ทุกสภาวะ จนหรือรวยไม่สำคัญ บุญจะส่งผลให้กับทุกๆ คนอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกันโดยไม่แบ่งแยกชนชั้นวรรณะหรือเผ่าพันธุ์ ใครทำบุญไว้มาก อานิสงส์ใหญ่ย่อมบังเกิดขึ้นกับผู้ที่ทำ เหมือนเทพธิดาท่านนี้ ที่ไม่ได้น้อยเนื้อต่ำใจในโชคชะตาของตัวเอง นางสามารถเปลี่ยนวิกฤติมาเป็นโอกาสในการสร้างบารมีได้อย่างเต็มที่เต็มกำลังโดยไม่ท้อแท้หรือท้อถอย ดังนั้นให้ตั้งใจสร้างบารมีให้เต็มที่กันทุกๆ คน

๒๒

อ ำ นั ส ง สั ถ วั ย เ ภ สั ช

ดูก่อนเทพธิดา ท่านมีวรรณะงาม เปล่งรัศมีไปทั่วทุกทิศ
ดุจดาวประกายพรึก เพราะบุญอะไร ท่านจึงมีวรรณะเช่นนี้
เพราะบุญอะไรหนอ ผลอันนี้จึงสำเร็จแก่ท่าน และโกะตะทุกอย่าง
ที่น่ารักแห่งใจจึงเกิดขึ้นแก่ท่าน

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆบูชา

๑๕๕

การปฏิบัติธรรมเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งในการเกิดมาเป็นมนุษย์ เราเกิดมาในภพชาติหนึ่งๆ มีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งแสวงหา ความบริสุทธิ์ แสวงหาความหลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาส ของพญามาร หนทางสายกลางที่ดำเนินจิตเข้าสู่ภายในเท่านั้น คือทางรอดทางเดียว เป็นหนทางที่มีอิสระจากอาสวกิเลสทั้งปวง ดังนั้นเราควรจะดำเนินจิตของเราให้เข้าสู่เส้นทางของเหล่า พระอริยเจ้าทั้งหลายให้ได้ การที่จะดำเนินเข้าสู่ภายใน เรา ต้องหมั่นเจริญสมาธิภาวนา ทำใจหยุดใจนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ให้ได้ตลอดเวลา

มีวาระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน กัณฐิกทายิกาวิมาน ความว่า

“อภิภูกนฺเตน วณฺณเณน	ยา ตฺวํ ติฏฺฐจฺลี เทวเต
โอภาเสนฺติ ทิสฺสา สพฺพทา	โอสสี วีย ตารกา
เตน เต ตาทีโส วณฺโณ	เกน เต อธิมฺชฺฆติ
อุปฺปชฺชนฺติ จ เต โภคา	เย เกจิ มนโส ยา

ดูก่อนเทพธิดา ท่านมีวรรณะงาม เปล่งรัศมีไปทั่ว ทุกทิศ ดุจดาวประกายพริ้ว เพราะบุญอะไร ท่านจึงมีวรรณะ เช่นนี้ เพราะบุญอะไรหนอ ผลอันนี้จึงสำเร็จแก่ท่าน และ โภคะทุกอย่างที่น่ารักแห่งใจจึงเกิดขึ้นแก่ท่าน”

ผู้คนส่วนใหญ่มักจะชื่นชมยินดีกับบุคคลที่ประสบความสำเร็จ

อานิสงส์ถวายเป็นกุศล

๑๕๖

สำเร็จในชีวิต มียศตำแหน่งสูงๆ และต่างปรารถนาจะเป็นเช่นนั้นบ้าง แต่น้อยคนนักที่จะรู้ว่า กว่าที่เขาเหล่านั้นจะก้าวมาสู่จุดที่เรียกว่าประสบความสำเร็จและความสุขและความสำเร็จได้นั้น เขาต้องทุ่มเทชีวิตจิตใจขนาดเอาชีวิตเป็นเดิมพันกันทีเดียว

ถ้อยคำสุภาษิตที่หลวงพ่อยกมากล่าวข้างต้นนี้ เป็นคำถามของพระโมคคัลลานเถระ ที่ได้ไต่ถามถึงบุญกรรมของเทพธิดาองค์หนึ่ง เพื่อที่จะนำไปเล่าให้มหาชนในโลกมนุษย์ได้ดำเนินตามบ้าง จะได้มีสுகตีสวรรค์เป็นที่ไป และมหาสมบัติอันเป็นทิพย์ที่บังเกิดขึ้นมานั้น เหมือนเป็นเครื่องยืนยันว่า สามารถบังเกิดได้ด้วยอานุภาพแห่งบุญ ใครก็ตามมีจิตเลื่อมใสไม่คลอนแคลนในพระรัตนตรัย ตั้งใจสั่งสมบุญอย่างเต็มกำลังชีวิตของผู้นั้นจะเป็นที่มานอนแห่งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ทั้งที่เป็นมนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ และยิ่งไปกว่านั้นก็สามารถที่จะบรรลุนิพพานสมบัติได้อย่างไม่ยากเย็น

*เมื่อครั้งสมัยที่พระผู้มีพระภาคเจ้าของเราทรงประจวบด้วยโรคลมในพระอุทร พระองค์รู้สึกอึดอัด จึงรับสั่งกับพระอานนท์ว่า “ดูก่อนอานนท์ ตถาคตรู้สึกไม่สบายเพราะลม

อานิสต์ถวายเภสัช

๑๕๓

เกิดขึ้นในท้อง เธอจึงไปบิณฑบาต นำน้ำข้าวมาเพื่อทำยาให้เราเกิด”

พระอานนทร์รับเอาบาตรของพระผู้มีพระภาคเจ้าที่ทำวมหาราชทั้งสี่ถวาย แล้วไปยืนอยู่ที่ประตูบ้านของหมอผู้ที่เป็นอุปัชฌาย์ของท่าน วันนั้นหมอไม่อยู่บ้าน อยู่เพียงภรรยาเท่านั้น ภรรยาของคุณหมอเป็นหญิงที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดรู้จักสังเกต และเป็นผู้ที่มีศรัทธาในพระรัตนตรัยมาก เมื่อนางเห็นพระเถระมายืนอยู่ที่ประตูบ้าน นางก็เดินออกไปต้อนรับ ไหว้พระเถระด้วยความเคารพ รับบาตรจากมือของพระเถระพลางคิดว่า

วันนี้ พระเถระคงต้องการเภสัช ท่านจึงได้เดินทางมาถึงนี้ ด้วยความเป็นหญิงช่างสังเกต ทันทิที่รับบาตรจากมือของพระเถระเท่านั้น นางสังเกตว่า บาตรใบนี้มีใบบาตรของพระเถระ เพราะเป็นบาตรสวยงามและใหญ่เกินกว่าธรรมดา จะต้องเป็นบาตรของพระบรมศาสดาอย่างแน่นอน ชะรอยพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงประชวรด้วยโรคบางอย่างแน่แท้ คิดดังนี้แล้วถามพระเถระว่า “ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ ท่านต้องการเภสัชชนิดใด”

พระเถระตอบว่า “อาตมาต้องการน้ำข้าว เพื่อไปทำยาแก้โรคลม” ครั้นได้รับคำตอบ นางคิดว่า ยานี้จะต้องเป็นเภสัชเพื่อพระบรมศาสดาอย่างแน่นอน วันนี้เราจะได้นุญใหญ่แล้ว เราจะ

อานิสงส์ถวายเป็นเกาส์

๑๕๘

จ้ดน้ำข้าวที่เหมาสมถวายเป็นภะลันนาถเจ้า ด้วยความปิตีที่จ้ได้สร้างบุญใหญ่ นางจ้ได้จ้ดแจงปรุญยาคุข้าวต้มด้วยพุทรา และถั่วพุ ใส่จนเต็มบาตร นอกจากนั้น ด้วยความที่เป็นผู้ไม้อิ่ม ในการสร้างบุญ นางได้จ้ดแจงโภชนะอย่างอื่นที่ละเอียดย ประณิตส่งไปถวายเป็นภะลันนาถเจ้าอีกด้วย

พระอานนท์เถระได้นำเกาส์ที่ปรุญเรียบร้อยแล้ว ไปถวายเป็นภะลันนาถเจ้าพร้อมกับกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์- ผู้เจริญ วันนี้นำพระองค์ได้ออกไปบิณฑบาตเพื่อนำเกาส์มาถวายเป็นภะลันนาถเจ้าของหมอนางเป็นหญิงที่มีปัญญาช่างสังเกตเหลือเกิน แม้ข้าพระองค์ไม่ได้กล่าวถ้อยคำใดๆ ที่ละเอียดยนัก แต่นาง ก็สามารถจ้ดแจงหาเกาส์ได้อย่างทันท่วงที” หลังจากพระองค์ ได้เสวยยา โรคลมในพระอุทรก็สงบระงับลงทันที ทำให้พระองค์ ทรงบำเพ็ญพุทธานุกิจได้ตามปกติ

ผลแห่งการกระทำในครั้งนั้น ยังความปิตียินดีกับนางไม่ เสื่อมคลาย นิกขัณมาทีไร นางก็เกิดความปิตีใจอยู่เสมอ เมื่อ ละโลกไปแล้ว ด้วยอานุภาพแห่งบุญในครั้งนั้น ส่งผลให้นางไป บังเกิดท่ามกลางมหาสมบัติอันเป็นทิพย์และมหาวิมานที่รุ่งเรือง สว่างไสว บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เสวยทิพยสมบัติยิ่งใหญ่ มีความสุขที่ละเอียดยประณิตอยู่ในมหาวิมานนั้น พระมหาโมคคัล- ลานะซึ่งมักจะเที่ยวจาริกไปเยี่ยมเหล่าทวยเทพทั้งหลายในสวรรค์

อานิสงส์ถวายเภลัซ

๑๕๕

ชั้นดาวดิงส์ ได้พบเจอและไต่ถามถึงบุพกรรมของเหล่าเทพ
มาหลายต่อหลายองค์ จนกระทั่งผ่านไปเจอตพยสมบัติ
ที่ละเอียดประณีตของเทพธิดาองค์นี้

พระเถรเจ้าได้ทศนาแล้ว รู้สึกทันทึถึงวามพิเศษเหนือ
เทพธิดาองค์อื่นๆ ท่านมองเห็นรัศมีที่เปล่งออกจากเรือนร่าง
ของนางและมหาวิมานที่เต็มไปด้วยรัตนอันเป็นทิพย์ รุ่งโรจน์
เหนือเหล่าเทพทั้งหลายที่อยู่อาณาบริเวณเดียวกัน จึงเอ่ยถามว่า
“ดูก่อนเทพธิดา ท่านมีวาระที่ดงามเหลือเกิน รัศมีเหมือน
ดาวประกายพริกส่องแสงไม่มีวันดับ โภคะทิพย์แต่ละชั้น
แต่ละอันก็สวยงาม สมบัติทั้งปวงนี้ บังเกิดขึ้นด้วยอานุภาพ
แห่งการสร้างบุญอะไรหนอ จึงทำให้ท่านมีวาระ ยศ อานุภาพ
เกินกว่าเทพทั้งหลาย”

เทพนารีกราบเรียนว่า “ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ เมื่อ
ครั้งที่เป็นมนุษย์นั้น ดิฉันเป็นผู้ที่มีใจเลื่อมใสในพระลัมมา-
ลัมพุทธเจ้ามาก มีศรัทธาไม่คลอนแคลน เมื่อเนื่อนาบุญที่
ยอดเยี่ยมนี้บังเกิดขึ้นในโลก ดิฉันได้ถวายน้ำข้าวที่ปรุงด้วยพุทรา
อบด้วยน้ำมัน ผสมติปลี กระเทียม และรากผักชีแด่พระผู้มี-
พระภาคเจ้าเพื่อเป็นเภลัซ

อานิสงส์แห่งบุญที่ได้สร้างกับเนื่อนาบุญนี้ยิ่งใหญ่

อานิสงส์ถวายเป็นกุศล

๒๐๐

เหลือเกินเจ้าข้า แม้จะเกิดเป็นนกลีขของพระเจ้าจักรพรรดิก็ไม่ถึงเลี้ยวที่ ๑๖ แห่งการถวายเป็นกุศลนี้ ถึงแม้จะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิครองความเป็นใหญ่ในทวีปทั้งสี่ มีสมบัติมากมายเพียงใด ก็ไม่เข้าถึงเลี้ยวแห่งมหาสมบัติที่เกิดขึ้นจากผลแห่งบุญนี้เลยเจ้าข้า ผลแห่งบุญที่ทำไว้ในครั้งนั้นน่าอัศจรรย์เหลือเกิน” ครั้นพระเถระได้ฟังบุพกรรมของเทพนารีแล้ว ก็กล่าวชื่นชมอนุโมทนา จากนั้นท่านได้แสดงธรรมแก่เทพธิดานั้นให้ปีติในบุญยิ่งๆ ขึ้นไป

เราจะเห็นว่า การที่เรามีศรัทธาเต็มเปี่ยมในพระรัตนตรัย นับเป็นความโชคติมหาศาล เมื่อมีศรัทธาแล้ว ต้องรู้จักทำบุญ และใช้ปัญญาในการสังเกต เพื่อที่จะได้เอาบุญญานั้นมาทำให้สมบัติบังเกิดขึ้นทั้งในโลกนี้และโลกหน้า เหมือนเทพนารีองค์นี้มีปัญญาและศรัทธา รู้ว่าในสถานการณ์อย่างนั้นควรที่จะสร้างบุญอย่างไร จึงจะได้บุญมาก เมื่อโอกาสแห่งการสร้างบุญมาถึง จงตั้งใจเอาบุญให้เต็มที่ อย่าประมาทในการสั่งสม เพราะบุญคือเพื่อนแท้ในปรโลกของสรรพสัตว์ทั้งหลาย

๒๑

อานิสส์

การเป็นศรัภรรยาที่ดี

แม่น้ำเป็นที่อยู่แห่งฝูงปลา ย่อมหลังไหลไปสู่สาคร
ท้องทะเลหลวง ซึ่งจะประมาณมิได้มีสิ่งที่น่ากลัวอาศัยอยู่มาก
และเป็นที่อยู่แห่งรัตนะหลายชนิด ฉันทิ ห้วงบุญย่อมหลังไหล
ไปสู่บรรณผู้เป็นบัณฑิต ให้ข้าว น้ำ เครื่องนุ่งห่ม ที่นอน ที่นั่ง
เครื่องปลาด เหมือนห้วงน้ำหลังไหลเข้าสู่สาคร ฉันทิ

อานิสงส์การเป็นศรีภรรยาที่ดี

๒๐๓

วันเวลาที่ผ่านไปได้นำเอาความชรามาสู่ตัวเรา ชีวิตมีการ
เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็เสื่อมสลายไป สิ่งต่างๆ ในโลกไม่ว่าจะเป็น
บุตร ธิดา ทรัพย์สินเงินทอง ญาติพี่น้อง ก็ไม่อาจติดตาม
ตัวเราไปสู่ปรโลกได้ มีแต่กุศลผลบุญที่เราสั่งสมไว้ดีแล้วเท่านั้น
ที่จะเป็นประดุจเงาติดตามตัวเราไป ดังนั้นเราต้องตระหนักและ
แสวงหาหลักของชีวิต ด้วยการสั่งสมบุญบารมีให้เต็มที่ เพราะ
โอกาสนี้เป็นโอกาสที่ดีที่สุดในชีวิตของเรา ที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์
มาพบพระพุทธศาสนา ได้รู้จักหนทางแห่งความหลุดพ้น
เพราะฉะนั้นอย่าได้ปล่อยตัวปล่อยใจไปกับสิ่งที่ไร้สาระ ให้รีบ
ประพฤติปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงที่พึงที่ระลึกภายในคือพระรัตนตรัย
ที่จะทำให้ชีวิตเราปลอดภัยและมีความสุขไปทุกภพทุกชาติ

มีวาระพระบาลีกล่าวไว้ใน อภิสันทาสูตฺร ว่า

“มโหทธิ อปริมิตฺ มหาสรํ

พหุภเวรํ รตนคณานมालยํ

นชฺชโย ยถา มจฺจนฺตสฺส มเสวิตา

ปญฺญ สวณฺตี อุปยฺยนฺติ สาครํ

เอวํ นรํ อนฺนทปानวตฺถทํ

เสยฺยยานิสฺสชฺชตฺถรณฺตสฺส ทายกํ

ปญฺญตสฺส ธารา อุปยฺยนฺติ ปณฺธิตํ

นชฺชโย ยถา วาริวหา วสาครํ

อานิสงส์การเป็นศรัทธาที่ดี

๒๐๔

แม่น้ำเป็นที่ยู่แห่งฝูงปลา ย่อมหลังไหลไปสู่สาคร
ท้องทะเลหลวง ซึ่งจะประมาณมิได้มีสิ่งที่น่ากลัวอาศัยอยู่มาก
และเป็นที่อยู่แห่งรัตนะหลายชนิด ฉันทิ ห้วงบุญย่อมหลัง
ไหลไปสู่ชนผู้เป็นบัณฑิต ให้ข้าว น้ำ เครื่องนุ่งห่ม ที่นอน
ที่นั่ง เครื่องปลูกัด เหมือนห้วงน้ำหลังไหลเข้าไปสู่สาคร ฉันทินัน”

แม่น้ำทุกสายเป็นบ่อเกิดของรัตนชาติหลายชนิด แล้ว
ยังมีความลึกลับอีกมากมายที่นักสำรวจยังค้นหากันไม่พบ เพราะ
มหาสมุทรมีความลึกมาก ยังเป็นที่อยู่ของสัตว์น้ำ ทั้งที่ดุร้าย
และที่ไม่เคยพบเคยเห็นมาก่อนก็มากมาย และธรรมชาติของ
มหาสมุทร จะอยู่ต่ำกว่าห้วย หนอง คลอง บึง แม่น้ำ ลำธาร
เพราะฉะนั้น มหาสมุทรจึงเป็นศูนย์รวมของสายน้ำที่ไหลมาจาก
ยอดเขาที่ไกลแสนไกล ห้วงน้ำคือบุญก็เช่นกัน จะหลังไหลมาสู่ใจ
ของผู้มีปกติสั่งสมบุญกุศลอยู่เป็นนิตย์ ไม่ว่าบุญที่เกิดจากการ
ถวายปัจจัยไทยธรรม เลื้อผ้าอาภรณ์ หรือข้าวน้ำที่เราได้
ทำบุญมีเคยขาด จะกลั่นกลายมาเป็นบารมีหนุนนำ ให้ได้
ประสบความสุขสมหวังในสิ่งที่เราปรารถนาเอาไว้อย่างดีแล้ว

บุญนี้เป็นชื่อของความสุข มีกระแสเป็นความใสเย็น มี
ผลเป็นความชุ่มชื่นใจ เอิบอímใจ ไม่เดือดเนื้อร้อนใจ มีแต่ความ
สุขกายสบายใจในทุกหนทุกแห่ง เมื่อหวังความสุขความสำเร็จ
ในชีวิตทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า ท่านผู้รู้ทั้งหลายถึงได้สอน

อานิสงส์การเป็นศรีภรรยาที่ดี

๒๐๕

ให้เราทำแต่บุญกุศลล้วนๆ อย่าได้ไปทำในสิ่งที่เป็นบาปอกุศล ให้เอาความถูกต้องกฎธรรมมากกว่าความถูกใจ เพราะใจของเรา ส่วนใหญ่มักจะถูกดึงไปในฝ่ายต่ำ แต่ถ้าฝึกใจให้สูงขึ้นให้มุ่งตรง ต่อหนทางสวรรค์นิพพานได้ ชีวิตหลังความตายก็จะพบแต่ ความสุขสวัสดิ์

*เหมือนในเรื่องราวเกี่ยวกับพระมหาโมคคัลลานเถระ ที่ ท่านขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นต่างๆ อยู่เป็นประจำ ท่านพบเทพธิดา คนหนึ่ง ได้สอบถามบุพกรรมของนางว่า “ดูก่อนเทพธิดาผู้มี อานุภาพมาก ท่านอยู่บนที่นอนใหญ่เป็นบัลลังก์อันประเสริฐ ที่ บุญกรรมตกแต่งให้วิจิตรด้วยแก้วมณีและทองคำ ไรยดอกไม้ไว้ เกื่อนกล่น ที่น่าอัศจรรย์ยิ่งไปกว่านั้นอีก คือรอบๆ ตัวท่าน เหล่านางเทพอัปสรก็มีรูปร่างงาม สามารถแผลงฤทธิ์ได้ตามใจปรารถนา ฟ้อนรำขับร้องให้ท่านรำเริงบันเทิงใจอยู่เป็นนิตย์ ท่านเทพธิดาผู้มีฤทธานุภาพมาก ครั้งเมื่อท่านยังเป็นมนุษย์ได้ ทำบุญอะไรไว้ ท่านเป็นผู้มีอานุภาพยิ่งใหญ่ และมีรัศมีกาย สว่างไสวไปทั่วทุกทิศอย่างนี้ เพราะบุญกรรมอะไร”

อานิสงส์การเป็นศรีภรรยาที่ดี

๒๐๖

นางเทพธิดานั้นตอบว่า “ดิฉันเมื่อเกิดเป็นมนุษย์อยู่ในมนุษยโลก เป็นบุตรสะใภ้ในตระกูลอันมั่งคั่งตระกูลหนึ่ง ดิฉันเป็นผู้ไม่โกรธ ไม่ประมาทในวันอุโบสถ เมื่อดิฉันยังเป็นสาวอยู่ ดิฉันเป็นผู้รักดีด้วยการไม่ประพฤตินอกใจสามี ดิฉันเป็นที่รักของสามีเป็นอย่างยิ่ง ก็เพราะดิฉัน มีน้ำใจงาม เป็นผู้มีศีล เป็นผู้บำเพ็ญในสิกขาบททั้งหลายอย่างครบถ้วน คือเว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ มีการงานทางกายบริสุทธิ์ ประพฤติธรรมได้สะอาดบริสุทธิ์ ไม่กล่าวคำเท็จ และเว้นขาดจากการดื่มน้ำเมา ดิฉันมีใจเลื่อมใส ประพฤติตามธรรม ปลาบปลื้มใจ เข้ารักษาอุโบสถประกอบด้วยองค์ ๘ ประการ ในวัน ๑๔ ค่ำ ๑๕ ค่ำ และวัน ๘ ค่ำแห่งปักษ์ และตลอดปาฏิหาริย์ปักษ์

ดิฉันได้เป็นสาวิกาของพระตถาคตเจ้า ได้เป็นผู้อยู่ได้ บำคับบัญชาของสามีเป็นอย่างดีไม่เคยคิดนอกใจด้วยกุศลกรรมนี้ เมื่อดิฉันสิ้นชีพลงแล้วจึงถึงความเป็นนางเทพธิดาผู้มีฤทธิ์ในสวรรค์ ห้อมล้อมด้วยหมู่ นางเทพอัปสรในวิมาน มีปราสาทใหญ่โตมโหฬาร นารีนรมย์ คณะเทพเจ้าและเหล่านางเทพธิดาทั้งหลาย ซึ่งมีรัศมีชานออกจากกายตน ต่างก็พากันมาชื่นชมยินดีกับดิฉัน ผู้มีอายุยืนมาสู่เทพวิมานแห่งนี้

เราจะเห็นว่าอานิสงส์ในการดำรงตนอยู่ในศีลอยู่ในธรรม

อานิสงส์การเป็นศรัทธาที่ดี

๒๐๓

เป็นหญิงก็ไม่ประพฤตินอกใจสามี มีอานิสงส์ใหญ่ให้ได้เป็นเจ้าของบัลลังก์ทองบนสรวงสวรรค์ทีเดียว ปัจจุบันนี้ก็เลสได้ลูกท่อมใจ โดยเข้าไปครอบงำจิตใจให้เรามีโอกาสทำบาปอกุศลได้อย่างง่ายๆ ถ้าไม่รู้จักหักห้ามใจตนเองให้ดี โอกาสที่จะตกไปในอบายภูมิมันง่ายนิดเดียว แต่ถ้ารู้จักอดทนข่มใจได้ ยกใจของเราให้สูงขึ้นเรื่อยๆ ไม่ยอมสยบต่อกิเลส เราจะเป็นผู้ชนะโลกแล้วก็ได้ทิพยสมบัติเป็นเครื่องตอบแทน

ฝ่ายพระมหาโมคคัลลานเถระก็เที่ยวตรวจดูวิมานต่างๆ ไปเรื่อยๆ ได้ไต่ถามถึงผลกรรมแต่ปางก่อนของเหล่าเทพบุตร เทพธิดาเอาไว้มากมายทีเดียว มีอยู่ครั้งหนึ่ง พระเถระได้ถามเทพธิดาตนหนึ่งว่า “ดูก่อนเทพีผู้มีอานุภาพมาก ท่านขึ้นวิมานมีเสาศีลสำเร็จด้วยแก้วไพฑูรย์งดงาม มีรัศมีประกายงดงามมาก เทพอัปสรก็พ้อนรำขับร้องให้ท่านร่าเริงอยู่รอบข้าง ดูก่อนเทพีผู้มีอานุภาพมาก ท่านก็บรรลुเทวฤทธิ์แล้ว ครังเป็นมนุษย์ท่านได้ทำบุญอะไร เพราะบุญอะไร ท่านจึงมีอานุภาพรุ่งเรืองอย่างนี้”

เทพธิดาตอบพระเถระไปว่า “ครั้งเป็นมนุษย์ ดิฉันได้เป็นอุบาสิกของพระผู้มีเจ้าฯ เป็นผู้ดเว้นจากการฆ่าสัตว์ดเว้นจากการลักทรัพย์ ยินดีเฉพาะสามีของตน ไม่กล่าวคำเท็จ และไม่ดื่มน้ำเมา นอกจากนี้ดิฉันมีใจเลื่อมใสในพระรัตนตรัย เมื่อ

อานิสงส์การเป็นศรัทธารยาที่ดี

๒๐๘

บริจาคข้าวและน้ำ ก็ทำด้วยความตั้งใจ ได้ถวายไม่ให้ขาดตกบกพร่อง ถวายด้วยมือของตนเอง เพราะบุญนั้น ดิฉันจึงมีวรรณะทั้งดงาม มีรัศมีกายที่สว่างไสวอย่างนี้”

เมื่อเหาะผ่านไปพบวิมานของเทพบุตรบ้าง พระมหาโมคคัลลานะก็ถามว่า “พระจันทร์ส่องแสงสว่าง อยู่ในนภากาศที่ปราศจากเมฆหมอกฉันใด วิมานของท่านนี้ก็ฉันนั้น ส่องแสงสว่างอยู่ในอากาศ ท่านเข้าถึงความเป็นทิพย์ มีอานุภาพมาก ครั้งเป็นมนุษย์ท่านได้ทำบุญอะไรไว้ เพราะบุญอะไร ท่านจึงมีอานุภาพรุ่งเรืองอย่างนี้” เทพบุตรได้ยืนพระเถระถามก็ดีใจ แล้วเรียนให้ท่านทราบว่ “ข้าพเจ้าและภรรยา เมื่อยังอยู่ในมนุษย์โลก เป็นผู้ไม่นอกใจกัน ได้ถวายที่อยู่แก่พระสงฆ์ ได้ต้อนรับปฏิสันถารด้วยจิตเลื่อมใส บำรุงเลี้ยงท่านด้วยข้าวปลาอาหารอย่างดี สนับสนุนให้ท่านบำเพ็ญสมณธรรมอย่างมีความสุข เพราะบุญนั้น ข้าพเจ้าจึงได้มีวิมานที่สวยงามสว่างไสว”

จากนั้นพระเถระก็เหาะต่อไปอีกเรื่อยๆ เมื่อพบเห็นวิมานของเทพบุตรเทพธิดาแต่ละท่าน ที่มีลักษณะที่แตกต่างกัน เพราะเกิดจากบุญที่ปรุงแต่ง ทำให้เกิดความแตกต่างกันออกไป ใครทำกรรมในอดีตอะไรเอาไว้ ก็ส่งผลไปถึงอนาคตอย่างนี้ บางท่านก็ตอบพระเถระว่า “ดิฉันได้นำของหอม ๕ อย่าง ไป

อานิสงส์การเป็นศรีภรรยาที่ดี

๒๐๕

ประพรมที่องค์พระสลุปทองคำ สำหรับบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ
ของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำให้มีผิวพรรณเปล่งปลั่ง
ดั่งทอง มีวิมานทอง อีกทั้งกลิ่นทิพย์ก็หอมทุกทิวาราตรี ดิฉัน
ได้เห็นภิกษุและภิกษุณีทั้งหลาย ที่กำลังเดินธุดงค์ ได้ฟังธรรม
เทศนาของท่านเหล่านั้น ก็เข้ารักษาอุโบสถอยู่วันหนึ่งคืนหนึ่ง
เพราะบุญกรรมนั้น ดิฉันจึงมีวรรณะที่งดงามเช่นนี้”

บางท่านก็บอกว่า “ดิฉันยืนอยู่ที่ท่าน้ำ มีจิตเลื่อมใส ได้
ถวายน้ำใช้และน้ำฉันแก่ภิกษุรูปหนึ่ง ดิฉันเป็นหญิงรับใช้
รับจ้างทำกิจการงานของคนอื่น ไม่เกียจคร้าน ไม่เป็นคนโง่ธง่าย
ไม่ถือตัว ชอบแบ่งปันสิ่งของอันเป็นส่วนของตนที่ได้มาแก่ชน
เหล่าอื่นที่ต้องการ เพราะบุญนี้ จึงส่งผลให้เรามีสุขในสุคติโลก
สวรรค์” เมื่อพระมหาโมคคัลลานะถามก็ได้รับคำตอบจากทวยเทพ
เหล่านั้นอย่างมากมาย เพราะเทพบุตรเทพธิดาที่เสวยทิพย์สมบัติ
ในสวรรค์ มีมากจนนับไม่ถ้วน บุญที่ท่านนั้นก็แตกต่างกันไป
จึงทำให้วิมานมีลักษณะที่พิเศษแตกต่างกันออกไป

เหล่าเทพบุตรเทพธิดาในสวรรค์สามารถระลึกถึงบุญกรรม
ที่ตนเคยทำได้ นี่ก็เป็นคุณสมบัติพิเศษ เป็นเทวฤทธิ์ที่เกิดขึ้น
มาเอง เหมือนนกที่มีฤทธิ์สามารถบินไปมาในอากาศได้อย่างนั้น
หลวงพ่อบุญมาให้เข้าใจง่ายๆ อย่างนี้ เอาไว้เมื่อทุกคนตั้งใจ
ฝึกสมาธิกันให้ดีแล้ว จะได้ไปพิสูจน์ด้วยตัวของเราเอง ว่านรก

อานิสงส์การเป็นศรีภรรยาที่ดี

๒๑๐

สวรรค์เป็นอย่างไร สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เป็นความลึกลับเลย เป็นสิ่งที่ผู้รู้ทั้งหลาย ท่านไปพิสูจน์พบเห็นกันมาแล้ว และก็นำมาถ่ายทอดเปิดเผยให้เราได้รับรู้รับทราบกัน เพราะฉะนั้นให้พวกเราทุกๆ คน หมั่นสั่งสมบุญกันให้เต็มที่ บุญที่เราทำมาทั้งหมดนั้น จะส่งผลให้ไปเกิดในวิมานที่สว่างไสวเรืองรอง มีทิพยสมบัติเกิดขึ้นมากมายที่พิเศษอัศจรรย์อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน เมื่อเราเห็นแล้วจะเกิดความปีติปราโมทย์ใจ ใครได้ไปพบเห็นก็มีกำลังใจที่จะสร้างความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ดังนั้นให้สั่งสมบุญและหมั่นฝึกฝนใจให้หยุดให้นิ่งเป็นประจำสม่ำเสมอ จะได้มีที่พึ่งที่ระลึกภายใน คือพระรัตนตรัยกันทุกๆ คน

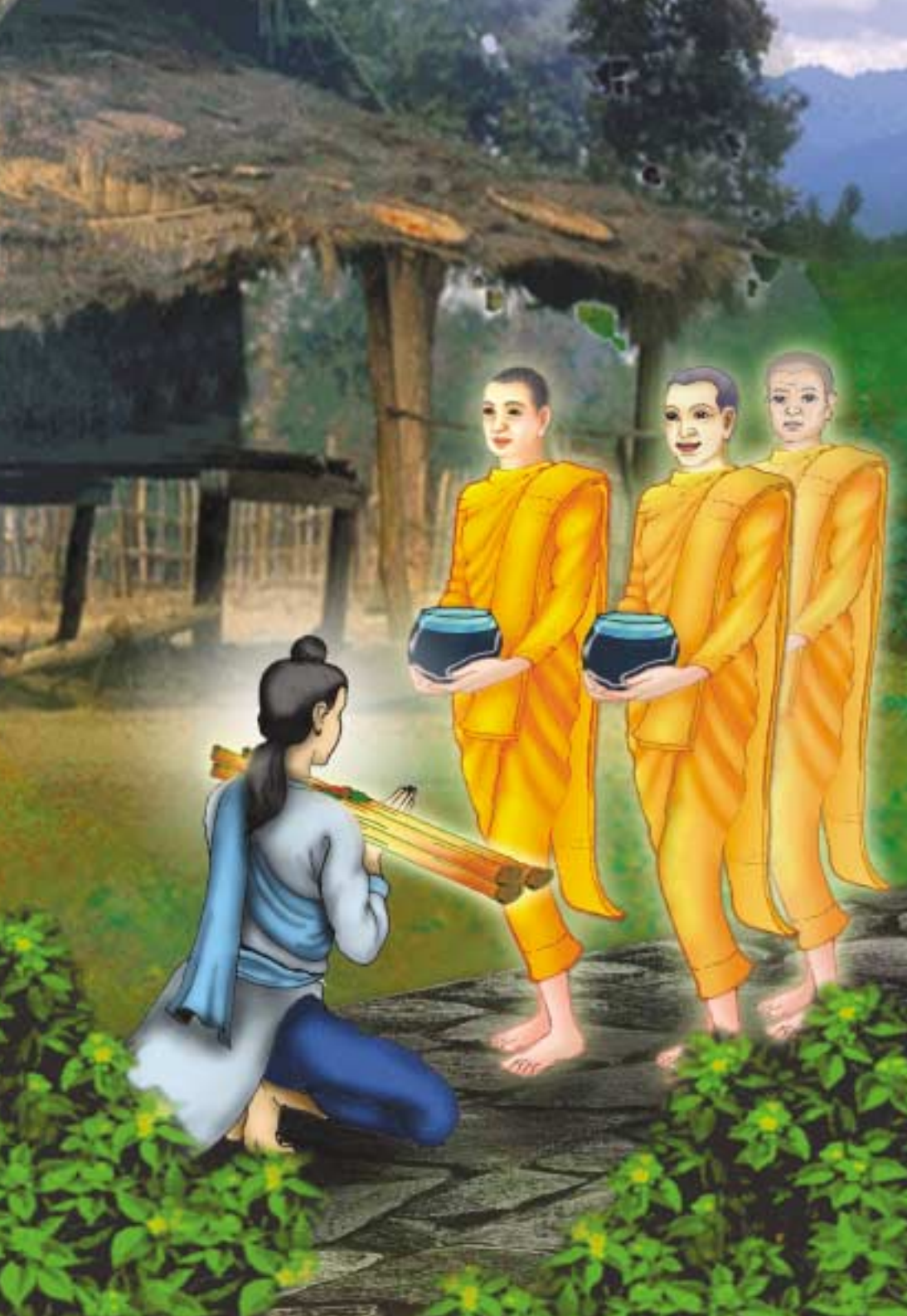
๒๔

อ ำ นั ส ง ส์
ถ ว ำ ย นั ำ อ้อ ย

ควรทำวันและคืนไม่ให้เปล่าประโยชน์
จะน้อยหรือมากก็ตาม
เพราะวันคืนผ่านบุคคลใดไปแล้ว
ชีวิตของบุคคลนั้น ย่อมพร่องจากประโยชน์นั้น

อานิสต์ถวายน้ำอ้อย

๒๑๓

โลกใบนี้เป็นอาณาจักรแห่งความรู้ ที่คอยให้มนุษย์มาศึกษาค้นคว้า ใครจะศึกษาวิชาใด มากน้อยขนาดไหนก็ได้ เพราะขึ้นชื่อว่าการศึกษา ย่อมเป็นสิ่งที่มีความค่าต่อชีวิตเสมอ เพียงแต่ว่าจะมีสักกี่คนที่รู้ว่า สุดยอดของวิชาความรู้มีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น นั่นคือวิชาความจริงของชีวิต เป็นวิชาที่หากใครยังไม่ได้มาศึกษา ต้องถือว่าตลอดชีวิตที่ผ่านมา นั้น วางเปล่าจากประโยชน์ ทั้งประโยชน์ในปัจจุบันและประโยชน์ในลัมปรายภาพ เป็นชีวิตที่น่าเสียดายที่สุด วิชาความจริงของชีวิต คือการประพฤติธรรม ฝึกใจให้บริสุทธิ์หลุดนิง ให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน อันจะนำมาซึ่งปัญญาที่สว่างไสว และใจที่เปี่ยมด้วยพลังเปี่ยมด้วยความสุข วิชาของชีวิตเป็นวิชาที่เราต้องใส่ใจ ขวนขวายเรียนรู้ให้ได้เป็นอันดับแรก เพราะวิชานี้ คือวิชาเพื่อการดับทุกข์นั่นเอง หากมีวิชานี้ติดตัวไป ย่อมปลอดภัยทั้งภัยในปัจจุบันและภัยในสังสารวัฏอย่างแน่นอน

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏใน ขุททกนิกาย เถรคาถา ว่า

“อโมฆิ ทิวสํ กยิรา   อปฺเปน พหุเกณ วา

ยํ ยํ วิวหเต รตติ   ตทฺถนตสฺส ชีวิตํ”

ควรทำวันและคืนไม่ให้เปล่าประโยชน์จะน้อยหรือมากก็ตาม เพราะวันคืนผ่านบุคคลใดไปแล้ว ชีวิตของบุคคลนั้นย่อมพร่องจากประโยชน์นั้น”

อานิสงส์ถวายน้าอ้อย

๒๑๔

เวลาในชีวิตของมนุษย์นั้นมีอยู่จำกัด เมื่อหมดแล้วก็หมดเลย ไม่มีการต่อเวลา ชีวิตเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน เราไม่รู้ว่าจะเวลาจะหมดลงเมื่อไร ยังมีสิ่งต่างๆ อีกมากมายที่เราคิดอยากจะทำ แต่ยังไม่ได้ทำ แต่มีสิ่งหนึ่งที่เราจำเป็นจะต้องรีบทำ นั่นคือ การบำเพ็ญประโยชน์ตนและผู้อื่นให้ถึงพร้อม เหมือนดังที่พระลัมมาลัมพุทธเจ้าเคยตรัสเตือนพระภิกษุสงฆ์ว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราขอเตือนเธอทั้งหลาย สังขารทั้งหลาย เป็นของไม่เที่ยง เธอทั้งหลายจงยังประโยชน์ตนและผู้อื่นให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเถิด”

ประโยชน์ตนนั้นมีอยู่ ๓ ระดับด้วยกัน คือประโยชน์ในปัจจุบัน ได้แก่การบำเพ็ญทาน ศีล ภาวนาให้ถึงพร้อม ประโยชน์ในล้มปรายภพในสุคติภูมิ คือเมื่อละจากโลกนี้ไปแล้วให้ได้ไปบังเกิดในสุคติโลกสวรรค์ และเมื่อถึงเวลาก็ตกมาเกิดเพื่อสร้างบารมีกันต่อในเมืองมนุษย์ ส่วนประโยชน์อย่างยืงนั้นคือการได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ฉะนั้นเมื่อบำเพ็ญประโยชน์ตนได้ดีแล้ว ต้องบำเพ็ญประโยชน์ผู้อื่นด้วย ด้วยการชักชวนกันให้มาทำความดี ทั้งให้ทาน รักษาศีลและเจริญภาวนา เหมือนกับในสมัยพุทธกาล ที่คนเฝ้าไร่อ้อยได้บำเพ็ญประโยชน์ตนด้วยการสร้างเสนาสนะถวายเป็นพระอรหันต์ เมื่อละจากโลกไปแล้วก็ไปเกิดเป็นเทวดา แล้วยังได้บำเพ็ญประโยชน์ต่อผู้อื่นด้วย

อานิสงส์ถวายน้าอ้อย

๒๑๕

*เรื่องมีอยู่ว่า ในสมัยพุทธกาล เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับอยู่ที่พระเวฬุวันมหาวิหาร ในกรุงราชคฤห์ ได้มีพระอรหันต์เถระ ๓ รูป เข้าจำพรรษาที่วัดใกล้หมู่บ้านแห่งหนึ่ง ครั้นออกพรรษาและปวารณาแล้ว จึงออกเดินทางเพื่อจะไปเข้าเฝ้าพระบรมศาสดา ระหว่างทางใกล้จะถึงเมืองราชคฤห์ ได้เดินผ่านไร่อ้อยของพราหมณ์มีจิตกุศลคนหนึ่ง ซึ่งตอนที่ไปถึงเป็นเวลาเย็นพอดี จึงเข้าไปถามคนเฝ้าไร่อ้อยว่า “พ่อหนุ่ม ถ้าอาตมาเดินทางต่อไป วันนี้จะถึงกรุงราชคฤห์ไหม” คนเฝ้าไร่อ้อยได้เรียนให้ทราบฯว่า “ไม่ถึงหรอกขอรับ กรุงราชคฤห์อยู่ห่างจากที่นี่อีกประมาณครึ่งโยชน์ นิมนต์พระคุณเจ้าพักอยู่ที่นี้ก่อนก็ได้ พรุ่งนี้ค่อยเดินทางต่อ” เมื่อพระเถระทั้งสามได้ฟังแล้ว จึงถามว่า “พ่อหนุ่ม ที่นี่มีที่ไหนพอจะพักได้บ้างล่ะ” คนเฝ้าไร่อ้อยเรียนว่า “ไม่มีขอรับ แต่ไม่เป็นไร กระผมจะจัดที่พักถวายพระคุณเจ้าทั้งสามเอง”

จากนั้นคนเฝ้าไร่อ้อยได้ทำที่พักชั่วคราวเป็นมณฑปกิ่งไม้ มุงด้วยใบอ้อย พื้นปูด้วยฟางถวายพระเถระองค์แรก จากนั้นได้นำอ้อยสามลำมาผูกเป็นไม้สามลำ แล้วมุงด้วยหญ้าและปูพื้น

---

*มก. เล่ม ๓๘ หน้า ๔๙๒

อานิสงส์ถวายน้ำอ้อย

๒๑๖

ด้วยหญ้า ถวายพระเถระองค์ที่สอง หลังจากที่สามทำด้วยไม้สองสามท่อน ที่มีอยู่ในกระท่อมของตน และเอากิ่งไม้มาทำเป็นเสาคลุมด้วยจิวร ทำเป็นกลดถวายแต่พระเถระองค์ที่สาม

เช้าตรู่วันใหม่ ก็ลุกขึ้นหุงข้าว เสร็จแล้วได้ถวายไม้สัพัน และน้ำล้างหน้า แต่พระเถระทั้งสามด้วยความนอบน้อม จากนั้นก็ถวายภัตตาหารกับน้ำอ้อย เมื่อพระเถระฉันเสร็จแล้ว ได้ทำการอนุโมทนา ก่อนจะจากไป เขาได้ถวายอ้อยอีกองค์ละลำ แล้วเดินไปส่งพระเถระทั้งสามได้ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงกลับบ้าน ด้วยจิตที่มีแต่ความปีติโสมนัสมาก เพราะนึกถึงบุญที่ตนได้อุปัฏฐากพระเถระทั้ง ๓ รูป ที่มาเป็นเนืองนิตย์

ฝ่ายพราหมณ์เจ้าของไร่เดินสวนทางกับพระเถระทั้งสามพอดี เมื่อเห็นพระเถระถืออ้อยองค์ละลำ จึงถามว่า “ท่านได้อ้อยมาจากไหน” เมื่อพระเถระตอบว่า “คนเฝ้าอ้อยถวายพวกอาตมา” พราหมณ์มีจฉาปฏิฐิฟงแล้วจึงโกรธมาก รีบเดินไปไต่ถามคนเฝ้าอ้อยว่าได้ถวายลำอ้อยพระไปจริงหรือเปล่า เมื่อคนเฝ้าอ้อยยอมรับ ด้วยความโมโห จึงใช้ท่อนไม้ฟาดศีรษะของคนเฝ้าไร่อ้อยอย่างแรง ทำให้เขาเสียชีวิตทันที ด้วยความที่คนเฝ้าไร่อ้อยกำลังปีติอยู่ในบุญ เมื่อตายแล้วจึงได้ไปบังเกิดในสุรัmmaเทวสภา มีช้างพลายทิพย์ตัวใหญ่ ขาวปลอดเป็นยานพาหนะ

อานิสงส์ถายน้ำอ้อย

๒๑๓

เมื่อบิดามารดาและญาติมิตรทราบข่าวการตายของเขา จึงรีบพากันไปยังสถานที่เกิดเหตุ ส่วนพวกชาวบ้าน ได้มาร่วม ชุมนุมฌาปนกิจร่างของเขา ณ ที่ตรงนั้นเอง และในขณะนั้น เทพบุตรใหม่ ได้ชี้ข้างทิพย์ที่เกิดด้วยบุญญาภพของตน แวดล้อมด้วยหมู่เทพที่ประโคมดนตรีอันไพเราะเสนาะโสต ลงมาจากเทวโลก พร้อมกับบริวารเป็นอันมาก มาลอยอยู่ในอากาศ ให้ที่ประชุมนั้นได้เห็น

ที่ประชุมนั้นมีอุบาสกคนหนึ่ง ได้ถามเทพบุตรว่า “ท่าน ทำบุญอะไรมา ถึงมีช่างเผือกเป็นยานทิพย์ มีดนตรีประโคม กึกก้องอยู่ในอากาศ ท่านเป็นเทวดาหรือคนธรรพ์ หรือเป็น ท้าวลักกะ” เทพบุตรตอบว่า “เราไม่ใช่เทวดา ไม่ใช่คนธรรพ์ ไม่ใช่ท้าวลักกะ แต่เราเป็นเทพบุตรในบรรดาเหล่าเทพที่ชื่อว่า สุธัมมา”

อุบาสกถามต่ออีกว่า “พวกเทพสุธัมมา เมื่อครั้งเป็น มนุษย์ได้ทำกรรมอะไรเอาไว้ ถึงได้เข้าถึงความเป็นสหายของ เทพสุธัมมา” เทพบุตรได้ตอบว่า “ผู้ใดถวายมณฑปอ้อย มณฑปหญ้าและมณฑปผ้า หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสามอย่างนี้ ผู้นั้นย่อมเข้าถึงความเป็นพวกเทพสุธัมมา” แล้วประกาศคุณ ของพระรัตนตรัย ชื่นชมความเป็นเนื้อนาบุญของพระสงฆ์ ให้กับบิดามารดาหมู่ญาติและมหาชนได้รับฟัง แล้วกลับไปยัง

อานิสงส์ถวายน้าอ้อย

๒๑๘

เทวโลกทันที

ชาวบ้านได้ฟังคำของเทพบุตรแล้ว เกิดความเลื่อมใสในพระรัตนตรัย ได้ตระเตรียมเครื่องอุปกรณ์การถวายทานมากมาย โดยบรรทุกเต็มเกวียนหลายเล่มเกวียน พวกกันไปยังพระเวฬุวันมหาวิหาร ถวายมหาสังฆทานแด่ภิกษุสงฆ์ มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข จากนั้นจึงกราบทูลเรื่องที่เกิดขึ้นถวายพระบรมศาสดา เมื่อพระบรมศาสดาได้สดับแล้ว ทรงเอาเรื่องนี้เป็นเหตุในการแสดงธรรมโดยพิสดารให้ชาวบ้านเหล่านี้ฟัง ทำให้ชาวบ้านทั้งหมดตั้งอยู่ในสภาวะและศีล มีศรัทธามั่นคงในพระรัตนตรัย จากนั้นต่างได้ช่วยกันสร้างวิหารตรงสถานที่ ที่คนเฝ้าอ้อยนั้นเสียชีวิต เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งความดี

จากเรื่องนี้ เราจะเห็นว่า บุญที่ทำเอาไว้กับพระภิกษุสงฆ์ ผู้เป็นเนื้อนาบุญ สามารถบันดาลสมบัติใหญ่ให้เกิดขึ้นได้อย่างน่าอัศจรรย์ โดยที่เจ้าของบุญเองก็คาดไม่ถึง แม้บางครั้งบุญไม่ส่งผลในปัจจุบันชาติ เราต้องแยกแยะให้ออกว่า บุญส่วนบุญ วิชากรรมที่เคยทำเอาไว้ก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง บุญที่ทำในชาตินี้สามารถส่งผลต่อในปรโลกได้ ดังนั้นเราจึงไม่ควรดูหมิ่นบุญเล็กน้อยว่าจะไม่มีผล บุญที่เราสั่งสมทีละน้อย ไม่ช้าก็จะได้เต็มเปี่ยมได้ เหมือนการสร้างอาคารบ้านเรือน ที่ต้องใช้ปูน กรวด

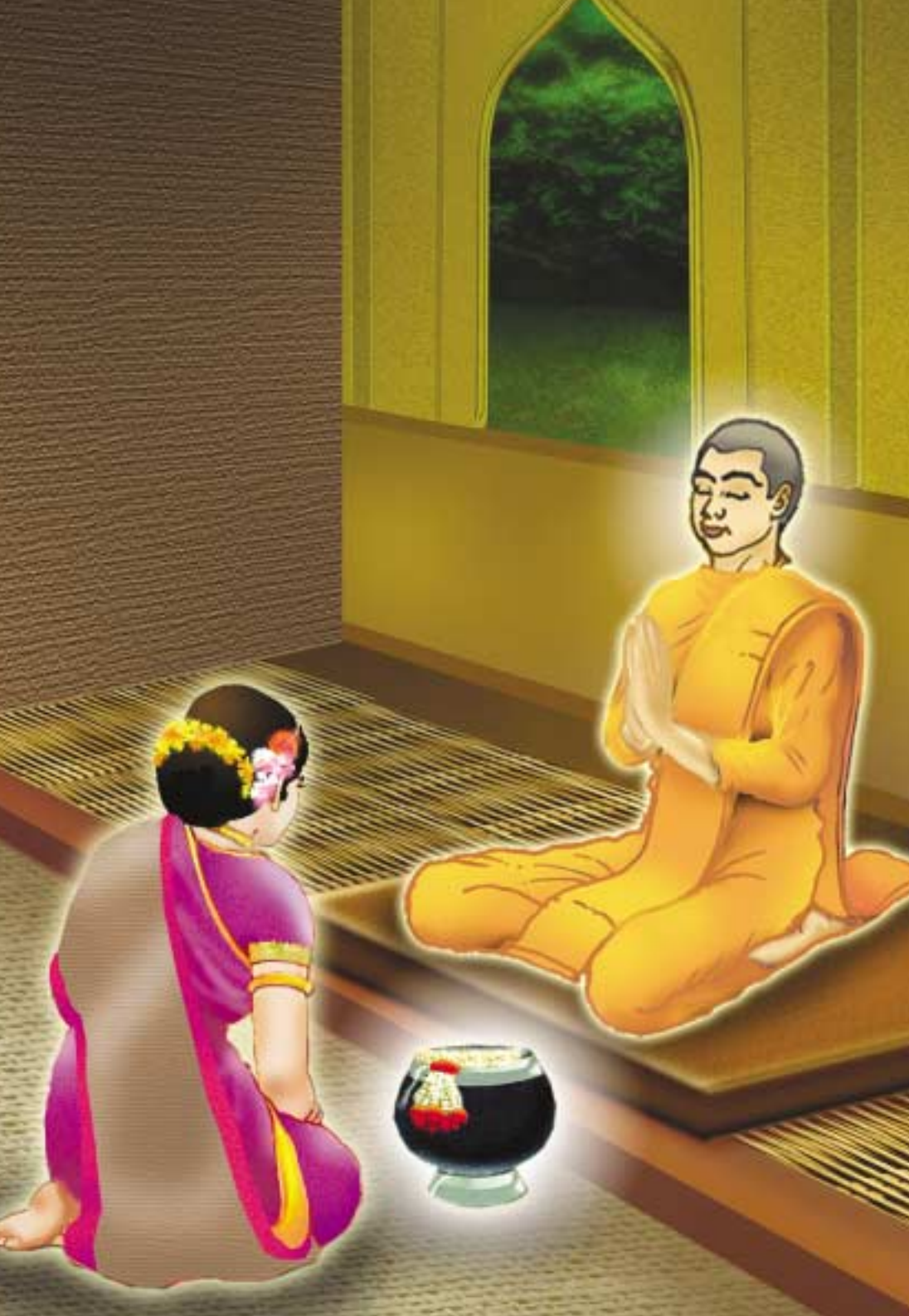
อานิสงส์ถายน้ำอ้อย

๒๑๕

หิน ดิน ทรายเม็ดเล็กๆ มารวมกัน จนทำให้เกิดเป็นอาคาร
ที่ใหญ่โตแข็งแรงได้ การสร้างบุญก็เช่นเดียวกัน ต้องหมั่นสั่งสม
สร้างทั้งบุญใหญ่ บุญปานกลาง และบุญเล็กน้อย ทำหมดทุกๆ บุญ
ในที่สุดบุญบารมีของเราจะเต็มเปี่ยม ดังนั้นขอให้ทุกท่าน
อย่าประมาทในการสั่งสมบุญ ทั้งทาน ศีล ภาวนาต้องให้ถึงพร้อม
โดยเฉพาะการปฏิบัติธรรมจนได้เข้าถึงพระธรรมกาย จะเป็น
บุญใหญ่ที่นำพาเราไปสู่จุดหมายปลายทาง คือที่สุดแห่งธรรม
กันทุกคน

๒๕

อ ำ นั ส ง สั

ถ ว ำ ย พ ว ง ม ำ สั ย

ทวยเทพผู้มีศรัทธาคือเชื่อในพระพุทธรัตตะ ธรรมรัตตะ
และสังฆรัตตะ ย่อมรุ่งโรจน์กว่าดิฉัน โดยอายุ ยศ สิริ
ทวยเทพเหล่าอื่นผู้มีศรัทธาก็น่าจะยิ่งยวดกว่า โดยอำนาจ วรรณะ
และมีฤทธิ์มากกว่าดิฉัน

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๒๒๒

ดวงใจที่สะอาดบริสุทธิ์ หยดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่เจ็ด เป็นใจที่มีพละปาณภาพมหาศาล สามารถที่จะยังความปรารถนาให้สำเร็จได้ และจะดำเนินเข้าสู่ชีวิตอันประเสริฐ คือเส้นทางสายกลางได้อย่างง่ายดาย ทางสายกลางนี้เป็นเส้นทางที่พระอรียเจ้าทั้งหลาย ดำเนินเข้าไปจนกระทั่งหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งปวง ใจที่หยดนิ่งดีแล้วเท่านั้น จึงจะอยู่ในเส้นทางสายนี้ได้ และจะเข้าถึงความสุขที่เที่ยงแท้ถาวรอันเป็นอมตะ ไม่มีทุกข์เจือปนเลย การทำใจให้หยุดให้หนึ่งนี้ จึงเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งของมนุษย์ทุกๆ คนที่จะต้องประพฤติปฏิบัติ ดังนั้นให้ทุกท่านหมั่นทำใจหยุดใจนิ่งกันทุกๆ วัน

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน ปกัสสรวิมาน ความว่า

“ทวยเทพผู้มีศรัทธาคือเชื่อในพระพุทธรัตตะ พระธรรมรัตตะ และสังฆรัตตะ ย่อมรุ่งโรจน์กว่าดิฉัน โดยอายุยศ สิริ ทวยเทพเหล่าอื่นผู้มีศรัทธาก็ยิ่งยวดกว่า โดยอำนาจวรรณะ และมีฤทธิ์มากกว่าดิฉัน”

ถ้อยคำที่หลวงพ่อนำมากล่าวอันปรากฏอยู่ในพระคาถานี้ ไม่ใช่ถ้อยคำของบุคคลธรรมดา แต่เป็นคำกล่าวของนักสร้างบารมีท่านหนึ่ง ซึ่งกล่าวออกมาในทำนองที่แสดงความเสียตายอยู่ในใจลึกๆ ที่เมื่อครั้งตัวเองมีโอกาสสร้างบารมีอยู่นั้น ไม่ได้

อานิสงส์ถาวรพวงมาลัย

๒๒๓

เพิ่มพูนบารมีให้กับตัวเองอย่างเต็มที่ ได้ปล่อยโอกาสให้ผ่านไป แล้วก็มาเปล่งถ้อยคำแสดงความเสียดายในภายหลัง แต่ก็เป็น คำกล่าวที่ยืนยันหนักแน่นเช่นเดียวกันว่า ใครก็ตามที่มีศรัทธา มั่นคงในพระรัตนตรัยแล้ว ผู้นั้นก็ย่อมจะรุ่งเรืองด้วยบุญบารมี อย่างไม่มีประมาณ

*เหตุการณ์ที่หลวงพ่อกล่าวถึงนี้ ได้เกิดขึ้นเมื่อครั้งสมัย พุทธกาล ตอนนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับอยู่ที่กรุงราชคฤห์ พระอริยสาวกเป็นจำนวนมาก ก็ได้อาศัยอยู่ในกรุงราชคฤห์ พร้อมกับพระบรมศาสดา ประชาชนในกรุงราชคฤห์ ตั้งแต่ พระเจ้าพิมพิสารตลอดจนพระบรมวงศานุวงศ์ พร้อมกับเหล่า ข้าราชการบริพารทั้งหลายที่มีศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย ต่างก็ ถือโอกาสที่เนืองนาบุญอันประเสริฐมีอยู่เป็นจำนวนมาก สร้าง บุญกันอย่างเต็มที่ ในแต่ละวัน อุบาสกอุบาสิกาและสาธุชนก็จะ ไปทำทาน รักษาศีลฟังธรรม และเจริญสมาธิภาวนากันอย่างไม่ ขาดสายที่พระเวฬุวันมหาวิหาร ที่ซึ่งพระเจ้าพิมพิสารผู้เป็น อริยสาวก เป็นพระโสดาบันบุคคลสร้างถวายให้เป็นที่ประทับ ของพระบรมศาสดาและพระภิกษุสงฆ์ทั้งปวง

อานิสส์ถวายพวงมาลัย

๒๒๔

ในสมัยนั้น ได้มีอุบาสกท่านหนึ่งในกรุงราชคฤห์นั้น เป็นผู้มีศรัทธามาก อุบาสกท่านนี้เคารพรักในพระมหาโมคคัลลานเถระเป็นอย่างมาก ท่านมักจะนิมนต์พระเถระมาโปรดที่บ้านเป็นประจำสม่ำเสมอ อุบาสกนั้นมีธิดาอยู่คนหนึ่ง ธิดาก็นับถือสหายแห่งความศรัทธาเหมือนบิดาเช่นกัน เพราะบิดามักจะพาเธอไปฟังธรรมสร้างบุญอยู่เสมอ ยังมีโอกาสได้ฟังธรรมในสมัยนั้น ศรัทธาก็ยิ่งเพิ่มพูนและหนักแน่นมากขึ้น ตัวของเธอเองก็มีความรักเคารพในพระเถระเฉกเช่นบิดาเหมือนกัน

อยู่มาวันหนึ่ง พระมหาโมคคัลลานเถระเที่ยววิณฑบาตในกรุงราชคฤห์ ได้เข้าไปยังตระกูลนั้น กุมาริเห็นพระเถระแล้วก็เกิดความปีติยินดีคิดว่า วันนี้ โอกาสทองของเรามาแล้ว เราจะขอเอาบุญก่อนทำอย่างอื่น เมื่อคิดอย่างนี้แล้วก็ปูลาดอาสนะถวาย พอพระมหาโมคคัลลานั้นนั่งบนอาสนะ เธอก็บูชาพระเถระเจ้าด้วยดอกมะลิอันหอมกรุ่น แล้วก็เอาน้ำอ้อยยบที่มีรสชาติหวานหอมใส่ลงในบาตรของพระเถระเจ้า พระเถระประสงค์จะกล่าวคำอนุโมทนาแล้วแสดงธรรมพอเป็นเครื่องประดับสติปัญญาจึงได้นั่งลงอีกครั้งหนึ่ง

ธิดาของอุบาสกเห็นอย่างนั้น ก็รู้ว่าพระเถระประสงค์จะแสดงธรรม แม้จะเป็นผู้ที่มีความศรัทธาเลื่อมใส แต่ก็ยังเป็น

อานิสส์ถวายพวงมาลัย

๒๒๕

ผู้ที่ดูเบาในเรื่องของการฟังธรรมอยู่ คิดว่าวันนี้เราก็ได้เอาบุญกับพระเถระแล้ว และงานของเราก็ยังมีอีกเยอะที่ทำค้างเอาไว้อย่ากระนั้นเลย เอาไว้โอกาสต่อไปจะดีกว่า จึงกล่าวกับพระเถระว่า “ข้าแต่พระคุณเจ้า วันนี้โยมยังมีงานที่จะต้องสะสมอีกมากมาย เอาไว้คราวหน้าโยมจะหาโอกาสไปฟังธรรมที่วัด” พระเถระพอได้ฟังอย่างนั้นท่านก็นิ่งๆ ไม่ได้แสดงอาการอะไร พอนางกล่าวจบก็ได้ส่งพระเถระกลับ

และในเย็นวันนั้นเอง เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น นางเกิดป่วยขึ้นมาอย่างกะทันหัน แล้วไม่สามารถที่จะเยียวยาได้ทันท่วงที นางผู้มีความปรารถนาจะฟังธรรม เพื่อยังจิตให้เบิกบานผ่องใสยิ่งๆ ขึ้นไป ก็ไม่มีโอกาสอย่างนั้นแล้ว เธอได้เสียชีวิตลง ในเย็นวันนั้นเอง พอละจากโลกนี้ไปแล้ว ด้วยอานุภาพแห่งการทำความดี ทำให้ไปเกิด เป็นเทพนารีอยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีมหาสมบัติอันเป็นทิพย์ที่ยิ่งใหญ่โอฬาร สิ่งที่แปลกกว่าเทพธิดาองค์อื่นๆ ก็คือว่า รัศมีของนางมีแสงสว่างมาก ส่องแสงไปทั่วทุกทิศเกินกว่าเทพเหล่าอื่น มีวรรณะเป็นประภัสสร แผ่ชานออกจากเรือนร่างทีเดียว แม้มหาวิมานของเทพนารีนั้น ก็มีรัศมีอย่างนั้น วิมานของเธอจึงได้นามว่า ปภัสสรวิมาน ซึ่งแปลว่า วิมานที่มีรัศมีแผ่ชานออกไป

อานิสร์ ถวายพวงมาลัย

๒๒๖

วรรณของเทพธิดานี้ผ่องใสสว่างมาก ไม่มีมลทินของ
ผิวพรรณเลย มือค้งามเหมือนลูบไล้ด้วยจุนไม้จันทร์อันเป็นทิพย์
ทุกๆ ส่วนแห่งเรือนร่างก็น่ารักน่าปรารถนาของผู้พบเห็น มีอยู่
วันหนึ่ง พระมหาโมคคัลลานเถรเจ้า ได้จาริกไปในเทวโลก
เมื่อเทพนารีมองเห็นพระเถรเจ้าผู้ที่ตนเองเคารพบูชาผ่านมา
ทางมหาวิมานของตัวก็ดีใจ รีบลงจากวิมานเข้าไปไหว้พระเถระ
พระมหาโมคคัลลานั้นเห็นเทพธิดานี้ยืนไหว้อยู่อย่างนั้น ท่าน
มองไปเห็นแสงสว่างที่ออกจากเรือนร่าง และมหาปภัสสรวิมาน
ของนางพร้อมๆ กับมหาทิพยสมบัติทั้งปวง จึงเข้าไปถามถึง
บุพกรรมของเทพธิดาว่า

“ดูก่อนเทพนารีผู้มีอานุภาพมาก ท่านดูงดงาม มีรัศมี
ผุดผ่องยิ่งนัก นุ่งอาภรณ์ปภัสสร มีฤทธิ์มาก มีร่างกายลูบไล้
ด้วยจุนจันทร์อันเป็นทิพย์ ท่านเป็นใครกันหนอ จึงมายืนไหว้
อาตมาอย่างนี้ อนึ่ง เวลาที่ท่านนั่งบนบัลลังก์ ย่อมไฟโรจน์
ดังท้าวสักกะบัลลังก์ทิพย์ของท่านล้วนสำเร็จด้วยรัตนะทั้งหลาย
ดูก่อนเทพนารี เมื่อชาติก่อน ท่านได้สร้างบุญพิเศษอะไรไว้ จึง
ส่งผลให้มีอานุภาพเห็นปานนี้”

เทพนารีนั้นก็ตอบว่า “ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ
เมื่อครั้งที่ยังเป็นมนุษย์ ดิฉันได้ถวายพวงมาลัยดอกมะลิและ

อานิสส์ถวายพวงมาลัย

๒๒๓

น้ำอ้อยแต่พระคุณเจ้า ดิฉันจึงได้เสวยผลแห่งบุญนั้น ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ แต่ก็ยังน่าเสียดายเหลือเกินที่ดิฉันยังเป็นผู้ที่ดูเบาในการฟังธรรม จึงไม่ได้ฟังธรรมที่พระคุณเจ้าตั้งใจจะแสดงให้ดิฉัน ดิฉันจึงมากราบเรียนให้พระคุณเจ้าทราบ ขอพระคุณเจ้าโปรดชักชวนและอนุเคราะห์ผู้ที่ควรอนุเคราะห์ด้วยธรรมที่พระบรมศาสดาแสดงไว้ดีแล้วเถิด ที่พระคุณเจ้าบอกดิฉันว่า ดิฉันมีอานุภาพมากนั้น ดิฉันรู้สึกอายเหลือเกิน เพราะยังมีทวยเทพอีกจำนวนมาก ที่ไม่ดูเบาเรื่องบุญเหมือนที่ดิฉันดูเบา ทวยเทพเหล่านั้นมีอานุภาพ มีอายุ ยศ ลีริ วรณะ รุ่งเรืองกว่าดิฉันมากมายนัก” เทพธิดาครั้งกล่าวถึงการกระทำของตนเองอย่างนั้น ก็รู้สึกเสียดายและปรารถนาจะให้ชนรุ่นหลังอย่าดูเบาอย่างนั้น แล้วก็ไหว้พระเถระกลับเข้าสู่วิมานของตน

เราจะเห็นว่า การดูเบาในการสร้างบารมีอย่างเรื่องการฟังธรรมเป็นต้น ทำให้พลาดโอกาสบุญที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเสียดายอย่างยิ่งทีเดียว เพราะบุญเป็นสิ่งที่มีความค่าและสำคัญมาก โอกาสแห่งการสร้างบุญให้ครบถ้วนทุกอย่าง โดยไม่ให้เกิดให้หล่นเลยนั้น เป็นโอกาสทองของชีวิต ใครก็ตามที่เห็นคุณค่าตรงนี้ ชีวิตต่อไปในภายภาคหน้า ก็หมดโอกาสที่จะมาร่ำพินิจพินิจด้วยความเสียอกเสียใจอย่างเทพธิดาตนนี้ มีแต่จะระลึกรู้ถึงบุญที่ได้ทำไปด้วยความปิติเบิกบานไม่มีที่สิ้นสุด

อานิสงส์ถววยพวงมลัย

๒๒๘

เมื่อรับทราบอย่างนี้แล้ว ก็ให้ตั้งใจเอาบุญกันให้เต็มที่ อย่าให้
หกหล่นแม้แต่บุญเล็กบุญน้อย ทำกันไปอย่างเต็มที่เพื่อบารมี
ที่แก่กล้ายิ่งขึ้นไป

๒๒

อ นั ส ง ส์
ถ ว า ย ป ร ะ หี ป

การบูชาบุคคลผู้ควรบูชาเป็นมงคลอย่างยิ่ง

อานิสงส์ถวายเป็นที่ป

๒๓๑

มนุษย์มีความแตกต่างกันในหลายๆ สิ่ง ไม่ว่าจะเป็นอุปนิสัยใจคอ สติปัญญา ความรู้ ความสามารถ ชีวิตความเป็นอยู่ เนื่องจากแต่ละคนได้รับการหล่อหลอมมาต่างกัน อีกทั้งสิ่งที่สั่งสมมาในอดีตก็ไม่เหมือนกัน เพราะมีบางสิ่งบางอย่างที่อยู่ฉากหลัง ทำให้เกิดความแตกต่างกัน สิ่งนั้นก็คือนุญและบาป ซึ่งเราจะเข้าใจหรือไปรู้ไปเห็นสิ่งเหล่านี้ได้ ต่อเมื่อเข้าถึงธรรมกาย และได้ศึกษาวิชชาธรรมกายจึงจะรู้เห็นสิ่งเหล่านี้ได้แจ่มแจ้ง นี่คือการลึกลับของพระพุทธศาสนา ที่เป็นสุดยอดของความรู้ทั้งปวง จะทำให้เรารู้เห็นเรื่องภพภูมิ เรื่องกฎแห่งกรรมได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง ความรู้ชนิดนี้ เป็นความรู้อันบริสุทธิ์ที่กำลังรอคอยผู้มีบุญให้มาพิสูจน์ ขอเพียงหยุดใจให้ได้ เมื่อหยุดใจได้ก็สามารถรู้ได้ และช่วยให้เราพ้นทุกข์ได้อีก

มีพุทธพจน์บทหนึ่งที่มาใน มงคลสูตร ว่า

**“บูชา จ ปุชนียานํ เอตมมุงคลมุตตมํ
การบูชาบุคคลผู้ควรบูชาเป็นมงคลอย่างยิ่ง”**

การบูชา คือการแสดงออกในลักษณะของความเลื่อมใสศรัทธา มีการยกย่องเชิดชู ทั้งทางกาย วาจา และใจ ด้วยความนอบน้อมทั้งต่อหน้าและลับหลัง การแสดงต่อหน้าเป็นการแสดงออกถึงความเคารพและตระหนักในคุณธรรม

อานิสงส์ถวายเป็นที่ป

๒๓๒

ความดีของบุคคลที่เราบูชาอย่างจริงใจ ส่วนการแสดงอาการ
บูชาลับหลัง เป็นการเตือนใจตัวเราเอง ให้ผูกใจไว้กับคุณธรรม
อันสูงส่งของท่าน ก่อให้เกิดความรู้สึกอยากจะทำดีได้อย่าง
ท่าน เป็นการยกใจของเราให้สูงขึ้นเรื่อยๆ การบูชาเป็น
กุศโลบายในการฝึกฝนใจที่ยังหยابกระด้าง ยังไม่อาจยอมรับ
คุณธรรมของใคร ให้กลับกลายเป็นผู้มีอัธยาศัยอ่อนโยน ใจ
ละเอียดอ่อนและนุ่มนวลตามท่านด้วย

โดยเฉพาะการได้บูชาบุคคลผู้ควรบูชา ผู้กระทำการ
บูชาย่อมได้รับสิ่งที่เป็นสิริมงคลเข้ามาสู่ตัว เพราะผู้บูชาย่อมได้
รับการบูชาตอบ การเลือกนับถือและบูชาบุคคลที่ควรบูชา
กราบไหว้ ซึ่งเปรียบเสมือนวีรบุรุษในหัวใจของเรานั้น ควรจะ
เป็นผู้อุดมไปด้วยศีล สมาธิ ปัญญา เพราะถ้าหากบูชาโดยไม่
พิจารณาและไม่ใช้ปัญญาก็จะกลายเป็นความงมงาย

ปัจจุบันมีการเคารพกราบไหว้บูชาในสิ่งที่ไม่ใช่ที่พึงที่ระลึก
เช่น เห็นต้นไม้ต้นใหญ่ๆ ก็เอาผ้าแดงไปพันรอบ ผู้คนลัญจ
ผ่านไปมาก็ทักทักไปเองว่า นี่คือต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ หรือเห็น
อารามเก่าๆ ขาดคนเข้าไปดูแลรักษา ก็เข้าใจว่าเป็นอาราม
ศักดิ์สิทธิ์ ไปเจอจอมปลวกก็เข้าใจผิดว่า คงมีเจ้าป่าเจ้าเขา
สิงสถิตอยู่ด้านใน บางคนเห็นสัตว์เดียรัจฉาน ควายที่มีเขายาวๆ

อานิสงส์ถวายเป็นที่ป

๒๓๓

ก็นึกว่าเป็นลัทธิไสยศาสตร์ เดินทางนำสิ่งของไปบูชาพร้อมกับอ้อนวอนขอหวยบ้าง ขอให้ตนเองประสบโชคดีมีชัยบ้าง ทั้งๆ ที่มันเป็นเพียงแค่ลัทธิเดียรัจฉาน เช่นนี้เป็นลักษณะของความเชื่อแบบงมงาย ไม่ใช่การบูชาบุคคลที่ควรบูชา ตามที่หลวงพ่อกำลังจะอธิบายต่อไป

บุคคลที่ควรบูชา คือบุคคลที่มีคุณธรรมความดีควรค่าแก่การระลึกนึกถึง ตั้งแต่เป็นผู้อุดมไปด้วยศีล สมาธิ ปัญญา คือมีกาย วาจา ใจบริสุทธิ์ ไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร เป็นผู้มีความจิตใจมั่นคง ประกอบไปด้วยความเมตตา และมีปัญญาสามารถชี้เส้นทางในการดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้องและปลอดภัย บอกเส้นทางสวรรค์นิพพานให้กับเราได้อีกด้วย ถ้าเอาใจไปวางกับผู้ที่ควรบูชาอย่างนี้แล้ว เชื่อมั่นและวางใจได้แน่นอนว่า เราจะพบกับความสุขความสำเร็จและสมปรารถนาในทุกสิ่ง

ปูชนียบุคคลดังกล่าว มีตั้งแต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งเป็นสุดยอดของนักปราชญ์บัณฑิตทั้งทางโลกและทางธรรม ในทางโลก พระองค์จบศิลปวิชา ๑๘ สาขา ส่วนทางธรรม พระองค์ ทรงบรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์ผู้ตรัสรู้เองโดยชอบ พระปัญญาธิคุณของพระองค์จึงยอดเยี่ยมกว่าใครในโลก ทรงสมบุรณ์ด้วยพระบริสุทธิคุณ คือห่างไกลจากอาสวกิเลสทั้งหลาย

อานิสงส์ถวายเป็นประทีป

๒๓๔

พระองค์ทรงตัดภพตัดชาติ ตัดขาดจากเครื่องข้องในภพทั้งปวง แล้ว ความบริสุทธิ์ของพระองค์ กลั่นตัวกันมากเข้า จนกลายเป็นบารมี เป็นรัศมี เป็นฉัพพรรณรังสีที่สว่างไสว บางพระองค์สามารถเปล่งพระรัศมีไปทั่วหมื่นโลกธาตุทีเดียว นอกจากนี้ พระองค์ยังอาศัยมหากรุณาธิคุณแนะนำสรรพสัตว์ทุกหมู่เหล่ามากมายนับไม่ถ้วน ให้หลุดพ้นจากห้วงทุกข์ในสังสารวัฏ พระพุทธองค์จึงทรงเป็นบุคคลผู้ควรบูชาที่สุด

การแสดงออกที่บ่งบอกถึงการบูชาพระพุทธเจ้า มีอยู่ ๓ ทาง คือทางกายกรรม ไม่ว่าจะเดิน ยืน นั่ง นอน หรือประกอบภารกิจใดๆ หากอยู่ต่อหน้าพระพุทธเจ้า หรือสิ่งที่เป็นตัวแทนหรือเนื่องด้วยพระพุทธองค์ เช่น รูปปั้น พระปฏิมากร ภาพถ่าย เราควรต้องมีความเคารพยำเกรง นอบน้อมกราบไหว้ ไม่แสดงอาการลบหลู่ ควรประดิษฐานไว้ในที่ที่เหมาะสม พร้อมหาดอกไม้ ธูปเทียนไปสักการะเพื่อเป็นอามิสบูชา ส่วนทางวจีกรรม เราควรหาโอกาสสวดมนต์สรรเสริญคุณความดีของพระรัตนตรัยเป็นประจำ

ทางด้านมโนกรรม เราควรหมั่นตามระลึกนึกถึงคำสอนของพระพุทธองค์ ส่งใจไปถึงท่าน ให้เป็นผู้มีพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ เวลานั่งธรรมะก็ให้ไตร่ตรองถึงพุทธคุณ เจริญพุทธา-

อานิสงส์ถวายเป็นประทีป

๒๓๕

นุสติ อานิสงส์นี้จะทำให้เราแคล้วคลาดจากภยันตรายทั้งปวง เพราะพุทธานุภาพเป็นอานุภาพที่ไม่มีประมาณ เราจะต้องหมั่นส่งใจไปถึงผู้รู้ผู้มีอานุภาพเช่นนี้ ถือเป็นการบูชาด้วยมโนกรรม

ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นคือ จะทำให้เราเข้าถึงตัวจริงของพระพุทธเจ้าที่อยู่ภายใน คือพระธรรมกาย ซึ่งเป็นพุทธรัตนะเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันแท้จริงของพวกเราทุกคน ถ้าเอาใจมาวางไว้ในกลางพุทธรัตนะนี้ได้ ทุกข์ทั้งหลายที่มีอยู่ก็จะมลายหายสูญไป ความสุขที่มีอยู่แล้ว จะยิ่งเพิ่มพูนมากขึ้นไปอีก ถ้าทำได้อย่างนี้ ท่านเรียกว่า ถูกเนื้อแท้ของพระพุทธศาสนา เป็นสุดยอดของปฏิบัติบูชา จึงสมควรอย่างยิ่งที่พวกเราเหล่าพุทธศาสนิกชน ควรจะหาโอกาสบูชาบุคคลผู้เลิศที่สุดคือ พระพุทธเจ้า แล้วเราจะได้อานิสงส์ใหญ่ บุญนั้นจะส่งผลให้เราได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ดังเช่นพระเอกทปิยเถระ ที่ท่านได้บูชาพระพุทธเจ้าในกาลก่อน บุญนั้นจึงส่งผลให้ท่านได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์

*ท่านได้เกิดในสมัยที่พระพุทธเจ้าพระนามว่า สิทธัตถะดับขันธปรินิพพานแล้ว เหล่ามนุษย์และเทวดาต่างบูชาพระสรีระของพระองค์ ด้วยเครื่องสักการบูชาชั้นเลิศ ทั้งดอกไม้มัธยันทัน

อานิสงส์ถวายเป็นประทีป

๒๓๖

เพชรนิลจินดา รัตนชาติต่างๆ แม้สิ่งเหล่านี้จะเป็นสิ่งที่มีค่ามาก แต่เมื่อเปรียบเทียบกับพระองค์ที่ทรงบำเพ็ญประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติแล้ว เปรียบเทียบกันไม่ได้เลย เพราะฉะนั้น ใครมี แก้วแหวนเงินทอง หรือของมีค่า ต่างพากันนำออกมาบูชา พระพุทธรองค์ด้วยความเคารพเลื่อมใสเป็นที่สุด

วันนั้น มาณพหนุ่มท่านหนึ่ง ตรikirละลึกนึกถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธรองค์ จึงคิดหาวิธีที่จะบูชาพระสรีระของพระพุทธรองค์ ท่านได้จุดประทีปเพื่อถวายเป็นพุทธบูชา อยู่ใกล้เชิงตะกอนของพระพุทธรเจ้า จุดประทีปดวงเดียวให้สว่างไสว จนกว่าพระอาทิตย์จะขึ้น พร้อมส่งใจไปถึงพระพุทธรเจ้า เจริญพุทธานุสติ มีพระพุทธรเจ้าเป็นอารมณ์อยู่ตลอดเวลา

ด้วยกรรมที่ได้ทำไว้ดีแล้วในครั้งนั้น เมื่อละโลก ท่านได้ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เป็นเทพบุตรชื่อว่าเอกทีปะ มีประทีปแสนดวงส่องสว่างอยู่ในวิมานของท่านตลอดเวลา วิมานของท่านจึงสวยงามสว่างไสวเป็นพิเศษ รัศมีกายของท่านแผ่ชานออกไปทั่วทุกทิศทุกทางเหมือนพระอาทิตย์ที่กำลังส่องแสงตลอดเวลา ที่น่าอัศจรรย์ยิ่งไปกว่านั้นคือ เมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์ ท่านสามารถมองเห็นได้ตลอดด้วยมังสจักขุ คือตาเนื้อ สามารถมองเห็นทะลุฝา กำแพง ภูเขา โดยรอบได้ถึงร้อยโยชน์ ท่านสวย

อานิสงส์ถวายประทีป

๒๓๓

สุขในเทวโลกถึง ๗๗ ครั้ง ได้เป็นจอมเทพในสวรรค์อีก ๓๑ ครั้ง
ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิราช ๒๔ ครั้ง แล้วยังได้เป็นพระเจ้า
ประเทศราชอันไพบุลย์อีกมากมาย

มาในภพชาตินี้ เมื่อจุติจากเทวโลกแล้ว ท่านได้มา
บังเกิดในครรภ์ของมารดา นัยน์ตาของท่านแม้อยู่ในครรภ์
ของมารดา ก็สามารถมองเห็นได้ตลอด ครั้นอายุได้เพียง ๔ ขวบ
บุญนั้นก็ส่งผลให้ท่านได้ออกบวชเป็นสามเณร บวชได้ไม่ถึงครึ่ง
เดือน ท่านก็สามารถปฏิบัติธรรมหมดกิเลสได้เป็นพระอรหันต์
ผู้มีทิพยจักขุ ท่านบอกว่า ที่ท่านมองเห็นได้ไกลไม่ติดขัด ไม่เห็น
ความมืดเลยนั้น เป็นเพราะผลของการถวายประทีปเพียง
ดวงเดียวเพื่อเป็นพุทธานุชา

เพราะฉะนั้น บุญจากการบูชาพระพุทธรูปเจ้าเป็นบุญใหญ่
มีอานิสงส์จกนับจักประมาณมิได้ โดยเฉพาะบุญพิเศษที่เรา
จะได้ร่วมกันจุดโคมมาฆประทีปนับแสนดวงเป็นพุทธานุชา
ที่ลานธรรมมหาธรรมกายเจดีย์ เป็นบุญที่จะทำให้เราได้ตาทิพย์
ได้ดวงปัญญาสว่างไสว ทำให้มีสุคติโลกสวรรค์เป็นที่ไป กระทั่ง
ได้บรรลุมรรคผลนิพพานทุกวันมาฆบูชาของทุกปี หลวงพ่อ
ปรารภนาให้ทุกคนทั่วโลกได้มาร่วมบุญใหญ่ในครั้งนี้กัน หาก
ท่านใดยากได้บุญจากการถวายประทีปเป็นพุทธานุชา เหมือน

อานิสงส์ถวายเป็นประทีป

๒๓๘

พระเอกที่ปิยเถระ ก็ให้มาร่วมกันปฏิบัติธรรม ชำระกาย วาจา ใจให้บริสุทธิ์ ช่วงเย็นเราจะได้พร้อมใจกันจุดโคมมาชมประทีป และเจริญพุทธธานุสติมีพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ ภายนอกก็สว่างไสวด้วยแสงประทีป ภายในใจของเราก็สว่างไสวไปด้วยแสงธรรม ส่วนท่านใดไม่สะดวก ก็ให้ไปจุดมาชมประทีปที่วัดใกล้บ้าน จะเวียนเทียนรอบศาลา พระอุโบสถ หรือเจดีย์ประจำหมู่บ้าน ก็ถือว่าได้บุญเหมือนกัน ดังนั้นให้มาเอาบุญใหญ่โดยพร้อมเพรียงกันทุกๆ คน

๒๑

อานิสส์

ถวายผ้าไตร ๑ แขนง

เราได้เสวยสมบัติในเทวโลกถึง ๓๐๐ ครั้ง ได้เป็น
พระเจ้าจักรพรรดิ ๕๐๐ ครั้ง และเป็นพระราชประเทศราช
อันไพบูรณ์ โดยเวลาสุดจะคณานับ เพราะการถวายทานด้วย
ศรัทธานั้น เราจึงเป็นผู้ถึงความสุขในทุกภพ เราท่องเที่ยวไป
ในสองภพเท่านั้น คือในเทวดาและมนุษย์ คดีอื่นเราไม่รู้จัก
นี้เป็นผลแห่งกรรมที่สั่งสมไว้ดี

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา ๑ แสนปี

๒๔๑

ชีวิตของเราเกิดมาเพื่อสร้างบารมี และเป็นความโชคดีอย่างยิ่ง ที่ได้เกิดมาภายใต้ร่มเงาบรรพบุรุษศาสนา ได้พบหลักธรรมอันประเสริฐของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำให้เรามีหลักในการดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง เพื่อมุ่งไปสู่เป้าหมายอันสูงสุดของชีวิตคืออายตนิพพาน และขณะกำลังสร้างบารมีเพื่อไปสู่เป้าหมายนั้น เราต้องอดทนต่อสuffering เอาชนะกิเลสอาสวะที่มากครอบงำจิตใจ ซึ่งเป็นอุปสรรคในการสร้างบารมี ดังนั้นตราบใจที่ยังมีลมหายใจอยู่ ขอให้ทุกลมหายใจเป็นไปเพื่อการสร้างบารมี อย่าได้ท้อแท้และเบื่อง่ายในการสร้างบารมี ต่อเมื่อเราหมั่นฝึกฝนอบรมใจให้ใสสะอาดบริสุทธิ์หยุดนิ่งเป็นประจำสม่ำเสมอ เราก็จะไม่เพียงพละการกระทำทั้งหลาย ดังนั้นการเจริญสมาธิภาวนา จึงเป็นหนทางที่ดีที่สุด เพื่อมุ่งสู่ความหลุดพ้นจากทุกข์ ไปสู่อายตนิพพาน

มหาโกฏิจิตเถระแปลงอุทานในผลแห่งทานที่ท่านได้รับว่า

“เราได้สละสมบัติในเทวโลกถึง ๓๐๐ ครั้ง ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๕๐๐ ครั้ง และเป็นพระราชาธิบดี-ราชอันไพศาล โดยเวลาสุดจะคณานับ เพราะการถวายทานด้วยศรัทธานั้น เราจึงเป็นผู้ถึงความสุขในทุกภพ เราท่องเที่ยวไปในสองภพเท่านั้น คือในเทวดาและมนุษย์ คดีอื่นเราไม่รู้จัก

อานิสงส์ถวายผ้าไตร ๑ แสนผืน

๒๔๒

นี่เป็นผลแห่งกรรมที่สั่งสมไว้ดี เราเกิดแต่ในสองตระกูล คือตระกูลกษัตริย์ และตระกูลพราหมณ์ หากเกิดในตระกูลต่ำทราไม่ นี่เป็นผลแห่งกรรมที่สั่งสมไว้ดีแล้ว”

ผลแห่งบุญที่ทำถูกเนื่อบุญและทำถูกหลักวิชชา นั้น เป็นเรื่องอจินไตย ส่งผลยิ่งใหญ่ไพศาล แม้ผู้มีรู้มีญาณทั้งหลาย ก็ยากจะคำนวณว่า บุญที่ได้ทำถูกทุกขิไณยบุคคลนั้นมีประมาณเท่าใด จะส่งผลเป็นความสุขและความสำเร็จให้อย่างไรบ้าง ดังนั้นในครั้งนี้อเราจะมารับฟังเรื่องราวการสร้างบารมีของท่าน มหาโกฏฐิตเถระ ว่าท่านได้ทำบุญใหญ่อะไรไว้ในอดีต ชีวิตในสังสารวัฏจึงได้เป็นใหญ่ เป็นจอมจักรพรรดิที่ปกครองทวีปทั้ง ๔ ได้เวียนว่ายตายเกิดเฉพาะในโลกมนุษย์และโลกสวรรค์เท่านั้น

*เรื่องมีอยู่ว่า ย้อนหลังไป ๑๐๐,๐๐๐ กัป จากภัทรกัปนี้ ในสมัยของพระปทุมุตตรพุทธเจ้า มนุษย์ในยุคนั้นมีอายุ ๑๐๐,๐๐๐ ปี พระพุทธองค์สูงประมาณ ๕๔ ศอก ด้วยบุญบารมีที่ได้สั่งสมมา ๘๐ อสงไขยและแสนมหากัป ทำให้พระองค์สามารถแนะนำเหล่าเดียรธีย์ทุกคนที่มาเข้าเฝ้าให้ดำรงอยู่ในเบญจศีล เพราะฉะนั้นพุทธศาสนาจึงรุ่งเรืองดุจพระอาทิตย์ในยามเที่ยงวัน และ

อานิสงส์ถวายผ้าไตร ๑ แสนผืน

๒๔๓

เพียบพร้อมไปด้วยเหล่าพระอรหันต์ทั้งหลาย

พระเถระท่านนี้ได้บังเกิดในตระกูลที่มีโศกะมากในเมืองหงสาวดี เมื่อเจริญวัยก็ได้รับมรดกจากบิดามารดา วันหนึ่งท่านเห็นชาวเมืองถือของหอมและดอกไม้ไปบูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านจึงไปพร้อมกับมหาชน ในขณะที่ฟังธรรมอยู่นั้น ท่านเห็นพระบรมศาสดาทรงแต่งตั้งภิกษุรูปหนึ่ง เป็นเอตทัคคะเลิศกว่าภิกษุทั้งหลายผู้บรรลุปฏิสัมภิตา จึงคิดว่า “ทำอย่างไรหนอ เราจะได้เป็นผู้เลิศด้วยปฏิสัมภิตาญาณเหมือนภิกษุรูปนี้ ในศาสนาของพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งในอนาคตกาลบ้าง”

เมื่อฟังธรรมเสร็จ ท่านรีบตรงไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า เพื่อกราบอาราธนาพระภิกษุสงฆ์ทั้ง ๑๐๐,๐๐๐ รูป มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประมุข ไปฉันภัตตาหารที่บ้าน เมื่อได้รับพุทธาณุญาตแล้ว ก็รีบกลับบ้าน ประดับตกแต่งที่นั่งของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและภิกษุสงฆ์ จัดแจงภัตตาหารหวานคาวอย่างประณีตตลอดคิณย่นรุ่งโดยไม่ได้พักผ่อน เพื่อให้ทันถวายมหาสังฆทานในวันรุ่งขึ้น

ท่านได้ประเคนภัตตาหารแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า และหมู่ภิกษุทั้ง ๑๐๐,๐๐๐ รูป พระพุทธองค์ทรงเสวยโภชนะที่มีข้าวสาลีอันหอมกรุ่น มีแกงและกับข้าวหลากหลาย อีกทั้งข้าวยา

อานิสงส์ถวายผ้าไตร ๑ แสนผืน

๒๔๔

และของเคี้ยวหลากหลาย ครั้นเสร็จภัตกิจแล้ว ท่านคิดว่า เรา
ปรารถนาตำแหน่งใหญ่มากหนอ การถวายทานเพียงวันเดียว
แล้วปรารถนาตำแหน่งนั้น คงไม่สมควร เราควรถวายทาน ๗ วัน
แล้วจึงปรารถนาตำแหน่งสาวกผู้เลิศในด้านปฏิสัมภิทา

คิดดังนั้นแล้วท่านจึงตัดสินใจขออนุญาตถวายเป็นมหาทาน
ตลอด ๗ วัน และสั่งให้เปิดคลังผ้า หาผ้าเนื้อละเอียด เพื่อทำ
จีวรเนื้อดีอันมีราคาสูงที่สุดถวายพระพุทธเจ้า พร้อมถวายไตรจีวร
แต่ภิกษุอีก ๑๐๐,๐๐๐ รูป จากนั้นได้แจ้งความจำนงของตนต่อ
พระตลาคตเจ้าว่า “ขอให้ข้าพระองค์ได้บวช และได้ตำแหน่ง
ภิกษุผู้เลิศในด้านปฏิสัมภิทาในพระศาสนาของพระพุทธเจ้า
ผู้จะเสด็จอุบัติในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้าด้วยเถิด”

พระบรมศาสดาทรงเห็นความสำเร็จแห่งความปรารถนา
ของท่านจึงพยากรณ์ว่า “ในอนาคตกาล นับจากนี้ไป ๑๐๐,๐๐๐
กัป ความปรารถนาของท่านจะสำเร็จในยุคสมัยของพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าทรงพระนามว่า โคตม” ท่านได้ฟังเช่นนั้นก็ปลื้มอก
ปลื้มใจ และได้ทุ่มเทสั่งสมบุญไปจนตลอดชีวิต และหาโอกาสไป
ฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบ่อยๆ ธรรมะจึงเต็มเปี่ยมอยู่
ภายในใจของท่านตลอดเวลา

ท่านได้สั่งสมบุญมาตลอดแสนปี และเพราะบุญที่ได้

อานิสงส์ถวายเป็นผ้าไตร ๑ แสนผืน

๒๔๕

บริจาคทานด้วยความศรัทธา ทำให้ท่านได้ไปบังเกิดในสวรรค์
ชั้นดาวดึงส์ เสวยทิพย์สมบัติเป็นเวลายาวนานมากโดยได้
เสวยสมบัติในเทวโลก ๓๐๐ ครั้ง แต่ครั้งท่านได้เสวยทิพย์-
สมบัติจนตลอดอายุขัย ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๕๐๐ ครั้ง
และเป็นพระราชอาประเทศราชอันไพบูรณ์นับครั้งไม่ถ้วน ท่าน
ท่องเที่ยวไปในสองภพ คือในเทวดาและมนุษย์เท่านั้น

ครั้นท่านมาเกิดเป็นมนุษย์ก็เกิดในสองตระกูล คือตระกูล
กษัตริย์ และตระกูลพราหมณ์เท่านั้น ซึ่งมหาชนในยุคสมัยนั้น
ต่างยกย่องว่าเป็นวรรณะที่ประเสริฐสุด ท่านไม่เคยเกิดใน
ตระกูลต่ำเลย นี่เป็นผลแห่งกรรมที่มีความเคารพบูชาบุคคล
ผู้ควรบูชา และท่านมีผิวพรรณวรรณะงดงาม เพราะได้ถวาย
ผ้าไตรจีวรถึง ๑๐๐,๐๐๐ ไตร ในภพชาติสุดท้าย ท่านได้เกิด
ในตระกูลพราหมณ์ที่มีทรัพย์สมบัติมากในเมืองสาวัตถี

เมื่อเติบโตเป็นหนุ่ม ทันทิที่รู้ว่าพระลัมมาลัมพุทเจ้า
อุบัติขึ้นแล้วในโลก ท่านตัดสินใจสละทรัพย์สมบัติทั้งหมด ทั้ง
สมบัติอันเป็นโลกียทรัพย์ เพื่อมุ่งหาโลกุตตรสมบัติ เพราะรู้ว่า
สมบัติเหล่านี้ท่านได้เป็นเจ้าของมานานับภพนับชาติไม่ถ้วนแล้ว
จึงได้ตัดสินใจออกบวชเป็นบรรพชิตทันที โดยมีพระมหาโมค-
คัลลานเถระเป็นอาจารย์ และพระสารีบุตรเป็นอุปัชฌาย์ ซึ่งถือว่า

อานิสงส์ถวายเป็นไตร ๑ แสนผืน

๒๔๖

ได้รับเกียรติอย่างสูงทีเดียว ที่พระอัครสาวกทั้งสองเป็นทั้ง
อุปัชฌาย์และอาจารย์

ขณะที่ท่านกำลังครองผ้ากาสาวพัสตร์ ท่านพยายาม
ทำใจหยุดใจนิ่ง ในที่สุดก็ได้บรรลุพระอรหัตตผล เป็นผู้แตกฉาน
ในปฏิสัมภิทาญาณ ๔ แตกฉานในอรรถและธรรม เชี่ยวชาญใน
ภาษาต่างๆ และมีไหวพริบปฏิภาณเป็นเยี่ยม เพราะฉะนั้น
พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงทรงแต่งตั้งท่านไว้ในตำแหน่งเอตทัคคะ
เป็นภิกษุผู้เลิศทางด้านปฏิสัมภิทา ความปรารถนาที่ท่านตั้งเอา
ไว้เมื่อแสนกับที่แล้วได้สำเร็จสมดังปรารถนาทุกประการ

เราจะเห็นว่า ผลแห่งบุญนั้นเป็นอจินไตย ให้ความสุข
สมหวังดังใจปรารถนาทุกอย่าง การที่พระเถระสมปรารถนา
เพราะกำลังแห่งบุญอย่างเดียว พวกเราก็มีสิทธิ์ที่จะได้สั่งสม
บุญใหญ่เช่นนั้น เพราะแม้พระบรมศาสดาจะทรงดับขันธ-
ปรินิพพานไปนานแล้ว แต่เมื่อมีจิตเลื่อมใส ทานนั้นก็ย่อมมีผล
มากเช่นเดียวกัน และพระสงฆ์ในเมืองไทยก็มีมากกว่า ๓ แสน
รูป ท่านก็พร้อมที่จะเป็นเนื้อนาบุญให้กับเรา

ที่ผ่านมา หลวงพ่อได้อารธนานิมนต์ท่านมาเป็น
เนื้อนาบุญให้กับพวกเรา จะได้ถวายเป็นสังฆทานกันอย่างเต็มที่
ท่านเคยมามากที่สุดถึง ๓ หมื่นกว่าวัด โดยมีมากันเรือนแสน

อานิสงส์ถวายเป็นผ้าไตร ๑ แขนผีเสื้อ

๒๔๓

ทั้งภายในและต่างประเทศ เพราะฉะนั้นบุญที่เราได้ทำแต่ละครั้งนั้น อย่าคิดว่ามีปริมาณน้อย เพราะนั่นเป็นบุญใหญ่ เป็นมหัคคตกุศล ที่จะส่งผลข้ามชาติจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม ดังนั้นให้เราหมั่นนึกถึงบุญกุศลที่ได้ร่วมกันถวายมหาสังฆทาน ถวายปัจจัยไทยธรรม และหลวงพ่อก็จะหาโอกาสนิมนต์ท่านมาเป็นเพื่อนบุญให้กับพวกเราบ่อยๆ ให้ตั้งใจทำความดีให้เต็มทีกันทุกคน

๒๘

อานิสงส์ ถวายยารักษาโรค

ผู้ใดได้ถวายเภสัชแก่เราตถาคต บุคคลนั้นจักมีแรงใน
สุคติโลกสวรรค์เป็นเวลาแสนมหากัป เมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์
จะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิผู้ครองทวีปทั้งสี่ ๑,๐๐๐ ชาติ
และไม่่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือเทวดา ก็จะเป็นผู้มีโรคน้อย มี
อาพาธน้อย ไปทุกภพทุกชาติ

อานิสงส์ถวายเป็นยารักษาโรค

๒๕๐

สิ่งที่เป็นบ่อเกิดแห่งความสุข และความสำเร็จในชีวิต คือ บุญกุศลที่เราได้ทำไว้อย่างดีแล้ว บุญจะเป็นเครื่องสนับสนุนให้ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของชีวิต การที่เราจะเข้าถึงความเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐีได้ก็เพราะบุญ จะเข้าถึงความเป็นพระราชา เป็นพระเจ้าจักรพรรดิได้ก็เพราะบุญ จะเข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้า เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า หรือเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ ก็เพราะบุญ บุญจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดต่อชีวิตของเรา ยิ่งถ้าเราหมั่นชำระกาย วาจา ใจ ให้สะอาดบริสุทธิ์อยู่เสมอ ก็จะเป็นเหตุให้เราได้เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต คือเข้าถึงพระธรรมกายได้อย่างรวดเร็ว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน สุตตตสูตร ว่า

“บุคคลใดให้โภชนาหาร แก่ปฏิกาคหผู้ส่ำรวมแล้ว ผู้บริโภคของที่คนอื่นให้ โดยเคารพตามกาลอันควร บุคคลนั้นชื่อว่าให้ฐานะ ๔ ประการ คือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ นรชนผู้ให้อายุ วรรณะ สุขะ พละ จะไปบังเกิดในภพใดๆ ย่อมเป็นผู้มีอายุยืน มีบริวาร ยศ ในภพนั้นๆ”

มนุษย์ส่วนใหญ่มัเห็นว่ ความสุขและความสำเร็จในชีวิต ที่ตนได้มานั้น เกิดจากความรู้ความสามารถของตน ที่ได้ทุ่มเทให้กับหน้าที่การงาน อาศัยความขยันหมั่นเพียรไม่ลดละ จึง

ทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิตได้ ซึ่งถือว่าเป็นความคิดเห็น
ที่ถูกต้องในระดับหนึ่ง ส่วนอีกแนวคิดหนึ่งเห็นว่า เป็นเพราะ
เกิดจากพรสวรรค์ที่ติดตัวมาแต่กำเนิด เวลาจะหยิบจับอะไร
ก็สำเร็จทุกอย่าง สำเร็จอย่างง่ายดาย ทั้งๆ ที่คนอื่นต้องใช้
ความเพียรพยายามมาก จึงจะได้ในสิ่งที่ตนปรารถนา

คำว่า พรสวรรค์นี้ อันที่จริงก็เกิดจากอานุภาพแห่งบุญ
ที่สั่งสมมานับภพนับชาติไม่ถ้วน ผู้มีพรสวรรค์จึงหมายถึงผู้ที่ได้
สั่งสมบุญเอาไว้อย่างดีแล้ว เมื่อถึงคราวจะประกอบธุรกิจ
การงานใดก็สำเร็จอย่างง่ายดายเป็นอัศจรรย์ อะไรที่คนอื่นเห็นว่า
เป็นเรื่องที่ทำได้ยากนั้น ดูเหมือนจะเป็นเรื่องง่ายสำหรับผู้มีบุญ
และหากมีพรสวรรค์ควบคู่กับพรแสวงคือมีทั้งบุญที่สั่งสมมาดีแล้ว
ประกอบกับมีความเพียรพยายามทำในสิ่งที่ดี ที่เป็นประโยชน์
ทั้งต่อตนเองและเพื่อนร่วมโลก ก็จะทำให้เป็นคนที่ยิ่งเก่ง
และเฮง นับวันชีวิตก็จะเจริญรุ่งเรือง มีอนาคตที่รุ่งโรจน์ยิ่งๆ ขึ้นไป

ดังเช่นพระพากุลเถระ ที่ท่านเกิดมาพร้อมกับรูปสมบัติ
ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ สมบัติทั้ง ๓ อย่างนี้มีพร้อมอยู่ในตัวท่าน
เพราะท่านได้สั่งสมบุญไว้มาก โดยเฉพาะท่านได้ทำบุญพิเศษ
ที่แตกต่างจากคนอื่นๆ คือ ได้ถวายเภสัชเป็นทานมาหลายภพ
หลายชาติ เกิดมาในภพชาตินี้ ท่านจึงเป็นผู้ไม่เคยเจ็บป่วย
และมีอายุยืนถึง ๑๖๐ ปี

อานิสงส์ถวายเป็นการรักษาโรค

๒๕๒

*ประวัติย่อๆ ของท่านคือ ในอดีตกาล นับย้อนเวลาไป ๑ อสงไขยกับแสนมหากัป ในสมัยของพระอโนมทัสสีพุทธเจ้า ครั้งนั้นท่านเป็นฤาษีผู้มีฤทธิ์มาก เหาะเหินเดินอากาศได้ วันหนึ่ง พระอโนมทัสสีพุทธเจ้าทรงแสวงหาที่หลีกเร้น ได้เสด็จมาถึง อาศรมของท่านฤาษี เมื่อฤาษีได้เห็นพระพุทธรองค์ ก็รีบ กระวีกระวาดเข้าไปต้อนรับด้วยความเคารพเลื่อมใส และเกิด ปิติโสมนัสว่า เรามีบุญได้พบเห็นพระพุทธรเจ้าผู้เลิศในโลก ได้พบผู้มีบุญบารมี ดีใจเหมือนได้แก้วบรมจักรพรรดิ จิตใจเราจึง เหมือนปลาในหนองน้ำที่แห้งขอด กระโดดขึ้นรับน้ำฝนที่ตกลง มาจากท้องฟ้าฉับใด ฉับนั้น

ขณะเดียวกันนั่นเอง พระผู้มีพระภาคเจ้าเกิดอาพาธ ด้วยโรคลม ฤาษีจึงเหาะไปหายาในป่า แล้วนำมาปรุงถวาย ครั้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสวยโอสถแล้ว โรคลมในพระอุทร ก็หายไปทันที ท่านฤาษีดีใจมาก ได้อธิษฐานจิตว่า “ด้วยอานิสงส์ ที่ได้ถวายโอสถครั้งนี้ ขอให้มิสุภาพร่างกายแข็งแรง อย่าได้มี โรคภัยไข้เจ็บมาเบียดเบียน”

พระผู้มีพระภาคเจ้ารู้วาระจิตของท่านฤาษี จึงพยากรณ์ ว่า “ผู้ใดได้ถวายเภสัชแก่เราตถาคต บุคคลนั้นจักรื่นเริงในสุคติ

โลกสวรรค์เป็นเวลาแสนมหากัป เมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์ จะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิผู้ครองทวีปทั้งสิ้น ๑,๐๐๐ ชาติ และไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือเทวดา ก็จะเป็นผู้มีโรคน้อย มีอาหารน้อยไปทุกภพทุกชาติ”

พระฤๅษีได้ฟังดังนั้น ยิ่งเกิดความปิติเพิ่มอีกร้อยเท่าพันทวี เมื่อละจากโลกนี้ได้ไปเกิดในสุคติสวรรค์ เสวยทิพยสมบัติเป็นเวลานานมาก ครั้นกลับมาเกิดในสมัยของพระปทุมุตตรพุทธเจ้า ท่านได้เป็นลูกชายของมหาเศรษฐี เมื่อเห็นพระพุทธรองค์ทรงตั้งภิกษุรูปหนึ่งไว้ในตำแหน่งผู้เลิศทางเป็นผู้มีอาหารน้อย จึงตั้งความปรารถนาจะได้ตำแหน่งนั้นบ้าง ท่านได้ตั้งใจสั่งสมบุญ ถวายยาเป็นทานพร้อมด้วยจตุปัจจัยไทยธรรมมากมาย เมื่อไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ บุญส่งผลให้ท่านเป็นเทวดาผู้มีอายุยืนมาก

ครั้นกลับมาเกิดใหม่อีกครั้ง ท่านได้พบพระวิปัสสีพุทธเจ้า จึงได้ออกบวชเป็นฤๅษีอีก ท่านได้เข้าไปฟังธรรมจากพระพุทธรองค์ เมื่อเห็นภิกษุสงฆ์มีอาหารเป็นไขป่า ท่านก็พยายามดูแลรักษาจนทุกรูปหายป่วยเป็นปกติ เมื่อจุติจากอภัพนั้น ท่านได้ไปเกิดในสุคติภูมิ ท่องเที่ยวอยู่ในมนุษย์โลกและเทวโลก ในกัปที่ ๙๑ ไม่เคยพลัดตกไปในอบายภูมิเลย

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๒๕๔

มาในยุคสมัยของพระกัสสปพุทธเจ้า ท่านเกิดเป็นลูกมหาเศรษฐีผู้ใหญ่น้อย ได้บูรณะปฏิสังขรณ์วัดเก่าๆ ที่ใกล้จะร้าง รวมทั้งก่อสร้างพระอุโบสถ ประยูรกายพระสงฆ์ให้มีสุขภาพแข็งแรง ท่านสร้างกุศลตลอดชีวิต ทุกลมหายใจเป็นบุญกุศลตลอดเวลา เป็นต้นแบบของนักสร้างบารมี ที่ควรจะดูไว้เป็นแบบอย่าง เพราะต้นแบบที่ดีคือคำสอนที่ดีที่สุด เมื่อละจากโลก ท่านได้ไปสู่สุคติโลกสวรรค์และมนุษย์โลก ลั่น ๑ พุทธันดร

จากนั้น ท่านได้มาเกิดอีกในชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย โดยถือกำเนิดในตระกูลมหาเศรษฐีเมืองโกสัมพี ตอนเล็กๆ ขณะที่พี่เลี้ยงพาไปอาบน้ำที่แม่น้ำยมุนา เพื่อความไม่มีโรค เผลอหลุดจากมือของพี่เลี้ยงลงไปแม่น้ำ ท่านถูกปลาตัวใหญ่อุบไป ถ้าเป็นเด็กอื่น คงสิ้นใจในท้องปลาไปแล้ว แต่เพราะเป็นเด็กมีบุญคนมีบุญแม้มีภัย บุญก็จะรักษาให้ปลอดภัย ปลาตัวนั้นก็ไปติดเบ็ดของชาวประมง ภรรยาของเศรษฐีในเมืองพาราณสีได้รับซื้อปลาไว้ เมื่อผ่าท้องปลาออก เห็นเด็กทารกนอนอยู่ในท้องปลา จึงเกิดความรัก และได้เลี้ยงดูอย่างดีเหมือนลูกแท้ๆ ของตนเอง

แม้จริงของเด็กซึ่งอยู่อีกเมืองหนึ่ง เมื่อรู้ข่าวว่าลูกของตนยังไม่ตาย ก็มาทวงลูกคืน แต่ตกลงกันไม่ได้ ฝ่ายหนึ่งเป็นแม่ผู้ให้กำเนิด อีกฝ่ายเป็นแม่ผู้เลี้ยงดู พระราชาจึงตัดสินยกเด็ก

ให้เป็นลูกของทั้งสองตระกูล เมื่อท่านเติบโตขึ้นอยู่ครองเรือน
ทั้งสองตระกูล ท่านมีสมบัติมากมาย เพราะพ่อแม่ทั้งสอง
ตระกูลต่างเป็นมหาเศรษฐีประจำเมือง

เนื่องจากท่านเป็นผู้มีบุญมาก จึงได้ครอบครองสมบัติ
มากมาย เป็นเจ้าของโลกียทรัพย์ ทั้งสมบัติของมนุษย์และ
สมบัติในสวรรค์ ก็เคยครอบครองมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ท่านจึง
ปรารถนาโลกุตตรสมบัติซึ่งเป็นอริยทรัพย์อันประเสริฐ เมื่ออายุได้
๘๐ ปี ท่านออกบวชเป็นพระภิกษุ บวชได้เพียง ๓ วันเท่านั้น
ก็ได้บรรลुเป็นพระอรหันต์ ท่านเป็นพระภิกษุที่อายุยืนที่สุด
ในสมัยนั้น คือ ๑๖๐ ปี ตลอดชีวิตไม่เคยเจ็บป่วย ไม่ต้องให้ใคร
มาช่วยพยุง ท่านยังได้รับตำแหน่งเอตทัคคะทางด้าน ผู้มี
อาหารน้อยอีกด้วย

ที่หลวงพ่อเล่ามาทั้งหมดนี้ ก็เพราะปรารถนาจะตอกย้ำว่า
พวกเราเองก็เกิดกันมาหลายภพหลายชาติแล้ว เกิดกันซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่า เพราะตายแล้วไม่สูญอย่างที่หลายๆ คนคิดกัน ตราบใด
ที่ยังมีกิเลสอยู่ ก็ยังต้องเกิดกันอีก ดังนั้นการเวียนว่ายตายเกิด
ในสังสารวัฏนี้ ควรให้ดำเนินไปอย่างทรงคุณค่าที่สุด ยิ่งบุญ
บารมีมาก ความสุขความสำเร็จในชีวิตก็มีมาก โดยเฉพาะบุญ
ที่จะไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรมนั้นจะต้องสั่งสมกันไปอีกนับภพนับชาติ

อานิสงส์ถวายเป็นการรักษาโรค

๒๕๖

ไม่ถ้วน ให้ยึดพระอรหันต์ผู้รู้ทั้งหลายเป็นแบบอย่าง ถ้ารู้ว่า
สิ่งใดคือสิ่งที่ดีควรทำ สิ่งใดเป็นหลักที่สำคัญก็จะได้ทำสิ่งนั้น
ให้สมบูรณ์ จะได้สมปรารถนาในการสร้างบารมี เหมือนนักปราชญ์
บัณฑิตทั้งหลาย

โดยเฉพาะพวกเรานักสร้างบารมี มีเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่
เป้าหมายที่ปรารถนาให้โลกนี้มีสันติภาพที่แท้จริง ทุกคน
ได้เข้าถึงสันติสุขอันไพบูรณ์ มีเป้าหมายจะช่วยกันรื้อสัตว์ชนสัตว์
ไปสู่ฝั่งนิพพาน ต้องอาศัยกำลังบุญกำลังบารมีที่มากมาย ชนิดบุญ
เกินกรอบฟ้า สมบัติเกินกว่าจักรวาลกันเลยทีเดียว

๒๙

อ ำ นั ส ง ส์

ถ ว าย ม ะ ม ่วง

ผู้มีจิตเลื่อมใส เมื่อได้ถวายทานในหมู่แห่งภิกษุ
ผู้ปฏิบัติตรง ย่อมได้ผลอันไพบูรณ์ ผู้นั้นแล ย่อมไปสู่สวรรค์
บันเทิงอยู่ในสวรรค์ชั้นไตรทิพย์ เสดยผลบุญอันไพบูรณ์
เพราะเหตุนั้นแล มนุษย์ผู้ต้องการความสุข ปราบธนาความสุข
อันเป็นทิพย์ หรือปราบธนามนุษย์สมบัติอันเลิศ ควรถวายทาน
เป็นนิตย์ทีเดียว

อานิสงส์ถวายเป็นมรรคา

๒๕๕

โลกมนุษย์เป็นดินแดนแห่งการสร้างบุญและบาป แล้วแต่ผู้ใดจะเลือกเส้นทางใด เพราะโลกมนุษย์เป็นสถานที่ที่สามารถสร้างบารมีได้เต็มที่ หากประมาทก็อาจพลั้งพลาดไปทำบาป-อกุศลได้เสมอ เราจะต้องใช้ชีวิตในแต่ละวันให้ผ่านไปอย่างมีคุณค่า เหมือนชีวิตของพระบรมโพธิสัตว์ทั้งหลาย ที่ท่านเกิดมาสร้างบารมีอย่างเดียว เราควรดำรงชีวิตให้ถูกต้องร่องรอยตามท่าน เพื่อจะได้ทำพระนิพพานให้แจ้งตามท่านไปด้วย

*มีวาระแห่งภาชิตใน ผลทายกวิมาน ความว่า

“ผู้มีจิตเลื่อมใส เมื่อได้ถวายทานในหมู่แห่งภิกษุ ผู้ปฏิบัติตรง ย่อมได้ผลอันไพบูรณ์ ผู้นั้นแล ย่อมไปสู่สวรรค์ บันเทิงอยู่ในสวรรค์ชั้นไตรทิพย์ เสวยผลบุญอันไพบูรณ์ เพราะเหตุนี้แล มนุษย์ผู้ต้องการความสุข ปราศจากความทุกข์อันเป็นทิพย์ หรือปราศจากความทุกข์สมบัติอันเลิศ ควรถวายทานเป็นนิตย์ทีเดียว”

ทานบารมี เป็นบารมีแรกในบารมีทั้ง ๑๐ ทศ เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นบ่อเกิดแห่งมหาสมบัติทั้งหลาย ที่จะต้องเอาไว้อาศัยสร้างบารมีในภพชาติอื่นๆ และยังเป็นรากฐาน

อานิสงส์ถวายนมะม่วง

๒๖๐

เบื้องต้นในการที่จะทำให้สร้างบารมีอย่างอื่นได้อย่างสะดวกสบาย ไม่ต้องวิตกกังวลเรื่องปัจจัยสี่ ไม่ต้องลำบากในการหาเลี้ยงชีพ เพราะบุญที่เกิดจากการสร้างมหาทานบารมี จะคอยหล่อเลี้ยง และอำนวยความสะดวกให้ตลอดเวลา

นักสร้างบารมีทั้งหลายในอดีตจึงสร้างทานบารมีก่อน แม้แต่พระเจ้าพรหมมุนี หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ครูบาอาจารย์ของเรา ท่านได้กล่าวไว้ชัดเจนว่า จะสร้างบารมีอะไรก็สร้างไปเถิด แต่อย่าลืมการสร้างทานบารมี ผลแห่งทานบารมีนี้มีมากมาย ในครั้งนี้ หลวงพ่อชวยยกตัวอย่าง นักสร้างบารมีในสมัยพุทธกาล ที่ท่านได้ตั้งใจให้ท่านครั้งสำคัญที่สุดในชีวิต โดยเอาชีวิตของตนเองเป็นเดิมพัน

เรื่องราวเกิดขึ้นเมื่อครั้งที่พระลัมมัลลัมพุทธเจ้าประทับอยู่ที่เวฬุวันมหาวิหาร ในสมัยนั้น พระเจ้าพิมพิสารทรงมีพระประสงค์จะเสวยผลมะม่วงในเวลาที่มีไข้ฤดูกาล พระองค์จึงรับสั่งกับพนักงานเฝ้าสวนว่า “เราอยากจะกินมะม่วง เจ้าจงหามะม่วงมาให้เราด้วย” พนักงานกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ ผู้สมมติเทพ ฤดูกาลนี้มะม่วงยังไม่มีผลพระเจ้าข้า แต่ถ้าพระองค์ รอเวลาอีกสักเล็กน้อย ข้าพระบาทจะทำให้มันออกผล”

อานิสงส์ถวายมะม่วง

๒๖๑

พระเจ้าพิมพิสารได้ฟังเช่นนั้นก็รับสั่งว่า “ดี ถ้าอย่างนั้น ท่านอย่ารอช้าเลย ลงมือทำเถิด” พนักงานเฝ้าสวนรีบเดินทาง ไปที่สวนมะม่วง เอาดินละเอียดที่โคนต้นมะม่วงออก แล้วเกลี่ย ดินที่ละเอียดนั้นกลบลงไปใหม่ จากนั้นก็รดน้ำเอาใจใส่ดูแลเป็น พิเศษ ไม่นานต้นมะม่วงก็สลัดใบ เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาก็โกยดิน ออกไปจนหมด แล้วกลบด้วยดินที่ละเอียดผสมกับกากมะพร้าว ลงไปใหม่ จากนั้นก็รดด้วยน้ำที่มีรสหวานลงไป ไม่นานนักก็เกิด ความอัศจรรย์ คือต้นมะม่วงได้ออกช่อตามกิ่งก้านสาขา ตูม แล้วก็บาน และได้ออกผลไปตามลำดับ จากลูกดิบอ่อน ก็เริ่ม แก่ขึ้น

ต้นมะม่วงทั้งหมดที่ออกผล มีอยู่ต้นหนึ่งที่สุกก่อนต้นอื่น ในต้นที่สุกก่อน มีมะม่วง ๔ ผล ซึ่งสุกได้ที่น่ากินมาก มะม่วง ๔ ผลนี้มีสีแดงเหมือนกับสีผงชาด กลิ่นรสหอมหวาน เมื่อพนักงาน เฝ้าสวนเห็นผลมะม่วงสุก ๔ ผลนั้น เขารีบเก็บถือออกจากสวน มุ่งหน้าไปเข้าเฝ้าพระเจ้าพิมพิสารเพื่อถวายมะม่วงที่พระราช ปรารถนาจะเสวย ในระหว่างทางเขาได้พบพระมหาโมคคัลลานะ อริยสาวกเบื้องซ้ายผู้เลิศด้วยฤทธิ์ กำลังเดินบิณฑบาต เขาเกิด จิตศรัทธาอย่างเต็มเปี่ยม อยากจะเอาบุญกับพระเถระ จึงคิด ในใจว่า

อานิสงส์ถวายมะม่วง

๒๖๒

‘มะม่วงเหล่านี้ เป็นมะม่วงที่เราดูแลอย่างสุดฝีมือ เป็นผลไม้ชั้นยอดในพระราชอุทยาน เราควรถวายเอาบุญกับพระคุณเจ้าก่อน เพราะท่านเป็นเพื่อนาบุญอันประเสริฐ แม้พระราชาก็จะให้ประหารเรา หรือเนรเทศเราออกจากแว่นแคว้น ให้ไปอยู่ที่อื่นเราก็ยอม ถ้าเราถวายพระราชาก็จะมีผลเล็กน้อย เพียงแค่ค่าตอบแทนในปัจจุบันเท่านั้น แต่ถ้าเราถวายกับพระเถระ ผลก็มีประมาณมิได้ ทั้งในปัจจุบัน และในสัมปรายภพ วันนี้ไม่ว่าอะไรเกิดขึ้นก็ตาม เราจะไม่นอนใจ ไม่หวั่นไหว ไม่วิตกกังวลขอเอาบุญก่อน’ คิดแล้วก็น้อมถวายผลมะม่วงทั้งสี่แด่พระมหาโมคคัลลานเถระด้วยความเคารพเลื่อมใส

หลังจากน้อมถวายทานอันยอดเยี่ยมแล้ว ในใจก็เต็มเปี่ยมไปด้วยปีติ เขาเดินมุ่งหน้าไปเข้าเฝ้าพระราชาก็ได้กราบทูลเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น พระเจ้าพิมพิสารเป็นผู้ที่ทรงธรรม และเป็นพระอริยสาวกผู้มีความเลื่อมใสไม่คลอนแคลนในพระรัตนตรัย เมื่อได้ฟังเช่นนั้น พระองค์เกิดความปีติโสมนัสนึกอนุโมทนาบุญด้วย ขณะเดียวกันพระองค์ก็ให้ราชบุรุษสอบสวนว่า พนักงานเฝ้าสวนได้ทำอย่างไรที่พูดจริงหรือไม่

หลังจากพระเถระกลับจากบิณฑบาต ท่านได้น้อมถวายมะม่วงเหล่านั้นแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระบรมศาสดา

อานิสส์ถวายมะม่วง

๒๖๓

ได้ประทานผลหนึ่งให้กับพระสารีบุตร ผลหนึ่งให้กับพระมหาโมคคัลลานะ ผลหนึ่งให้กับพระมหากัสสปะ อีกผลหนึ่งพระองค์ทรงเสวยเองราชบุรุษเห็นเช่นนั้นก็ทูลเรื่องราวถวายพระเจ้าพิมพิสาร ทำให้พระองค์ทรงปลื้มพระทัยเป็นอย่างยิ่ง ดำริว่า

“บุรุษนี้เป็นบัณฑิตจริงๆ ยอมสละชีวิตของตนเพื่อการถวายทาน เป็นผู้ชวนชาวสรีลังกาสร้างบุญอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน บุคคลเช่นนี้ สมควรที่เราจะยกย่องให้เป็นแบบอย่าง” จึงประกาศชื่นชมอนุโมทนา และได้พระราชทานบ้านส่วยตำบลหนึ่งพร้อมผ้าอย่างดี รวมทั้งเครื่องประดับให้เขา พลังตรัสว่า “วันนี้ท่านได้สร้างบุญใหญ่ที่ทำให้ยากของท่านจงให้ส่วนบุญแก่เราบ้าง” พนักงานเฝ้าสวนก็กราบทูลว่า “ข้าแต่ทเวะ ข้าพระบาทขอถวายส่วนบุญให้แก่พระองค์” พระเจ้าพิมพิสารก็ทรงอนุโมทนา

เมื่อถึงคราวหมดอายุขัย พนักงานเฝ้าสวนนั้นได้ไปเกิดในหมู่เทพชั้นดาวดึงส์ มีวิมานทองคำสูงถึง ๑๖ โยชน์ มีห้องวิมานถึง ๓๐๐ ห้อง บังเกิดขึ้นพร้อมกับมหาสมบัติอันเป็นทิพย์อีกมากมาย วันหนึ่ง พระมหาโมคคัลลานเถระได้จาริกไปในเทวโลก พบเทพบุตรนั้น ได้เห็นสมบัติทิพย์ที่ตระการโอฬาร พระเถระจึงถามว่า “ท่านเทพบุตร วิมานของท่านมีเสาเป็นแก้วมณีสูง ๑๖ โยชน์ โดยรอบเป็นห้องวิมานถึง ๓๐๐ ห้องปูลาด

อานิสงส์ถวายเป็นมัจฉะ

๒๖๔

ด้วยเครื่องลาดอันสวยงาม มีบริวารมากมาย ครึ่งที่ยังเป็นมนุษย์
ท่านได้สร้างบุญอะไรไว้”

เทพบุตรได้เล่าบุพกรรมของตนเอง “ข้าพเจ้าได้ถวาย
ผลมะม่วงแด่พระคุณเจ้า ที่ได้มหาสมบัติเช่นนี้ก็ด้วยอานุภาพ
แห่งบุญนั้น ข้าแต่พระคุณเจ้าที่เคารพ บุคคลใดมีใจเลื่อมใส
ได้สร้างบุญอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพันในหมู่สงฆ์ผู้ทรงศีล ย่อมได้
ผลอันไพบูลย์ ผู้ต้องการความสุข หรือปรารถนาสุขอันเป็นทิพย์
ควรถวายทานเป็นนิตย์” พระเถระได้ฟังเช่นนั้นก็ชื่นชมอนุโมทนา

เราจะเห็นว่า นักสร้างบารมีที่เอาชีวิตเป็นเดิมพัน
ในการสร้างบารมีนั้น ไม่ใช่หาได้ง่ายๆ แต่เมื่อทำได้ ก็จะเป็น
ที่ยกย่องสรรเสริญของบัณฑิตนักปราชญ์ทั้งมนุษย์และเทวา
และผลบุญที่บังเกิดขึ้น ก็ยิ่งใหญ่ไม่มีประมาณ จะส่งผล
ให้มีความสุขความสำเร็จสมปรารถนา จะสมบูรณ์ด้วยที่สุดของ
ทุกสิ่ง ทั้งในภพชาตินี้และภพชาติหน้ากระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม
ยิ่งทำมาก ก็ยิ่งได้มาก ได้ทั้งบุญ บารมี รัศมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ
สิทธิเฉียบขาด ปรารถนาสิ่งใดก็ได้หมด ดังนั้นขอให้สร้างบารมี
ให้เต็มที่กันทุกคน

๓๐

อ ำ นั ส ง ส์

ถ ว ำ ย ผ ล พุ ท ร ำ

เราไม่เห็นวัตถุใดๆ ที่เราจะหามาถวายได้ เราได้เห็น
ผลพุทธาที่สุกแล้วเพียงอย่างเดียว แล้วได้ระลึกถึงพระพุทธเจ้า
ผู้ประเสริฐสุด เรายินดี ได้เข้าไปเฝ้าพระพุทธเจ้าพระนามว่าลจี
แล้วได้ถวายผลพุทธาสูกแด่พระองค์ผู้เป็นเนื่อนาบุญเป็นนักปราชญ์
ด้วยใจอันผ่องใส ในกัปปนี้เอง เพราะเราได้ถวายผลพุทธาสูกใด
ในกาลนั้น ด้วยการถวายผลพุทธาสูกนั้น เราไม่รู้จักทุกคติเลย
นี้เป็นผลแห่งการถวายผลพุทธา เราเพากิเลสทั้งหลายแล้ว
คำสอนของพระพุทธเจ้าเราได้ทำเสร็จแล้ว

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๒๖๓

บัณฑิตทั้งหลาย ไม่ว่าจะในอดีต ปัจจุบัน หรือในอนาคตก็ตาม จะมีลักษณะเด่นอยู่อย่างหนึ่งที่เหมือนกันคือ รักในการสั่งสมบุญ จะไม่มองข้ามบุญเล็กบุญน้อย มองว่าทุกบุญมีความสำคัญต่อตัวเอง จะเป็นประโยชน์ทั้งในปัจจุบัน ประโยชน์ในสัมปรายภพ และประโยชน์อย่างสูงสุดคือการได้บรรลุมรรคผลนิพพาน แล้วรีบชวนชวนตั้งใจสร้างบุญอย่างเต็มที่

บางครั้งแม้วัตถุกุทานจะไม่พร้อม แต่เมื่อถึงคราวมีเนื่อนาบุญมาอยู่ตรงหน้า อย่างน้อยที่สุดก็ทำความศรัทธาเลื่อมใสให้บังเกิดขึ้นภายในใจ มองลึกเข้าไปว่า ท่านเป็นอยู่แห่งทะเลบุญที่ควรจะเอาบุญกับท่านให้เต็มที่ ทั้งบุญหยาบบุญละเอียด ก็ทำให้เต็มที่ จนกระทั่งวันที่เรารู้ด้วยตัวของเราเองว่า กิเลสทั้งหลายไม่สามารถจะมาครอบงำใจของเราได้แล้ว วันนั้นแหละ จะเป็นวันแห่งชัยชนะของเรา แต่ก่อนที่จะถึงวันนั้น เราก็ต้องเริ่มทำวันนี้ให้ดีเสียก่อนและทำอย่างสม่ำเสมอ ด้วยการทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา อย่างที่บัณฑิตทั้งหลายท่านทำกัน

มีวาระแห่งธรรมภาสิตที่มาใน ขุททกนิกาย เถรา-
ปทาน ว่า

“เราไม่เห็นวัตถุใดๆ ที่เราจะหามาถวายได้ เราได้เห็น
ผลพุทธาที่สุกแล้วเพียงอย่างเดียว แล้วได้ระลึกถึงพระพุทธเจ้า

อานิสงส์ถวายผลพุทรา

๒๖๘

ผู้ประเสริฐสุด เรายินดีได้เข้าไปเฝ้าพระพุทธเจ้าพระนามว่า
สิขี แล้วได้ถวายผลพุทราสุกแด่พระองค์ผู้เป็นเนื่อนาบุญ
เป็นนักปราชญ์ด้วยใจอันผ่องใส ในกัปนี้เอง เพราะเราได้
ถวายผลพุทราสุกใด ในกาลนั้น ด้วยการถวายผลพุทราสุกนั้น
เราไม่รู้จักทุกคติเลย นี่เป็นผลแห่งการถวายผลพุทรา เรา
เผากิเลสทั้งหลายแล้ว คำสอนของพระพุทธเจ้าเราได้
ทำเสร็จแล้ว”

ผลของการกระทำความดีอาจจะผลิดอกออกผลช้าบ้าง
ในบางครั้ง ถ้าจะเปรียบเทียบกับก็เหมือนกับการปลูกต้นไม้
เมื่อเรารดน้ำพรวนดินที่โคนต้น ดอกและผลย่อมปรากฏที่ปลาย
แต่กว่าจะเห็นผลเช่นนั้น ไม่ใช่อาศัยเวลาเพียงแค่วันสองวัน
ต้นไม้บางชนิดต้องรอเวลาเป็นปี สองสามปี หรือมากกว่านั้น
ผลของการทำบุญก็เช่นเดียวกัน แต่ถ้าเป็นบุญใหญ่ที่ทำถูก
เนื่อนาบุญแล้ว ผลของบุญนั้นก็ย่อมที่จะบันดาลผลได้อย่าง
รวดเร็ว และเป็นบุญศักดิ์สิทธิ์ ที่สามารถถ่วงนวยความสุขความ
สำเร็จทั้งปวงให้เกิดขึ้นในปัจจุบันชาติและชาติต่อไป จนกระทั่ง
ปราบมารประหารกิเลสให้หมดสิ้นไป เข้าสู่พระนิพพานได้ในที่สุด
เหมือนตัวอย่างของหลายๆ ท่านที่เคยมีมาแล้วในอดีต

อานิสงส์ถวายเป็นผลพุทธา

๒๖๕

*อย่างเช่นพระคยากัสสปเถระที่ท่านได้บำเพ็ญกุศลอันยิ่งใหญ่กับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ก่อนๆ มาแล้ว และได้สั่งสมบุญอันเป็นอุปนิสัยแห่งพระนิพพานไว้เป็นอันมาก ในภพชาติที่ท่านได้เวียนว่ายตายเกิด ในกัปที่ ๓๑ แต่กับนี้ไปในกาลแห่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่าสิขี ท่านได้บังเกิดในตระกูลเศรษฐี พอบรรลุนิติภาวะแล้ว เนื่องจากท่านมีอัธยาศัยปรารถนาอยากจะออกจากทุกข์เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงสละเพศฆราวาสที่แสนจะคับแคบออกบวชเป็นดาบส สร้างอาศรมอยู่ในป่า มีผลไม้ในป่าเป็นอาหาร

สมัยนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าได้เสด็จไปตามลำพังพระองค์เสด็จไปใกล้ๆ อาศรมของดาบส พอดาบสนั้นเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้า ก็มีความศรัทธาเต็มเปี่ยม ด้วยใจที่เลื่อมใส จึงเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า ท่านได้ถวายบังคมแล้วยืนอยู่ ณ สถานที่อันสมควร คอยดูเวลาอันเหมาะสมอยู่ จากนั้นก็น้อมผลพุทธาอันโอชะรสเข้าไปถวายแด่พระบรมศาสดา ด้วยบุญกรรมอันนั้น ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ท่านได้ท่องเที่ยวไปในเทวโลก และมนุษย์โลกเท่านั้น ไม่เคยพลัดตกไปสู่อบายภูมิเลย

อานิสงส์ถวายผลพุทธา

๒๓๐

ในพุทธรูปบาทกาลนี้ได้เกิดในตระกูลพราหมณ์ ครั้นเจริญวัยแล้ว ก็มีธิดาที่ยังจะออกจากทุกข์เหมือนอย่างภพชาติก่อนๆ ท่านจึงออกบวชเป็นดาบสอยู่ร่วมกับหมู่ดาบสอีก ๒๐๐ องค์ ท่านได้สร้างสถานที่พักใกล้แม่น้ำคยา เพราะเหตุที่อยู่ใกล้แม่น้ำคยา และด้วยอำนาจนามสกุลอันเป็นของตระกูลที่ว่า กัสสปะ จึงทำให้ท่านมีสมญานามว่า คยากัสสปะ ต่อมาเมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรามาโปรด และได้ทรงแสดงอาทิตตปริยายสูตรโปรดท่านและเหล่าดาบสทั้งหลาย ซึ่งมีเนื้อความโดยย่อว่า สิ่งทั้งหลายเป็นของร้อน ร้อนด้วยไฟคือราคะ โทสะ โมหะ ถ้าดับไฟเหล่านี้ได้จะเป็นผู้สงบเย็น

หลังจากที่ท่านฟังโอวาทอันเป็นดุจน้ำอมฤตธรรมขโลมใจ ซึ่งสมบูรณ์ไปด้วยอรรถและพยัญชนะเช่นนั้นแล้ว และด้วยกุศลผลบุญที่ท่านเคยบำเพ็ญมาในอดีตบวกกับบุญในปัจจุบัน จึงทำให้ท่านสามารถทำใจหยุดใจนิ่ง ได้บรรลุธรรมเป็นอรหันต์ ในที่สุด จากนั้นก็ได้รับระลึกชาติหลังย้อนไปดูคุณงามความดีที่ท่านได้สร้างเอาไว้ อันเป็นเหตุที่ทำให้ได้บรรลุธรรม เมื่อดูแล้วก็เกิดความปีติโสมนัสใจเป็นอย่างมาก จึงได้ประกาศถึงเรื่องราวที่ตนเคยได้ประพฤติมาในกาลก่อนว่า

“เมื่อครั้งที่เราเป็นดาบสครองหนั่งเสื่อเหลืองมีเครื่องหาบได้เทียมหาพลไม้ ได้นำเอาผลพุทธาสูกมายังอาศรม ในสมัยนั้น

อานิสงส์ถวายผลพุทรา

๒๗๑

พระผู้มีพระภาคเจ้าเพียงพระองค์เดียว ทรงแผ่พระรัศมีตลอดกาลทั้งสิ้น เสด็จมาโปรดยังอาศรมของเรา เราได้ยังจิตของตนให้เลื่อมใสแล้ว ได้ถวายบังคมพระพุทธรองค์ ผู้มีวัตรอันงดงาม ประคองอัญชลีประนมด้วยมือทั้งสอง ถวายผลพุทราแด่พระพุทธรเจ้า ในกัปที่ ๓๑ แต่กัปนี้ เราได้ถวายผลไม้ได้ไว้ตั้งแต่นั้นมา เราไม่รู้จักทุกข์เลย นี่เป็นผลแห่งการถวายทานเพียงเล็กน้อย เราได้เผากิเลสทั้งหลายให้หมดสิ้นแล้ว เป็นผู้ไม่มีอาสวะอยู่อย่างผู้ที่สงบเย็นเป็นอิสระ เราเป็นผู้มาดีแล้ว คำสอนของพระพุทธรเจ้า เราได้กระทำเสร็จแล้ว ปฏิบัติภิกขาณ ๔ จรรณะ ๑๕ เป็นต้น และคำสอนของพระพุทธรองค์ เราได้รู้ทั่วถึงแล้ว ก็ใช้อย่างอื่นที่จะทำให้ยิ่งไปกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว”

เราจะเห็นว่า ผลของการกระทำของวันนี้จะกลายเป็นอดีตของวันข้างหน้า การกระทำในชาตินี้ก็จะเป็นอดีตของชาติต่อไป เช่นเดียวกัน ชีวิตของเราเปรียบเสมือนอุปกรณ์ที่ให้บุญและบาปทำงาน เราอยากให้ตัวเราเป็นอย่างไร ก็ต้องเลือกปฏิบัติบนเส้นทางของชีวิต เพราะเส้นทางนั้นมีอยู่เพียงแค่ว่าสองทางเท่านั้น คือดีและชั่ว บุญและบาปเป็นต้น เราในฐานะตัวแทนของฝ่ายบุญ ถ้ามีบุญกุศลอันใดที่จะเป็นประโยชน์เกื้อกูลทั้งต่อตัวเราและคนทั้งโลกแล้ว บุญกุศลอันนั้นสมควรอย่างยิ่งที่เราจะต้องทำให้มาก เพราะอย่างน้อยตัวก็เป็นผู้ได้รับ

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๒๓๒

ก่อนเป็นอันดับแรก ถึงแม้ว่าในปัจจุบันนี้ เราจะหาพระอรหันต์ได้ยาก แต่ก็ไม่ใช่ว่าหมดหนทางของการสร้างบุญบารมี เราต้องเป็นเหมือนบัณฑิตที่ฉลาดในการสร้างบุญ บุญไหนที่เราคิดไตร่ตรองดูแล้วว่าเป็นบุญใหญ่ เนื่อนาบุญที่มารับทานของเรานั้น ก็เป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติชอบ ถูกต้องร่องรอยพระพุทธศาสนา ดำเนินตามรอยบาทของพระบรมศาสดาแล้ว ผู้นั้นแหละคือเนื่อนาบุญอันประเสริฐ ที่ไม่มีเนื่อนาบุญอื่นยิ่งกว่า

อย่างท่านพระคยาภัสสปเถระ เมื่อเห็นพระพุทธเจ้าแล้วยังไม่รู้เลยว่าใคร แต่เพราะท่านเป็นบัณฑิต คิดจะเอาบุญกับผู้ประพฤติปฏิบัติชอบ จึงได้ทำใจให้เลื่อมใส แล้วน้อมผลพุทธาไปถวายแด่พระพุทธองค์ ด้วยผลแห่งทานบารมีที่ท่านได้ทำในครั้งนั้น จึงมีผลานิสงส์ยิ่งใหญ่ ส่งผลให้ท่านได้บรรลुกรรมกิจอันสูงสุดในพระพุทธศาสนา อันเป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา ฉะนั้นสิ่งที่บัณฑิตทั้งหลายในกาลก่อนได้ทำไปเช่นไร เราก็ควรศึกษาและดำเนินตามแบบอย่าง โดยเฉพาะเรื่องของการทำทาน รักษาศีล และเจริญสมาธิภาวนา ควรอย่างยิ่งที่เราจะต้องหมั่นทำกันให้มากๆ และทำกันให้สม่ำเสมอ แล้วผลานิสงส์อันยิ่งใหญ่ก็จะบังเกิดกับเรา

อ ำ นั ญ ส์
คั ญ น รั บ คั

ถ้าวิญญูชนเข้าไปนั่งใกล้บัณฑิตแม้เพียงครูเดียว
เขาย่อมรู้แจ้งธรรมได้ฉับพลัน
เหมือนลื่นที่รู้รสแกงจะนั้น

อานิสงส์ต้อนรับดี

๒๓๕

การสร้างสันติสุขให้เกิดขึ้นกับโลกนั้น ไม่ใช่เรื่องเพ้อฝัน แต่เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะพระธรรมกายมีอยู่แล้วในตัวของมนุษย์ ทุกๆ คน ไม่ว่าจะเป็นชาติไหนภาษาไหน ศาสนาไหน หรือเผ่าพันธุ์ใดก็ตาม ขึ้นชื่อว่ามนุษย์ทุกคนเข้าถึงได้ทั้งนั้น วิธีที่จะทำให้เกิดสันติภาพแก่โลก เราจะต้องเริ่มต้นจากตัวเราก่อน โดยการสร้างสันติสุขภายในให้บังเกิดขึ้น ฝึกใจของเราให้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน เมื่อเข้าถึงแล้ว ความสุข ความบริสุทธิ์ ความเบิกบาน จะแผ่ขยายออกไป กลั่นบรรยากาศ และทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว ให้สะอาดบริสุทธิ์ขึ้นไปเรื่อยๆ จนกระทั่งแผ่คลุมไปทั่วทั้งโลก เมื่อความแตกต่างหมดไป สันติสุขทั้งภายนอกและภายในก็จะบังเกิดขึ้น

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน คาทถรรมบท ว่า

“ตระกูลที่ประกอบด้วยองค์ ๙ เหล่านี้ คือเขาต้อนรับด้วยความพอใจ อภิวัตด้วยความพอใจ ให้อาสาด้วยความพอใจ ไม่ซ่อนของที่มีอยู่ เมื่อของมีมาก ก็ให้มาก เมื่อมีของประณีต ก็ให้ของประณีต ให้โดยเคารพ ไม่ให้โดยไม่เคารพ เข้าไปนั่งใกล้เพื่อฟังธรรม เมื่อกล่าวธรรมอยู่ เขาก็นินดีในธรรมเทศนา ภิกษุทั้งหลาย ตระกูลที่ประกอบด้วยองค์ ๙ เหล่านี้แล ภิกษุยังไม่เข้าไป ก็ควรเข้าไป และครั้นเข้าไปแล้ว ก็ควรนั่งใกล้”

อานิสงส์ต้อนรับดี

๒๗๖

การต้อนรับปฏิสันถารเป็นคุณธรรมประการหนึ่งในคารวธรรมที่พระบรมศาสดาทรงยกย่องว่า เป็นเหตุแห่งความสุขและความเจริญ การต้อนรับด้วยการแสดงน้ำใสใจจริง และมีไมตรีจิตนี้ เป็นการช่วยลดช่องว่างความเคอะเขินของผู้มาเยือน ความไม่เข้าใจซึ่งกันและกันที่อาจค้างคาใจมาก่อน ก็จะพลอยมลายหายสูญไปด้วย เพราะเราได้แบ่งปันความสุขให้กับทุกๆ คน ที่มาเยือนบ้านของเราด้วยความยินดี พระบรมศาสดาทรงให้ข้อสังเกตแก่ภิกษุสงฆ์ผู้จำเป็นจะต้องเข้าไปในตระกูลว่าบ้านไหน มีศรัทธาหรือไม่มีศรัทธา มีความเต็มใจในการต้อนรับแขกแค่ไหน พระองค์ทรงแนะนำเอาไว้ให้เรียบร้อยแล้ว

*ในสมัยพุทธกาล มีอยู่วันหนึ่ง ขณะที่พระเจ้าปเสนทิโกศลประทับยืนอยู่ที่สีหบัญชรภายในพระราชมณเฑียร ทรงทอดพระเนตรเห็นภิกษุสงฆ์หลายพันรูป ซึ่งกำลังเดินทางไปรับภัตตาหารในคฤหาสน์ของมหาเศรษฐีประจำเมือง คือ ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี จูฬอนาถบิณฑิกเศรษฐี วิสาขมหาอุบาสิกา และพระนางสุปปาวสา จึงตรัสถามพวกราชบุรุษว่า “พระคุณเจ้าจะพากันไปไหน” เมื่อทราบว่าเป็นภิกษุสงฆ์พันรูปไปรับภัตตาหาร ซึ่งมีเจ้าภาพคอยถวายเป็นประจำในคฤหาสน์ของอนาถบิณฑิก-

อานิสต์ต้อนรับดี

๒๓๓

เศรษฐีทุกวัน ภาษีอีก ๕๐๐ รูป ไปรับบาตรที่คฤหาสน์ของจุฬอนาถบิณฑิกเศรษฐีเป็นประจำ ส่วนในคฤหาสน์ของนางวิสาขามหาอุบาสิกาและนางสุปปวาสา ก็เช่นเดียวกัน จึงเกิดกุศลจิตศรัทธา อยากได้บุญจากการถวายสังฆทานบ้าง

ครั้นดำนี้นั้นแล้ว จึงเสด็จไปที่วิหาร นิมนต์พระบรมศาสดา พร้อมทั้งภิกษุพันรูป ถวายทานด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เองถึง ๗ วัน ในวันที่ ๗ พอถวายบังคมพระศาสดาแล้วก็ทูลนิมนต์ให้พระพุทธร่องค์พร้อมด้วยภิกษุ ๕๐๐ รูป ทรงรับภิกษาของพระองค์เป็นประจำ พระบรมศาสดาจึงตรัสว่า “มหาบพิตร ธรรมดาพระพุทธรเจ้าทั้งหลาย ย่อมไม่รับภิกษาประจำในที่แห่งเดียว เพราะว่ามหาชนหวังการเสด็จมาของพระพุทธรเจ้าทั้งหลาย”

พระราชาทูลว่า “ถ้าอย่างนั้น ขอพระองค์ได้โปรดส่งภิกษุรูปหนึ่งไปเป็นประจำเถิด พระพุทธรเจ้าข้า” พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงมอบหน้าที่นี้ให้พระอานนทเถระ ที่จะต้องนำคณะสงฆ์ ๕๐๐ รูป เข้าไปรับภัตตาหารในพระราชมณเฑียรเป็นประจำ เมื่อพระราชชาติได้สดับเช่นนั้น ทรงปลาบปลื้มพระทัยมาก ที่คณะสงฆ์จะไปเป็นเนื่อนาบุญให้ทุกวัน แต่เนื่องจากพระราชาทรงมีราชกรณียกิจมาก จึงถวายทานด้วยพระองค์เองเพียง ๗ วัน พอวันที่ ๘ พระราชา

อานิสงส์ต้อนรับดี

๒๓๘

มัวแต่ทรงราชกิจเพลิน เลยลืมจัดอาหารถวายพระภิกษุ

ธรรมเนียมในราชตระกูลอย่างหนึ่ง คือ เมื่อพระราช
ไมทรงรับสั่ง พวกราชบุรุษจะไม่ปูลาดอาสนะ หรือนิมนต์ภิกษุสงฆ์
ให้นั่งแล้วอังคาส ฝ่ายภิกษุสงฆ์เมื่อไม่ได้รับการต้อนรับ เลยพา
กันหลีกไปเสียดลายรูป ในวันที่ ๒ พระราชายังทรงลืมอีก คราวนี้
ภิกษุสงฆ์จำนวนมากพากันกลับไปก่อน แม้ในวันที่ ๓ พระราช
ก็ยังลืมอีกเช่นเคย คราวนี้ ภิกษุสงฆ์ทุกรูปได้ไปบิณฑบาตที่อื่น
จนหมด เหลือเพียงพระอานนท์ รูปเดียวเท่านั้น

เมื่อพระราชาระลึกได้ก็รีบเสด็จไปเตรียมถวายภัตตาหาร
ครั้นทอดพระเนตรเห็นภัตตาหารที่จัดเตรียมถวายเหลือมากมาย
แต่ไม่ทรงเห็นภิกษุสงฆ์ จึงตรัสถามว่า “พระคุณเจ้าทั้งหลาย
มิได้มาหรือ” ครั้นสดับว่า “พระอานนท์เถระมารูปเดียวเท่านั้น”
จึงไม่พอพระทัยต่อคณะสงฆ์เป็นอย่างมาก จึงเสด็จไปฟ้อง
พระบรมศาสดาว่า “ภิกษุ ๕๐๐ รูป ไม่ให้ความสำคัญต่อ
หม่อมฉันเลย พระเจ้าข้า”

พระบรมศาสดาทรงแก้ต่างให้พระภิกษุสงฆ์ว่า
“มหาบพิตร สาวกของอาตมภาพ ไม่มีความคุ่นเคืองกับพระองค์
เพราะเหตุนั้น ภิกษุทั้งหลาย จักไม่ไปแล้ว” จากนั้นจึงทรงรับสั่ง
ให้ภิกษุสงฆ์มาประชุมกัน พร้อมกับแนะนำลักษณะของตระกูล

อานิสงส์ต้อนรับดี

๒๗๕

ที่ควรเข้าไปและไม่ควรเข้าไป อีกทั้งเป็นการสอนพระราชาทางอ้อมด้วยว่าพระองค์ไม่ได้มีคุณสมบัติของทนายบดีที่ภิกษุควรเข้าไปเลย ทรงให้ข้อสังเกตเอาไว้ว่า “ภิกษุทั้งหลาย ตระกูลที่ประกอบด้วยองค์ ๙ ภิกษุยังไม่เข้าไปแล้ว ก็ไม่ควรเข้าไป และครั้นเข้าไปแล้ว ก็ไม่ควรนั่งใกล้ ตระกูลที่ประกอบด้วยองค์ ๙ คือ เจ้าภาพไม่ต้อนรับด้วยความพอใจ ไม่อภิวาทด้วยความพอใจ ไม่ให้อาสนะด้วยความพอใจ ซ่อนของที่มีอยู่เอาไว้ เมื่อของมีอยู่มาก ก็ให้แต่น้อย ให้ของที่เศร้าหมอง ให้โดยไม่เคารพ ไม่เข้ามาฟังธรรม เมื่อแสดงธรรมอยู่ เขาก็ไม่ยินดี ภิกษุทั้งหลาย ตระกูลที่ประกอบด้วยองค์ ๙ เหล่านี้แล ภิกษุยังไม่เข้าไปแล้ว ก็ไม่ควรเข้าไป และครั้นเข้าไปแล้ว ก็ไม่ควรนั่งใกล้”

ภิกษุทั้งหลาย ตระกูลที่ประกอบด้วยองค์ ๙ ที่ภิกษุยังไม่เข้าไป ก็ควรเข้าไป และเมื่อเข้าไปแล้ว ก็ควรนั่งใกล้ คือ เจ้าภาพต้อนรับ อภิวาท ถวายอาสนะด้วยความเต็มใจ ไม่ซ่อนของที่มีอยู่ มีของมากก็ให้ของมาก เมื่อมีของประณีต ก็ให้ของประณีต ให้โดยเคารพ เข้าไปนั่งใกล้ เพื่อฟังธรรม เมื่อพระแสดงธรรมอยู่ เจ้าภาพก็ยินดีในการฟังธรรม ภิกษุทั้งหลาย ตระกูลที่ประกอบด้วยองค์ ๙ เหล่านี้แล ภิกษุยังไม่เข้าไป ก็ควรเข้าไป และครั้นเข้าไปแล้ว ก็ควรนั่งใกล้”

เราจะเห็นว่า ถ้าอยากให้พระภิกษุท่านมาโปรดเราถึงบ้าน

อานิสงส์ต้อนรับดี

๒๘๐

เพื่อความเป็นสิริมงคล ที่จะได้สั่งสมบุญให้กับตนเองให้ยิ่งขึ้นไป ก็ต้องทำให้ถูกหลักวิชา คือต้องต้อนรับท่านด้วยความปิติยินดี ยิ้มแย้มแจ่มใส กราบไหว้ด้วยความเคารพ ถวายอาสนะที่นั่ง ที่เหมาะสม เมื่อของมีมาก ก็ถวายของมาก เมื่อมีของประณีต ก็ถวายของประณีต ถวายโดยเคารพ เพราะอานิสงส์นี้จะทำให้ เราได้เกิดในตระกูลสูง มีสมบัติให้ใช้สอยไม่ขาดมือ ของกิน ของใช้ก็จะประณีต

เมื่อพระฉันทกตาทหารเสร็จแล้ว ก่อนจะรับพรพระ เป็นภาษาบาลี ก็อาราธนาท่านเทศน์ให้พวกเราฟัง ถ้ากล่าวคำ อาราธนาธรรมเป็นภาษาบาลีไม่ได้ ก็กล่าวนิมนต์เป็นภาษาไทย นั้นแหละ จากนั้น ก็ตั้งใจฟังธรรมให้ดี เพราะพระท่านกำลังให้ ธรรมทานเป็นปฏิการคุณในวัตถุทานที่เราได้ถวายไว้ดีแล้ว การฟังธรรมยังถือว่าเป็นมงคลอันสูงสุดอีกด้วย นี่เป็นทางมา แห่งบุญใหญ่ของเรา อีกทั้งจะทำให้เป็นที่รักของมนุษย์และ เทวดาทั้งหลาย เหล่าเทวดาที่มาฟังธรรม ก็ลงปกป้องคุ้มครอง รักษาบ้านของเรา ให้มีความร่มเย็นเป็นสุข พระภิกษุที่มาเป็น เนื่อนาบุญให้กับเราท่านก็จะเมตตาแนะนำธรรมะที่ละเอียดลึกซึ้ง ทำให้ใจของเราเบิกบานชุ่มชื้นอยู่ในบุญ เมื่อคราวนั่งธรรมะ ใจของเราจะละเอียดอ่อน หยุดนิ่งได้อย่างรวดเร็ว เข้าถึง พระรัตนตรัยภายในได้อย่างง่ายดายดวยสะดวกสบายกันทุกคน

๑๒

อานิสส์

บอन्नอยให้มาก

เมื่อสามี่สั่งว่า เธอจงให้หนึ่งส่วนนะ นางก็มักจะถวาย
เกินเป็นสองส่วน ทำให้ได้บุญเป็นอันมาก บุญก็ส่งผล
ให้เข้าถึงโลกสวรรค์อยู่ยาวนาน

อานิสงส์ขอน้อยให้มาก

๒๘๓

จุดมุ่งหมายสูงสุดในการสร้างบารมี คือ การทำกาย วาจา ใจ ให้สะอาดบริสุทธิ์ จะบริสุทธิ์ได้ต้องทำใจหยุดในหยุดตรงกลาง ของกลางพระธรรมกายไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเข้าไปถึงที่สุด ของกลาง ตรงนี้เป็นจุดหมายที่สำคัญมาก เพราะจะทำให้เรา หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งหลายได้ แต่กว่าจะเข้าถึงตรงนี้ได้ ต้องอาศัยบุญบารมีที่เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ กอปรกับความเพียรอัน กลั่นกล้ำ ไม่ท้อแท้ใจในการประพฤติปฏิบัติธรรม ลักวันหนึ่งเรา จะสมปรารถนา เข้าถึงฝั่งแห่งพระนิพพาน ได้เสียเอกัณตบรมสุข

มีวาระแห่งภาสิตที่ปรากฏอยู่ใน ขุททกนิกาย เถรีคาถา ความว่า

“ฉนุทชาตา อวสายี   มนสา จ ฌฏฺฐา ลียา
กาเมสุ อปปฏิพัทธจิตตา   อุทฺธโสตาติ วุจฺจติ

ผู้ที่เกิดฉันทะมีที่สุด พึงถูกต้องพระนิพพานด้วยใจ
ผู้ที่มีจิตไม่ปฏิพัทธ์ในกามทั้งหลายท่านเรียกว่า มีกระแส
ในเบื้องบน”

ผู้ที่มีใจสูงส่งมุ่งตรงต่อพระนิพพานอยู่ตลอดเวลา ดังเช่น พระอริยเจ้าทั้งหลาย ท่านเรียกว่ามีจิตตกกระแสของพระนิพพาน ถ้าจิตใจยังหมกมุ่นอยู่กับเบญจกามคุณ ก็ไม่สามารถถอนตนขึ้น จากหล่ม เพื่อย่างขึ้นสู่พระนิพพานอันเป็นแดนเกษมได้ ผู้ที่จะ

อ่านสิ่งสั้นๆน้อยให้มาก

๒๘๔

เข้าถึงพระนิพพานต้องรักในการสร้างบารมี และต้องรักในการทำ
ความบริสุทธิ์หยุดนิ่งอย่างต่อเนื่อง มาหลายภพหลายชาติ
จนกระทั่งเป็นผู้ที่มีอุปนิสัยแห่งพระนิพพานฝังแน่นอยู่ใน
ชั้นธลันดาน

พระคาถาที่ได้นำมากล่าวข้างต้น เป็นคาถาที่พระ-
อรหันตเถรรูปหนึ่ง ที่ท่านมีประวัติในการสร้างบารมีที่น่ายึดถือ
เป็นแบบอย่างมาก ก่อนจะเล่าเรื่องในอดีต ขอเล่าประวัติใน
สมัยพุทธกาลก่อน *ในภพชาตินี้ท่านได้บังเกิดในตระกูลเศรษฐี
ในกรุงราชคฤห์ มีชื่อว่า รัมมทินนา พอเจริญวัยขึ้นเป็นหญิง
ที่มีรูปร่างสวยงามมาก สมบูรณ์ด้วยลักษณะของหญิงแม่เรือน
ครั้งเข้าสู่วัยที่เหมาะสมจะมีสามี มารดาบิดาจึงให้แต่งงานกับ
วิสาขเศรษฐี วิสาขเศรษฐีท่านนี้ก็เป็นผู้ที่รักบุญ มีศรัทธาใน
พระศาสนามาก จะเดินทางไปฟังธรรมอย่างสม่ำเสมอไม่เคย
ขาดเลย

อยู่มาวันหนึ่ง วิสาขเศรษฐีได้ไปวิหารตามปกติของตน
ในวันนั้น พระศาสดาทรงแสดงพระธรรมเทศนาด้วยพระองค์เอง
มหาอุบาสกได้ส่งจิตไปตามกระแสพระคำรัส สามารถเข้าใจหยุด

อ่านสงฆ์ขอน้อยให้มาก

๒๘๕

ใจนิ่งเข้าถึงกายธรรมอนาคามี เป็นพระอนาคามีบุคคล ตัด
สังโยชน์เบื้องต่ำ ๕ อย่างได้ แล้วท่านก็เดินทางกลับไปเรือน
เมื่อขึ้นปราสาทก็ไม่จับข้อมือที่นางธัมมทินนาผู้ยืนหวั่นไต้ยื่นให้
แม้เมื่อบริโภคอาหารก็บริโภคเจียบๆ ทำให้นางใคร่ครวญดูว่า
ตนเองได้ทำผิดใจสามีหรือเปล่า ด้วยความสงสัยจึงถามว่า

“ทำไมวันนี้พี่จึงไม่ยอมจับน้องเลย แม้แต่ตอนทานข้าว
ด้วยกัน ก็ไม่ยอมพูดกับน้องสักคำ น้องมีความผิดอะไรหรือ”
มหาอุบาสกวิสสาขเศรษฐีกล่าวว่า “แม่ธัมมทินนา เธอไม่มีความ
ผิดอะไรเลย ตั้งแต่วันนี้ไป ฉันไม่ควรถูกต้องกายหญิง และไม่ควร
ทำความมัวเมาในอาหาร ฉันมีดวงตาเห็นธรรมแล้ว ถ้าเธอ
ต้องการ จงอยู่ในเรือนนี้แหละ ถ้าไม่ปรารถนา ก็จงถือเอา
ทรัพย์เท่าที่เธอต้องการ กลับบ้านเธอเถิด”

เมื่อได้ฟังอย่างนั้น แทนที่จะตัดพ้อต่อว่า นางก็นึก
อนุโมทนาอยู่ในใจ เพราะเธอเองก็มีความต้องการที่จะสลัดออก
จากกองทุกข์อยู่ลึกๆ ครั้นได้โอกาสจึงกล่าวว่า “ข้าแต่พี่ ฉันจะ
ไม่กลืนอาเจียนที่ท่านคายไว้ ท่านโปรดอนุญาตให้ฉันบวชเถิด”
วิสสาขเศรษฐีกล่าวว่า “สาธุ ธัมมทินนา หากเธอต้องการที่จะ
ออกบวช พี่ก็ขออนุโมทนาที่จะสนับสนุนการบวชของเธอ”

พอพูดอย่างนี้แล้ว ก็เอาวาทองส่งนางไปสำนักภิกษุณี

อานิสงส์ข่อยให้มาก

๒๘๖

เมื่อนางธัมมทินนาบวชแล้ว ได้เรียนกัมมัฏฐานในสำนักภิกษุณี เพียงสองสามวัน แล้วปรารถนาที่จะปลีกวิเวก จึงไปหาอุปัชฌาย์อาจารย์ ได้ขอคำปรึกษาว่า “ข้าแต่แม่เจ้าทั้งหลาย ใจของดิฉันไม่ชอบที่ไม่สงบ ดิฉันจะหาที่ที่มีความสงบเงียบเพื่อปฏิบัติธรรม ขอท่านโปรดอนุเคราะห์หาที่สงบให้หน่อยเถิด” พวกภิกษุณีพาเธอไปอยู่ที่อาวาสใกล้บ้าน ที่มีความสงบวิเวก เธอปฏิบัติธรรมไม่นานก็ได้บรรลุพระอรหัตพร้อมด้วยปฏิสัมภิทา

ครั้นบรรลุพระอรหัตแล้ว พระธัมมทินนาเถรีคิดว่า ‘ใจของเราหมดกิเลสแล้ว เราจักอยู่ทำอะไรในที่นี้ เราจักไปกรุงราชคฤห์ถวายบังคมพระบรมศาสดา และพวงญาติของเรา ซึ่งมีจำนวนมากจักกระทำบุญ’ จึงกลับมากรุงราชคฤห์กับภิกษุณีสงฆ์ มหาอุบาสกวิสาขะทราบข่าวว่าพระธัมมทินนาเถรีมาเยี่ยม ก็ประสงค์ ที่จะทดลองการตรัสรู้ของพระเถรี ได้ถามปัญหาเรื่องเบญจขันธ์ซึ่งเป็นภูมิธรรมของพระอริยเจ้า พระธัมมทินนาเถรีได้วิสัชนาปัญหาตามที่ถาม เหมือนเอามัดคมกริบตัดก้านบัว ทำให้มหาอุบาสกลั่นสงสัย

วิสาขมหาอุบาสกได้ไปกราบทูลนัยแห่งคำถาม และคำตอบทั้งหมดแด่พระบรมศาสดา พระพุทธองค์ทรงสรรเสริญพระเถรีนั้นด้วยพระพุทฺธพจน์ว่า ภิกษุณีธัมมทินนาเป็นบัณฑิต

อ่านสังข์ขออนุญาตให้มาก

๒๘๓

แล้วทรงประกาศตั้งพระเถรีในตำแหน่งเอตทัคคะด้านธรรมกถึก
นี่ก็เป็นเรื่องราวของพระเถรีผู้ทรงภูมิธรรมในภพชาตินี้ แต่กว่า
จะมาถึงตรงนี้ ท่านมอดิตที่น่าศึกษามาก ประวัติการสร้างบารมี
ของท่าน เกิดขึ้นในสมัยของพระพุทธเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ
ตอนนั้น ท่านเกิดเป็นคนจน ต้องทำงานรับจ้าง หาเช้ากินค่ำ
มีชีวิตที่ลำบากมาก แต่ถึงกระนั้นก็เป็นผู้ที่รักบุญ ได้อาศัย
คนอื่นเขาเลี้ยงชีพอยู่ในกรุงหงสาวดี

ในวันหนึ่ง พระสุชาตเถระผู้เป็นอัครสาวกของพระ-
ปทุมุตตรพุทธเจ้า ได้ออกจากวิหารไปบิณฑบาต เวลานั้นเธอ
เดินถือหม้อไปตักน้ำ เห็นพระเถระแล้วเกิดความเลื่อมใส
ได้ถวายขนมด้วยมือของตน ท่านรับและนั่งฉันตรงนั้นเอง
จากนั้นได้นำท่านไปที่บ้าน ได้ถวายโภชนาแด่ท่าน อยู่มาวันหนึ่ง
ได้ไปเข้าเฝ้าพระบรมศาสดา เห็นพระบรมศาสดาทรงประกาศ
ตั้งภิกษุณีผู้เป็นธรรมกถึก ในตำแหน่งเอตทัคคะ มีความปรารถนา
ที่จะได้อย่างนั้น จึงนิมนต์พระสุคตพร้อมด้วยพระภิกษุสงฆ์
ถวายมหาทานตั้งความปรารถนาในตำแหน่งนั้นเหมือนกัน

คราวนั้น พระผู้มีพระภาคได้พยากรณ์ว่า “นางผู้เจริญ
ผู้ยินดีบำรุงเรากับพระสงฆ์สาวก บุญที่เธอทำจักติดตามเธอ
ไปทุกภพ เธอจงยินดีเถิด เธอจักได้ผลตามปรารถนา นับแต่กับ

อ่านสังเขปน้อยให้มาก

๒๘๘

นี้ไปแสนกับ พระศาสดาผู้สมภพในวงศ์พระเจ้าโอกกากราช มีพระนามว่าโคตมะ จักเสด็จอุบัติขึ้นในโลก เธอจักเป็นธรรมทายาทของพระศาสดาพระองค์นั้น แล้วจะสมความปรารถนา ผลแห่งบุญที่ได้ถวายทาน ที่มีการบูชาสักการะแต่พระอัครสาวกผู้ออกจากนิโรธ และถวายมหาทาน ผลบุญนั้นจะส่งผลให้ไปบังเกิดในเทวโลก ครั้นจุติจากเทวโลกนั้นแล้ว จะท่องเที่ยวอยู่ในเทวดา และมนุษย์เท่านั้น”

ต่อมาในสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า ปุัสสะ เธอได้อยู่ในเรือนคนงานของพี่ชายต่างมารดาของพระศาสดา มีนิสัยที่แปลกจากคนอื่น คือ เมื่อสามีสั่งว่า “เธอจงให้หนึ่งส่วนนะ” นางก็มักจะถวายเกินเป็นสองส่วน ทำให้ได้บุญเป็นอันมาก บุญก็ส่งผลให้เข้าถึงโลกสวรรค์อยู่ยาวนาน จนมาถึงยุคของพระกัศสปพุทธเจ้า เธอก็ได้มาบังเกิดเป็นพระราชธิดาของพระเจ้ากิงกิ มีพี่น้องร่วมพระอุทรเดียวกัน ๗ องค์ คือ พระธิดาสมณี สมณคฤดา ภิกขุณี ภิกขุทาสิกา ธรรมมา สุธรรมา และนางสังฆทาสี เธอเป็นคนที่ ๖ ชื่อว่า สุธรรมา ทุกคนเป็นผู้ยินดีบันเทิงใจในการบำรุงพระพุทธรเจ้า ครั้นละโลกแล้วก็ได้ไปเสวยสุขในสวรรค์ ต่อมาได้มาเป็นพระเขมาเถรี พระอุบลวรรณาเถรี พระปฐจาธาราเถรี พระกุนทลเกลสีเถรี พระกิสาโคตมิเถรี ส่วนคนที่ ๖ คือตัวท่าน และคนสุดท้ายเป็นวิสาขา

อานิสงส์ขอน้อยให้มาก

๒๘๕

มหาอุบาสิกา

เมื่อเธอได้ฟังธรรมของพระพิชิตมาร ก็ปรารถนาอยาก
จะบรรพชา แต่พระชนกไม่ทรงอนุญาต จึงตัดสินใจประพฤติ
พรหมจรรย์ตั้งแต่นั้นเป็นกุมารียู่สองหมื่นปี หลังจากทีละจากโลก
ในภพชาตินั้น ก็ได้ไปสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ และในภพชาติสุดท้าย
ก็มาเกิดในตระกูลเศรษฐีที่มั่งคั่ง ในที่สุดก็ได้ออกบวช บรรลุธรรม
เป็นพระอรหันต์อย่างที่ได้เล่ามาในข้างต้น

จากเรื่องนี้ จะเห็นได้ว่า ประวัติการสร้างบารมีของท่าน
ค่อนข้างราบรื่น เพราะท่านได้สั่งสมบุญมาตลอดทุกภพทุกชาติ
ไม่ประมาณเหมือนชาวโลกทั่วไป เป็นสิ่งที่เรานำไปปฏิบัติตาม
เพราะผู้ที่รักในการสั่งสมบุญนี้ ไม่ใช่จะทำเพียงภพชาติเดียว
แล้วเลิกกันไป แต่ว่าต้องทำต่อเนื่องกันหลายภพหลายชาติ
ทำจนเป็นอุปนิสัย เมื่อสร้างบุญด้วยใจที่เบิกบานก็ตั้งความ
ปรารถนาอยากเป็นอะไรอยากได้อะไรที่เกื้อกูลต่อการสร้างบารมี
ก็ตั้งจิตอธิษฐานเอาอย่างนั้น เพราะบุญสามารถทำให้เรา
สมหวังดังใจได้ทุกอย่าง

อ ำ นั ส ง สั

ถ ว าย สั ง ม ท าน

ด้วยกรรมที่ทำสังฆทานไว้ดีแล้ว และด้วยการตั้ง
เจตจำนงไว้ เราละร่างมนุษย์แล้ว ได้ไปสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เรา
ได้เสวยราชสมบัติในเทวโลก ๓๐๐ ครั้ง และได้เป็น
พระเจ้าจักรพรรดิ ๕๐๐ ครั้ง เป็นพระเจ้าประเทศราช
อันไพศาลย์โดยคณานับมิได้ เพราะกรรม คือการถวายสังฆทาน
นั้นนำไป เราจึงมีความสุขในที่ทุกสถาน

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆทาน

๒๕๒

ทุกชีวิตที่เกิดขึ้นในโลกนี้ ล้วนเกิดมาจากสถานที่ที่แตกต่างกัน ได้รับการอบรมเลี้ยงดูหล่อหลอมจากสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน แต่ในความเหมือนของมนุษย์ คือเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง เพื่อฝึกฝนอบรมตนเองทั้งกาย วาจา ใจ ให้สะอาดบริสุทธิ์ เพื่อเพิ่มเติมบุญบารมีให้มากยิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ จนกว่าจะหมดกิเลสเข้าสู่อายตน์นิพพาน ซึ่งหนทางที่ลัดที่ลัดที่สุดในการพัฒนากาย วาจา ใจ ให้บริสุทธิ์ คือการทำใจให้หยุดนิ่ง ด้วยการเจริญสมาธิภาวนา เมื่อเราฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งสนิทแล้ว ความบริสุทธิ์ก็จะเกิดขึ้น ทำให้ใจของเราใสสว่าง จะคิดก็คิดแต่สิ่งที่ดีเป็นสิริมงคล แล้วก็จะส่งผลออกมาถึงคำพูดและการกระทำให้ดีขึ้นเพื่อบุญกุศลล้วนๆ และเพื่อให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน

มีถ้อยคำสุภาษิตที่ปรากฏใน ขุททกนิกาย อปทาน ว่า

“ด้วยกรรมที่ทำสังฆทานไว้ดีแล้ว และด้วยการตั้งเจตจำนงไว้ เราละร่างมนุษย์แล้ว ได้ไปสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เราได้เสวยราชสมบัติในเทวโลก ๓๐๐ ครั้ง และได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๕๐๐ ครั้ง เป็นพระเจ้าประเทศราชอันไพศาลโดยคณานับมิได้ เพราะกรรม คือการถวายสังฆทานนั้นนำไป เราจึงมีความสุขในทุกสถาน”

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆทาน

๒๕๓

นี่เป็นถ้อยคำของพระทัตถมัลลบุตร ที่ท่านระลึกชาติ ย้อนหลังไปดูประวัติการสร้างบารมีของตัวเอง ว่ามีบุญอะไรบ้าง นอกที่เป็นเหตุให้ท่านได้นิพพานสมบัติ ก็รู้ว่าเป็นเพราะบุญที่ได้ ถวายสังฆทานแต่ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข การที่ท่าน ประสบความสำเร็จแล้วย้อนกลับไปดูต้นเหตุแห่งความสุขและ ความสำเร็จนั้น ทำให้ตระหนักว่า การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเกิด มาในโลกนี้ ล้วนแล้วจะต้องตั้งเป้าหมายของชีวิตเอาไว้ ไม่ว่าจะ อยู่ตรงไหนหรืออยู่ในสถานะใดก็ตามต้องมีเป้าหมาย และ ดำเนินไปตามปณิธานที่ได้ตั้งใจเอาไว้

สิ่งหนึ่งที่จะทำให้บรรลุมรรคผลประเสริฐของชีวิต ที่จะลืม เสียไม่ได้เลย นั่นคือบุญ บุญเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการผลักดัน ให้งานต่างๆ ทั้งที่เป็นทางโลกและทางธรรมบรรลุผล เพราะบุญนี้ คือทุกสิ่ง เป็นพลังความดีที่จะคอยช่วยเหลือประคับประคอง ให้เรารอดพ้นจากภัยอันตรายต่างๆ ได้ และบุญนี้แหละที่ดลบันดาล ความสุขความสำเร็จให้เรา ไม่ว่าจะเป็นความสุขที่เป็นโลกียะ หรืออริยะ

พระทัตถมัลลบุตรเถระก็เช่นเดียวกัน ท่านเป็นตัวอย่าง ของนักสร้างบารมีที่มีประวัติการสร้างบารมีน่าสนใจทีเดียว คือ ท่านชอบถวายสังฆทานเป็นประจำ ท่านรู้ว่าสังฆทานมีอานิสงส์ ใหญ่ เป็นบุญที่ไม่ใช้ทำกันได้ง่ายๆ ต้องมีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้น

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆทาน

๒๕๔

ต้องมีพระสงฆ์ผู้เป็นเนื่อนาบุญ เพราะบางชาติอาจไปเกิดในยุคที่ไม่มีพระพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นเลยจึงยากที่จะพบเนื่อนาบุญ เพราะฉะนั้นเมื่อปรารถนาเหตุอะไรแล้วก็ต้องรับสั่งสมบุญ

*พระเถระเมื่อระลึกชาติย้อนไปในยุคเริ่มสร้างบารมีของท่าน ในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ สมัยนั้นมนุษย์มีอายุขัยแสนปี ท่านได้เป็นลูกชายของมหาเศรษฐีผู้ใจบุญในพระนครหงสาวดี เมื่อเติบโตใหญ่ขึ้น ได้มีโอกาสเข้าไปเฝ้าพระบรมศาสดาพร้อมกับเพื่อนๆ เป็นประจำ ได้ฟังพระธรรมเทศนา มีอยู่วันหนึ่ง ท่านได้ฟังพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแต่งตั้งพระอรหันตเถระรูปหนึ่งไว้ในตำแหน่งภิกษุผู้เลิศ ในด้านจัดตั้งเสนาสนะแก่ภิกษุทั้งหลาย ท่านจึงเข้าไปกราบทูลเพื่อปรึกษาพระพุทธองค์ ว่าทำอย่างไรจึงจะได้ตำแหน่งนั้นบ้าง

พระบรมศาสดาทรงแนะนำให้ถวายมหาสังฆทานแด่ภิกษุสงฆ์ตลอด ๗ วัน และให้ตั้งจิตอธิษฐานไว้ให้มั่น จะทำบุญอะไร ก็ให้อธิษฐานจิตตอกย้ำอยู่เสมอๆ เมื่อรู้วิธีแล้ว ก็กลับไปบ้านนำทรัพย์สมบัติที่มีอยู่มากมายนั้น มาเปลี่ยนเป็นอาหารหวานคาว จัดเตรียมมหาทานเพื่อถวายภิกษุสงฆ์โดยมีพระพุทธเจ้าเป็น

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆทาน

๒๕๕

ประชุม นอกจากนี่ยังทำหน้าที่ชักชวนเพื่อนๆ และบริวารให้มาช่วยกันเอาบุญใหญ่ในครั้งนี้ด้วย

เมื่อถวายทานครบ ๗ วัน พระบรมศาสดาจึงพยากรณ์ด้วยอนาคตังสญาณว่า “บุตรเศรษฐีนี้ ได้นิมนต์พระโลกนายกพร้อมด้วยพระสงฆ์ให้ฉันภัตตาหารตลอด ๗ วัน เขาจักมีอินทรียดั่งใบบัว มีผิวพรรณดุจทองคำ ในกัปที่แสนนับแต่กัปนี้ พระบรมศาสดาพระนามว่า โคดม จักเสด็จอุบัติขึ้นในโลก บุตรเศรษฐีนี้จักได้เป็นสาวกของพระพุทธเจ้าพระองค์นั้นปรากฏโดยชื่อว่า ทัพพะ เป็นภิกษุผู้เลิศฝ่ายจัดแจงเสนาสนะตามที่ปรารถนา”

บุตรเศรษฐีเมื่อได้รับพุทธพยากรณ์เช่นนั้น ก็เกิดความปลื้มปิติขนกุชชัณ จึ่งเกิดความอุตสาหะที่จะสั่งสมบุญให้ได้ตลอดชีวิต ตั้งแต่นั้นมา จึ่งอาศัยโอกาสในชีวิตที่ได้เกิดมาเป็นลูกเศรษฐี มีเนื้อนาบุญให้ได้ทำบุญอยู่ใกล้ๆ จึ่งตั้งใจถวายสังฆทานแด่ภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่อยู่เป็นประจำ ควบคู่ไปกับการรักษาศีล ฟังธรรม และเจริญสมาธิภาวนาจนตลอดชีวิต เมื่อละโลกไปแล้ว ท่านได้ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ได้เสวยทิพย์สมบัติในเทวโลก ๓๐๐ ครั้ง ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๕๐๐ ครั้ง เป็นพระเจ้าประเทศราชอีกนับครั้งไม่ถ้วน เพราะบุญที่เกิดจาก

อานิสงส์ถวายสังฆทาน

๒๕๖

การถวายสังฆทานนั้น ทำให้ท่านเป็นผู้มีความสุขในที่ทุกสถาน
ในกาลทุกเมื่อ

เมื่อกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ท่านก็ได้เป็นลูกเศรษฐีอีก
และที่โชคดียิ่งไปกว่านั้นคือ ได้เกิดในยุคสมัยของพระผู้มี
พระภาคเจ้าพระนามว่า วิปัสสี ท่านได้ถวายสลากภัตน้ำนม
แด่พระสาวกของพระพุทธองค์ และก็ถวายสังฆทาน ทำบุญกุศล
อันเป็นเหตุให้ได้ทิพยสมบัติ หลังจากละจากอัตภาพนั้นแล้ว
ท่านได้ท่องเที่ยวไปในเทวโลกและมนุษย์โลก ไม่เคยพลัดตกไป
ในอบายภูมิเลย

พอมาในสมัยของพระกัสสปทศพล ซึ่งเป็นช่วงที่
พระพุทธองค์ทรงปรินิพพานได้ไม่นาน ท่านก็ได้บังเกิดเป็น
ลูกเศรษฐีเหมือนเดิม แต่ชาตินั้นท่านเกิดความเบื่อหน่ายใน
เพศฆราวาสไม่อยากจะครองเรือนอีกต่อไป จึงขอลาบวชเป็นภิกษุ
ในบวรพระพุทธศาสนา เนื่องจากเมื่อไม่มีพระบรมศาสดา
ผู้ปฏิบัติตามคำสอนก็เริ่มย่อหย่อน หาผู้ที่ตั้งใจจะปฏิบัติให้
หมดกิเลสเป็นพระอรหันต์ก็ยากเหลือเกิน ท่านเลยปรึกษากับ
เพื่อนสหายธรรมิกอีก ๗ รูป ว่าจะเข้าป่าเพื่อไปปฏิบัติธรรมกันอย่าง
จริงจัง จังๆ

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆทาน

๒๕๓

ทั้ง ๗ รูป ได้ใช้บันไดป็นขึ้นไปนั่งบนยอดเขา ด้วยความตั้งใจว่า จะฝึกฝนใจให้บริสุทธิ์หยุดนิ่ง ให้บรรลุเป็นพระอรหันต์ให้ได้ ในบรรดา ๗ รูปนั้น มีเพียงพระสังฆเถระเท่านั้นที่ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ พระเถระรองลงมาได้บรรลุธรรมเป็นพระอนาคามี พระเถระอีก ๕ รูปนอกนี้รวมถึงตัวท่านด้วยเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ ได้มรณภาพลงแล้วไปบังเกิดในเทวโลก เสวยทิพยสุขในเทวโลกหนึ่งพุทธันดร

พอมานในสมัยพุทธกาล ภิกษุ ๕ รูป ก็ได้มาบังเกิดเป็นพระปุกกุสะติ สกียะ พาหิยะ และกุมารกัสสปะ ส่วนตัวของท่านท้าวพะได้บังเกิดในอนุปินนคร ท่านออกบวชตอนอายุเพียง ๗ ขวบเท่านั้น เมื่อบวชแล้วก็ตั้งใจทำความเพียรเจริญวิปัสสนากัมมัฏฐานเพียงไม่กี่วัน ก็ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์พร้อมด้วยปฏิสัมภิทาญาณ

เมื่อหมดกิจในทางพระพุทธศาสนาแล้ว พระเถระจึงอาสารับหน้าที่จัดเสนาสนะเพื่อภิกษุสงฆ์ เช่นเมื่อจะส่งพระภิกษุทั้งหลายในเวลามืดค่ำ ก็ใช้นิ้วส่องแสงสว่างดุจแสงประทีปตามส่งพวกภิกษุอาคันตุกะทั้งหลาย ท่านทำหน้าที่จัดแจงเสนาสนะและหน้าที่จัดแจงเรื่องภัตตาหารได้อย่างบริบูรณ์ เป็นที่พอใจของภิกษุสงฆ์ทั้งที่อยู่ประจำและที่เป็นอาคันตุกะพระบรมศาสดา

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆทาน

๒๕๘

จึงทรงแต่งตั้งท่านไว้ในตำแหน่งที่เลิศว่า “พระทัตพมัลลบุตร เป็นผู้เลิศแห่งหมู่ภิกษุผู้จัดแจงเสนาสนะ” พระเถระได้ทำหน้าที่ของท่านได้อย่างดีเยี่ยม และมีความสุขอยู่ในโลกุตตรสมบัติ ตราบกระทั่งเข้าสู่นิพพาน

เราจะเห็นว่า บุญที่ทำเอาไว้ดีแล้วนี้ ประดุจเงาตามตัว ที่สามารถติดตามตัวเราไปได้ทุกหนทุกแห่งและทุกภพทุกชาติ โดยเฉพาะบุญใหญ่จากการถวายสังฆทาน เป็นบุญพิเศษที่หาทำได้โดยยาก ปัจจุบันเราอยู่ในดินแดนที่มีพระพุทธรศาสนา เจริญรุ่งเรือง จึงอาจดูเหมือนว่าไม่ใช่เรื่องยากลำบากอะไรเลย แต่เมื่อเทียบกับชาวโลกอีกมากมายแล้ว จะเห็นว่าเราได้โอกาสที่ชาวโลกหาทำกันได้ยากจริงๆ เพราะนี่เป็นโอกาสทองเฉพาะผู้มีบุญที่อยู่ในถิ่นที่พระพุทธรศาสนาเจริญรุ่งเรืองเท่านั้น เมื่อได้ยินได้ฟังแล้ว ก็ให้มันชวนชวนในการสั่งสมบุญให้กับตัวเอง ให้มากๆ เพราะเมื่อหมดชีวิตก็คือหมดโอกาส แต่เมื่อยังมีโอกาสก็ต้องรีบสั่งสมบุญกันให้เต็มที่ จะได้ไม่ต้องมาเสียใจในภายหลัง

๑๔

อ นั ส ง ส์

ถ ว าย ศ าล าจ ำ ตู ร มู ข

ญาติ มิตร และสหายผู้มีใจดีทั้งหลาย เห็นบุรุษผู้ไปอยู่
ต่างถิ่นมานาน เดินทางกลับมาแต่ที่ไกลๆ ด้วยความสวัสดิ
ย่อมยินดียิ่งว่า มาแล้ว ฉันใด บุญทั้งหลายก็ย่อมต้อนรับ
บุคคลผู้กระทำความดีไว้ ซึ่งจากโลกนี้ไปสู่โลกหน้า คุณหม่อมญาติ
เห็นญาติที่รักมาแล้ว ต้อนรับอยู่ ฉันนั้น

อานิสงส์ถวายเป็นศาลาจารุमुख

๓๐๑

จุดหมายปลายทางของทุกชีวิต คือการไปสู่อายตน-
นิพพาน พระบรมศาสดาทรงเป็นต้นแบบของบุคคลที่สมบูรณ์แล้ว
ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของชีวิตแล้ว ในระหว่างที่ทรงสร้างบารมี
พระองค์ต้องเวียนวนอยู่ในสังสารวัฏยาวนาน เกิดไปเป็นอะไร
ต่ออะไรมากมาย ท่านเห็นว่าชีวิตเป็นทุกข์ ไม่ว่าท่านจะเกิดเป็น
พระราชามหากษัตริย์ เป็นพระเจ้าจักรพรรดิก็ยังไม่พ้นจากทุกข์
ดังนั้นท่านจึงสละราชสมบัติ แล้วมุ่งแสวงหาหนทางพระนิพพาน
อันเป็นบรมสุข ด้วยการทำให้ทุกข์นี้จาง จนได้เข้าถึงกายธรรม-
อรหัตต์ เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย คาถา-
ธรรมบท ว่า

“จิรปาวาสี ปุริสั	ทูลโต โสตถิมาคตั
ญาติ มิตตา สหชชา จ	อภินนฺทนฺติ อาคตั
ตเถว กตปุณฺณมปี	อสุมา โลกา ปรั คตั
ปุณฺณานิ ปฏิกณฺหณฺติ	ปิยั ญาติว อาคตั

ญาติ มิตร และสหายผู้มีใจดีทั้งหลาย เห็นบุรุษผู้ไป
อยู่ต่างถิ่นมานาน เดินทางกลับมาแต่ที่ไกลๆ ด้วยความสวัสดิ
ย่อมยินดียิ่งว่า มาแล้ว ฉันใด บุญทั้งหลายก็ย่อมต้อนรับ
บุคคลผู้กระทำความดีไว้ ซึ่งจากโลกนี้ไปสู่โลกหน้า ดุจหมู่ญาติ
เห็นญาติที่รักมาแล้ว ต้อนรับอยู่ ฉันนั้น”

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๓๐๒

ตามธรรมดาหมู่ญาติอันเป็นที่รักของเรา จากกันไปนานแสนนานเพียงไรก็ตาม แต่ความคิดถึงความผูกพันย่อมมีอยู่เสมอ เรามักคอยฟังข่าวคราวของหมู่ญาติท่านนั้น ด้วยความใจจดใจจ่อ หากได้ทราบข่าวว่าท่านเหล่านั้นมีความสุขก้าวหน้าขึ้น เราก็พลอยมีความสุขปลื้มปิติยินดีด้วย และยังเห็นท่านเหล่านั้นกลับมาเยี่ยมเยียน เราก็จะคอยให้การต้อนรับด้วยความเป็นสุขใจ เช่นเดียวกันกับบุญกุศลที่เราได้ทำแล้ว ไม่ได้สูญหายไปไหน จะคอยส่งผลให้เราอยู่ตลอดเวลา แม้ในโลกหน้าบุญกุศลก็คอยต้อนรับเราอยู่ เหมือนญาติอันเป็นที่รักคอยการกลับไปของเราเหมือนกัน ดังเช่นในสมัยพุทธกาล มีเรื่องเล่าว่า

*ในกรุงพาราณสี มีอุบาสกท่านหนึ่งชื่อว่า นันทิยะ เป็นผู้มีศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนามาก และเป็นผู้มีเมตตาบุญเป็นเลิศ เขาได้เลี้ยงดูมารดาบิดาด้วยดีเสมอมา พอเติบโตเป็นหนุ่ม มารดาบิดามีความประสงค์จะให้แต่งงานกับหญิงสาวในหมู่บ้านชื่อ เรวดี แต่เนื่องจากฝ่ายหญิงเป็นคนตระหนี่ ไม่มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา อุบาสกนันทิยะจึงไม่ปรารถนาจะแต่งงานด้วย มารดาบิดาของเขาจึงออกอุบายให้ฝ่ายหญิง

---

*มก. เล่ม ๔๒ หน้า ๔๑๙

อานิสงส์ถวายเป็นคุณ

๓๐๓

ตกแต่งบ้านเรือน แล้วนิมนต์พระภิกษุมาฉันที่บ้าน นางก็ได้ทำตาม
ที่บอก มารดาบิดาเล่าความดีของนางให้ลูกชายฟัง นันทิยะจึง
ตอบตกลงแต่งงานกับนาง

เมื่อแต่งงานกันแล้ว นันทิยะก็มอบหมายให้ภรรยาคอย
อุปฐากบำรุงพระภิกษุสงฆ์และมารดาบิดาของตน ตอนแรก
นางทำเหมือนมีศรัทธามาก อุปฐากบำรุงอยู่ได้เพียง ๒-๓ วัน
เท่านั้น ก็ปล่อยปละละเลยไม่ชวนชวายเป็นจะทำอีกต่อไป
เพราะนางไม่ได้ทำด้วยใจที่อยากได้บุญแต่ทำเพื่อให้สามีรักตนเอง
เท่านั้นเอง ต่อมามารดาบิดาของนันทิยะได้เสียชีวิตลง นันทิยะ
จึงเป็นมหาทานบดัดจัดเตรียมตั้งทานวัตถุสำหรับภิกษุสงฆ์
แจกอาหารแก่คนกำพร้าและคนที่เดินทางไกลผู้เดินทางผ่านมา
ทางประตูบ้าน

ในวันหนึ่ง อุบาสกนันทิยะได้ฟังธรรมจากพระผู้มี-
พระภาคเจ้า เห็นอานิสงส์ของการถวายอาวาสที่พักอาศัยแก่
ภิกษุสามเณร จึงให้สร้างศาลา ๔ มุข มีห้อง ๔ ห้อง มีเตียงตั้ง
พร้อมสรรพ เขาได้มอบถวายที่พักอาศัยทั้งหมดแด่ภิกษุสงฆ์
โดยมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประธาน ทันทิที่กล่าวคำถวาย
ที่พักแด่ภิกษุสงฆ์ ความตระหนี่ถูกตัดออกจากใจ ทิพยปราสาท
ก็บังเกิดขึ้นทันที ด้วยบุญญาภพของนันทิยอุบาสก ปราสาท
นั้นสว่างไสวไปด้วยรัตนะ ๗ อย่าง เพียบพร้อมด้วยหมู่เทพนารี

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๓๐๔

กว้างขวางใหญ่โตถึง ๑๒ โยชน์ สูง ๑๐๐ โยชน์ ผุดขึ้น
ในเทวโลกชั้นดาวดึงส์

วันหนึ่ง ท่านพระมหาโมคคัลลานเถระเหาะไปเทวโลก
เห็นปราสาทหลังนั้นเข้า ท่านจึงถามเหล่าเทวดาที่มาประชุมกันว่า
“ทิพยปราสาทที่เต็มไปด้วยนางเทพอัปสรนั้น เกิดขึ้นเพื่อใคร
ทำไมช่างงดงามยิ่งนัก” พวกเทวดาได้กราบเรียนพระเถระไปว่า
“พระคุณเจ้าผู้เจริญ ปราสาทนี้เกิดขึ้นด้วยบุญญาฤทธิของ
นายนันทียะ ตอนนี้เขายังอยู่ในโลกมนุษย์อยู่เลย เนื่องจาก
อุปาสกท่านนี้ได้สร้างวิหารถวายพระบรมศาสดาในป่าอิสิปตนะ
ส่วนหมู่เทพอัปสรที่พระคุณเจ้าเห็นอยู่นั้น เป็นบริวารที่
เฝ้ารอนายนันทียะอยู่”

พวกนางเทพอัปสรเมื่อเห็นพระเถระ ก็รีบลงมาจาก
ปราสาท เข้ามากราบเรียนพระเถระว่า “พระคุณเจ้าผู้เจริญ
พวกดิฉันเกิดในที่นี้ด้วยหวังว่า จะช่วยกันอุปัฏฐากนายนันทียะ
แต่ไม่เห็นนายนันทียะมาเลย รู้สึกเบื่อหน่ายเหลือเกิน รบกวน
พระคุณเจ้าช่วยบอกเขาด้วยว่า ขอให้ท่านสละสมบัติอันเป็น
ของมนุษย์ แล้วมาเสวยสมบัติอันเป็นทิพย์นี้ เหมือนกับการ
ทำลายถาดดิน แล้วถือเอาถาดทองคำเถิด”

พระเถระกลับจากเทวโลกแล้ว จึงเข้าไปทูลถามพระผู้มี-

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๓๐๕

พระภาคเจ้าว่า “พระเจ้าข้า ทิพยสมบัติมากมาย ดังเช่นวิมานทอง
ที่แวววาวไปด้วยรัตนะ ๗ ประการ และนางอัสรผู้มีหน้าตา
อัมเอบงดงาม สามารถจะบังเกิดขึ้นรอคอยผู้ทำบุญทำความดี
ซึ่งยังมีชีวิตอยู่ในมนุษยโลกนี้หรือพระเจ้าข้า” พระพุทธองค์จึง
ตรัสว่า “โมคคัลลนะ ทิพยสมบัติที่เกิดขึ้นเพือนายนันทิยะ
ในเทวโลก เธอได้เห็นแล้วมิใช่หรือ” “เห็นแล้ว พระเจ้าข้า”

พระพุทธองค์ทรงอธิบายให้พระโมคคัลลนะฟังว่า
“โมคคัลลนะ เหมือนอย่างที่เราๆ เห็นญาติผู้เป็นที่รักของตนเอง
ซึ่งจากไปเสียนาน กลับมาจากต่างถิ่นด้วยความสวัสดิ ย่อมปิติ
ใจว่า ญาติของเรามาแล้วๆ กุลิกุจจต้อนรับกันเป็นการใหญ่ ฉันทิด
เหล่าเทวดาทั้งหลายก็เช่นกัน ต่างเตรียมเครื่องบรรณาการ
และเครื่องสักการะที่เป็นทิพย์คอยต้อนรับชายหญิง ผู้สั่งสมบุญ
มาอย่างดีแล้วในโลกมนุษย์ ผู้ละไปแล้วสู่ปรโลก ฉันทัน”

เพราะฉะนั้น บุญจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ แม้จะอยู่ในโลกนี้
หรือละโลกไปแล้ว บุญก็ยังคอยตามส่งผลให้เราเสมอ เป็น
เพื่อนแท้ในการเดินทางข้ามภพข้ามชาติ บุญจะเป็นบ่อเกิดแห่ง
ความสุขความสำเร็จทั้งมวล อุปสรรคต่างๆ นานาที่บังเกิดขึ้น
ก็จะมลายหายสูญไป ด้วยกระแสธารแห่งบุญที่เราได้สร้างไว้
อย่างดีแล้ว ฉะนั้นให้เราหมั่นสั่งสมบุญกันเถาะๆ เราจะอยู่ใน
โลกนี้อีกไม่กี่ปีก็ต้องละจากโลกนี้ไป อย่าปล่อยโอกาสดีๆ

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๓๐๖

หลุดลอยไป แล้วต้องมานั่งเสียใจในภายหลัง

เหมือนอย่างพระบรมโพธิสัตว์ของเรา ก่อนที่จะตรัสรู้ เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านได้ผจญพญามารเพียงลำพัง แม้เทวดาทั้งหลายก็หนีไปสุดขอบจักรวาล ในยามนั้นไม่มีใครช่วย มีแต่บุญบารมีที่สั่งสมไว้อย่างเต็มที่เกื้อหนุนพระองค์อยู่เบื้องหลัง พระองค์ไม่ได้สะทกสะท้านหวั่นไหว หรือตกอกตกใจอะไรเลย ท่านเพียงแต่ทำใจหยุดอยู่ภายในกลางตัว นึกอาราธนาเอาบุญบารมี ๓๐ ทัศ ที่สั่งสมไว้อย่างเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ แล้วมาเป็นอาวุธต่อสู้กับพญามาร จนสามารถเอาชนะได้

เราทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน ต้องหมั่นบำเพ็ญบุญกุศล อย่าให้ขาด ดำเนินตามรอยบาทของพระองค์ เพราะบุญกุศลที่เราสั่งสมดีแล้วนี้ จะคอยส่งผลทั้งในภพนี้และภพหน้า ในภพนี้เมื่อบุญส่งผลทำให้เรามีโภคทรัพย์สมบัติเกิดขึ้นอย่างง่ายดาย เอาชนะอุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้น สุขภาพร่างกายจะแข็งแรง มีอายุยืนยาว มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด จะเดินทางไปแห่งหนตำบลใดก็ตาม จะได้รับการต้อนรับอย่างดี เป็นที่รักของมนุษย์ และเทวดาทั้งหลาย เหล่าเทวดาจะคอยปกป้องรักษาคุ้มครอง อยู่ตลอดเวลา

๑๕

อานิสงส์ถวายเป็น

ในกัปที่สามหมื่นแต่กัปนี้ ได้ถวายเข็ม ๕ เล่ม
แต่พระสุเมธะพุทธเจ้าผู้เป็นนายกของโลก ผู้เป็นจอมแห่งชน
ด้วยการถวายเข็มนั้น ญาณเป็นเครื่องรู้แจ้ง อรรถและธรรม
อันละเอียดคมกล้า แม่นยำ รวดเร็วและสะดวกเกิดขึ้น
อย่างน่าอัศจรรย์ และได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๔ ครั้ง
ทรงพระนามว่า ทิปทาธิปดี สมบูรณ์ด้วยแก้ว ๗ ประการ

อานิสงส์ถวายเข้ม

๓๐๕

การบังเกิดขึ้นของพระพุทธศาสนา ไม่ใช่เป็นเรื่องที่บังเกิดขึ้นได้ง่าย จะต้องรอคอยการบังเกิดขึ้นของพระบรม-โพธิสัตว์เจ้าทั้งหลาย ท่านเหล่านั้นต้องสั่งสมบุญบารมีมากมายกว่าที่บารมีจะเต็มเปี่ยม จะต้องอดทนสร้างบารมีด้วยหัวใจที่เข้มแข็ง เปี่ยมไปด้วยมหากรุณาที่จะยกตนและสรรพสัตว์ทั้งหลายให้พ้นจากกองทุกข์ และมุ่งหน้าสั่งสมบารมีทั้ง ๓๐ ทัศ ให้เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ จนกระทั่งได้ตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ แล้วบังเกิดเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระธรรมคำสอนที่ทรงคุณค่าขึ้น ดังนั้นการดำเนินตามรอยบาทของพระบรมศาสดา จึงเป็นสิ่งที่เราควรต้องดำเนินตาม

มีวาระแห่งภาชิตที่ปรากฏอยู่ใน ปรับปสาทกเถราปทาน ความว่า

“ใครได้เห็นพระสัมพุทธเจ้าผู้องอาจ ผู้ประเสริฐ ผู้แก้แค้นผู้แค้น ผู้แสวงหาคุณใหญ่ ทรงชนะวิเศษ มีพระฉวีวรรณดังทองแล้ว จะไม่เลื่อมใสเล่า ใครเห็นพระฌานของพระพุทธเจ้า อันเปรียบเหมือนภูเขาหิมวันต์อันประมาณไม่ได้ ดังสาครอันข้ามได้ยาก แล้วจะไม่เลื่อมใสเล่า ใครเห็นศีลของพระพุทธเจ้า ซึ่งเปรียบเหมือนแผ่นดินอันประมาณมิได้ ดุจมาลัยประดับศิระอันวิจิตรฉะนั้นแล้ว จะไม่เลื่อมใสเล่า

อานิสงส์ถวายเข้ม

๓๑๐

**ใครเห็นพระญาณของพระพุทธเจ้า ซึ่งเปรียบดั่งอากาศอัน
ไม่กำเริบ ดุจอากาศอันนับไม่ได้ฉะนั้นแล้ว จะไม่เลื่อมใสเล่า”**

ถ้อยคำสุภาชิตนี้ พราหมณ์ผู้หนึ่งได้กล่าวสรรเสริญคุณ
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า สิทธัตถะ เป็นถ้อยคำที่
พราหมณ์ผู้นั้นเกิดความปิติซาบซึ้งในพระพุทธานุคุณ และได้พูด
ออกจากใจด้วยความเลื่อมใสศรัทธาด้วยถ้อยคำที่กล่าวในครั้งนั้น
เป็นเหตุให้ท่านได้เข้าถึงสรวรรค์สมบัติและนิพพานสมบัติใน
ภพชาติสุดท้าย

ในครั้งนี้ หลวงพ่อก็เลยถือโอกาสนำคำกล่าวอันเป็น
มงคลนี้มาให้พวกเราได้ทราบ จุดประสงค์ก็คือ อยากจะให้
ตระหนักในการสรรเสริญพระรัตนตรัย หากเรามีใจผูกพันกับ
พระรัตนตรัย เช่น มีพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ เป็นต้น การสั่งสม
บุญในแต่ละครั้งจะเกิดมหากุศลที่ยิ่งใหญ่ เพราะใจที่เจริญ
พุทธานุสสติ ย่อมเป็นใจที่ผ่องใส ทุกสิ่งทุกอย่างนั้น เริ่มต้นที่ใจ
ใจที่ผ่องใสจะทำความคิด คำพูด การกระทำล้วนดีงามถูกต้อง
หากเมื่อไรลงมือสร้างบุญ ก็จะได้อานิสงส์มากเป็นพิเศษ ดังนั้น
ในการประกอบบุญกุศลต้องมีใจที่สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส เป็น
สิ่งที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใด

นักสร้างบารมีที่ดีจึงควรที่จะผูกใจไว้กับสิ่งที่ประเสริฐ

อานิสงส์ถวายเป็น

๓๑๑

เช่นพระพุทธเจ้าเป็นต้น เมื่อรักษาใจได้อย่างนี้แล้ว หากเรา
ปรารถนาที่จะสร้างบุญพิเศษอะไร เราก็ทำของเราไป แล้วก็ฝึก
ถวายเป็นพุทธบูชาไปด้วย นักสร้างบารมีที่ประสบความสำเร็จ
เมื่อครั้งในอดีต หากย้อนกลับไปดูประวัติการสร้างบารมีของ
ท่านเหล่านั้นแล้ว จะพบว่า ทุกๆ ท่านล้วนมีโอกาสทำบุญพิเศษ
กันทั้งนั้น เราประกอบเหตุอย่างไรไว้ ผลที่ได้ก็จะประจักษ์อย่าง
นั้น พอเหมาะพอสมกับการทุ่มเทสร้างบุญของเรา

เมื่อพูดถึงบุญพิเศษที่แต่ละบุคคลในอดีตได้ตั้งใจสั่งสม
ไว้ ครั้งนี้ หลวงพ่อก็มีเรื่องๆ หนึ่ง ที่อยากนำมาเล่าให้ฟัง เป็น
เรื่องที่น่าประทับใจอย่างยิ่ง เป็นเรื่องของพระอรหันต์รูปหนึ่ง
นามว่า **สุจิตายกเถระ** มีอยู่ภพชาติหนึ่ง ท่านได้สั่งสมบุญกับ
เนื่อนาบุญผู้เลิศ แล้วได้ประสบผลแห่งบุญ บุญนั้นส่งผลให้ท่าน
ได้บรรลุธรรมในบั้นปลายของชีวิต ได้บรรลุถึงวัตถุประสงค์
ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ คือเข้าถึงพระนิพพานในที่สุด

พระสุจิตายกเถระรูปนี้ หลายภพหลายชาติที่ผ่านมา
ท่านก็ได้บำเพ็ญบุญกุศลไว้กับพระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐองค์ก่อนๆ
พอสมควร แต่ก็ยังไม่ได้ทำอย่างที่เราเรียกว่า ควรค่าแก่การจดจำ
เท่าใดนัก ท่านก็คงเอาบุญธรรมดาๆ แบบทั่วๆ ไปเท่านั้น แม้ถึง
กระนั้นก็ตาม บุญเล็กน้อยที่สร้างไว้ในอดีต ก็ตามส่งผลเป็น
อุปนิสัยสมควรแก่พระนิพพานในอนาคตกาลเบื้องหน้า

อานิสส์ถวายเข็ม

๓๑๒

*ในระหว่างนั้น ท่านเวียนว่ายตายเกิดในภพภูมิต่างๆ ทั้งดีและทั้งไม่ดี สลับสับเปลี่ยนกันไป จนมาถึงภพชาติหนึ่ง ในสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า สุเมธะ พระพุทธรองค์ได้เสด็จประกาศพระสัทธรรมในแคว้นต่างๆ ทั่วพื้นชมพูทวีป พระเถระรูปนี้ได้มาบังเกิดในตระกูลแห่งหนึ่ง พอเจริญวัย เห็นมหาชนมากมาย เดินทางกันไปเป็นกลุ่มๆ กลุ่มเล็กบ้าง ใหญ่บ้าง ทุกคนต่างก็มีดอกไม้ พวงมาลัย ของหอม และน้ำปานะอยู่ในมือ ไม่มีผู้ใดที่เดินไปมือเปล่าเลย ท่านเห็นมหาชนเหล่านั้นเดินทางหน้าบ้านของตนเองทุกๆ วัน จึงเกิดความสงสัย วันหนึ่งจึงเข้าไปถามสาธุชนท่านหนึ่งว่า “ในเวลาเย็น มหาชนต่างมีดอกไม้ เครื่องสักการะอยู่ในมือ เดินออกจากบ้านทุกๆ วัน อย่างสม่ำเสมอ พวกเขาเดินทางไปไหนกัน”

ผู้มีบุญท่านนั้นได้ตอบว่า “พ่อหนุ่ม ท่านไม่ทราบข่าวมงคลหรือ บัดนี้ พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า สุเมธะ ได้เสด็จอุบัติขึ้นในโลกแล้ว พระองค์ทรงแสดงธรรมเพื่อนำสรรพสัตว์ออกจากทุกข์ ทรงเป็นที่พึ่งของโลก ผู้คนทั้งหลายที่ท่านเห็นเดินอยู่ทุกวันนี้ ทุกๆ คนมีใจมุ่งไปสักการะพระผู้มี-

อานิสงส์ถวายเป็น

๓๑๓

พระภาคเจ้า และจะได้เข้าเฝ้าฟังธรรมจากพระพุทธองค์”

กุลบุตรหนุ่มครั้งได้ฟังเช่นนั้น ก็เกิดความปรารถนาที่จะฟังธรรม จึงถามว่า “หากข้าพเจ้าจะไปบ้าง จะได้ไหม” ผู้มีบุญท่านนั้นก็ตอบทันทีว่า “เชิญเถิดพ่อหนุ่ม พระบรมศาสดาทรงมีมหากรุณาอย่างยิ่ง ทรงโปรดทุกๆ คนโดยไม่เลือกชนชั้นวรรณะ พระองค์มีพระพักตร์ไม่สยิว ทรงยิ้มแย้มเบิกบานต้อนรับทุกๆ คน” พอได้ฟังอย่างนั้นก็สบายใจ จึงออกเดินทางไปฟังธรรมของพระบรมศาสดาที่พระวิหารพร้อมๆ กับมหาชน

เมื่อไปถึงพระวิหาร ได้ฟังธรรมจากพระบรมศาสดา เกิดความซาบซึ้งในเนื้อหาคำสอนที่พระองค์ตรัสเอาไว้ว่าไม่ควรตั้งตนอยู่ในความประมาทมัวเมาในชีวิต ผู้ที่ประมาทแล้วก็เท่ากับเป็นคนตายแล้ว ทำให้ท่านได้คิด และในวันนั้นก็ได้มีผู้บรรลุนิพพานมากมาย แต่บารมีของกุลบุตรนั้นยังไม่เต็มเปี่ยม จึงไม่อาจบรรลุนิพพาน ได้เป็นเพียงแค่สัมมาทิฏฐิบุคคลเท่านั้น

กุลบุตรท่านนี้ เกิดความเลื่อมใสอย่างเต็มเปี่ยม ในใจมีแต่มหาปีติ คิดอยากจะทำบุญกับพระพุทธองค์ แต่ก็ไม่เห็นอะไร เห็นแต่เพียงเข็ม ๕ เล่ม ในขณะที่ท่านนั้น จึงน้อมถวายเข็ม ๕ เล่มนั้น เพื่อทำจิวรกรรมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า ด้วยอานุภาพที่ได้ถวายเข็ม ๕ เล่มนั้น บุญได้ส่งผลให้ท่านเสวยทิพยสมบัติอัน

อานิสงส์ถวายเข้ม

๓๑๔

ประณีตในเทวโลกและมนุษย์สมบัติในเมืองมนุษย์ และได้บุญพิเศษอย่างหนึ่งติดตัวไปทุกภพทุกชาติ คือจะเป็นผู้มีปัญญาเฉียบแหลม ฉลาดในอุบายที่เป็นทั้งความเลื่อมและความเจริญในภพที่ตนเกิด

ในพุทธอุปาทกกาลนี้ ท่านได้บังเกิดในตระกูลสัมมาทิฐิ มีความเลื่อมใส ได้ออกบวชและบรรลुพระอรหัตในขณะที่ปลงผมนั่นเอง ต่อมาภายหลังท่านมาพิจารณาบุพกรรมของตัวก็เกิดโลมณัส ดีใจว่า ในกัปที่สามหมื่นแต่กัปนี้ ได้ถวายเข้ม ๕ เล่ม แต่พระสุเมธะพุทธเจ้าผู้เป็นนายกของโลก ผู้เป็นจอมแห่งชนด้วยการถวายเข้มนั้น ญาณเป็นเครื่องรู้แจ้ง อรรถและธรรมอันละเอียดคมกล้า แม่นยำ รวดเร็วและสะดวกเกิดขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ และได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๔ ครั้ง พระนามว่า ทิปทาธิปติ สมบูรณ์ด้วยแก้ว ๗ ประการ ในที่สุดก็ขจัดกิเลสทั้งหลายได้ ถอนภพทั้งปวงได้หมด หยุดการเวียนว่ายตายเกิด เป็นผู้ทรงอภิญญาสมบูรณ์ด้วยวิชาและจรณะ ด้วยอานุภาพแห่งบุญที่ได้ถวายเข้มเล่มน้อย

เราจะเห็นว่า เมื่อมีใจที่เลื่อมใส บุญที่สร้างก็เกิดขึ้นเป็นทับทวี เราประกอบเหตุอย่างไร ผลบุญที่ละเอียดรวมทั้งของหยาบๆ ก็บังเกิดขึ้น แม้เพียงแค่ถวายเข้มด้วยตั้งใจยังส่งผลให้มีปัญญาเฉียบแหลม มีญาณเป็นเครื่องรู้ สามารถรู้แจ้งเห็นแจ้ง

อานิสงส์ถวายเป็น

๓๑๕

ในอรรถและธรรมที่ละเอียดลึกซึ้ง และรู้ได้อย่างรวดเร็ว นี่ก็
ด้วยอานุภาพบุญ เมื่อเราทราบอย่างนี้ดีแล้ว ก็ต้องดักตวง
เอาบุญให้ครบถ้วนทุกๆ อย่าง สัมสมบุญกันในทุกๆ ด้าน เราจะได้
สมบูรณ์พร้อมในทุกสิ่ง ให้มันทำให้ได้อย่างนี้กันทุกคน

๓๖

อ ำ นั ส ง ส์

ถ ว า ย ข น ม เ ป้ อ ง

ในตระกูลที่ไม่มี ความศรัทธา มีแต่ความตระหนี่
ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่ถึงพร้อมด้วยศรัทธาและศีล ได้ถวาย
ขนมเบื้องแด่พระคุณเจ้า ผู้เทียวบิณฑบาต ด้วยอานุภาพแห่ง
บุญนั้น ทำให้ข้าพเจ้าสมบุญด้วยมหาสมบัติอันโอฬารนี้

อานิสงส์ถวายนมเบื้อง

๓๑๘

การปฏิบัติธรรม เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการเกิดมาเป็นมนุษย์ ใครก็ตามที่ได้อัฏฐาภมณุษย์แล้ว ไม่เห็นคุณค่าของการปฏิบัติธรรม ชีวิตของผู้นั้นเป็นโมฆะ ว่างเปล่าจากธรรมของเหล่าพระอริยเจ้าทั้งหลาย แม้ว่าบุคคลนั้นจะเป็นผู้ที่ถึงพร้อมด้วยโภคสมบัติมากมายเพียงใดก็ตาม แต่ทว่ายังไม่เข้าถึงกายธรรมภายใน ก็ยังได้ชื่อว่า มีชีวิตที่ยังไม่สมบูรณ์ เพราะการปฏิบัติธรรมนั้น จะทำให้ชีวิตของทุกๆ คนเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ด้วยความสุขที่ละเอียด ประณีต เกินกว่าสุขที่เป็นโลกียะ ดังนั้นบัณฑิตนักปราชญ์ทั้งหลายผู้มีปัญญา ล้วนเห็นคุณค่าแห่งการปฏิบัติธรรมกันทุกคน

มีวาระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน อุฬารวิมาน ความว่า

“ในตระกูลที่ไม่มีความศรัทธา มีแต่ความตระหนี่ ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่ถึงพร้อมด้วยศรัทธาและศีลได้ถวายนมเบื้องแต่พระคุณเจ้า ผู้เที่ยววิณทบาต ด้วยอานุภาพแห่งบุญนั้น ทำให้ข้าพเจ้าสมบูรณ์ด้วยมหาสมบัติอันโอฬารนี้”

ท่ามกลางผู้คนรอบๆ ตัวที่เป็นผู้ทศุศีล มีแต่ความตระหนี่ครอบงำดวงจิต หากผู้ใดมีใจหนักแน่นมั่นคง ไม่หวั่นไหวไปตามกระแสรอบตัว สามารถดำรงสถานะที่ติงามของตนอยู่อย่างนี้ได้ ผู้นั้นได้ชื่อว่า เป็นแบบอย่างของยอดนักสร้างบารมีที่น่า

อานิสงส์ถวายเป็นบุญ

๓๑๕

สรรเสริญอย่างยิ่ง เพราะไม่ยอมให้บุคคลที่เป็นมิชฌาทีฏฐิ มาบังคับบัญชาหัวใจที่เต็มเปี่ยมด้วยศรัทธาได้ เมื่อทำได้แบบนี้ อานิสงส์ใหญ่ย่อมบังเกิดขึ้น เหมือนนักสร้างบารมีท่านหนึ่ง ที่เอาชีวิตเป็นเดิมพันในการทำความดี เป็นบุคคลที่น่าจารึกไว้ในประวัติศาสตร์โลกยิ่งนัก

*เรื่องราวของนักสร้างบารมีท่านนี้ เกิดขึ้นในสมัยพุทธกาล ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่เวฬุวันมหาวิหาร ใกล้ๆ กรุงราชคฤห์ ที่มีพระเจ้าพิมพิสารผู้เป็นราชาผู้ทรงธรรมครองราชสมบัติอยู่ ในสมัยนั้น มีหญิงสาวท่านหนึ่งอยู่ในตระกูลที่เป็นอุปัฏฐากพระมหาโมคคัลลานเถระเจ้า อริยสาวกผู้เลิศด้วยฤทธิ์ นางเป็นผู้ที่มีจิตใจงดงามมาก รักการให้ทาน ยินดีในการที่จะแจกจ่ายทาน เมื่อได้อาหารมาแล้ว นางจะแบ่งไว้ส่วนหนึ่งเพื่อทำบุญ ตัวเองก็จะบริโภคอีกครั้งหนึ่ง ถ้าวันไหนที่ยังไม่ได้ให้ทาน วันนั้นนางจะไม่ยอมบริโภคอาหาร จะเก็บไว้จนกว่าเห็นผู้ที่สมควรให้นางทำเช่นนั้นไม่เคยขาดแม้เพียงวันเดียว

จนกระทั่งวันหนึ่ง มารดาของนางสังเกตเห็นข้อวัตรปฏิบัติของลูกสาว ก็ชื่นชมยินดีว่า ลูกสาวเรานี้เป็นคนที่บุญมาก

เราควรเพิ่มอาหารให้นางอีก คิดดังนี้แล้ว มารดาก็เพิ่มอาหารให้กับนางเป็นสองเท่า และเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำให้นางมีโอกาสดำทำนเพิ่มมากขึ้น เกียรติศัพท์อันงดงามนี้ได้ขจรกระจายไปจนเป็นที่ชื่นชมยินดีแก่เหล่าบัณฑิตนักปราชญ์ทั้งหลายในยุคนั้น เมื่อนางเติบโตเป็นสาว มารดาบิดาเห็นว่า ถึงเวลาที่ลูกสาวควรมีเหย้ามีเรือน จึงยกลูกสาวให้กุมารตระกูลหนึ่งในเมืองนั้นนั่นเอง โดยไม่ทันพิจารณาว่า ตระกูลที่ตนเองยกลูกสาวให้ นั้น เป็นตระกูลล้มมาทิกุลหรือไม

เป็นเรื่องที่ค่อนข้างโชคร้ายสำหรับนาง เพราะตระกูลนั้นเป็นมิถฉาทิกุล ไม่มีศรัทธา ไม่มีศีลธรรมในพระรัตนตรัย แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ดวงใจที่เลื่อมใสในพระรัตนตรัยของนางก็ไม่เคยถดถอยลงแม้แต่น้อย นางจะคอยหาโอกาสบำเพ็ญทานอยู่เสมอ

วันหนึ่ง พระมหาโมคคัลลันะออกเดินบิณฑบาตไปตามตรอกของเมือง แล้วไปยืนอยู่ที่ประตูเรือนของพ่อสามี ครั้นนางผู้เปี่ยมด้วยความดีงาม เห็นพระเถระก็ดีใจอย่างยิ่งว่า วันนี้เป็นบุญลาภของเราจริงหนอ แม้จะออกเรือนแล้ว พระเถระก็ยังมาโปรดถึงประตูบ้าน วันนี้เราจะได้สร้างบุญใหญ่อีกแล้ว นางรีบนิมนต์ให้พระเถระเข้าไปในเรือนของพ่อสามี

อานิสงส์ถวายนมเบื่อง

๓๒๑

เมื่อไม่เห็นแม่สามี นางก็คิดว่า ชีวิตของเรานั้น ไม่เคยขาดจากการบำเพ็ญทาน วันนี้เป็นไงเป็นกัน แม้จะได้รับคำดูต่ำว่ากล่าวจากผู้ที่ไม่มีศรัทธา เราก็ยอมละ ขอเอาบุญก่อน เมื่อคิดอย่างนี้แล้ว นางจึงหยิบเอาขนมเบื่องที่แม่สามีวางเอาไว้ใส่ในบาตร พระเถระทำอนุโมทนาแล้วก็หลีกไป

เมื่อแม่สามีกลับจากทำธุระ นางก็ได้เข้าไปหาแม่สามี แล้วบอกว่า “แม่ วันนี้ขอให้แม่ทำใจให้เลื่อมใสและให้อนุโมทนากับบุญที่ดิฉันทำในวันนี้ แล้วแม่จะได้มีส่วนแห่งบุญ เพราะวันนี้ฉันได้เอาขนมเบื่องที่แม่วางไว้ ถวายพระเถระผู้เป็นเพื่อนาบุญอันประเสริฐ ขอให้แม่อนุโมทนาด้วยนะแม่” ทันทีที่ฟังเช่นนั้นด้วยความที่ตัวเองมีมิจฉาทิฎฐิ ก็ตะคอกกลับว่า “ทำไมเจ้าทำอย่างนี้ มีอย่างที่ไหนเอาขนมของเราไปให้สมณะที่มาจากไหนก็ไม่รู้” แม่สามีโกรธมาก ไม่นึกถึงสิ่งที่ควรหรือไม่ควร คำว่าสากที่วางอยู่ทุดินนางอย่างไม่ปราณีด้วยความโกรธจัด นางบาดเจ็บสาหัส มีชีวิตอยู่ได้เพียง ๒-๓ วันเท่านั้นก็เสียชีวิต แต่ทานที่นางกระทำไว้ก่อนตาย คือได้ถวายอาหารกับพระมหาโมคคัลลานะนั้น ประทับอยู่ในใจนางไม่รู้ลืม เป็นอาสันนกรรมที่มีผลอย่างมหาศาล

นางผู้มีใจผ่องใสอยู่ในบุญที่ทำไว้ดีแล้ว เมื่อละโลกแล้วได้ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ด้วยอานุภาพแห่งกุศลกรรม

อานิสงส์ถวายนมเบื้อง

๓๒๒

ที่ได้บำเพ็ญมาตลอดชีวิต ต่อมา พระมหาโมคคัลลานะได้จาริก
ไปในเทวโลก เห็นมหาวิมานอันโอฬารของเทพธิดานี้ พร้อมด้วย
มหาสมบัติทิพย์ที่ละเอียดประณีตอย่างยิ่ง ท่านรู้สึกอัศจรรย์ใจ
ในมหาสมบัตินั้น จึงเข้าไปเฝ้าถามบุพกรรมของเทพธิดานั้นว่า

“ดูก่อนเทพธิดา ยศ ผิพรรณของท่านวิจิตรตระการตา
ยิ่งนัก ทิศทั้งปวงสว่างไสวด้วยรัศมีจากเรือนร่างของท่าน เหล่า
เทวดาทั้งหลายต่างพากันมาแวดล้อมเพื่อบูชาท่าน ดูก่อน
เทพนารีผู้มีบุญมาก มหาวิมานนี้เป็นสีทองดั่งดงามกว่าวิมานอื่นๆ
แล้วตัวท่านเองก็เป็นเทพผู้มีอานุภาพกว่าเหล่าเทพทั้งหลาย มี
ความสำเร็จในสิ่งที่ปรารถนาทุกๆ อย่าง ท่านเกิดอย่างยิ่งใหญ่
และบันเทิงในหมู่เทพทั้งหลายอย่างนี้ เมื่อครั้งเป็นมนุษย์อยู่นั้น
ท่านได้สร้างบุญอะไรไว้”

เทพนารีผู้มีบุญได้กล่าวตอบพระเถระด้วยความปิติว่า
“ข้าแต่พระเถระผู้มีฤทธิ์มาก เมื่อครั้งที่เป็นมนุษย์ ดิฉันเป็น
หญิงที่มีศรัทธาและเลื่อมใสในพระรัตนตรัยไม่คลอนแคลน ได้
เป็นสละไข์ของตระกูลที่ไม่มีศรัทธา ไม่มีความเลื่อมใส แม้กระนั้น
ดิฉันก็ไม่รู้สึกหวั่นไหวเลย ได้หาโอกาสบำเพ็ญบุญอยู่ทุกเมื่อ
วันหนึ่งได้ถวายขนมกับพระคุณเจ้านั้นแหละ แม่สามีไม่พอใจ
จึงทุบตีดิฉันจนสิ้นชีวิตด้วยบุญนั้นดิฉันได้มาเกิดใหม่ด้วยกายทิพย์

ที่สว่างไสว สมบูรณ์ด้วยมหาสมบัติทิพย์อันโอฬาร ผลแห่งบุญนี้
นำอัครจริยย์ิ่งนักพระคุณเจ้า” พระเถระได้ฟังแล้ว ก็กล่าว
ชื่นชมยินดีอนุโมทนาในการสร้างความดีของเทพนารีนัน ที่ได้
ตั้งใจทำอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน

เราจะเห็นว่า การสร้างความดีนี้มีผลที่ยิ่งใหญ่เกินควร
เกินคาด นักสร้างบารมีที่แท้จริงนั้น แม้จะตกอยู่ในสภาวะเช่นใด
จะอยู่ในท่ามกลางกระแสแห่งความไม่เข้าใจหรืออยู่ท่ามกลาง
ผู้คนที่ไม่เห็นด้วยก็ตาม เขายังคงนึกถึงการสร้างบารมีอยู่เสมอ
เพราะตระหนักดีว่าบุญเท่านั้นที่เป็นที่พึ่งในภพหน้า ดังนั้น
พวกเราทุกๆ คน จะต้องเป็นผู้ที่เข้มแข็งในการทำความดี ให้
เข้มแข็งเพิ่มขึ้นทุกๆ วัน เหมือนตัวอย่างเทพธิดาผู้ที่ไม่หวั่นไหว
ต่อการทำความดีที่หลวงพ่อนำมาเล่าให้ฟัง หากทำได้อย่างนี้
เราจะเป็นผู้มีบุญบารมีเพิ่มพูนยิ่งๆ ขึ้นไป จะได้มีเสบียง
ติดตามไปจนถึงที่สุดแห่งธรรมกันทุกๆ คน

๓๑

อานิสส์

ถวายบัลลังก์ทองแสนตัว

ผู้ใดถวายอาสนะทองอันลาดด้วยเครื่องลาดวิเศษมีขน
ยาวนี้ เราจักพยากรณ์ผู้นั้น ท่านทั้งหลายจงฟังเรากล่าว ผู้นั้น
จักได้เป็นท้าวลัทธิเทวราช ๗๔ ครั้ง มีนางอัปสรแวดล้อม
เสวยสมบัติอยู่ จักได้เป็นพระเจ้าประเทศราช ครบครองพสุธา
๑,๐๐๐ ครั้ง จักได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๕๑ ครั้ง จักเป็น
ผู้มีสกุลสูงในกำเนิดและภพทั้งปวง ภายหลัง ผู้นั้นอันกุศลมูล
ตกเดือนแล้ว จักบวชและได้เป็นพระสาวกของพระศาสดา
มีนามว่า ภัททิยะ

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชาแด่พระรัตนตรัย

๓๒๖

การปฏิบัติธรรมเจริญสมาธิภาวนา เป็นกรณียกิจ กิจที่ควรทำอย่างยิ่ง เพราะเป็นหน้าที่หลักของทุกๆ คน ที่จะทำให้เข้าถึงความสุขที่แท้จริง เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในตัว หรือเข้าถึงกายธรรมนั่นเอง ธรรมกายหรือกายธรรมนี้ เป็นเนื้อแท้ของพระพุทธศาสนา เป็นที่รวมแห่งความบริสุทธิ์และความสุข มีแต่สุขล้วนๆ ไม่มีทุกข์เจือปนเลย เป็นแหล่งแห่งมหาสติ มหาปัญญา ที่เข้าถึงแล้วชีวิตเราจะมีแต่ความสุขตลอดเส้นทาง จะเข้าถึงจุดแห่งความสมปรารถนาในชีวิต ดังนั้นเราต้องหมั่นปฏิบัติธรรม ทำใจหยุดนิ่งกันให้ได้ตลอดเวลา

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน เถรปทาน ความว่า

“ผู้ใดถวายอาสนะทองอันลาดด้วยเครื่องลาดพิเศษมีขนยาวนี้ เราจักพยากรณ์ผู้นั้น ท่านทั้งหลายจงฟังเรากล่าว ผู้นั้นจักได้เป็นท้าวสักกเทวราช ๗๔ ครั้ง มีนางอัปสรแวดล้อม เสดยสมบัติอยู่ จักได้เป็นพระเจ้าประเทศราช ครอบครอง พสุธา ๑,๐๐๐ ครั้ง จักได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๕๑ ครั้ง จักเป็นผู้มีสกุลสูงในกำเนิดและภพทั้งปวง ภายหลัง ผู้นั้นอันกุศลมูลตกเตือนแล้ว จักบวชและได้เป็นพระสาวกของ พระศาสดา มีนามว่า ภัททิยะ”

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆบูชา

๓๒๓

การสร้างบุญบารมีเป็นภารกิจหลักของการเกิดมาเป็นมนุษย์ ที่ทุกๆ คนเมื่อเกิดมาในโลกนี้แล้ว ต้องมุ่งแสวงหาหนทางแห่งการดับทุกข์ ดับการเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏ ดับชาติ ชรา มรณะ แต่หนทางที่จะก้าวไปถึงจุดนั้นได้ บุญในตัวก็ต้องมีมากพอ หากเรามีบุญเก่าติดตัวมามาก ก็จะเป็นเครื่องสนับสนุนส่งเสริมให้เราได้สร้างบารมีได้สะดวกสบาย สามารถเพิ่มบุญใหม่ให้มากขึ้น นักปราชญ์บัณฑิตทั้งหลายในกาลก่อนท่านจะให้ความสำคัญในการแสวงหาบุญกันเป็นหลักทีเดียว

ดังพระคาถาที่หลวงพ่อดำกล่าวครั้งนี้ เป็นพระดำรัสของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ ที่ทรงพยากรณ์ผลแห่งการสร้างบุญของนักสร้างบารมีท่านหนึ่ง นักสร้างบารมีท่านนี้ เป็นผู้มีบุญมากได้รูปสมบัติทั้งดงาม โดยเฉพาะผิวพรรณวรรณะของท่าน สวยงามมากกว่าคนธรรมดา เพราะในอดีตชาติได้เคยสร้างบุญที่พิเศษกว่าคนธรรมดา ท่านมีนามว่า พระภัททิยเถระ

*พระเถระเคยบำเพ็ญบุญญานิการไว้ในพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ ท่านสั่งสมบุญมามากมายอันเป็นอุปนิสัยแห่ง

อานิสงส์ถวายบัลลังก์ทองแสนตัว

๓๒๘

พระนิพพาน พอมานี้กาลแห่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ ท่านได้บังเกิดในตระกูลที่สมบูรณ์ด้วยทรัพย์สมบัติ พอเจริญวัยแล้ว ก็มีครอบครัว วันหนึ่งได้เห็นชาวพระนครพากันไปทำบุญอย่างสนุกสนาน และท่านได้เห็นอุบาสกอุบาสิกาที่ไปเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปฟังธรรม บำเพ็ญทาน รับสมาทานศีล หลากๆ ท่านเหล่านั้นที่เกิดกุศลศรัทธาบ้างก็พากันออกบวช พระบรมศาสดาเองก็ทรงมีจิตเมตตาอนุเคราะห์ สรรพสัตว์ ทรงรับการถวายทาน มีสัตตูก้อน สัตตุดอง น้ำและข้าวที่ชาวเมืองน้อมนำมาถวาย

ท่านได้เห็นทุกๆ คนชวนช่วยในการสร้างบุญ จึงคิดวามหาชนต่างพากันชวนช่วยในบุญอย่างเต็มที่ เราเองก็ควรปล่อยโอกาสให้ผ่านเลยไป ควรที่จะเอาบุญพิเศษสักอย่าง ครั้นคิดแล้ว ก็ไม่รอช้าได้ส่งคนไปนิมนต์พระบรมศาสดาและภิกษุสงฆ์ทั้งหมดมาเป็นเพื่อนาบุญ ด้วยความตั้งใจที่จะเอาบุญพิเศษ ท่านจึงเตรียมไทยธรรมมีบัลลังก์ทอง ๑ แสนตัว ที่ลาดด้วยเครื่องลาดวิเศษมีขนยาว เครื่องลาดยัดขน เครื่องลาดมีรูปดอกไม้ ผ้าเปลือกไม้และผ้าฝ้าย จัดตั้งอาสนะที่มีค่ามาก ที่สมควรแก่พระพุทธเจ้าผู้ทรงรู้แจ้งผู้ประเสริฐกว่าเทวดา และมนุษย์ทั้งหลาย

อานิสงส์ถวายบัลลังก์ทองแสนตัว

๓๒๕

และยังสั่งให้จัดสถานที่ปูลาดอาสนะอันมีค่ามาก มี
ลวดลายวิจิตรติดกันยาวมาก เพื่อรองรับภิกษุสงฆ์ถึง ๑ แสนรูป
เมื่อได้เวลาภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุขก็ได้เสด็จมา
หลังจากพระพุทธองค์ประทับนั่งบนอาสนะที่เขาจัดเตรียมไว้
พร้อมกับหมู่สงฆ์แล้ว ก็ได้ถวายภัตตาหารอันประณีตที่ตนเอง
ตระเตรียมเอาไว้ ด้วยจิตที่เลื่อมใสโสมนัส ได้อังคาสภิกษุ ๑ แสน
มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข ให้อัมมหนาด้วยภัตตาหารมีรสเลิศ
แล้วได้ถวายอาสนะทองที่ตระเตรียมไว้

พระปทุมุตตรลัมมมาสัมพุทธเจ้าผู้ทรงรู้แจ้งโลก ทรงรับ
เครื่องบูชาแล้ว ได้มองไปในอนาคตกาลภายภาคหน้า ทรงทราบว่า
อานิสงส์ใหญ่ได้บังเกิดขึ้นกับผู้มีบุญท่านนี้แล้ว พระองค์ทรง
ปรารถนาที่จะให้นักสร้างบารมีท่านนี้ มั่นใจในผลแห่งบุญที่
บังเกิดขึ้น จึงตรัสพยากรณ์ว่า “ผู้ใดถวายอาสนะทองอันลาด
ด้วยเครื่องลาดวิเศษมีขนยาวนี้เราจักพยากรณ์ผู้นั้น ท่านทั้งหลาย
จงฟังเรากล่าว ผู้นั้นจักได้เป็นท้าวลัทธิเทวราช ๗๔ ครั้ง มี
นางเทพอัปสรแวดล้อมเสวยสมบัติ จักได้เป็นพระเจ้าประเทศราช
ครอบครองพสุธา ๑,๐๐๐ ครั้ง จักได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๕๑
ครั้ง จักเป็นผู้มีสกุลสูง ในกำเนิดและภพทั้งปวง ภายหลังผู้นี้
จักบวชเป็นพระสาวกของพระสมณโคดมพุทธเจ้ามีนามว่า
ภัททิยะ”

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆทานแด่

๓๓๐

พอฟังพระคำรัสของพระบรมศาสดาแล้ว มหาปิตักก็ได้บังเกิดขึ้นกับท่านอย่างไม่มีประมาณ จึงตั้งใจมั่นที่จะบำเพ็ญบุญทั้งหลายจนตลอดอายุขัยอย่างไม่ทอดทิ้งในการสร้างบารมีเลย เรียกได้ว่า ตั้งใจกอบโกยบุญอย่างเต็มที่ในภพชาตินั้น หลังจากละโลกไป ก็ได้เข้าถึงเทวโลก ท่านได้เวียนว่ายตายเกิดอยู่สองภพเท่านั้น คือสวรรค์สมบัติ เสวยสมบัติในเทวโลก และมนุษย์โลก ดังพระคำรัสของพระบรมศาสดาทุกประการ ครั้นในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ท่านได้บังเกิดเป็นบุตรของพระนางกาฬิโคธาเทวี ครอบครัwtานเป็นครอบครัวที่มีตระกูลสูงในยุคนั้น ได้รับการเคารพจากหมู่มหาชน สมบูรณ์ด้วยมนุษย์สมบัติอันเลิศ

เมื่อท่านรู้เพียงสาพบรณฤทธิภาวะแล้ว หมู่ญาติได้ขนานนามท่านว่า ภัททิยะ มีนามปรากฏตามโคตรว่า ภัททิยะ-กาฬิโคธาบุตร เพราะเจริญด้วยรูปสมบัติ คือมือและเท้าของท่านสวยงาม เพราะท่านได้ใช้มือและเท้านี้สร้างบารมีมาตลอดมือก็ใส่บาตรพระ ไหว้พระ เท้าก็เดินไปวัดทำความดีและชักชวนคนมาสร้างความดี ครั้นเมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประกาศพระสัทธิธรรมไปทั่วชมพูทวีป ทำให้ท่านมีโอกาสดำเนินเข้าเฝ้าพระบรมศาสดา ฟังธรรมจากพระองค์แล้วเกิดจิตเลื่อมใสปรารถนาที่จะบวช แต่มารดาบิดายังไม่ค่อยเห็นด้วย ท่านจึง

อานิสงส์ถวายเป็นกำลังใจให้ทุกคน

๓๓๑

เอาอกเอาใจทำให้มารดาบิดาโปรดปราน จนท่านทั้งสองยอม อนุญาตให้ออกบวช หลังจากทีบวชแล้ว พระภิกษุก็ตั้งใจ ปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่ ใช้เวลาไม่นานนัก ด้วยอำนาจแห่งบุญ บารมีที่ทำมาอย่างเต็มเปี่ยม มีบุญตามคำจูน ในที่สุดท่านก็ได้ บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ เมื่อเป็นพระอรหันต์แล้ว ก็ระลึกถึง บุญกรรมของตน เมื่อเห็นบุญกรรมของตนแล้วก็เกิดโสมนัสจึง ประกาศบุญกรรมว่า

เมื่อภพชาติที่ผ่านมา เราได้สร้างบุญกับเนื่อนาบุญอันเลิศ คือพระผู้มีพระภาคเจ้า พร้อมกับเหล่าพระสาวก บุญนั้นส่งผล ให้เราบรรลุถึงสมบัติทั้งสอง เราเป็นผู้ชวนชวายเป็นวิเวก มีปกติ อยู่ในเสนาสนะอันสงัด อริยผลทั้งปวงเราบรรลุแล้ว เราเป็น ผู้ไม่มีความเศร้าหมองของจิต พระสัพพัญญูผู้เป็นนายของโลก ทรงทราบคุณทั้งปวงของเราแล้ว คุณวิเศษทั้งหลาย คือ ปฏิสัมภิทาญาณ ๔ วิโมกข์ ๘ และอภิญญา ๖ เราทำให้แจ้งชัด แล้ว คำสอนของพระพุทธเจ้าเราได้ทำเสร็จแล้ว”

เราจะเห็นว่า การสั่งสมบุญเป็นคุณเครื่องแห่งความสุข และความสำเร็จ ในชีวิตทุกภพทุกชาติ ตราบกระทั่งถึงภพชาติ สุดท้ายก็ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ฉะนั้นการสั่งสมบุญ มีแต่ผล ที่ดีงามบังเกิดขึ้น เหมือนการสร้างบารมีของพระเถระรูปนี้ ท่านได้สร้างบุญใหญ่ให้ตัวเอง บุญนั้นได้ตามส่งผลทุกภพทุกชาติ

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆทาน

๓๓๒

ทำให้ท่านมีโอกาสใช้บุญต่อบุญ สมบัติต่อสมบัติ จากโลกีย-
สมบัติก็เปลี่ยนเป็นโลกุตตรสมบัติ เราจึงควรที่จะสั่งสมบุญกัน
ทุกๆ วัน เพราะผลแห่งบุญที่บังเกิดขึ้นนี้ มีแต่เกินควรเกินคาด
และมีผลเป็นโลกุตตรสมบัติที่จะทำให้เราหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ
จากการเป็นปาวเป็นทาสของพญามารได้ ดังนั้นพวกเราทั้งหลาย
ต้องสั่งสมบุญให้มากๆ ตักตวงกันไปให้เต็มที่จนกว่าบารมี
จะเต็มเปี่ยมทุกคน

๑๔

อ นั ส ง ส์

ถ ว ย ร ู ป ห อ ม

เรามีจิตเลื่อมใส ได้ถวายรูปไว้ในพระคันธกุฎีของ
พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่าสิทธัตถะผู้เป็นเชษฐบุรุษของโลก
ผู้คงที่ เราเข้าถึงกำเนิดใดๆ คือความเป็นเทวดาหรือมนุษย์
ในกำเนิดนั้นๆ เราย่อมเป็นที่รักของชนแม่ทั้งหมด นี่เป็นผล
แห่งการถวายรูป

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๓๓๕

พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงรับสั่งด้วยพระองค์เองว่า ความไม่ประมาทเป็นยอดแห่งธรรมทั้งหลาย ใครก็ตามที่ดำรงตนอยู่ด้วยความไม่ประมาท ชีวิตของผู้นั้นได้ชื่อว่าเป็นอมตะไม่มีวันตายจากคุณงามความดี ใครก็ตามที่ใช้ชีวิตอย่างประมาทมัวเมา ชีวิตของผู้นั้นเสมือนผู้ที่ตายไปแล้ว เกิดมาก็เปล่าประโยชน์ ไม่มีสาระแก่นสารอะไร ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ สุขอันใดทั้งแก่ตนและผู้อื่น ความไม่ประมาทนี้ได้ชื่อว่าครอบคลุม ไว้ซึ่งความดีทุกประการ หากเราไม่มีความประมาท และมีความตระหนักแน่นอยู่ในใจแล้ว เราก็จะใช้ชีวิตอยู่อย่างมีคุณค่า ความไม่ประมาทจะทำให้ชีวิตของเราสมบูรณ์บริบูรณ์ได้อย่างแท้จริง ซึ่งต้นแหล่งแห่งความไม่ประมาทก็คือ การมีสติอยู่ที่ศูนย์กลางกายตลอดเวลาใจหยุดนิ่งอยู่ในกลางพระธรรมกาย ทุกอนูวินาที หากทำเช่นนี้เราจะได้ชื่อว่า เป็นผู้มีชีวิตอยู่อย่างไม่ประมาทโดยแท้จริง

มีวาระแห่งภาชิตที่ปรากฏอยู่ใน รูปท่ายกเถรापทาน ความว่า

“เรามีจิตเลื่อมใส ได้ถวายรูปไว้ในพระคันธกุฎีของ พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่าสิทธัตถะ ผู้เป็นเชษฐบุรุษของโลก ผู้คงที่ เราเข้าถึงกำเนตใดๆ คือความเป็นเทวดาหรือ

อานิสงส์ถาวรูปหอม

๓๓๖

มนุษย์ ในกำเนิดนั้นๆ เราย่อมเป็นที่รักของชนแม่ทั้งหมด นี่เป็นผลแห่งการถวายรูป ในกัปที่ ๙๔ แต่กัปนี้ เราได้ถวายรูปใดในเวลานั้น ด้วยผลแห่งการถวายรูปนั้น เราไม่รู้จักทุกติเลย นี่เป็นผลแห่งการถวายรูป คุณวิเศษเหล่านี้ คือ ปฏิสัมภिता ๔ วิโมกข์ ๘ และอภิญญา ๖ เราทำให้แจ้งชัดแล้ว คำสอนของพระพุทธเจ้าเราได้ทำเสร็จแล้ว”

ในฐานะที่เราเป็นชาวพุทธ สิ่งหนึ่งที่เรามักจะเห็นกันเป็นประจำคือ เวลาที่เราจะบูชาพระรัตนตรัยหรือพระพุทธรูป ซึ่งเป็นตัวแทนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็จะมีการจุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย ไม่ใช่มีเพียงสมัยนี้เท่านั้น ในสมัยก่อนมีการบูชาอย่างนี้มาแล้วจนกระทั่งเป็นประเพณีสืบต่อมาจนถึงพวกเรา และผู้ที่บูชาพระรัตนตรัยก็ได้ประสบผลแห่งบุญที่ได้กระทำไว้อย่างดีแล้ว ในครั้งนี้หลวงพ่อก็จะนำเอาชีวประวัติของพระเถระรูปหนึ่ง มาเล่าเพื่อเป็นกำลังใจกับทุกท่านผู้รักในการบูชาพระรัตนตรัย และเราจะได้เกิดความมั่นใจว่า สิ่งที่เราทำอยู่นี้ เป็นสิ่งที่นักสร้างบารมีทั้งหลายในกาลก่อนท่านก็ทำมาแล้วเหมือนกัน แล้วจะได้ถือเป็นแบบแผนที่ติปฏิบัติสืบต่อไป

พระเถระรูปนี้ท่านเป็นผู้โชคดีได้โอกาสเกิดมาพบพระพุทธศาสนา และได้สั่งสมบารมีไว้ในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

อานิสงส์ถวายเป็นรูปหอม

๓๓๓)

องค์ก่อนๆ มาหลายพระองค์ ทุกครั้งที่เกิดมาพบพระพุทธศาสนา บุญในตัวของท่าน จะกระตุ้นเตือนให้ท่านเป็นผู้ไม่ประมาทในชีวิต ท่านจะคิดได้ด้วยตัวเองและจะสั่งสมบุญอันเป็นอุปนิสัยแห่งพระอรหันต์ ในภพชาตินั้นๆ อย่างเต็มกำลังความสามารถ

*จนกระทั่งมาถึงยุคแห่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า สิทธัตถะ ท่านได้บังเกิดในตระกูลที่มีฐานะดี พอทราบข่าวการบังเกิดขึ้นของพระผู้มีพระภาคเจ้าก็มีจิตเลื่อมใส จึงหาโอกาสไปทำบุญสักการบูชาอย่างสม่ำเสมอ ตั้งใจเอาบุญอย่างเต็มที่ วันหนึ่งคิดว่าเรามีโอกาสได้สร้างบุญกับพระผู้มีพระภาคเจ้าเช่นนี้นับเป็นบุญลาภอันประเสริฐของเรา เราควรที่จะทำการบูชาพระพุทธองค์ด้วยบุญพิเศษสักอย่างหนึ่ง

เมื่อคิดได้อย่างนี้ก็ตั้งใจไปแสวงหาไม้จันทน์ที่มีกลิ่นหอม ไม้กฤษณา และไม้กระลำพัก ล้วนเป็นไม้หอมที่หาได้ยากอย่างยิ่ง ในสมัยนั้น เอามาทำเป็นรูปหอม แล้วนำไปถวายพระผู้มีพระภาคเจ้า ท่านทำการบูชาด้วยรูปเป็นอันมาก บุญที่ท่านทำการบูชาด้วยรูปหอม ยังใจของท่านให้เกิดมหาปีติอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายของชีวิต ใจก็ยังปีติอยู่กับบุญนั้น

อานิสงส์ถวายเป็นรูปหอม

๓๓๘

ด้วยบุญกรรมนั้นส่งผลให้ท่านได้เข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ เสดยสมบัติทั้งในเทวโลกและมนุษย์โลกเป็นเวลายาวนานทีเดียว ในทุกที่ที่ท่านไปเกิด ก็จะเป็นผู้ที่ควรแก่การบูชาในภพที่บังเกิดนั้น

อานิสงส์ของการถวายรูปหอมบูชาพระตถาคตเจ้าและพระสาวกทั้งหลาย มีมากถึง ๑๐ ประการด้วยกัน คือ จะเกิดไปในภพชาติใดก็ตาม ๑. จะเป็นผู้ที่มิกลิ่นตัวหอมฟุ้งไปทั่วทุกสารทิศ ๒. จะเป็นผู้ที่มียศใหญ่ ๓. จะเป็นผู้ที่มีปัญญา่องไว ๔. เป็นผู้มีชื่อเสียงดังกาม ขจรขจายไปทั่ว ๕. มีปัญญาที่เฉียบแหลม ๖. มีปัญญาที่กว้างขวาง รู้ได้ครอบคลุม ๗. จะเป็นผู้ที่มีปัญญาที่แจ่มใสร่าเริง สามารถทำให้ทุกๆ คน มีกำลังใจในการสร้าง ความดี ๘. มีปัญญาลึกซึ้งรู้ได้ลุ่มลึกไปตามลำดับ ๙. มีปัญญาเครื่องเล่นไปไพบุลย์ หมายถึงว่า สามารถสร้างสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อชาวโลก ด้วยปัญญาของตนเอง และประการที่ ๑๐. จะได้บรรลुพระนิพพานเป็นที่สุด นี่เป็นอานิสงส์ของการถวายรูปที่พระอรหันตรูปหนึ่งนามว่า ปิณทวัจฉะ ได้กล่าวเอาไว้ หลวงพ่อถือนโอกาสนำมาเล่าให้ได้รับทราบกัน เพราะเป็นเรื่องราวที่เป็นประโยชน์ ที่น่าทำตามเป็นอย่างยิ่ง

ย้อนกลับมาถึงเรื่องราวของพระอรหันต์ ที่ได้ทำบุญจากการจุดธูปถวายพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุญที่เกิดจากการถวายรูปได้ส่งผลให้ท่านได้รับอานิสงส์ดังที่ได้กล่าวแล้ว ไม่ว่า

อานิสงส์ถวายเป็นรูป หอม

๓๓๕

จะเกิดในที่ใดก็ตาม ท่านจะเป็นผู้ที่ทุกๆ คนเคารพ เกรงอกเกรงใจ ท่านเกิดอยู่เพียงสองภพภูมิเท่านั้น คือมนุษย์และเทวโลก เสวยมหาสมบัติใหญ่มาหลายภพหลายชาติ จนกระทั่งมาถึงสมัยพุทธกาล ได้มาบังเกิดในเรือนแห่งตระกูลของผู้มีศรัทธาในพระศาสนา ด้วยอานุภาพบุญที่ผูกพันกับการบูชาพระรัตนตรัยมายาวนาน ท่านมองเห็นภัยในวัฏสงสาร จึงตัดสินใจละความสุขสบายทางโลกและออกบวชในที่สุด

ด้วยอานุภาพแห่งบุญที่ท่านสั่งสมมา ไม่นานนักก็ปฏิบัติธรรมเจริญวิปัสสนา สามารถกำจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไปได้ ได้บรรลุพระอรหัต ชื่อของท่านจึงปรากฏในที่ทุกสถานว่า รูปทายกเถระ แปลว่า พระเถระผู้ถวายเป็นรูป เพราะท่านได้ทำการบูชาด้วยรูปหอม พอท่านได้บรรลุพระอรหัตตผลแล้ว ก็ระลึกถึงบุญกรรมของตนที่ได้ทำมา เกิดปีติโสมนัสจึงเปล่งอุทานว่า “ผลแห่งการสร้างบุญด้วยการถวายเป็นรูปบูชาพระศาสดาพระนามว่า สิทธัตถะ ได้ส่งผลให้เราท่องเที่ยวอยู่ในสองภพภูมิ ไม่ว่าจะเกิดอยู่ในภพภูมิใดก็ตาม เราจะเป็นที่รักของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย นี่เป็นผลของการถวายเป็นรูปบูชา ผลแห่งบุญนี้ ช่างน่าอัศจรรย์ใจเหลือเกิน”

เมื่อพระเถระได้กล่าวถึงบุญกรรมของท่านให้สาธุชนทั้งหลายได้รับทราบ ก็ก่อให้เกิดกำลังใจในการสร้างความดี

อานิสงส์ถาวรูปหอม

๓๔๐

ด้วยการบูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระสาวกทั้งหลาย ทุกๆ คนที่ได้รับทราบ ต่างก็พากันชวนชวายเป็นบุญกันอย่างเต็มที่ ก่อให้เกิดกระแสที่ต้งามในการบูชาบุคคลที่ควรบูชา พอได้บูชา ด้วยวัตถุสิ่งของเป็นอามิสบูชาแล้ว เมื่อศึกษาข้อวัตรปฏิบัติของท่าน ได้เห็นปฏิปทาข้อวัตรที่ต้งามก็ตั้งใจปฏิบัติตาม ทำให้เกิดการบูชาที่สมบูรณ์ทั้ง ๒ ประการคือ ทั้งอามิสบูชาและปฏิบัติบูชา ทำให้มหาชนมีสุคติโลกสวรรค์เป็นที่ไป

เราจะเห็นว่า การบูชาบุคคลที่ควรบูชาด้วยเครื่องสักการบูชา แม้จะเป็นเพียงรูปหอม แต่ผลที่ได้รับนั้นไม่ธรรมดาเลย เพราะเครื่องบูชานั้นมีจิตตั้งไว้ในพระรัตนตรัย เป็นสิ่งที่แสดงออกถึงความเลื่อมใสที่มีอยู่ภายในใจอย่างเปี่ยมล้นต่อทักขิไณยบุคคล จึงก่อให้เกิดมหานิสงส์ที่ยิ่งใหญ่ไพศาลตามมา จะส่งผลให้สมบูรณ์ด้วยบุญบารมีและมหาสมบัติทั้งหลาย เมื่อเราบูชาด้วยอามิสบูชาแล้ว จะเกิดกำลังใจที่จะดำเนินตามข้อวัตรปฏิบัติของท่าน การปฏิบัติบูชาก็ตามมา เมื่อมีการปฏิบัติก็ส่งผลเป็นปฏิเวธ คือการรู้แจ้งในธรรมของพระพุทธองค์ บุญจากการบูชาในครั้งนี้จึงเป็นบุญใหญ่จกัณับจักประมาณมิได้นั่นเอง

๑๑

อ นั ส ง ส์

ถ ว ย ม้ า อ า ช า ไ น ย

สัตว์ทั้งหลายไม่ควรที่สมณะใช้สอย เราควรแปลงเป็น
สิ่งที่ใช้สอยได้ จึงให้ดีราคาม้าสินธพซึ่งมีกำลังวิ่งเร็วดังลม
แล้วได้ถวายเป็นที่เป็นกัปปียะที่สมณะสามารถบริโภคใช้สอย
ได้เท่ากับราคาม้า ได้มอบกัปปียภักดิ์แด่พระพุทธเจ้าพระนาม
ว่าปทุมุตตระ เราเข้าถึงในกำเนิดใดๆ คือ ความเป็นเทวดา
หรือมนุษย์ ม้าอาชาไนยอันมีกำลังวิ่งเร็วดังลม สวงามมองอาจ
ย่อมเกิดขึ้นแก่เรา และมีพาหนะที่วิเศษล่งพาหนะของชนทั้ง
หลายในโลก

อานิสงส์ถวายเป็นอานาชาไนย

๓๔๓

เวลาแห่งการปฏิบัติธรรม เป็นช่วงเวลาที่มียุคคุณค่าต่อชีวิตเราเป็นอย่างยิ่ง เพราะเราจะได้มีโอกาสทำใจหยุดใจนิ่ง แสวงหาหนทางแห่งพระนิพพาน โดยหยุดใจเข้าไปสู่อริยมรรคเส้นทางของพระอรียเจ้าทั้งหลายซึ่งเป็นทางเอกสายเดียวเท่านั้นที่จะนำเราให้เข้าถึงธรรมภายใน เข้าถึงความสุขที่จะทำให้หลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งปวง ปัจจุบันนี้ มวลมนุษยชาติส่วนใหญ่ยังไม่รู้เป้าหมายที่แท้จริงของชีวิตกันเลยว่า เกิดมาทำไม อะไรคือสิ่งที่ชีวิตต้องแสวงหา เมื่อไม่มีโอกาสได้ฟังพระสัทธรรม ไม่ได้ประพฤติปฏิบัติธรรม ชีวิตจึงต้องตกอยู่ในท่ามกลางกระแสแห่งความทุกข์ แต่เมื่อไรก็ตามที่ได้ลงมือปฏิบัติธรรมและได้ผลแห่งการปฏิบัติธรรมที่ถูกต้อง ก็จะเข้าใจได้แจ่มแจ้งและมุ่งทำหน้าที่ของตนให้สมบูรณ์ได้ต่อไป

มีวาระแห่งภาชิตที่ปรากฏอยู่ใน โอปยุทธเถราปทาน ความว่า

“ชนเหล่าใดได้อุปสมบท ชนเหล่านั้นได้ดีแล้วหนอ เราพึงเข้าไปเฝ้าบ่อยๆ เมื่อพระพุทธเจ้ามีอยู่ในโลก เราได้เป็นพระราชามีพละมาก ครอบครองแผ่นดินมีสมุทรสี่เป็นที่สุด เป็นใหญ่แห่งชนชาวชมพูทวีป ๒๔ ครั้ง ก็ด้วยอานุภาพที่ได้สร้างบุญกับพระพุทธเจ้า ภพที่สุดย่อมเป็นไปแก่เรา

อานิสงส์ถวายเป็นคำอาชาไนย

๓๔๔

เป็นครั้งสุดท้ายสุด เราละความชนะและความแพ้แล้ว ได้ถึงฐานะอันไม่หวั่นไหว ในกัปที่ ๓,๕๐๐ ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ผู้เป็นกษัตริย์มีเดชมาก ทรงสมบรูณ์ด้วยแก้ว ๗ ประการ มีผละมาก ก็ด้วยอานุภาพแห่งบุญกรรมนั้น”

คำปรารภนี้ เป็นวาจาที่เปล่งออกมาด้วยความสุขโสมนัส ในผลแห่งความดีงามที่บังเกิดขึ้นกับพระอรหันต์รูปหนึ่ง เป็นมหาปิติที่ไม่ได้หมายความว่า จะบังเกิดขึ้นได้อย่างง่ายๆ จะบังเกิดขึ้นแก่ผู้ที่ได้ทำความดีแล้วเท่านั้น เพราะผู้ที่สร้างบุญ ย่อมบันเทิงในทุกที่ทุกสถานในกาลทุกเมื่อ แม้มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ก็ย่อมบันเทิง ละจากโลกนี้ไปแล้วก็บันเทิงใจในสุขที่ได้รับจากทิพยสุขในสุคติโลกสวรรค์

เหมือนประวัติการสร้างบารมีของผู้มีบุญท่านนี้ ซึ่งในภพชาติสุดท้าย ท่านได้บรรลุธรรมอันสูงสุด และได้ย้อนกลับไปดูภาพการสร้างบารมีในอดีต เห็นการสร้างบุญของตัวท่านเอง ที่ได้สั่งสมไว้ ก็บังเกิดมหาปิติ เห็นคุณค่าของบุญ และเนื้อนาบุญ คือพระรัตนตรัย ได้แก่ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ท่านจึงได้เปล่งอุทานออกมาอย่างนั้น

เรื่องที่จะนำมาเล่าในครั้งนี้ เป็นเรื่องอดีตชาติของพระโอบวยุทธเจ้า ซึ่งท่านได้เกิดมาสั่งสมบุญในพระพุทธศาสนา

เมื่อย้อนกลับไปศึกษาชีวประวัติของท่าน น่าสนใจทีเดียว จาก
เมื่อก่อน ท่านเกิดมาแล้วหลายภพหลายชาติ ได้มีโอกาส
บำเพ็ญบุญไว้ในพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ สักสมบุญอันเป็น
อุปนิสัยแห่งพระนิพพาน แต่ก็ยังไม่มีโอกาสได้ทำบุญพิเศษที่นำ
มาซึ่งมหาปิติ

*จนมาถึงยุคของพระปฐมุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านได้
มาบังเกิดในสกุลอันสมบูรณ์ด้วยโภคทรัพย์สมบัติ เจริญวัยแล้ว
ก็เป็นผู้มีทรัพย์มาก มีโศกะมาก อยู่ครองเรือน และมีโอกาสฟัง
พระสัทธรรมจากพระโอษฐ์ ก็บังเกิดความคิดว่าชีวิตในสังสารวัฏนี้
เป็นทุกข์เหลือเกิน การเวียนว่ายตายเกิดโดยที่ไม่มีบุญติดตัวไป
รังแต่จะทำให้ชีวิต ตกต่ำลงไปเรื่อยๆ เราควรดักตวงเอาบุญให้
เต็มกำลั้ง

ท่านได้รักษาใจให้ผ่องใส มีความเลื่อมใสในพระรัตนตรัย
ในพระบรมศาสดา โดยไม่มีความรู้สึกคลอนแคลน แม้ว่าจะมี
ข่าวคราวอะไรบังเกิดขึ้น คิดแต่เพียงว่า เรานั้นจะยังมั่นคงใน
พระรัตนตรัยและจะไม่หวั่นไหวกับอะไรทั้งสิ้น ท่านคิดจะเอาบุญ
อย่างเดียว จึงได้ไปแสวงหามัจฉาชาไนยตัวประเสริฐ แล้วนำ

---

*มก. เล่ม ๗๑ หน้า ๒๒๑

อานิสงส์ถวายเป็นมัจฉาชาไนย

๓๔๖

มาถวายบูชาธรรมพระผู้มีพระภาคเจ้า พระบรมศาสดาเห็นอุบาสกผู้มีศรัทธา นี้ นำมาถวายประเสริฐมาถวาย ก็ไม่ทรงปรารภณาที่จะทำให้เขาเสียใจ จึงรับเอาไว้ แต่อุบาสกนี้เป็นผู้ที่มีปัญญาพอได้ทำการบูชาด้วยมัจฉาชาไนยแล้ว ก็อุกคิดว่า

การถวายสัตว์ แม้จะเป็นการบูชาธรรมก็ตาม เป็นสิ่งที่ไม่สมควรแก่สมณะทั้งหลาย เพราะไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้เต็มที่ เราควรถวายกับปิยภักข์ที่สมควรแก่สมณบริโภค จึงให้ตรากับปิยภักข์เท่ากับราคามัจฉาชาไนยตัวนั้น แล้วก็นำหยาปณะจำนวนนั้น ไปซื้ออัฐบริวารที่สำเร็จด้วยผ้าฝ้าย ผ้ากัมพล และผ้าโกเชาว์เป็นต้น และได้ถวายเภสัชแด่หมู่สงฆ์มีพระบรมศาสดาเป็นประมุข

การสร้างบุญในครั้งนี้ ได้ยังมหาปิตีให้บังเกิดแก่อุบาสกนั้นตลอดเวลา เมื่อระลึกถึงก็มีแต่มหาปิตีทุกครั้ง เขาได้ใช้ชีวิตอยู่จนตลอดอายุขัย หลังจากที่ได้จุติจากอัตภาพนั้นแล้ว ก็ได้ไปบังเกิดในเทวโลก เข้าถึงความเป็นสหายแห่งเทวดา และก็จะมัจฉาชาไนยแก่วังบังเกิดเป็นพาหนะนำไปในทุกหนทุกแห่ง ไม่ใช่มีเพียงมัจฉาชาไนยอย่างเดียว พาหนะที่เป็นทิพย์อันไม่มีประมาณก็บังเกิดขึ้น แม้กลับลงมาเกิดเป็นมนุษย์ ก็เป็นผู้สมบูรณ์ด้วยพาหนะเป็นอันมาก ใช้สอยได้อย่างสะดวกสบายทุกอย่าง

๓๔๓

ท่านต้องเวียนว่ายตายเกิดเรื่อยมา จนมาถึงในสมัย พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราเนี่ย ท่านได้บังเกิดในเรือนมิตระกุล แห่งหนึ่ง สมบูรณ์ด้วยมหาสมบัติมากมาย พาหนะก็มีสมบูรณ์ พร้อม ด้วยอานุภาพแห่งบุญที่ได้ทำในครั้งนั้น พอบรรลุนิติภาวะ แล้ว มีโอกาสพึงธรรมจากพระบรมศาสดา กอปรด้วยบุญเก่า ในตัวที่เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ ทำให้เกิดความศรัทธาอย่างเต็มที่ จึง ทำให้ตัดสินใจออกบวชในพระศาสนา หลังจากอุปสมบทแล้ว ท่านก็ได้ตั้งใจบำเพ็ญเพียรอย่างเต็มที่ ใช้เวลาไม่นานก็สามารถ ทำใจหยุดใจนิ่ง ได้เข้าถึงกายภายในไปตามลำดับ จนกระทั่งถึง กายธรรมอรหัต สามารถกำจัดกิเลสอาสวะได้หมดสิ้นอย่าง ลื่นไหลไม่เหลือเศษ

พระโอรุยหเถรเจ้าครั้นได้บรรลุอรหัตตผลแล้ว ได้ ย้อนอดีตไปดูการสร้างบารมีของตัวเอง ก็เกิดปีติโสมนัส จึงเปล่งอุทานว่า “นับเป็นความโชคดีของเราจริงๆ ที่ได้สั่งสม บุญในพระพุทธเจ้าและหมู่สงฆ์ผู้เลิศ” และได้เปล่งอุทาน บุพกรรมของตนต่อไปอีกว่า “เราได้ถวายเป็นอานาชาไนยแด่ พระพุทธเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ ครั้นมอบถวายในพระพุทธเจ้า แล้ว ได้กลับไปเรือนของตนด้วยความปีติ พระอัครสาวกของ พระศาสดา มีนามว่า พระเทวิลเถระ ผู้เป็นทนายแห่งธรรมอัน ประเสริฐ ได้มาที่บ้าน เล่าให้ฟังว่า “พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้ผู้นำ

อานิสต์ถวายม้าอาชาไนย

๓๔๘

ประโยชน์ทั้งปวง พระองค์ผู้มีจักขุทรงทราบความดำริของท่าน
จึงทรงรับเอาม้าอาชาไนยไว้”

เมื่อเราฟังอย่างนั้นก็คิดว่า สัตว์ทั้งหลายไม่ควรที่
สมณะใช้สอย เราควรแปลงเป็นสิ่งที่ใช้สอยได้ จึงให้ตีราคา
ม้าสินธพซึ่งมีกำลังวิ่งเร็วดังลม แล้วได้ถวายของที่เป็นกับปียะที่
สมณะสามารถใช้สอยได้เท่ากับราคาม้า ได้มอบกับปิยภัณฑ์
แต่พระพุทธเจ้าพระนามว่าปทุมุตตระ เราเข้าถึงในกำเนิดใดๆ คือ
ความเป็นเทวดาหรือมนุษย์ ม้าอาชาไนยอันมีกำลัง วิ่งเร็วดังลม
สวยงามองอาจ ย่อมเกิดขึ้นแก่เรา และมีพาหนะที่วิเศษ
ล่งพาหนะของชนทั้งหลายในโลก

ชนเหล่าใดได้อุปสมบท ชนเหล่านั้นได้ดีแล้วหนอ ควรที่
จะเข้าหาสมณะบ่อยๆ ถ้าพระพุทธเจ้ามีในโลก ก็ควรเข้าไปหา
เพราะพระพุทธองค์คือเนื่อนาบุญอันสุดยอดของชาวโลก พระ-
ศาสนาทรงพระองค์ท่านก็เป็นเขตแห่งบุญอันยอดเยี่ยม ด้วย
อานุภาพแห่งบุญที่เราได้สร้าง เราได้เป็นพระราชามีพละมาก
ครอบครองแผ่นดินมีสมุทรสี่เป็นที่สุด เป็นใหญ่แห่งชนชาวชมพู
ทวีป ๒๔ ครั้ง ภพชาตินี้เป็นภพชาติสุดท้าย เราละความชนะ
และความแพ้แล้ว ได้ถึงฐานะอันไม่หวั่นไหว ได้บรรลุคุณวิเศษ
เหล่านี้ คือ ปฏิสัมภีทา ๔ วิโมกข์ ๘ และอภิญญา ๖ เราทำให้

อานิสงส์ถวายเป็นอานาชาไนย

๓๔๕

แจ้งชัดแล้ว คำสอนของพระพุทธเจ้า เราทำเสร็จแล้ว นี่เป็นผลแห่งบุญที่เราได้สั่งสมไว้อย่างดีแล้วในกาลครั้งนั้น

ทั้งหมดนี้นับเป็นอุทาหรณ์การสร้างบารมีได้เป็นอย่างดี เมื่อมีจิตที่บริสุทธิ์กอบปรด้วยสติปัญญา ย่อมสามารถที่จะกอบโกยเอาบุญใหญ่ได้อย่างเต็มที่ นักสร้างบารมีทั้งหลายในอดีตที่ท่านได้บรรลุธรรมเข้าพระนิพพานไปแล้ว ท่านเหล่านั้นก็ยังเหลือร่องรอยแห่งความดีไว้ ให้เราทุกคนได้ศึกษา ได้ดำเนินรอยตาม เมื่อเราต่างทราบกันอย่างนี้แล้ว หากปรารถนาอานิสงส์พิเศษอย่างไร ก็ให้ทำบุญอย่างนั้นเถิด โดยทำอย่างผู้ฉลาด มีกุศโลบาย รู้จักเลือกกระทำสิ่งที่เหมาะสมที่ควร เริ่มต้นจากตัวของเราเอง และชักชวนบุคคลรอบข้างให้รู้จักการทำบุญตามแบบอย่างพระอริยเจ้าทั้งหลายที่มีมาแล้วในกาลก่อน

อ นั ส ง ส์

ถ ว ย อ ห ร บั ณ ท บ าด

ด้วยกุศลกรรมที่ทำไว้นั้น ได้ไปบังเกิดบนสวรรค์ชั้น
ดาวดึงส์ ได้เป็นมเหสีของจอมเทพ ๑,๐๐๐ องค์ เมื่อกลับลง
มาเกิด ก็ได้เป็นมเหสีของพระเจ้าจักรพรรดิถึง ๑,๐๐๐ ชาติ
ต่อจากนั้นก็ได้เกิดเป็นมเหสีของพระราชูประเทศราชันภพ
นับชาติไม่ถ้วน โดยพระนางไม่รู้จักทุกข์ดิเลย นี่ก็เป็นบุญพิเศษ
ที่เกิดจากการถวายบิณฑบาตทุกวัน

อานิสงส์ถวายเป็นอาหารบิณฑบาต

๓๕๒

การเจริญสมาธิภาวนาเป็นภารกิจหลักของเรา และมนุษย์ทุกๆ คนในโลก ที่จะต้องฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง ถ้าเราหยุดใจได้สนิท หยุดในหยุดลงตรงกลางของกลางธรรมภายในไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเข้าไปถึงที่สุดของกลางคือพระธรรมภายในละเอียดที่สุด ก็จะยิ่งเพิ่มพูนความบริสุทธิ์บริบูรณ์ขึ้นทุกๆ วัน การทำอย่างนี้เป็นวัตถุประสงค์หลักของเรานักสร้างบารมีทั้งหลาย ที่เกิดมาสร้างบารมี ในใจของเราจะต้องมีความมุ่งมั่น ที่จะทำตนให้เข้าไปถึงกายธรรมภายใน ดังนั้นให้ขยันหมั่นเพียรในการประพฤติปฏิบัติธรรม เพื่อเป็นการสั่งสมบุญบารมีของเรา ให้ตั้งใจปฏิบัติธรรมกันให้ดี

มีวาระแห่งพระภาสิตที่ตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย เถรีคาถา ความว่า

“ดูก่อนนันทา เธอจงเห็นร่างกายอันกระดุก ๓๐๐ ท่อน ยกขึ้นแล้ว อันกระสับกระส่าย ไม่สะอาดเปื้อยเน่า จงอบรมจิตให้ตั้งมั่น มีอารมณ์เดียว ด้วยอสุภภาวนา อนึ่ง เธอจงอบรมจิตให้หามิติดมิได้ ละเสียซึ่งอนุสัยคือมานะ เพราะการละมานะได้นั้น เธอจักเป็นผู้สงบเทียวไป”

พระคาถานี้พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสกับสาวิกาท่านหนึ่ง ให้รู้แจ้งเห็นจริงถึงความไม่จริงยั่งยืนของสังขารร่างกาย เพื่อที่

อานิสงส์ถวายเป็นอาหารบิณฑบาต

๓๕๓

จะคลายความยึดมั่นถือมั่น มุ่งเข้าสู่ภายใน ทำตนให้บริสุทธิ์ผ่องใส เข้าถึงกายธรรมอหัตที่เที่ยงแท้ถาวร เมื่อเข้าถึงอย่างนี้ได้ก็ เท่ากับว่า ชีวิตได้เข้าถึงความเต็มเปี่ยมที่สมบูรณ์ที่สุด เป็นชีวิต ที่ปลอดภัยจากอาสวกิเลสทั้งหลาย เมื่อคลายจากความยึดมั่น ถือมั่นในร่างกายแล้ว ก็เท่ากับว่าได้ยืนอยู่บนปากทางแห่งความ หลุดพ้น

พระคาถาที่นำมากล่าวข้างต้นนี้ พระบรมศาสดาตรัส กับพระเถรรูปหนึ่ง มีนามว่า อภิรูปนันทาเถรี ท่านเป็นผู้ที่มี รูปโฉมงดงาม เกิดในตระกูลศากยะ ในที่สุดก็ได้ออกบวชแล้ว บรรลุธรรม ชีวิตประวัติของท่านน่าสนใจ ได้สร้างบารมีมายาวนาน ในสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้าในอดีตหลายพระองค์ วันนี้ ขอย้อนเรื่องราวที่น่าศึกษาของพระเถรรูปนี้มาเล่าสู่กันฟัง เพราะอุปนิสัยดั้งเดิมของท่าน เป็นผู้ที่เกรงกลัวต่อบาป เรื่องราวนี้เกิดขึ้นในสมัยของพระผู้มีพระภาคพระนามว่า วิปัสสิ

*ในยุคนั้น พระธรรมได้แผ่ขยายไปทั่วชมพูทวีป มหาชน ที่ได้ฟังธรรมของพระผู้มีพระภาคเจ้า ต่างพากันเห็นภัยใน วัฏสงสาร จึงสร้างบารมีอย่างเต็มที่ ในยุคนั้น พระเถรีได้เกิด

อานิสงส์ถวายเป็นอาหารบิณฑบาต

๓๕๔

เป็นมเหสีของพระราชาทรงพระนามว่า อรุณราชราชา เมื่อพระนางได้ยินกิตติศัพท์ของพระบรมศาสดา ก็เกิดความเลื่อมใสศรัทธา บรรณนาที่จะฟังธรรม ในวันหนึ่ง หลังจากว่างจากพระกรณียกิจแล้ว พระมเหสีก็ตัดสินใจเดินทางไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า เมื่อได้ฟังธรรมแล้ว ทำให้เกิดความเกรงกลัวต่อบาปคิดว่า

เราเป็นมเหสีของพระราชา มีหลายครั้งที่ต้องพิพากษาผู้ที่มีความผิด บางคนก็รับสั่งให้ประหารชีวิต เป็นการสร้างกรรมคือปาณาติบาต เรามาฟังธรรมในวันนี้ ได้ข้อคิดมากมาย ชีวิตหลังความตายนี้ยาวนาน และน่ากลัวเหลือเกิน ในบางครั้งตัวของเราเองก็มีส่วนในการพิพากษานั้นด้วย ในฐานะที่เป็นพระมเหสี แม้จะมีคนเคารพเกรงใจ แต่หากเราละจากโลกนี้ไปแล้ว นายนิรยบาลที่พระบรมศาสดากล่าวถึงนั้น ไม่มีความเกรงใจผู้ที่สร้างบาปอกุศลเลย เราไม่ควรประมาทในชีวิต ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป เราควรสร้างบุญสร้างบารมี เพราะขณะนี้บุญกุศลที่พอจะถือเอาติดตัวไปได้เราไม่ได้ทำไว้เลย

ครั้นดำริอย่างนี้แล้ว ก็รีบเดินทางเข้าเฝ้าพระสวามีกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ หม่อมฉันต้องการที่จะสร้างบุญขอพระองค์โปรดประทานโอกาส ในการสร้างบุญให้แก่หม่อมฉันด้วยเถิดเพคะ ขอเพียงสมณะรูปเดียวก็ได้ หม่อมฉันจักถวาย

อานิสงส์ถวายอาหารบิณฑบาต

๓๕๕

ภัตตาหาร” พระราชาทราบความต้องการของพระมเหสีก็ทรงอนุญาต ได้ประทานสมณะผู้อบรมอินทรีให้แก่พระมเหสีนั้นตามความต้องการ

พระมเหสีดีใจอย่างมาก รีบกระวีกระวาดรับบาตรของท่านเอากัฏฐาหารอย่างประณีตใส่จนเต็ม ได้ถวายเป็นผ้าคู่หนึ่งซึ่งมีราคาตั้งพันให้ท่านครอง นับจากนั้นเป็นต้นมา ก็ได้สร้างบุญด้วยการถวายเป็นภัตตาหารไม่เคยขาด จนกระทั่งพระผู้มีพระภาคเจ้าดับขันธปรินิพพาน พระนางได้บูชาพระเจดีย์ ตั้งฉัตรทองที่ประดับด้วยรัตนะไว้หน้าพระเจดีย์ เพื่อเป็นพุทธบูชา พระนางได้สร้างบารมีจนกระทั่งละจากโลกนี้ไป

ด้วยกุศลกรรมที่ทำไว้นั้น ได้ไปบังเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ได้เป็นมเหสีของจอมเทพ ๑,๐๐๐ องค์ เมื่อกลับลงมาเกิด ก็ได้เป็นมเหสีของพระเจ้าจักรพรรดิถึง ๑,๐๐๐ ชาติ ต่อจากนั้นก็ได้เกิดเป็นมเหสีของพระราชาประเทศราชนับภพนับชาติไม่ถ้วน โดยพระนางไม่รู้จักทุกข์เลย นี่ก็เป็นบุญพิเศษที่เกิดจากการถวายเป็นภัตตาหารทุกวัน และยังทำให้ท่านมีผิวพรรณเหมือนดอกบัว เป็นหญิงงามน่าดูน่าชมอย่างยิ่ง

จนกระทั่งมาถึงสมัยพุทธกาลนี้ ได้ลงมาบังเกิดในครรภ์พระอัครมเหสีของเจ้าศากยพระนามว่า เขมกะ ในกรุงกบิลพัสดุ์

อานิสงส์ถวายเป็นอาหารบิณฑบาต

๓๕๖

เธอมีชื่อว่า นันทา มีรูปงามน่าดูน่าชม จึงได้รู้กันทั่วไปว่า อภิรุพ-
นันทา เมื่อเธอเจริญวัยขึ้น ศากยกุมารผู้เป็นคนรักยิ่งของ
พระนางได้สิ้นพระชนม์ในวันหนึ่งนั่นเอง พระชนกชนนีจึงให้
เธอบวช ทั้งๆ ที่พระนางไม่อยากจะบวช แต่ด้วยความเกรงใจ
พระชนกชนนี จึงออกบวชในสำนักของนางภิกษุณี

ภิกษุณีอภิรุพนันทานั้นแม้บวชแล้ว ก็ยังมีนิสัยฆราวาส
ยังรักสวยรักงาม ไม่ยอมเดินทางเข้าไปเฝ้าพระบรมศาสดา
เพราะกลัวพระบรมศาสดาจะเทศนาเกี่ยวกับเรื่องสังขารร่างกาย
ทรงเข้าใจไปเองว่า พระพุทธร่องค์ทรงดำหนิตีเดียรูบุ แม้พระ-
บรมศาสดาก็ทรงรอคอยจนญาณของพระนางแก่กล้า จึงทรง
สั่งพระมหาปชาบดีว่า ภิกษุณีทั้งหลายจงมารับโอวาทตาม
ลำดับเมื่อถึงวาระของตน พระนางนันทาก็ไม่ยอมไป กลับส่ง
ภิกษุณีรูปอื่นไปแทน

พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสสั่งกำชับอีกว่า “เมื่อถึงวาระ
ภิกษุณีพึงไปด้วยตนเอง ไม่พึงส่งรูปอื่นมาแทน” พระเถรีจึงไม่
อาจละเมิดคำสั่งของพระบรมศาสดาได้ จึงไปปฏิบัติบำรุงพระ-
สัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมกับภิกษุณีทั้งหลาย เมื่อไปถึงก็ไม่ยอม
เข้าใกล้ ได้หลบไปนั่งอยู่ข้างหลัง เพราะกลัวว่า พระพุทธร่องค์
จะทักและติเตียนเรื่องที่ตนเองยึดติดในความสวยความงาม

อานิสงส์ถวายเป็นอาหารบิณฑบาต

๓๕๓

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบความคิดของพระเถรี จึงเนรมิตรูปหญิงงามคนหนึ่งด้วยฤทธิ์ ที่มีรูปสวยกว่าพระเถรีหลายเท่านัก หญิงงามนั้นมีวัยตั้งแต่วัยรุ่น วัยกลางคน วัยชรา จนกระทั่งถึงวัยแก่หง่อมไปตามลำดับ พระเถรีดูภาพนั้น ภายในใจก็เกิดความคิดว่า รูปที่เราเห็นของผู้คน ไม่มีความเที่ยงแท้ถาวรเลย แม้แต่สังขารร่างกายของตัวเราก็มิวันต้องเสื่อมไป

เมื่อพระบรมศาสดาแสดงรูปเนรมิตให้พระเถรีเห็นอย่างนั้นแล้ว บุญในตัวของท่านเองที่ได้สั่งสมมายาวนานก็ตามมาทันจิตของพระเถรีสงบระงับจากความยึดมั่นในสังขารของตนเอง พระพุทธรองค์จึงตรัสแก่พระเถรีว่า “ดูก่อนนันทา เธอจะเห็นร่างกายอันกระดุก ๓๐๐ ท่อนยกขึ้นแล้ว อันกระสับกระส่าย ไม่สะอาดเปื้อยเนา จงอบรมจิตให้ตั้งมั่น มีอารมณ์เดียว ด้วยอุสุภภาวนา อนึ่ง เธอจงอบรมจิตให้หา นิमितมิได้ ละเสียซึ่งอนุสัยคือมานะ เพราะการละมานะได้นั้น เธอจักเป็นผู้สงบเดี่ยวไป” เมื่อพระพุทธรองค์แสดงธรรมจบลง พระนางอภिरูปนันทาเถรี ก็ได้บรรลुพระอรหัต

จะเห็นได้ว่า บุญที่เราสร้างไว้ในอดีต ได้ติดตามคำจูงเราในทุกที่ทุกสถาน ผู้ที่ประสบความสำเร็จในบั้นปลายของชีวิตล้วนมีเบื้องหลัง คือบุญกุศลทั้งสิ้น ดังพระเถรีรูปนี้ แม้เพียงแค่

อานิสงส์ถวายเป็นอาหารบิณฑบาต

๓๕๘

ผลบุญที่เกิดจากการถวายบิณฑบาตพระรูปเดียว ยังส่งผลให้ท่านได้เข้าถึงจุดสูงสุดของชีวิต ดังนั้นพวกเราทุกคนอย่าดูเบาในการทำบุญตักบาตร ให้ทำกันอย่างปิติเบิกบานในบุญ ใครที่ทำอยู่แล้วก็ขออนุโมทนา แต่คนไหนที่ยังไม่ค่อยได้ใส่บาตรพระ ก็เริ่มทำกันได้แล้ว จะได้เป็นทางมาแห่งบุญของพวกเราทุกคน

อานิสส์

ถวายภัตตาหาร

เราถวายอภิวาทพระสัมพุทธเจ้า นิมนต์พระองค์ผู้เป็น
มหารุณีให้เสวยภัตตาหาร พระมุนีผู้ประกอบด้วยมหากรุณา
ในโลก ทรงอนุโมทนาแก่เราในกาลนั้น เรายังจิตให้เลื่อมใสใน
พระพุทธรูป ผู้ทรงพระมหากรุณาพระองค์นั้นทำความเข้มข้น
เบิกบานแล้ว ได้บังเฝ้าอยู่ในสวรรค์ตลอดหนึ่งกัป ในกัปที่ ๙๔
แต่กัปนี้ เราได้ถวายทานใดในเวลานั้น ด้วยผลแห่งทานนั้น
เราไม่รู้จักทุกคติเลย นี่เป็นผลแห่งการถวายภัตตาหาร

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๓๖๑

ทุกชีวิตที่เกิดขึ้นมา มีจุดสุดท้ายที่เหมือนกัน คือ ล้วน
บ่ยหน้าไปสู่ความตาย ความตายนั้นติดตัวเรามาพร้อมๆ กับ
การลืมตาขึ้นมาดูโลก บัณฑิตนักปราชญ์ผู้มีปัญญาจะมองเห็นว่า
ความตายไม่ใช่เรื่องที่น่ากลัว แต่เป็นเครื่องเตือนสติไม่ให้
ประมาทมัวเมาในชีวิต จะได้ดำรงตนให้เหมาะสมกับการเกิดมา
เป็นมนุษย์ เมื่อทราบว่า ไม่สามารถที่จะพ้นจากพญามัจจุราชไปได้
ก็ตั้งใจสร้างบุญบารมีอย่างเต็มที่

เมื่อถึงเวลาที่จะละจากโลกนี้ไป ก็จากไปอย่างไม่สะทก-
สะท้าน เพียงแต่ย้ายที่อยู่ทำงานใหม่ ไปสู่ภพภูมิที่เหมาะสม
กับบุญบารมีที่ได้ทำเอาไว้ เสวยผลบุญรอเวลาที่จะมาสร้าง
บารมีต่อไปในโลกมนุษย์ สร้างบารมีไปจนกว่าจะสามารถจัด
กิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไปได้ เมื่อนั้นก็จะหลุดพ้นจากพญามัจจุราช
ไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป

มีวาระแห่งภชาิตที่ปรากฏอยู่ใน อ้นนล้งสาวกเถรอปทาน
ความว่า

“เรามีปิต้อย่างยิ่ง เพราะได้เห็นพระสัมพุทธเจ้า ผู้มี
พระฉวีวรรณดังทองคำ พระนามว่าสิทธัตถะ เสด็จดำเนิน
อยู่ในระหว่างชุมชน มีพระลักษณะประเสริฐ ๓๒ ประการ
ดังดวงประทีปส่องโลกให้โชติช่วงหาประมาณมิได้ ไม่มีใคร

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๓๖๒

เปรียบ ทรงฝึกพระองค์แล้ว ยังความรุ่งเรืองให้ปรากฏ เรา ถวายอภิวาทพระสัมพุทธเจ้า นิมนต์พระองค์ผู้เป็นมหามุณี ให้เสวยภัตตาหาร พระมุณีผู้ประกอบด้วยมหากรุณาในโลก ทรงอนุโมทนาแก่เราในกาลนั้น เรายังจิตให้เลื่อมใสใน พระพุทธเจ้า ผู้ทรงพระมหากรุณาพระองค์นั้น ทำความ แซ่มซีนเบิกบานแล้ว ได้บันเทิงอยู่ในสวรรค์ตลอดหนึ่งกับ ในกัปที่ ๙๔ แต่กัปนี้ เราได้ถวายทานใดในเวลานั้น ด้วยผล แห่งทานนั้น เราไม่รู้จักทุกคติเลย นี่เป็นผลแห่งการถวาย ภัตตาหาร”

นี่เป็นคำกล่าวของพระเถระรูปหนึ่งที่ท่านบรรลुเป็นพระ- อรหันต์ แล้วได้ระลึกถึงบุญกรรมที่ได้สร้างเอาไว้ในอดีต ท่าน ประกาศบุญกรรมท่ามกลางมหาชน ทำให้สาธุชนต่างก็เชื่อมั่น ในผลแห่งกรรมว่า ผลบุญนี้มีอานิสงส์ไม่มีประมาณ

การถวายทาน เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตของทุกๆ คน เพราะเราเกิดมาในโลกนี้ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยปัจจัยสี่ ในการดำรงชีพ คือ ต้องมีอาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และ ยารักษาโรค ในแต่ละภพแต่ละชาติที่ทุกคนเกิดมา จะมีบุญเก่า คอยหล่อเลี้ยง หากใครก็ตามที่สร้างมหาทานบารมีไว้มาก การ เกิดขึ้นของปัจจัยสี่ก็สะดวกสบายเกิดขึ้นอย่างง่ายดาย

อานิสงส์ถวายเป็นภัตตาหาร

๓๖๓

พระเถระรูปนี้นับว่า ท่านเป็นผู้ที่มีบุญเก่าสั่งสมมาดี เพราะท่านได้มองย้อนไปดูประวัติในแต่ละภพแต่ละชาติ ทำให้ทราบว่า ท่านเป็นผู้ที่มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา และได้บำเพ็ญบุญไว้ในพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ อันเป็นอุปนิสัยแห่งพระนิพพานมาหลายภพหลายชาติ ทำให้บุญที่สั่งสมเอาไว้ส่งผลให้เจริญรุ่งเรือง เป็นบุญต่อบุญ สมบัติต่อสมบัติเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แม้จะเกิดในยุคใดก็ตาม ท่านก็มีโอกาสสร้างบุญทุกๆ ครั้งตามกำลัง และสภาวะของตนในภพชาตินั้นๆ

*แม้ในสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า สิทธัตถะ ท่านได้บังเกิดในตระกูลหนึ่ง ตอนนั้นยังไม่ทราบถึงการเสด็จอุบัติขึ้นของพระผู้มีพระภาคเจ้า ก็ใช้ชีวิตเยี่ยงชาวโลกทั่วๆ ไป โดยไม่ได้สร้างบุญอะไรเป็นพิเศษ แต่อาณูภาพแห่งบุญที่ท่านเคยทำต่อเนื่องกันมาหลายชาติ ได้ส่งผลให้ตัวท่านเป็นผู้มีจิตเมตตา อ่อนโยนกับทุกๆ คน ไม่เป็นคนตระหนี่และไร้น้ำใจแต่อย่างใด

วันหนึ่ง เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จจาริก ผ่านไปยังเมืองที่กุลบุตรท่านนี้อาศัยอยู่ กุลบุตรผู้ใจบุญเมื่อเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้ทรงงามด้วยมหาปุริสลักษณะ ๓๒ ประการ และ

อานิสงส์ถวายเป็นภัตตาหาร

๓๖๔

มณฑลแห่งพระรัศมีด้านละวา กำลังเสด็จบิณฑบาตอยู่ ก็มีจิตเลื่อมใส คิดในใจทันทีว่า

สมณะรูปนี้งดงามน่าเลื่อมใสนัก ต้องเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ทรงคุณอันประเสริฐเป็นแน่แท้ เป็นบุญลาภของเราแล้วหนอ ที่จะได้สร้างบุญใหญ่กับพระพุทธองค์ เมื่อดำริอย่างนี้ก็ก้มลงกราบพระผู้มีพระภาคเจ้า พร้อมกับอาราธนาพระพุทธองค์ว่า “ข้าแต่พระผู้มีพระภาค ขอพระองค์จงอนุเคราะห์ข้าพระองค์ด้วยเถิด ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะได้บุญใหญ่ โอกาสที่พระองค์จะผ่านมาทางนี้ ไม่ใช่เรื่องที่จะเกิดขึ้นได้ง่ายเลย ข้าพระองค์อยากจะทำภัตตาหารอันควรแก่สมณบริโศก ขอพระพุทธองค์ทรงรับอาราธนาด้วยเถิด” พระผู้มีพระภาคเจ้าก็ทรงรับด้วยอาการดุษณี

กุลบุตรท่านนี้ดีใจมาก เชื้อเชิญพระผู้มีพระภาคเจ้าไปที่บ้าน แล้วน้อมถวายภัตตาหารมีรสเลิศ ยังพระบรมศาสดาให้บริโศกอิ่มหนำสำราญด้วยข้าวและน้ำที่ประณีต ตั้งแต่เหตุการณ์วันนั้นผ่านไป การถวายภัตตาหารในครั้งนั้น ได้ประทับอยู่ในใจของกุลบุตรนั้นมาตลอดเวลา ด้วยอานุภาพแห่งการถวายภัตตาหารด้วยจิตที่เลื่อมใสอย่างไม่มีประมาณนั้น หลังจากทีละโลกนี้ไป ทำให้ท่านไปบังเกิดในเทวโลก เสวย

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๓๖๕

ทิพยสมบัติอันโอฬารอย่างยาวนาน เรือนวนอยู่ในเทวโลกกับ
มนุษย์โลก หลายภพหลายชาติทีเดียว

จนกระทั่งมาถึงสมัยพุทธกาลในยุคของเรานี้ ท่านได้
บังเกิดในตระกูลหนึ่ง ในยุคนั้น พระสังฆกรรมกำลังรุ่งเรือง
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ส่งพระสาวกไปประกาศพระศาสนายัง
แคว้นแคว้นต่างๆ ทิวชมพูทวีป แม้แต่พระพุทธองค์เองก็เสด็จ
จาริกไปตามเมืองต่างๆ เพื่อประกาศพระสังฆกรรมเช่นกัน
มนุษย์และเทวดาทั้งหลายที่มีโอกาสได้ฟังธรรมก็ได้บรรลุธรรม
ตามกำลังบุญของตนเป็นจำนวนมาก กุลบุตรผู้มีบุญนี้ก็มีโอกาส
ได้ฟังธรรม และเกิดความเลื่อมใสอย่างยิ่ง กอปรกับบุญเก่า ส่ง
หนุนนำให้ได้คิดว่า

การใช้ชีวิตฆราวาสนั้น เป็นชีวิตที่คับแคบ ไม่เป็นอิสระ
จากอาสวกิเลสทั้งหลาย ตัวเราเองเป็นผู้ที่มีโอกาสดี ที่ได้เกิด
มาพบพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราไม่ควรที่จะปล่อยโอกาสดีๆ ให้
ผ่านไป ควรที่เราจะหาโอกาสปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ ท่านจึง
ตัดสินใจออกบวช เรือนกัมมัฏฐานแล้วก็ตั้งใจปฏิบัติธรรม บุญ
ในตัวที่ได้สั่งสมมาดี ได้ส่งผลให้ท่านเป็นผู้ที่ปฏิบัติธรรมได้อย่าง
สะดวกสบาย สามารถเจริญวิปัสสนาจนบรรลุเป็นพระอรหันต์
ในเวลาไม่นานนัก ด้วยอานุภาพบุญเก่าที่ได้สร้างมหาทานบารมี

อานิสงส์ถวายเป็นภัตตาหาร

๓๖๖

นั้น จึงทำให้ท่านปรากฏนามว่า อन्नสังสาวกเถระ คือ ผู้สมปรารถนาด้วยอำนาจแห่งบุญที่ตนทำไว้ในกาลก่อน

ต่อมาภายหลัง ท่านระลึกถึงบุญกรรมของตน ได้เห็นภาพแห่งการสร้างบารมีที่ผ่านมาจึงเกิดโสมนัส เมื่อจะประกาศบุพพจิราปทาน คือเรื่องราวการสร้างบารมี ที่ตนเองได้สั่งสมไว้ในกาลก่อน จึงเปล่งอุทานว่า “เราบรรลुพระอรหัตด้วยอานุภาพแห่งบุญ คือ การถวายภัตตาหารในกาลนั้น อานุภาพบุญนี้ยิ่งใหญ่เหลือเกิน ได้ตามส่งผลให้เราหลายภพหลายชาติ คุณพิเศษเหล่านี้ คือ ปฏิสัมภีตา ๔ วิโมกข์ ๘ และอภิญญา ๖ เราทำให้แจ้งชัดแล้ว คำสอนของพระพุทธเจ้าเราได้ทำเสร็จแล้ว ผู้ใคร่ในบุญทั้งหลาย พึงทำบุญอย่าได้ประมาทในการสร้างบุญ คือ การถวายภัตตาหารเลย”

นี่คือเรื่องราวการสร้างบารมีของพระอรหันตเถระผู้ทรงคุณพิเศษ ท่านได้ยืนยันในการสร้างบารมีว่า **ใครทำบุญไว้ดีแล้ว ผลบุญที่บังเกิดขึ้นจะบันดาลให้สำเร็จสมปรารถนาในชีวิต ได้บรรลุดุจจุดหมายปลายทางคือมรรคผลนิพพานอย่างแน่นอน และบุญจะคอยคำจูงให้เราได้พบเจอแต่สิ่งที่ดีงามตลอดชีวิต**

ดังนั้น พวกเราทุกคนไม่ควรมองข้ามมหากุศลจากการถวายสังฆทาน เพราะพระพุทธองค์ตรัสว่า “พระราชาเป็น

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๓๖๓

ประมุขของพสกนิกร สมุทราครเป็นประมุขของแม่น้ำทุกสาย
ดวงจันทร์ฉายสว่างไสวกว่าหมู่ดาวในท้องนภากาศ ดวงภาณ-
มาศเป็นเล็กกว่าบรรดาวัดฤๅตที่นำความร้อนทั้งหมด ส่วน
พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นประมุขของทายก
ผู้หวังบุญ” พระสงฆ์เป็นเพื่อนบุญอันเลิศของโลก เป็นบุญเขต
ที่พวกเราทั้งหลายควรจะตักดวงเอาบุญให้ได้เต็มที่ ด้วยการไป
ถวายภัตตาหารที่วัดใกล้บ้านของเรา นอกจากนี้ยังได้ชื่อว่า
เป็นการให้กำลังใจท่านในการประพาสพรหมจรรย์ เพื่อ
ทำความบริสุทธิ์ให้ยิ่งๆ ขึ้นไป บุญนี้จะติดตัวเราไปข้ามภพ
ข้ามชาติตราบกระทั่งเข้าสู่พระนิพพาน

๔๒

อ ำ นั ส ัง ส์
ถ ว ำ ย น้ ำ ผั ง

ชุมทรัพย์ คือบุญนี้
ให้สมบัติน่าใคร่ทุกอย่างแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายได้
เหล่าเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ปรรตนาผลใด ๆ
ผลนั้น ๆ ทั้งหมด สำเร็จได้ด้วยบุญนิธินั้น

อานิสงส์ถวายน้าฝั่ง

๓๓๐

การได้เกิดมาเป็นมนุษย์ พบพุทธศาสนา ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ เพราะจะต้องมีบุญที่ได้สั่งสมมาดีแล้ว เมื่อเกิดมาแล้ว ก็ไม่ใช่ว่าจะดำรงตนอยู่ได้อย่างมีความสุขกันทุกคน เพราะการได้อัตภาพเป็นมนุษย์ นับว่าเป็นเรื่องที่ยากแสนยากแล้ว แต่การดำรงชีวิตให้ทรงคุณค่า ก็ยากหนักยิ่งขึ้นไปอีก เพราะเกิดมาจะต้องทำมาหากิน ทำมาหาเก็บ ทำมาหาใช้ แต่จะมีสักกี่คน ที่ทำงานควบคู่กับการสร้างบารมี ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา ทำสองอย่างควบคู่กันไปอย่างมีประสิทธิภาพ ตราบใดที่เรายังต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ เราต้องไม่ประมาทในการสั่งสมบุญ แสวงหาทรัพย์ด้วย ขวนขวายเอาบุญควบคู่กันไปด้วย เมื่อเราเข้าใจอย่างนี้ ก็ควรเลือกทำแต่ความดีล้วนๆ เก็บเกี่ยวเอาบุญให้ได้มากที่สุด แล้วชีวิตของเราจะทรงคุณค่าและมีความหมาย

สมเด็จพระบรมศาสดาตรัสไว้ใน นิธิกัณทสูตร ว่า

“เอส เทวมนุสฺसानํ สพฺพกามทโท นิธิ

ยํ ยํ เทวาทิปปญฺเฐนติ สพฺพเมเตน ลพฺภติ

ขุมทรัพย์คือบุญนี้ ให้สมบัติน่าใคร่ทุกอย่างแก่เทวดา และมนุษย์ทั้งหลายได้ เหล่าเทวดาและมนุษย์ทั้งหลายปรารถนาผลใดๆ ผลนั้นๆ ทั้งหมด สำเร็จได้ด้วยบุญนิธินั้น”

ขุมทรัพย์ต่างๆ ที่มีอยู่ในโลก ที่เป็นของหยาบๆ แม้จะมี

อานิสงส์ถวายน้าฝั่ง

๓๗๑

มากมายเพียงไร ก็ตามเราไปสู่ปรโลกไม่ได้ เราเกิดมาเพื่อ แสวงหาทางพ้นทุกข์ สมบัติภายนอกเป็นเพียงเครื่องอำนวยความสะดวกในบางครั้งบางคราว มีไว้เพื่อช่วยให้เราสร้างบารมีได้ สะดวกสบายยิ่งขึ้นเท่านั้น ไม่ใช่มีไว้เพื่อหลงแทน ทำให้จิตใจ วิตกกังวล ไม่ใช่มีไว้ตระหนี่ แต่มีไว้เพื่อเพิ่มบุญบารมี ไล่ความ ตระหนี่ออกจากใจ แล้วเปลี่ยนทรัพย์หยาบๆ นั้นให้เป็น ขุมทรัพย์คือบุญ เพราะบุญนี้แหละ เป็นเหมือนเงาที่ติดตามตัว เราไปทุกภพทุกชาติ

เราปรารถนาสิ่งใดๆ ก็ตาม ไม่ว่าจะต้องการจะเป็นผู้ที่ มีรูปงาม มีรูปร่างที่ดึงดูดตาดึงดูดใจ มีเสียงไพเราะชวนฟัง มี ผิวพรรณวรรณะเปล่งปลั่งผ่องใส ได้ทั้งลาภ ยศ สรรเสริญ สุข บุญที่เราทำไว้ดีแล้วนี้ จะส่งผลให้เป็นผู้สมบูรณ์ บริบูรณ์ด้วย สิ่งต่างๆ เหล่านี้ กระทั่งสมบัติที่เป็นของมนุษย์ทุกอย่าง สวรรค์- สมบัติในเทวโลก หรือนิพพานสมบัติ คือทั้งวิชา ๓ วิชา ๘ อภิญญา ๖ ปฏิสัมภิทาญาณ ๔ ก็บังเกิดขึ้นมาเพราะอาศัยบุญ ที่เราทำไว้ดีแล้วเท่านั้น

นักสร้างบารมีทั้งหลาย มองสมบัติภายนอกเหมือนเป็น อุปกรณ์ช่วยทำให้ได้สร้างความดี เพื่อกลายเป็นสมบัติอันเป็น โลกุตระเท่านั้น ฉะนั้นเวลาพวกเราทำบุญอะไรไว้ ก็ให้รู้จักตั้ง

อานิสงส์ถวายน้าฝั่ง

๓๓๒

ความปรารถนาให้ดี ทำบุญได้ก็ใช้บุญให้เป็น ด้วยการปรารถนาในสิ่งที่ชอบ ประกอบด้วยกุศล ปรารถนาสมบัติคือนิพพาน ซึ่งเป็นเป้าหมายของมนุษย์ทุกคน

เหมือนการสร้างบารมีของพระอริยสาวกในอดีต เมื่อท่านเกิดแรงบันดาลใจ ที่ได้เห็นแบบอย่างของนักสร้างบารมีในยุคนั้น ก็เจริญรอยตามทันที เพราะรู้ว่า สิ่งนั้นจะเป็นประโยชน์ แก่กุศลแก่ตนเอง และไม่ใช้แค่ชาติเดียวเท่านั้น แต่จะตามไปคอยอุปถัมภ์ค้ำชูในทุกภพทุกชาติ คนมีปัญญานี้ แค่นี้ก็เป็นครูได้ ไม่ต้องมาเสียเวลาพร่ำสอน

*ตอนนั้นนักสร้างบารมีท่านนี้ เกิดในยุคของพระ-
พุทธมุตตรลัมมาลัมพุทเธเจ้า ได้รับฟังกิตติศัพท์ที่ดั่งามของ
พระองค์ท่านว่า แสดงธรรมไพเราะทั้งเบื้องต้น ท่ามกลางและ
เบื้องปลาย แสดงธรรมได้แจ่มแจ้ง เหมือนหงายของที่คว่ำ เปิด
ของที่ปิด บอกทางแก่คนหลงทาง จึงไปฟังธรรมที่มหาวิหาร
ในสมัยนั้น เนื่องจากมีคนไปวัดกันมากมาย หาที่นั่งไม่ได้ ต้อง
ยืนฟังธรรมที่ท้ายบริษัท ฟังด้วยจิตใจที่ปีติเบิกบาน บอกกับ
ตัวเองว่า เราโชคดีจริงๆ ที่ได้มาฟังธรรมในวันนี้

എൻ

ในขณะนั้นเอง พระบรมศาสดาทรงแต่งตั้งภิกษุรูปหนึ่ง
ไว้ในตำแหน่งเอตทัคคะ ผู้เป็นเลิศกว่าภิกษุทั้งหลายทางด้าน
มีลาภ ชายหนุ่มท่านนี้คิดอยากได้ตำแหน่งนั้นบ้าง จึงเข้าไปนิมนต์
พระบรมศาสดาเพื่อมารับมหาทานอยู่ ๗ วัน แล้วก็ขอพรว่า
“การทำบุญใหญ่ครั้งนี้ ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาสมบัติอย่างอื่น
เลย แต่ว่าอยากเป็นผู้เลิศด้วยลาภ” พระศาสดาตรวดูด้วย
อนาคตังสญาณ เมื่อเห็นว่าจะสำเร็จ จึงพยากรณ์ว่า “ความ
ปรารถนาของเธอจะสำเร็จในยุคของพระสมณโคดม” ชายหนุ่ม
เมื่อได้ฟังดังนั้น ก็ปีติใจมาก หลังจากวันนั้นก็สั่งสมบุญตลอดชีวิต
เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในเทวดาและมนุษย์เรื่อยมา

จนกระทั่ง มาเกิดในสมัยของพระวิปัสสิสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ลงมาเกิดในหมู่บ้านเล็กๆ ไม่ไกลจากเมืองหลวงมากนัก สมัยนั้น ชาวเมืองกำลังช่วยกันถวายทานกับพระตถาคต ขณะจัดแจง ทานอยู่นั้น ก็พบว่ายังไม่มีน้ำผึ้งและนมส้ม จึงส่งตัวแทนไป แสวงหาน้ำผึ้งและนมส้ม ฝ่ายชายหนุ่มท่านนี้ถือเอากะบอ กเนยแข็งมาจากบ้าน ถือเดินมาเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงพระนคร ก็หยุดพักผ่อนตามสบาย พอติดยเหนื่อยขึ้นก็ไปบนต้นไม้ เห็น รวงผึ้งที่ไม่มีตัว ขนาดเท่าองุ่น ก็ถือเดินเข้าไปในพระนคร ด้วยตั้งใจว่าจะเอาไปขายในพระนคร

ในขณะนั้น ตัวแทนชาวเมืองเห็นหนุ่มบ้านนอกเดินถือ

อานิสงส์ถวายน้ำผึ้ง

๓๗๔

น้ำผึ้งเข้ามา จึงเข้าไปขอซื้อด้วยราคาแพง ชายหนุ่มนั้นเกิดความสงสัยว่า น้ำผึ้งราคาก็ไม่มาก แต่ทำไมคนเหล่านี้ยอมเสียเงินจำนวนมาก จึงถามว่า “พวกท่านจะเอาไปทำอะไร” เมื่อทราบเรื่องข่าวบุญทั้งหมด ก็บังเกิดปีติโสมนัส อยากจะทำบุญใหญ่ในครั้งนี้อีก จึงบอกกับชาวเมืองว่า ไม่อยากขายน้ำผึ้ง แต่ต้องการร่วมบุญด้วยการได้ไปถวายกับมือของตัวเอง

ชาวเมืองดีใจมากที่มาพบผู้มีหัวใจของนักสร้างบารมี เห็นบุญมีค่ามากกว่าเงิน และผลประโยชน์ส่วนตัวอีก จึงแต่งตั้งให้เขาเป็นประธานใหญ่ในการถวายทาน ชายหนุ่มเอาเงินที่ตัวเองเก็บสะสมมายาวนานมีไม่กี่มาสก เงินมีน้อยแต่มีใจใหญ่ สมกับเป็นนักสร้างบารมี ใช้เงินที่เกิดขึ้นจากหยาดเหงื่อแรงกายไปซื้อของมา ๕ อย่าง บดจนละเอียด กรองคั้นเอาน้ำส้มจากนมล้น แล้วคั้นรวงผึ้งลงไปปรุงกับเครื่องปรุง ใส่ไว้นับใบบัวหนึ่ง

เมื่อพระพุทธองค์เสด็จมาถึงก็น้อมถวายด้วยความเคารพเลื่อมใส แล้วกราบทูลความตั้งใจของตัวเองว่า “ข้าพระองค์ได้ถวายทานด้วยความเลื่อมใสอันไม่มีประมาณ ในพระรัตนตรัยครั้งนี้ ด้วยอานิสงส์นี้ ขอให้ข้าพระองค์ พึงเป็นผู้ที่ถึงความเป็นผู้ที่เลิศด้วยลาภ ไปทุกภพทุกชาติด้วยเถิด” พระบรมศาสดาก็ตรัสอนุโมทนา ตั้งแต่บัดนั้นมา กุลบุตรนี้เกิดก็ภพที่ชาติ ก็ไม่รู้จักความอดอยากยากแค้นเลย จนมาถึงสมัยพุทธกาล ได้มา

อานิสงส์ถวายน้าฝั่ง

๓๖๕

เกิดในท้องของพระมหาลีพระนามว่า สุปวาสา ด้วยอานุภาพบุญที่ทำไว้ดีแล้ว เพียงแค่ปฏิสนธิ พระมารดาก็ได้รับเครื่องบรรณาการแสดงความยินดีวันละ ๕๐๐ สิ่ง ทั้งเช้าทั้งเย็น

จนกระทั่งภายหลังออกบวชได้นามว่า พระสิวลี บุญในตัวเต็มเปี่ยม ทันทิที่ปลงผมบนศีรษะหมด ก็บรรลุลหรรณเป็นพระอรหันต์ ไม่ว่าท่านจะเดินทางไปไหนมาไหน ก็จะได้รับ การต้อนรับทั้งจากเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย พระพุทธองค์ทรงยกย่องท่าน บางครั้งก็พาท่านไปในที่ทุรกันดาร ถึงหนทางจะลำบากทุรกันดารเพียงไร เทวดาก็จะเนรมิตสถานที่พักให้ สะดวกสบาย พระบรมศาสดาจึงทรงแต่งตั้งท่านไว้ในตำแหน่งเอตทัคคะทางเลิศด้วยลาภ

บุญที่เราทำความดีด้วยความเลื่อมใสอันไม่มีประมาณ เมื่อมาประมวลรวมกันเข้ากับ ความปรารถนาอันแรงกล้านี้ จะก่อเกิดเป็นดวงบุญที่สุกใสสว่าง ติดอยู่ในกลางกายฐานที่ ๗ ของตัวเราเองนี้แหละ เมื่อมีอานุภาพแห่งบุญหล่อเลี้ยงมากเข้า จะทำให้ได้รับผลแห่งบุญเป็นอัครรรักษ์กันเลยทีเดียว เพราะฉะนั้นเวลาทำบุญอะไร ก็ควรมีจิตประกอบด้วย ความเลื่อมใส มีใจศรัทธา เห็นคุณค่าของทานที่ได้ทำไป แล้วก็อธิษฐานจิตให้มันกันเลย อธิษฐานให้เป็นผู้ถึงพร้อมทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ มรรคผลนิพพานกันอย่างนี้ อะไรก็ตามที่เราหมั่นทำ หมั่นตอกย้ำ

อานิสงส์ถวายน้าฝั่ง

๓๗๖

บ่อยๆ ลักวันหนึ่งก็จะสมหวังตั้งใจปรารถนา

บุญที่เราได้ทำกันไว้ ไม่ได้หายไปไหนเลย แม้มองไม่เห็นด้วยตาเนื้อ แต่สัมผัสได้ด้วยใจ เมื่อเราเข้าถึงพระธรรมกาย ได้ศึกษาวิชชาธรรมกายแล้ว จะเห็นว่า กระแสธารแห่งบุญจากอายตณนิพพาน ที่ไหลผ่านกายของเราแต่ละกายนั้น ตั้งแต่กาย-ธรรมอรหัต ไหลผ่านกายธรรมต่างๆ ลงมาจนถึงกายอรูปพรหม กายรูปพรหม กายทิพย์ กายมนุษย์ละเอียด แล้วมาจรดที่ศูนย์กลางกายของกายมนุษย์ เป็นดวงบุญที่สุกใสสว่างติดอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ คอยหล่อเลี้ยงรักษาให้เราประสบความสำเร็จในชีวิต ในธุรกิจการงานและสิ่งที่พึงปรารถนา

ยิ่งถ้าเราเอาใจหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ได้มาก กระแสธารแห่งบุญก็จะหล่อเลี้ยงเพิ่มพูนความสุขให้กับเรามากยิ่งขึ้น แม้จะโลกไปแล้ว บุญยังติดศูนย์กลางกายของกายทิพย์ ทำให้เราถึงพร้อมด้วยสวรรค์สมบัติทุกอย่าง เพราะฉะนั้นเมื่อจะทำทานหรือสั่งสมบุญอะไรก็ตาม ก็ควรทำจิตให้เลื่อมใส ทำใจให้หยุดนิ่ง ทำตอนที่ใจใสสะอาดบริสุทธิ์ เมื่อปรารถนาสิ่งใด ก็จะสำเร็จอย่างง่ายดายเป็นอัศจรรย์ ฉะนั้นให้หมั่นฝึกใจให้ใสบริสุทธิ์หยุดนิ่ง จนกว่าจะเข้าถึงพระธรรมกายกันทุกคน

อ ำ นั ส ง ส์

ถ ว าย ข น ม ส์ ด

สมณะผู้ทรงศีลได้เป็นที่รักของเราเรามีจิตเลื่อมใสศรัทธา
เมื่อจะบริจาคข้าวและน้ำเป็นทาน ก็ได้ถวายทานอันไพบุลย์
โดยเคารพ เพราะอนุภาพแห่งบุญนั้น เราจึงมีวรรณะทิพย์ที่
งดงามเช่นนี้ ผลอันน่าปรารถนาจึงสำเร็จแก่เรา และโลกะอัน
น่าปลื้มจึงบังเกิดขึ้นแก่เรา

อานิสงส์ถวายขนมสด

๓๓๕

การสั่งสมบุญบารมี ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ เราต้องหมั่นสั่งสมบุญกันบ่อยๆ ทำให้สม่ำเสมอ เพื่อไม่ให้บาปอกุศลได้ช่อง หากเราไม่ชวนชวาททำบุญ ใจไม่อยู่ในบุญแล้ว กระแสแห่งบาปอกุศลก็จะเข้ามาแทนที่ จะชักนำใจของเราให้ตกอยู่ภายใต้อำนาจอาสวกิเลส การรักษาใจให้ใสให้สะอาดบริสุทธิ์ เพื่อไม่ให้กระแสบาปเฝืออาบซึมซาบปนเป็นได้ จึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะเมื่อใจของเราใสบริสุทธิ์ กระแสธารแห่งบุญจะบังเกิดขึ้นในใจอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ดังนั้นต้องสั่งสมบุญ และรักษาใจให้อยู่ในบุญควบคู่กันไป

มีวาระแห่งสุภาชิตที่ปรากฏอยู่ใน นันทนวิมาน ความว่า

“สมณะผู้ทรงศีลได้เป็นที่รักของเรา เรามีจิตเลื่อมใสศรัทธา เมื่อจะบริจาคข้าวและน้ำเป็นทาน ก็ได้ถวายทานอันไพบุลย์โดยเคารพ เพราะอานุภาพแห่งบุญนั้น เราจึงมีวรรณะทิพย์ที่งดงามเช่นนี้ ผลอันน่าปรารถนาจึงสำเร็จแก่เรา และโรคอันน่าปลื้มจึงบังเกิดขึ้นแก่เรา”

ถ้อยคำอันงดงามนี้ เป็นคาถาของเทพบุตรตนหนึ่ง ที่ซาบซึ้งในผลแห่งการสร้างบารมี เมื่อครั้งที่ตนเองเป็นมนุษย์ ก็เป็นอุบาสกผู้เปี่ยมด้วยความเลื่อมใสในพระรัตนตรัย เคารพนอบน้อมอยู่ตลอดเวลาไม่เคยคิดดูหมิ่นดูแคลนเลย นี่เป็นเพียง

อานิสงส์ถาวรชนมสด

๓๘๐

ตัวอย่างหนึ่งเท่านั้น ยังมีนักสร้างบารมีในสมัยก่อนอีกมากมาย
หลายท่าน ที่มีใจหนักแน่นและเคารพยิ่งในพระรัตนตรัย

คำว่า เคารพอย่างหนักแน่นนี้ หมายถึงว่า มีใจที่หนักแน่น
เคารพบูชาอย่างสูงสุดในพระรัตนตรัย ไม่สามารถที่จะมีอะไร
มาล้นคลอนได้ เหมือนกับหินศิลาแท่งทึบ ที่ไม่หวั่นไหวต่อแรงลม
ฉะนั้นไม่ว่าจะมีเรื่องราวอันเป็นเท็จใส่ร้ายป้ายสี มีผู้ไม่หวังดีต่อ
พระศาสนาก็ไม่หวั่นไหว มีสติรู้ตัวอยู่ตลอดเวลา ไม่ใส่ใจกับ
สิ่งไร้สาระที่เกิดขึ้น หรือแม้จะมีอุปสรรคก็ไม่ย่อท้อ

นักสร้างบารมีทั้งหลายในอดีต จึงเป็นแบบอย่างของ
การสร้างบารมีมายาวนาน เมื่อนำมาแล้วแล้วผู้ที่ได้รับฟังก็จะมี
กำลังใจเพิ่มพูน ดังเรื่องในสมัยพุทธกาลที่หลวงพ่อยากจะนำ
มาเล่าให้ฟังในครั้งนี้ เป็นตัวอย่างที่ควรจะจดจำแล้วนำไป
ปฏิบัติตาม เพราะเมื่อมีโอกาสสร้างบุญแล้วก็ไม่ปล่อยโอกาสดี
ให้ผ่านเลยไป

*เรื่องราวเกิดขึ้นเมื่อครั้งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับ
อยู่ที่พระเวฬุวัน กรุงราชคฤห์ ในสมัยนั้นเป็นยุคที่พระพุทธ-
ศาสนาเจริญรุ่งเรืองมาก นับตั้งแต่พระราชาคือพระเจ้าพิมพิสาร

อานิสงส์ถวายนมสด

๓๘๑

ท่านก็เป็นพระอริยบุคคลชั้นพระโสดาบัน มีศรัทธาที่ตั้งมั่นในพระรัตนตรัย ได้บำเพ็ญบุญเป็นแบบอย่างแก่เหล่าพสกนิกรของท่าน ทำให้ข้าราชการและประชาชนพลเมือง ต่างรักในการสั่งสมบุญสร้างกุศลเหมือนกับพระองค์ จึงทำให้มหานครของพระองค์ เป็นมหานครที่อบอวลด้วยคุณงามความดี ประชาชนคนธรรมดาทั่วไป ก็ยังแสวงหาโอกาสในการสร้างบุญอยู่ตลอดเวลา

ในสมัยนั้น มีคนเลี้ยงโคชาวราชคฤห์คนหนึ่ง วันๆ หนึ่งต้องออกจากบ้านแต่เช้าเพื่อไปทำงาน อาชีพนายโคบาลสมัยก่อนนี้ จะต้องเลี้ยงดูโคให้ผู้อื่นแล้วได้รับค่าจ้างเป็นผลตอบแทน ไม่มีโคเป็นของตัวเอง วันๆ หนึ่งก็ได้แต่ก้มหน้าก้มตาเลี้ยงโคเท่านั้น มีอยู่วันหนึ่ง ออกจากบ้านล่าช้ากว่าปกติเล็กน้อย ในมือของเขาได้ถือขนมสดมาด้วย เพื่อที่จะนำไปเป็นอาหารของตนเอง โดยมีผ้าเก่าๆ ห่อเก็บไว้ นายโคบาลนี้ได้มุ่งหน้าออกไปจากสถานที่ที่จะต้องไปเลี้ยงโคตามปกติของทุกวัน

ในขณะที่นายโคบาลนั้นก้มหน้าก้มตาเดินอยู่ เป็นเวลาเดียวกับที่พระมหาโมคคัลลานะออกเดินบิณฑบาต พระเถระมองเห็นนายโคบาลก็รู้ว่า ในวันนี้นายโคบาลนี้จะตาย อายุขัยของเขาได้หมดลงในวันนี้แล้ว จึงคิดที่จะสงเคราะห์ชายผู้นี้เพื่อ

อานิสงส์ถวายขนมสด

๓๘๒

ให้ได้บุญในวินาทีสุดท้ายของชีวิต ด้วยความกรุณา พระเถระจึงเดินเข้าไปใกล้ๆ นายโคบาล นายโคบาลมีจิตเลื่อมใสในพระศาสนาเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว พอเห็นพระเถระเดินเข้ามาใกล้ก็ดีใจ จึงจัดแจงน้อมนำขนมสดที่ตระเตรียมมาเพื่อตนเองเข้าไปถวายพระเถระ

ในช่วงเวลาเดียวกันนั่นเอง ผุ่งโคที่นายโคบาลเลี้ยงนั้นเดินออกนอกเส้นทาง เข้าไปยังไร่นาของชาวบ้านแล้วก็เริ่มกัดกินข้าว นายโคบาลเหลือบไปเห็นพอดีคิดว่า เราควรที่จะไปไล่โคทั้งหลายก่อนหรือถวายทานก่อนดีหนอ เมื่อเกิดความคิดอย่างนี้ด้วยความที่เป็นผู้ที่ปรารถนาจะได้บุญก็คิดได้ว่า พวกเจ้าของข้าวจะทำอะไรกับเราก็คงเถียงเถิด หากเราไปไล่โคก็จะต้องพลาดจากการสร้างบุญกับพระเถระ ส่วนเจ้าของไร่นั้น เราสามารถที่จะชดเชยค่าเสียหายได้ แต่โอกาสที่จะสร้างบุญมาถึงแล้ว ถ้าเราไม่รีบทำก็ไม่รู้ว่าจะมีโอกาสมือเมื่อไร อย่างกระนั้นเลย เอาบุญก่อนดีกว่า

เมื่อคิดอย่างนี้แล้วก็ไม่รอช้า น้อมถวายขนมสดที่เป็นอาหารของตนเองให้กับพระเถระ พระเถระก็น้อมรับเพื่ออนุเคราะห์นายโคบาลนั้น พอถวายขนมเสร็จแล้วเท่านั้น ก็รีบวิ่งไปอย่างรวดเร็ว เพื่อที่จะห้ามโคทั้งหลายไม่ให้กินพืชพันธุ์ในไร่

อานิสงส์ถวายนมสด

๓๘๓

ด้วยความที่วิ่งไปโดยไม่ไ้ระมัดระวัง จึงเหยียบงูพิษตัวหนึ่ง
ที่นอนขดอยู่ระหว่างทาง งูนั้นก็ฉกนายโคบาลโดยที่เขาเอง
ไม่ทันรู้สึกตัว เพราะมัวห่วงแต่ฝูงโค

เป็นเวลาเดียวกันกับที่พระเถระท่านนั่งลงฉันขนมสด
คนเลี้ยงโคต้อนแม่โคกลับมาเห็นพระเถระนั่งฉันอยู่ ใจก็เต็มตัน
ด้วยมหาปิตติคิดว่า วันนี้ นับเป็นบุญลาภของเราหนอ ที่ได้ถวาย
ทานกับพระเถระ นั่งปลื้มใจกับปิตติที่บังเกิดขึ้น พิชฌุได้แล่นไป
ทั่วร่างกาย ไม่นานเขาก็เสียชีวิตลงตรงนั้นเอง หลังจากที่ตาย
ไปแล้ว ด้วยอานุภาพบุญที่นายโคบาลผู้โชคดีได้ทำบุญก่อนตาย
ก็ได้บังเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีวิมานทองคำที่สวยงาม
ตระการตาใหญ่โตถึง ๑๒ โยชน์ พรั่งพร้อมด้วยมหาสมบัติทิพย์
อันโอฬาร

มีอยู่วันหนึ่ง พระมหาโมคคัลลานเถระเจ้าผู้อนุเคราะห์
นายโคบาลนั้น ได้เที่ยวจาริกไปในเทวโลกชั้นดาวดึงส์ ท่านได้
ไต่ถามถึงบุพกรรมของเหล่าเทวดาทั้งหลาย เมื่อผ่านไปเจอ
มหาวิมานทองของเทพบุตรนั้น เห็นสมบัติทิพย์แต่ละอย่างที
ละเอียดประณีตเกินกว่าสมบัติของเทวดาเหล่าอื่น เห็นเทพบุตร
มีกำไลข้อมืองดงามประณีต มีรัศมีกายรุ่งเรืองมาก วิมานก็
สว่างไสวดุจพระจันทร์วันเพ็ญจึงถามว่า “ดูก่อนเทพบุตร ท่าน

อานิสงส์ถวายขนมสด

๓๘๔

ระดับองค์ ทรงมาลัยทิพย์ มีพัทธาภรณ์สวยงาม กำไลงาม มียศ
รุ่งเรืองอยู่ในทิพย์วิมาน เหล่าเทพอัปสร ๖๔,๐๐๐ ล้วนแต่นำ
ดอกไม้มาบูชา พากันขับร้องทำความบันเทิงให้ท่านอยู่ ดูก่อน
ท่านบรรลุละพยุทธิ ผู้มีอานุภาพมากอย่างนี้ เมื่อตอนเป็นมนุษย์
ได้สร้างบุญใหญ่อะไรไว้”

เทพบุตรนั้น ได้เห็นพระเถระกิติใจรับมานมัสการแล้ว
กล่าวตอบพระเถระว่า “ข้าแต่พระคุณเจ้า ข้าพเจ้าคือนายโคบาล
ที่พระคุณเจ้ามาโปรดนั่นเอง ได้มีโอกาสทำบุญกับพระคุณเจ้า
ด้วยการถวายขนมสดที่ถือมาเป็นอาหารเช้า ขนมที่ข้าพเจ้า
ถวายนั้น มีเพียงน้อยนิด แต่ด้วยการอนุเคราะห์ของพระคุณเจ้า
ผู้เจริญ ทำให้ข้าพเจ้าได้สมบัติใหญ่ อานุภาพของบุญนี้ช่างน่า
อัศจรรย์เหลือเกิน ผลแห่งบุญนี้ไม่ใช่ของเล็กน้อยเลย ขอเพียง
มีจิตเลื่อมใส และมีใจคิดเอาบุญอย่างเต็มที่กับเนื่อนาบุญเท่านั้น
ผลแห่งบุญก็จะมีมากมายมหาศาล สมบัติทิพย์ที่ข้าพเจ้าได้ก็
ด้วยอานุภาพแห่งบุญนั้น” พระเถระได้ฟังอย่างนั้นก็กล่าวชื่นชม
อนุโมทนา

เราจะเห็นว่า ผลแห่งบุญนี้ไม่มีเล็กน้อยเลย มีผลที่ยิ่งใหญ่ไพศาลนำอัครรรยที่เดียว หากว่ามีจิตเลื่อมใสอย่างเต็มที่
และทำถูกเนื่อนาบุญในบรรพพระพุทธศาสนา อานิสงส์ที่ไม่มี

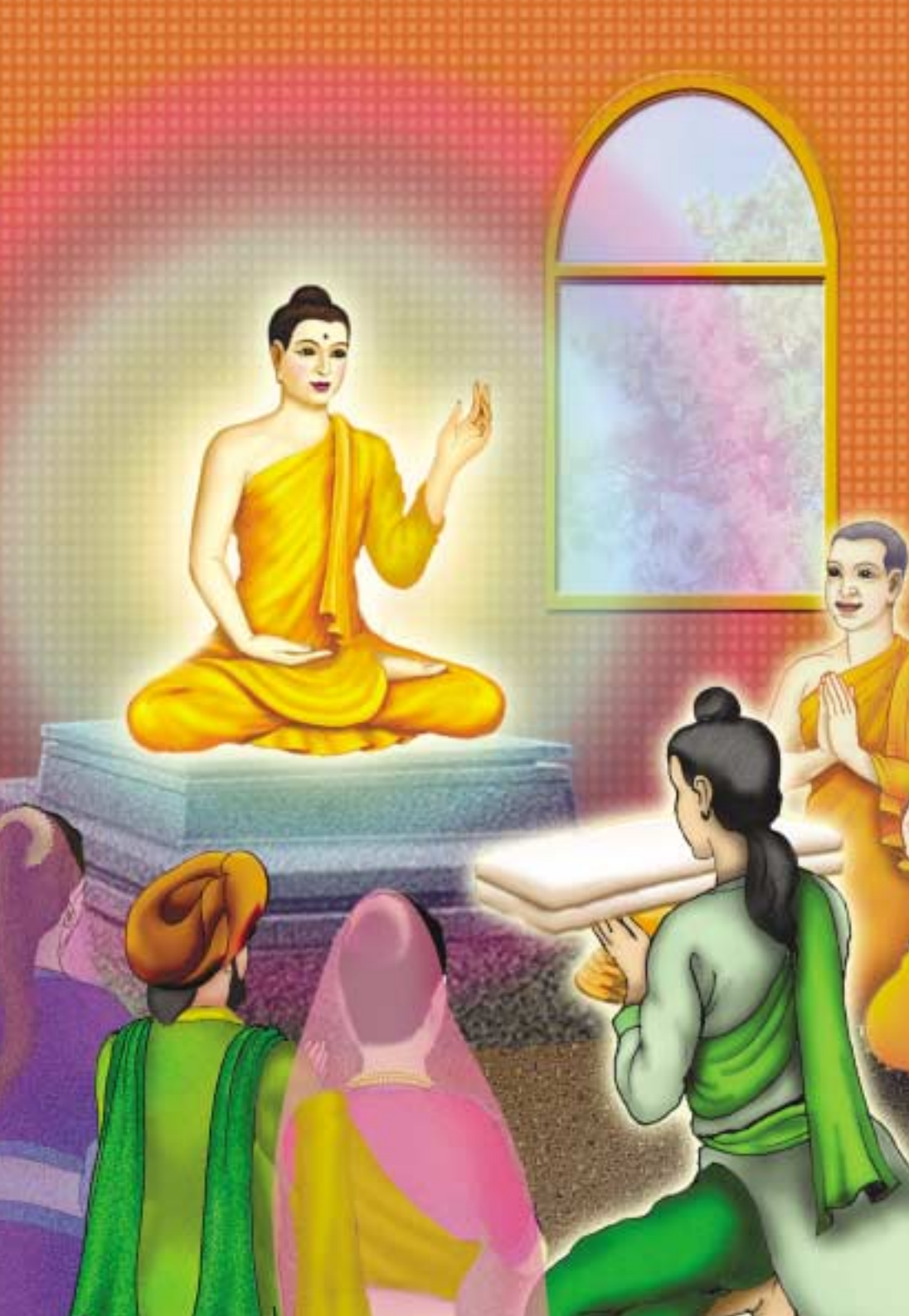

อานิสงส์ถวายชนมสด

๓๘๕

ประมาณก็จะบังเกิดขึ้น จะทำให้เราสมบูรณ์ด้วยสมบัติอันเลิศ
ทั้งมนุษย์สมบัติ ทิพยสมบัติ และนิพพานสมบัติ มีความสุข
ความสำเร็จในทุกที่ และในทุกๆ สถานการณ์ ขอเพียงเราเชื่อมั่น
ในบุญเท่านั้น และให้คิดทำก่อน ไม่ใช่คิดดูก่อน เหมือนอย่าง
นายโคบาลที่หลวงพ่อนำมาเล่าในครั้งนี่ เมื่อทราบอย่างนี้ดีแล้ว
ก็ให้ตั้งใจกอบโกยบุญกันให้เต็มที่

๔๔

อ ำ นั ส ง ส์
ถ ว าย ผ้ า นั อ ดิ

พระพุทธเจ้าผู้เป็นนายกพระนามว่าปทุมุตตระ
ทรงพยากรณ์เราว่า ด้วยการถวายนั
ท่านจักได้เป็นผู้มีผิวพรรณดั่งทองคำ

อานิสงส์ถวายผ้าเนื้อดี

๓๘๘

การปฏิบัติธรรมเจริญสมาธิภาวนาเป็นกรณียกิจ กิจที่ควรกระทำอย่างยิ่ง เพราะเป็นกิจหลักที่จะนำพาทุกๆ คน ให้เข้าถึงความสุขที่แท้จริง คือ พระรัตนตรัยภายในตัว นั่นคือ พระธรรมกายนั่นเอง พระธรรมกายนี้เป็นเนื้อแท้ของพระพุทธศาสนา เป็นที่รวมแห่งความบริสุทธิ์ มีแต่สุขล้วนๆ ไม่มีทุกข์เจือปนเลย เป็นแหล่งของมหาสติ มหาปัญญา เมื่อเข้าถึงแล้วชีวิตจะมีแต่ความสุขตลอดเส้นทาง เราจะเข้าถึงจุดแห่งความสุขอย่างนี้ได้ ต้องหมั่นปฏิบัติธรรม ทำใจหยุดใจนิ่งกันให้ได้อย่างต่อเนื่อง

มีวาระแห่งพระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน นันทเถรปาทาน ความว่า

“ตมเม พุทฺโธ วียากาลิ   ชลชุตตมนายโก
อิมินา วตฺถทาเนน   เหมวณฺโณ ภวิสฺสลิ

พระพุทธเจ้าผู้เป็นนายกพระนามว่าปทุมุตตระ ทรงพยากรณ์เราว่า ด้วยการถวายผ้านี้ ท่านจักได้เป็นผู้มีผิวพรรณดังทองคำ”

การสร้างบุญบารมี เป็นกิจหลักของการเกิดมาเป็นมนุษย์ ทุกๆ คนที่เกิดมาในโลกนี้ ต่างมุ่งแสวงหาหนทางแห่งความพ้นทุกข์ ยุติการเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏ ดับชาติ ชรา มรณะ

อานิสงส์ถวายเป็นอานิสงส์

๓๘๕

แต่หนทางที่จะก้าวเข้าไปถึงจุดนั้นได้ บุญในตัวต้องมีมากพอ การเกิดมาในแต่ละภพแต่ละชาติ หากเรามีบุญเก่าติดตัวมามาก ก็จะเป็นเครื่องสนับสนุนส่งเสริมให้เราได้สร้างบารมี สะดวกสบายเพิ่มมากขึ้น

*เหมือนชีวประวัติของนักสร้างบารมีในกาลก่อน นักสร้างบารมีท่านนี้คือ พระมหานันทเถระเป็นผู้ที่มีบุญมาก ได้รูปสมบัติที่ดี โดยเฉพาะผิวพรรณวรรณะของท่าน สวยงามมากกว่าคนธรรมดาเพราะในอดีตชาติ ท่านได้สร้างบุญที่พิเศษกว่าคนธรรมดา

พระนันทะเกิดในคากยวงศ์ มีศักดิ์เป็นน้องชายต่างพระมารดาของเจ้าชายสิทธัตถะ ซึ่งต่อมาภายหลังได้ออกบวช และตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของพวกเรา พระพุทธองค์ได้ชักชวนพระนันทะให้ออกบวช แต่ใจท่านยังไม่มั่นคงพอ พระพุทธองค์จึงต้องนำไปชมเทวโลกชั้นดาวดึงส์ และเป็นผู้รับประกันว่า หากพระนันทะตั้งใจปฏิบัติธรรมให้ดีแล้ว ท่านจะได้นางฟ้าชั้นดาวดึงส์อย่างแน่นอน ทำให้ท่านเกิดแรงบันดาลใจตั้งใจปฏิบัติธรรมจนกระทั่งบรรลุพระอรหัต รู้ว่าสิ่งที่ชีวิตปรารถนาอย่างแท้จริงนั้นคืออะไร

อานิสงส์ถวายผ้าเนื้อดี

๓๕๐

ในอดีตชาติท่านก็ตั้งใจสร้างบุญอย่างเต็มที่ทุกภพทุกชาติ ได้เกิดมาสร้างบุญกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหลายพระองค์ มีอยู่ชาติหนึ่ง ในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ ท่านบังเกิดในตระกูลใหญ่แห่งหนึ่งในเมืองหงสาวดี เมืองหลวงที่เป็นศูนย์กลางของพระพุทธศาสนาในยุคนั้น ครั้นเติบโตจนบรรลุนิติภาวะแล้ว ท่านได้เดินทางไปฟังธรรมที่พระวิหารอยู่เป็นประจำจนเป็นนิสัย

วันหนึ่ง ขณะที่กำลังนั่งฟังธรรมในสำนักของพระผู้มีพระภาคเจ้าอยู่นั้น เห็นพระพุทธรองค์ทรงสถาปนาภิกษุรูปหนึ่งไว้ในตำแหน่งผู้เลิศแห่งภิกษุทั้งหลาย ในด้านผู้คุ้มครองทวารในอินทรียทั้งปวง ท่านเกิดแรงบันดาลใจอยากจะได้ตำแหน่งนั้นบ้าง จึงตั้งใจสร้างบารมีอย่างเต็มที่ บำเพ็ญมหาทานที่มากไปด้วยสักการบูชา ถวายแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าและภิกษุสงฆ์ แล้วตั้งความปรารถนาว่า “ในอนาคตกาล ขอให้ข้าพเจ้าพึงได้เป็นอย่างพระสาวกรูปนั้นด้วยเถิด” เมื่อตั้งใจมั่นอย่างนี้ ท่านก็สั่งสมบุญอย่างเต็มที่ตลอดชีวิต

ในครั้งนั้น ท่านได้สร้างบุญพิเศษอย่างหนึ่ง ที่นอกเหนือจากมหาทานทุกๆ ครั้งคือ ท่านได้ถวายเป็นทานด้วยเปลือกไม้ที่เกิดขึ้นในแคว้นโขมะ แคว้นนี้ได้ชื่อว่า เป็นดินแดนแห่งผ้าเนื้อดี ซึ่งมีชื่อเสียงมากในยุคนั้น ท่านได้น้อมถวายเป็นทานที่เลื่อมใส

อานิสงส์ถวายผ้าเนื้อดี

๓๕๑

อัมเมียบิภิกขาน และสร้างบุญพิเศษด้วยการถวายผ้าที่ละเอียด ประณีตอยู่เสมอๆ ด้วยอานิสงส์ที่ได้สั่งสมในภพชาตินั้น ได้ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เสวยทิพยสมบัติที่ละเอียดประณีตอยู่ยาวนานมาก

ต่อมาในกาลของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า อุตตทสสี เพราะกรรมเก่าที่เคยสร้างไว้ตามมาบิบบั่น ทำให้ท่านต้องไปเกิดเป็นพญาเต่าอาศัยอยู่ในแม่น้ำชื่อว่า อัมมตา วันหนึ่งได้พบพระบรมศาสดาประทับยืนอยู่ใกล้ฝั่งแม่น้ำ พระพุทธองค์ทรงมีพระประสงค์ที่จะเสด็จข้ามแม่น้ำ พญาเต่าเห็นอาการเช่นนั้น ก็อยากจะได้บุญกับพระพุทธองค์ จึงรีบว่ายน้ำเข้าไปใกล้ๆ หมอบลงตรงพระบาทของพระบรมศาสดา พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบด้วยอาการนั้น จึงขึ้นประทับหลังของพญาเต่า พญาเต่าดีใจมากที่ได้รับบุญนี้ จึงรีบว่ายตัดกระแสแม่น้ำนำพระบรมศาสดาไปยังฝั่งตรงข้ามทันที

ด้วยบุญกรรมนั้น ทำให้ท่านได้ไปบังเกิดในสุคติภูมิอีกหลายครั้งและเสวยทิพยสมบัติอีกยาวนาน จนมาถึงสมัยพุทธกาลนี้ได้บังเกิดในตระกูลแห่งศากยวงศ์ ในพระครรภ์ของพระนางมหาปชาบดีโคตมี อัครมเหสีของพระเจ้าสุทโธทนะ พระมารดาเลี้ยงของเจ้าชายสิทธัตถะ

อานิสงส์ถวายเป็นอติ

๓๕๒

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าของเราตรัสรู้และประกาศธรรม ทรงเสด็จไปยังกรุงกบิลพัสดุ์ และแสดงธรรมในสมาคมแห่ง พระญาติ ทำให้พระญาติทั้งหลายตั้งอยู่ในสัมมาทิฏฐิ และ พระราชบิดาสุทโธทนะ ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์

ในวันที่สาม เป็นวันวิวาหมงคลของนันทกุมาร พระบรม- ศาสดาเสด็จเข้าไปบิณฑบาต และให้นันทกุมารถือบาตรตาม พระองค์จนกระทั่งถึงวิหาร และได้ชวนให้ท่านออกบวช ทรง แสดงธรรมสั่งสอน และพาไปยังเทวโลกเพื่อให้พระนันทะ ดูเทพธิดา จะได้คลายความคิดถึงนางชนบทกัลยาณี ทรงสอน ให้ท่านตั้งใจปฏิบัติธรรม จนพระนันทะสามารถทำใจหยุดใจนิ่ง บรรลุเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งในพระศาสนา

เมื่อท่านได้บรรลุธรรมแล้วได้เข้าไปหาพระบรมศาสดา พร้อมกับบอกคืนประกันที่พระบรมศาสดาได้ประกันไว้สำหรับ เรื่องเทพธิดานั้น เพราะว่าท่านได้เข้าถึงชีวิตอันประเสริฐแล้ว พระบรมศาสดาทรงตั้งท่านไว้ในตำแหน่งเอตทัคคะ ภิกษุผู้เลิศ ในด้านคุ้มครองทวารในอินทรีทั้งหลาย สมความปรารถนาที่ ท่านได้ตั้งใจไว้

หลังจากที่ได้บรรลุกายธรรมอรหัต มีธรรมจักขุเกิดขึ้น พระเถระได้ย้อนอดีตไปดูบุพกรรมที่ตนเองเคยสร้างไว้ ได้ไป

อานิสงส์ถวายผ้าเนื้อดี

๓๕๓

เห็นการสร้างบารมีของตนเองหลายภพหลายชาติ แต่มีบุญพิเศษอย่างหนึ่งที่ท่านเห็นแล้วเกิดความประทับใจมาก คือภพชาติที่ท่านได้ถวายผ้าแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าด้วยมหาปิตินันเป็นบุญพิเศษที่มีผลมากมายมหาศาล ถึงกับเปล่งอุทานว่า “ในภพชาติที่เราได้ถวายผ้าเป็นทานแด่พระพุทธเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระนั้น พระองค์ทรงพยากรณ์เราว่า จะเป็นผู้มีวิวรรณะดุจทองคำ”

ด้วยอานิสงส์นั้น ทำให้ท่านท่องเที่ยวอยู่ในสองภพภูมิ คือมนุษย์และเทวโลกอย่างยาวนานย้อนไปหมื่นกับนับจากกับนี้ไป ท่านได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๔ ครั้ง ล่วงไปอีก ๖ ล้านกับโน้น ก็ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิผู้สมบูรณ์ด้วยมหาสมบัติจักรพรรดิ ตักไม่พ่องอีกนับครั้งไม่ถ้วน สมบูรณ์ด้วยทิพยสมบัติอันเลิศ ผลบุญแห่งทานในครั้งนั้น ทำให้ท่านเกิดความอัศจรรย์ใจ แม้ปฏิสัมภิทาญาณ ๔ วิโมกข์ ๘ อภิญญา ๖ ก็ได้บรรลุเพราะอานุภาพแห่งการสั่งสมบุญ ท่านเปล่งอุทานอย่างนี้ เพื่อให้คนสร้างบารมีทั้งหลาย เกิดความมั่นใจในอานุภาพแห่งบุญว่า บุญคือทุกสิ่งและเป็นสิ่งที่ต้องทำ จะมัวประมาทชะล่าใจไม่ได้

การสร้างบุญเป็นเรื่องหลักของชีวิต เพราะเราเกิดมาสร้างบารมี โดยเฉพาะการสร้างบุญพิเศษเป็นสิ่งที่เราต้อง

อานิสงส์ถวายเป็นอติ

๓๕๔

ชวนชววยริบดักตวงเอา เพราะจะมีแต่ผลที่ติงามบังเกิดขึ้น
อย่างเกินควรเกินคาด แม้เราจะมีบุญมากสักเพียงไรก็ตาม
บุญนั้นก็มีวันหมดได้ถ้าไม่ทำเพิ่ม ดังนั้นเราจึงควรสั่งสมบุญ
ทุกๆ วัน อย่าให้ขาดเลยแม้แต่วันเดียว ผลแห่งบุญที่บังเกิดนั้น
ยิ่งใหญ่มีผลถึงขั้นโลกุตตระ ที่จะทำให้เราหลุดพ้นจากการเป็น
บ่าวเป็นทาสของพญามารได้ ดังนั้นพวกเราทั้งหลายอย่าดูเบา
ในบุญทุกๆ บุญที่มาถึงเรา ให้รีบสั่งสมดักตวงให้เต็มที่กันทุกๆ คน

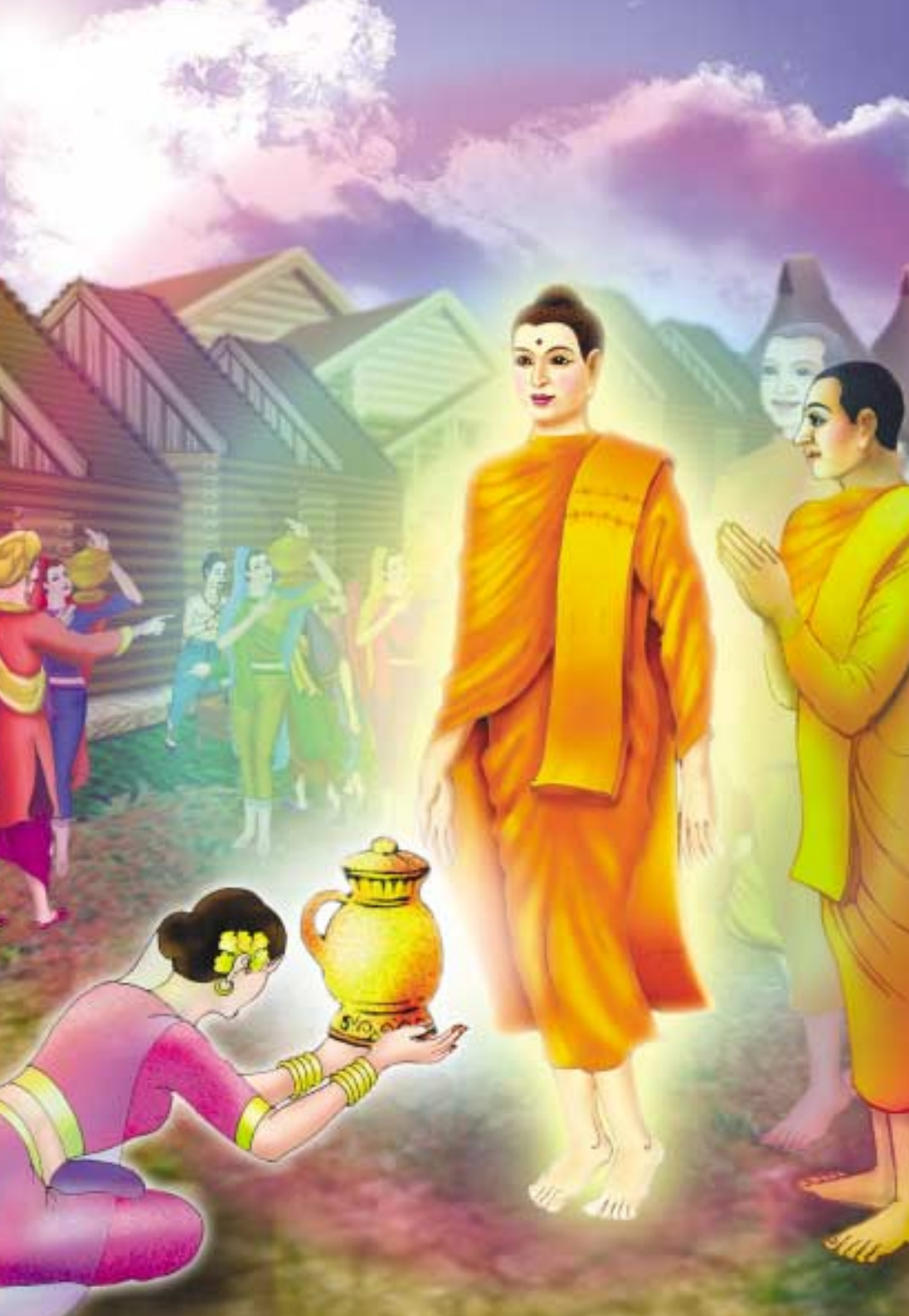

อ ำ นั ส ง สั ถ ว ำ ย น้ ำ ดั ม
แ ต่ พ ร ะ พุ ท ธ เ จ้ ำ

เพราะบุญที่ข้าพเจ้าทำแล้วนั้น
วรรณะของข้าพเจ้างดงามเช่นนี้
เพราะบุญนั้น ความปรารถนาทุกอย่างจึงสำเร็จ
และโลกะทุกอย่างที่น่ารักจึงเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้า

อานิสสังสถาวรน้ำดื่มแด่พระพุทธเจ้า

๓๕๓

การมุ่งไปสู่อายตนิพพานเป็นวัตถุประสงค์หลักของทุกๆ ชีวิต ไม่ว่าจะเป็นพระราชามหากษัตริย์ พระเจ้าจักรพรรดิ เป็น เศรษฐีมหาเศรษฐี หรือยากจนจนพิก รวมถึงสรรพสัตว์ทั้งหลาย ที่มีวิญญูญาณครอง ล้วนมีวัตถุประสงค์อย่างเดียวกันทั้งนั้น คือ บรรลิตความความสุขความบริสุทธิ์หลุดพ้น

สรรพสัตว์ทั้งหลายที่เกิดขึ้นในโลกนี้ จึงต้องเพียร พยายามทำตนให้บริสุทธิ์ หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ มุ่งหน้าสู่ อายตนิพพานให้ได้ การที่จะทำเช่นนี้ได้ก็ต้องหมั่นทำใจหยุด ใจนิ่ง จนกระทั่งเข้าถึงธรรมกาย จึงจะไปสู่อายตนิพพานได้

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน ตติยนาถาวิมาน ความว่า

“เตน เม ตาภิโส วณฺโณ   เตน เม อธิมฺขมฺติ
อุปฺปชฺชนฺติ จ เม โภคา   เย เกจิ มนฺโส ปิยา

เพราะบุญที่ข้าพเจ้าทำแล้วนั้น วรรณะของข้าพเจ้า งดงามเช่นนี้ เพราะบุญนั้น ความปรารถนาทุกอย่างของ ข้าพเจ้าจึงสำเร็จ และโภคะทุกอย่างที่น่ารักจึงเกิดขึ้นแก่ ข้าพเจ้า”

ถ้อยคำแห่งความภาคภูมิใจนี้ เปล่งออกจากปากของ เทพธิดาคนหนึ่ง ผู้มีใจรักมั่นอยู่ในบุญ และได้ประสบกับผลแห่งบุญ อย่างเกินควรเกินคาด เป็นพยานยืนยันว่า ผลแห่งบุญนั้น

อานิสงส์ถวายน้าดื่มแด่พระพุทธเจ้า

๓๕๘

อำนวยให้เกิดมหาสมบัตินำอัครจริยใจ การที่เราได้รับรู้รับทราบเรื่องราวอันเป็นมงคลนี้ เป็นสิ่งที่ควรอย่างยิ่งที่จะตระหนักและรักในการบำเพ็ญบุญ ต้องมีกำลังใจไม่สิ้นสุดในการสั่งสมบุญบารมีเมื่อมหากุศลอันใดผ่านเข้ามา เราควรที่จะรีบไขว่คว้าเป็นเจ้าของบุญนั้นให้ได้

*ในสมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า เสด็จจาริกไปในชนบทพร้อมกับพระภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ เสด็จไปจนถึงหมู่บ้านของพวกพราหมณ์ชื่อ ภูณะ ซึ่งอยู่ในอาณาเขตของแคว้นโกศล ข่าวกการเสด็จมาของพระผู้มีพระภาคเจ้า ได้แพร่สะพัดไปทั่วเขตการปกครองของหมู่บ้านนั้น

ในสมัยนั้นยังเป็นยุคเริ่มต้นของการเผยแผ่ ชาวที่มีผู้เลื่อมใสแล้วออกบวช ขอถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นสรณะ ได้กระจายไปทั่วชมพูทวีป พราหมณ์คหบดีชาวภูณะที่เป็นผู้ปกครอง เป็นคนมีจกฉาทิฎฐิ ไม่มีความเลื่อมใสและยังมีความตระหนี่ พอทราบข่าวการเสด็จมาของพระบรมศาสดา แทนที่จะดีอกดีใจ กลับคิดว่า พระสมณโคดมเดินทางผ่านหมู่บ้านของเรา ถ้าหากได้พักอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านของเราสัก ๒ หรือ ๓ วัน ก็จะทำให้ชาวบ้านเชื่อถือถ้อยคำ เมื่อเป็นอย่างนี้

อานิสงส์ถวายน้ำดื่มแด่พระพุทธเจ้า

๓๕

ธรรมนิยมประเพณีของพวกเรา ก็จะถูกทำลายเป็นแน่

พอคิดอย่างนี้ ก็พากันวางแผนเพื่อที่จะทำทุกวิถีทางที่ไม่ให้พระบรมศาสดาประทับอยู่ที่หมู่บ้านของตน ทำการขัดขวางทุกวิถีทาง เช่น พากันนำเรือที่เขาจอดไว้ที่ท่าน้ำออกไปไม่ให้ข้ามฝั่งมา เครื่องอำนวยความสะดวกในเรื่องความเป็นอยู่ก็ถูกเก็บและทำลายจนเกือบหมดสิ้น แม้แต่บ่อน้ำทุกๆ บ่อที่อยู่ในอาณาบริเวณนั้น ก็ถูกถมเหลือไว้เพียงบ่อเดียวเพื่อพวกของตนเอง บ่อที่เหลือก็ช่วยกันเอาหญ้าและฟางถมจนเต็มปากบ่อ ด้วยความตั้งใจว่า จะไม่ให้พระพุทธองค์ได้ดื่มน้ำเลยแม้แต่หยดเดียว จะได้ไม่ต้องมาอยู่อาศัยที่หมู่บ้านนี้ ความกลัวว่า ตนเองจะสูญเสียผลประโยชน์แล้วสร้างบาปอกุศลอย่างนี้ก็มีเกิดขึ้นอยู่เรื่อยๆ ทุกยุคทุกสมัย

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบความคิดที่วิปริตของคนเหล่านั้น ทรงดำริว่า การที่พวกพราหมณ์เหล่านั้นทำบาปอกุศลอย่างนี้ ไม่สมควรเลย เราจะทำให้ทุกๆ คนเป็นสัมมาทิฐิ จะได้กลับใจมาสร้างบุญ ทรงเปี่ยมไปด้วยมหากรุณาอันไม่มีประมาณ พร้อมกับภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ ทรงเหาะข้ามแม่น้ำเสด็จไปถึงหมู่บ้านกุกณะ ทรงแวะประทับนั่งเหนืออาสนะที่จัดไว้ ณ โคนไม้แห่งหนึ่ง สมัยนั้น หญิงทาสีเป็นจำนวนมากที่เทินหม้อน้ำเดินผ่านพระผู้มีพระภาคเจ้าและภิกษุสงฆ์ แต่ก็ไม่มีใครสนใจเลย

อานิสงส์ถวายน้ำดื่มแด่พระพุทธเจ้า

๔๐๐

เนื่องจาก ผู้ปกครองหมู่บ้านได้สั่งไว้ว่า ถ้าเห็นสมณโคดมที่ใด ห้ามเข้าไปลักการะ และห้ามถวายเป็นสิ่งของทุกๆ อย่าง แม้จะมาถึงประตูเรือนก็ห้ามให้อาหาร ด้วยความที่กลัวต่อการถูกลงโทษ จึงไม่มีทาสคนใดกล้าขัดขืน

นางทาสคนแล้วคนเล่าเดินผ่านก็ยังไม่เจอใครที่กล้าสวนกระแสมาทำความดี จนกระทั่งมีนางทาสผู้เป็นภริยาของพราหมณ์คนหนึ่ง เทินหม้อน้ำเดินมาถึงสถานที่นั้น พบพระผู้มีพระภาคเจ้าและภิกษุสงฆ์ นางคิดว่า พระคุณเจ้าเหล่านี้เหน็ดเหนื่อยกับการเดินทางไกล เมื่อเนื่อนาบุญมาถึงที่แล้ว เราจะทำอะไรดีอยู่ได้อย่างไร แม้ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ทั้งหมดต่างก็พากันตกลงใจที่จะไม่ให้ของอะไรกับหมู่ภิกษุสงฆ์ แต่โอกาสแห่งการสร้างบุญนี้ไม่ใช่จะหาได้ง่ายๆ และเนื่อนาบุญก็มีตั้งมากมาย หากเราไม่รีบตักตวงบุญในวันนี้ก็ไม่ว่า ทั้งชีวิตของเราจะมีโอกาสได้สร้างบุญใหญ่อย่างนี้อีกหรือไม่ นางตรองด้วยปัญญา เพียงครู่เดียวเท่านั้นก็ตัดสินใจทันทีว่า

เอาเถิด วันนี้เรายอมตาย แต่จะไม่ยอมปล่อยโอกาสทองนี้ให้หลุดลอยไป หากเราไม่รีบทำบุญในวันนี้ ก็ไม่ว่าเมื่อไรจะได้ที่พึงแก่ตนเอง และหลุดพ้นจากความยากลำบากไปได้ เราจะถวายน้ำดื่มกับพระบรมศาสดาและภิกษุสงฆ์ แม้ว่าชาวบ้านจะรุมประชาทัณฑ์เราถึงตายก็ยอม เราขอเอาบุญก่อน อะไร

อานิสงส์ถวายน้ำดื่มแด่พระพุทธเจ้า

๔๐๑

จะเกิดก็ให้มันเกิดไป เมื่อนางคิดอย่างนี้ก็ลดหมอน้ำลงจากศีรษะ ประคองวางด้วยมือทั้งสองข้าง เข้าไปหาพระบรมศาสดาถวาย บังคมแล้วนิมนต์ให้เสวยน้ำดื่ม

พระบรมศาสดาทรงเห็นจิตที่เลื่อมใสของนาง จึงทรง อนุเคราะห์กรองน้ำล้างพระหัตถ์และพระบาทแล้วเสวยน้ำดื่ม ทันทใดก็บังเกิดเหตุอันอัศจรรย์ น้ำในหมอนั้นไม่พร่องเลยแม้แต่นิดเดียว นางเห็นอย่างนั้นก็ถวายแก่ภิกษุทั้งหลายจนครบทุกรูป น้ำในหม้อของนางก็ยังคงเต็มเปี่ยมบริบูรณ์เหมือนเดิม

เมื่อหมู่ภิกษุฉันเสร็จแล้ว นางก็ทูนหมอน้ำนั้นเดินกลับไปบ้าน สามีทราบข่าวที่นางทำอย่างนั้น รู้สึกโกรธมากจึงทูปตี นางจนสิ้นชีวิต พอละจากโลกนี้ไปแล้ว ด้วยอานิสงส์ที่ทำใน ครั้งนั้นนางได้ไปเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีมหาวิมานที่สวยงามมาก ทิพยสมบัติอันโอฬารได้อุบัติขึ้นรองรับทันที

เมื่อพระบรมศาสดาตรัสเรียกพระอานนท์มารับสั่งว่า “อานนท์ ดักน้ำให้เราหน่อยเถิด” พระเถระกราบทูลว่า “ข้าแต่ พระผู้มีพระภาคเจ้า บ่อน้ำถูกพวกพราหมณ์ถมหมดแล้ว พระเจ้าข้า” แม้กราบทูลอย่างนั้น พระบรมศาสดาก็รับสั่งให้ทำตาม พระเถระจึงถือบาตรของพระบรมศาสดาเดินบ่ายหน้าไปที่ บ่อน้ำที่ถูกถมแล้ว ทันใดนั้นเอง น้ำในบ่อก็เอ่อล้นขึ้นมาเอง

อานิสงส์ถวายน้ำดื่มแด่พระพุทธเจ้า

๔๐๒

สิ่งที่อยู่ในบ่อก็ลอยไหลออกไปเอง น้ำทะเลก็ออกมาเพิ่มขึ้นจน
น้ำท่วมหมู่บ้าน

พวกพราหมณ์เห็นเหตุการณ์นั้นก็ตกใจ พวกกันเดินทาง
มาขอขมาพระบรมศาสดา พอกล่าวคำขอขมาเสร็จ น้ำท่วมนั้นก็
หายไประหว่างอศักรัย จึงเกิดความเลื่อมใสพากันจัดแจงถวาย
มหาทานครั้งใหญ่ ในขณะเดียวกันเทพธิดาตนนั้น เมื่อพิจารณา
เห็นมหาสมบัติของตน จึงลงมาเฝ้าพระบรมศาสดาในวันนั้น
เช่นกัน พระบรมศาสดาจึงสนทนากับเทพธิดา และทรงยกย่อง
ในความกล้าหาญทำความดีของนางท่ามกลางบริษัท ทำให้
มหาชนเกิดความปิติและเชื่อมั่นในผลแห่งบุญที่ได้ทำไป

เราจะเห็นว่า คนมีบุญมีปัญญา กล้าคิด กล้าพูด กล้า
ทำความดีก่อนใคร จึงได้สมบัติใหญ่ในสุคติโลกสวรรค์ มหา-
นาวิมานอันสวยงามวิจิตรและทิพยสมบัติอันไม่มีประมาณ
ก็ได้บังเกิดขึ้น ใครก็ตามที่สร้างบารมีอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน
อย่างนี้ มหานิสงส์อันใหญ่หลวงก็จะบังเกิดขึ้น

พวกเราที่เช่นกัน จงสร้างบารมีอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน
เมื่อเราตั้งใจจะทำความดีอะไรแล้ว จงทำให้เต็มที่ อย่ากลัวต่อ
อุปสรรค อย่าวิตกกังวล ให้ออกใจในบุญเต็มเปี่ยม บุญจะได้
ติดตัวเราไปทุกภพทุกชาติ เราจะได้เอาสมบัตินี้ไปใช้ในการ
สร้างบารมีให้ไปถึงที่สุดแห่งธรรมพร้อมๆ กัน

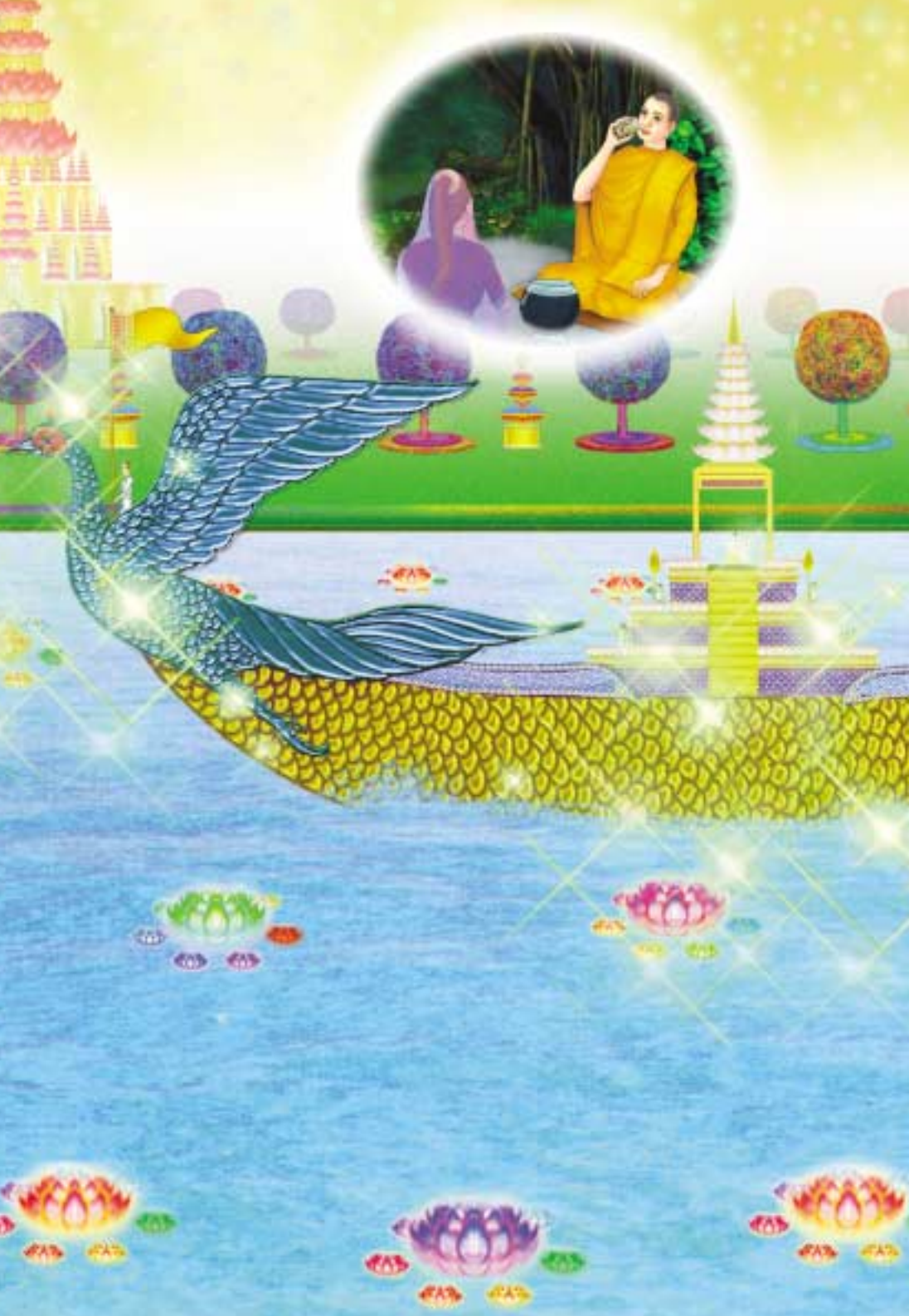

อ ำ นั ส ง ส์

ถ ว าย น้ ำ ดั ม แ ต่ พ ร ะ ส ง มั

ดิฉันได้พบพระภิกษุทั้งหลาย ผู้ได้รับความลำบากกาย
กระหายน้ำ จึงชวนขวายนํ้าดื่มกับท่าน ผู้ใดก็ตามที่ถวายนํ้า
ดื่มกับภิกษุทั้งหลายผู้กระหายนํ้า แม่นํ้าทิพย์หลายสาย
ที่สวยงาม ดารดาษด้วยดอกไม้อันเป็นทิพย์ มีนํ้าใสเย็นก็จะ
บังเกิดขึ้นแก่ผู้นั้น ผู้ที่ได้ทำบุญไว้ดีแล้วย่อมได้มหาวิมาน
อันประเสริฐ สง่างาม นี่เป็นผลแห่งกรรมดีที่ดิฉันสร้าง

อานิสงส์ถวายน้าดื่มแด่พระสงฆ์

๔๐๕

การสร้างบารมีเป็นหลักสำคัญของการดำรงชีวิตอยู่ โดยเฉพาะชีวิตของนักสร้างบารมีผู้มีหัวใจที่มุ่งไปสู่อายตนิพพาน ก้าวเดินตามเส้นทางที่พระอริยเจ้าทั้งหลายท่านดำเนินไปนั้น เป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง พระอริยบุคคลทั้งหลาย ท่านได้ตั้งใจสั่งสม บารมีทุกรูปแบบ ทั้งทาน ศีล ภาวนา ไม่เคยเลยที่จะขาดตกบกพร่องในการสั่งสมบุญ การที่เราทั้งหลายจะสามารถบรรลุ วัตถุประสงค์ของชีวิตเช่นท่านได้ เราก็ต้องปฏิบัติตามคำแนะนำสั่งสอนของท่าน ท่านทำอย่างไร เราก็ทำอย่างนั้น ไม่ให้ขาดตกบกพร่องเลย

*มีวาระพระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน ปฐมनावามานชาดก ความว่า

“ตัม ภุมมิภาเคติ อุเปตฺรูปั
วิมานเสฏฺฐัง ภูสโสมมานั
ตสฺสเสว กมฺมสฺส อयัม วิปาโก
เอตาทิสํ ปุณฺณกตา ลภนฺติ

ผู้ทำบุญไว้แล้ว ย่อมได้วิมานชั้นเยี่ยม ประกอบด้วย ภูมิภาคอันงดงามสง่างามหนักหนา นี่เป็นวิบากแห่งกรรมอันดีงาม ผู้ที่ทำบุญไว้แล้ว ย่อมได้ผลเช่นนี้”

อานิสงส์ถวายน้ำดื่มแด่พระสงฆ์

๔๐๖

บุญ เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิต ผู้ที่มีบุญมากชีวิตจะพบเจอแต่สิ่งที่ดีงาม การสั่งสมบุญจึงเป็นสิ่งที่ทุกๆ คนต้องทำ ไม่ทำไม่ได้ เกิดมาแล้วไม่ตั้งใจสั่งสมบุญบารมี การเกิดมาในภพชาตินั้นถือเป็นโมฆะ สูญเปล่า เกิดมาฟรีไม่ได้อะไร ถ้าหากเกิดพลาดพลั้งไปก่อบาปอกุศลถือเป็นความโชคร้ายอย่างยิ่งทีเดียว เพราะทุกข์ในอบายภูมิไม่มีเวลาว่างเว้นจากทณฑ์ทรมานเลย พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงตรัสว่า “การสั่งสมบุญเป็นเหตุให้เกิดความสุข ควรที่จะสั่งสมบุญนั้นบ่อยๆ ดังนั้นเราไม่ควรว่างเว้นจากการสร้างบุญสร้างบารมี”

เมื่อจิตใจของเราเบิกบานผ่องใส ละเอียดประณีตมีความคิดที่จะทำบุญเกิดขึ้นในจิตใจแล้ว มหานิสงส์จะบังเกิดขึ้นทันทีและเกิดขึ้นเป็นอสงไขยอัปมาณัง เหมือนเรื่องที่เคยเกิดขึ้นในสมัยพุทธกาล ตอนนั้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับอยู่ที่เมืองสาวัตถี มีภิกษุจำนวน ๑๖ รูป หลังจากที่ได้รับโอวาทจากพระบรมศาสดาแล้ว ท่านได้รวมกลุ่มกันแสวงหาที่หลีกเร้นซึ่งเหมาะสำหรับการบำเพ็ญเพียร ท่านได้เดินทางไปอยู่จำพรรษาที่อาวาสใกล้หมู่บ้านแห่งหนึ่ง ในพรรษานั้นพระภิกษุทั้ง ๑๖ รูปตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่ เมื่อออกพรรษา ภิกษุทั้งหลายอยากเข้าเฝ้าพระบรมศาสดาอีกครั้ง เพื่อรับฟังพระโอวาท ได้พากันเดินทางไกลผ่านเส้นทางที่ทุรกันดารในฤดูร้อน ถูกแดด

อานิสงส์ถวายน้ำดื่มแด่พระสงฆ์

๔๐๓

แพดเผา เกิดความกระหายน้ำมาก แม้จะได้รับความยาก
ลำบากเพียงใด ท่านก็ไม่ท้อถอย จิตใจมุ่งตรงต่อพระบรมศาสดา
จนกระทั่งมาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง

ในหมู่บ้านนั้น หญิงคนหนึ่งถือภาชนะใส่น้ำเดินมุ่งตรง
ไปที่บ่อน้ำ เพื่อที่จะตักน้ำ พระภิกษุเหล่านั้นมองเห็นหญิงคนนั้น
ก็พากันคิดว่า เมื่อเดินผ่านไปที่ยุ้งนั้น พวกเราก็คงได้รับการ
ถวายน้ำบ้าง เมื่อคิดอย่างนี้ พระคุณเจ้าทั้งหลายก็พากันมุ่งไปที่
บ่อน้ำแล้วยืนอยู่ในที่ไม่วุ่นวาย หญิงนั้นเมื่อเห็นกิริยาอาการ
ของพระภิกษุทั้งหลายก็ทราบว่ พระคุณเจ้าคงกำลังกระหาย
เป็นแน่วันนี้เป็นบุญลมหที่จะได้มีโอกาสทำบุญกับเพื่อนาบุญเช่นนี้
จึงค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้ๆ นั่งลงไหว้ด้วยความเคารพแล้วกล่าว
นิมนต์ว่า

“ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ ขอนิมนต์ทุกๆ องค์ เป็นเนื้อ
นาบุญให้แก่ดิฉันด้วยเถิด โปรดรับน้ำแล้วนิมนต์ฉันเถิด” ภิกษุ
ทั้ง ๑๖ รูปเหล่านั้นก็นำผ้ากรองน้ำออกจากถุงบาตร กรองน้ำ
แล้วก็ดื่มจนเพียงพอกับความต้องการ เอน้ำนั้นลูบมือและเท้า
ให้เกิดความเย็นสบายแก่ร่างกาย แล้วกล่าวว่า “ดูก่อนอุบาสิก
วันนี้ท่านได้ทำบุญใหญ่ถวายน้ำดับความกระหาย ขอให้ชีวิต
ของท่านมีแต่ความสุข สงบร่มเย็นประดุจน้ำที่เย็นสบายนี้เถิด”
ทุกรูปพากันอนุโมทนาในการถวายน้ำดื่มแก่หญิงนั้นแล้วก็

อานิสงส์ถวายนํ้าดื่มแด่พระสงฆ์

๔๐๘

เดินทางมุ่งหน้าไปสู่พระเชตวันต่อไป การถวายนํ้าดื่มในวันนั้น เป็นภาพแห่งความปีติประทับใจที่ติดตาติดใจของนางอยู่ตลอดเวลา ทั้งหลับทั้งตื่นยืนเดินนั่งนอน ทุกอิริยาบถ นางตรึงกระลึกถึงบุญที่ได้กระทำในครั้งนั้น มหาปีติและบุญกุศลก็เกิดขึ้นกับนาง ทุกๆ วัน

เวลาผ่านไปหลายสิบปี เหตุการณ์นี้ก็ยังคงอยู่ในใจของนาง พอละจากโลกนี้ไปแล้ว ด้วยอานุภาพแห่งบุญที่ได้ตั้งใจถวายนํ้าในครั้งนั้น ตายไปก็ได้ไปบังเกิดในภพดาวดึงส์ ด้วยอานุภาพแห่งบุญ นางได้มีมหาวิมานบังเกิดขึ้นพร้อมกับต้นกัลปพฤกษ์ แม่นํ้าทิพย์ก็อุบัติขึ้นเช่นกัน แม่นํ้าสายนั้นปลูลาด้วยทองทราย และหาดทรายขาว ประหนึ่งว่าประดับด้วยเงินและแก้วมุกดา สว่างสวยงามมาก ธารนํ้าที่ไหลมารอบๆ วิมานของนางก็เป็น นํ้าที่ใสบริสุทธิ์ เหมือนกับพรายแก้วมณิล้อมรอบมหาวิมาน ตรงสองฝั่งแห่งแม่นํ้าและใกล้ๆ ประตูดุทยาน มีสระโบกขรณี ขนาดใหญ่บังเกิดขึ้น

สระนั้นประดับด้วยดอกปทุมทิพย์ทั้งหลาย มีสีสวยงาม มากบังเกิดขึ้นพร้อมกับนาวาทอง ดอกบัวทิพย์นี้ มีชั้น ช่อ กลีบ และเกสรเป็นสีทองใสมีประกาย ก้านเป็นสีเงิน ใบบัวสำเร็จ ด้วยรัตนาคือ บุษราคัมงดงามมากทีเดียว เทพธิดาได้เสวย มหาสมบัติอันเป็นทิพย์ในวิมานนั้น เทียวพักผ่อนอยู่ในนาวาทอง

อานิสงส์ถวายน้ำดื่มแด่พระสงฆ์

๔๐๕

เมื่อนึกย้อนหลังไปในสมัยที่ตนเองเคยเกิดเป็นมนุษย์ เห็นบุญที่ตัวเองทำไว้ก็ยังเกิดมหาปีติ ยินดีว่าเรายังนึก ว่าด้วยผลแห่งการสร้างบุญของเรานี้ทำให้เราได้มหาสมบัติทิพย์เช่นนี้

ต่อมาวันหนึ่ง พระมหาโมคคัลลานะ อัครสาวกผู้เลิศด้วยฤทธิ์ ท่านเที่ยวจาริกไปในเทวโลก เห็นเทพธิดาตนนี้กำลังเล่นอยู่ในนาวาทองที่สวยงาม พระเถระมองดูมหาสมบัติของนางแล้ว เห็นสมบัติทิพย์ที่ละเอียดประณีตมากมายก็คิดว่า นาง-เทพธิดาผู้งดงามนี้ ได้สั่งสมบุญพิเศษอะไรไว้หนอจึงทำให้ได้สมบัติที่พิเศษกว่าผู้อื่นอย่างนี้ จึงถามว่า “ดูก่อนเทพนารี ท่านขึ้นนาวาทองยืนอยู่ วิมานของท่านก็งดงาม เรมิตเป็นสัดส่วนพอดี มีแสงสว่างแผ่ขยายไปรอบทิศ วรรณะของท่านก็รุ่งเรือง มหาสมบัติใหญ่เกิดขึ้นกับท่านมากมายอย่างนี้ สมัยที่ท่านเป็นมนุษย์ได้ทำบุญพิเศษอะไรไว้ถึงได้สมบัติทิพย์สมบัติเห็นปานนี้”

เทพธิดาเมื่อได้ยินพระเถระถามอย่างนั้นก็ดีใจ นางได้ไหว้พระเถระด้วยอาการนอบน้อมพร้อมกับกล่าวว่า “ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ เมื่อครั้งที่เป็นมนุษย์อยู่ ดิฉันได้พบพระภิกษุทั้งหลาย ผู้ได้รับความลำบากกาย กระหายน้ำจึงชวนถวายถวายน้ำดื่มกับท่าน ผู้ใดก็ตามที่ถวายน้ำดื่มกับภิกษุทั้งหลายผู้กระหายน้ำ แม่น้ำทิพย์หลายสายที่สวยงาม ดารดาษด้วยดอกไม้อันเป็นทิพย์ มีน้ำใสเย็นก็จะบังเกิดขึ้นแก่ผู้นั้น ผู้ที่ได้

อานิสงส์ถวายน้ำดื่มแด่พระสงฆ์

๔๑๐

ทำบุญไว้ได้แล้วย่อมได้มหาวิมานอันประเสริฐ สง่างาม นี่เป็นผลแห่งกรรมดีที่ดิฉันสร้าง พระคุณเจ้าผู้มีอานุภาพมาก ผลแห่งบุญนี้น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก ดิฉันได้เสวยมหาสมบัติใหญ่อย่างนี้ ก็ด้วยผลแห่งกรรมดีแท้ๆ”

พระเถระครั้นได้ฟังเรื่องราวการสร้างบารมีของเทพธิดาก็กล่าวชื่นชมและอนุโมทนาในคุณงามความดี เมื่อเทพธิดากล่าวถึงบุญกรรมของตนแล้วก็ไหว้พระเถระ หลังจากที่พระมหาโมคคัลลานะจาริกไป เทพธิดานั้นก็เข้าสู่มหานาวาวิมานของตนเอง เสวยทิพยสมบัติที่ละเอียดประณีตอยู่ที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์

เราจะเห็นว่า ทานที่ทำด้วยใจที่ผ่องใส ด้วยความเลื่อมใสในพระรัตนตรัยอย่างเปี่ยมล้น ผลานิสงส์ที่เกิดขึ้นก็จะมากมายมหาศาล เป็นมหาสมบัติที่ติดตัวไปในภพชาติเบื้องหน้า แม้ว่าจะเป็น การสร้างบุญเพียงถวายน้ำดื่มเท่านั้น แต่ก็ให้ผลที่น่าอัศจรรย์ การสร้างบารมีของพวกเราทั้งหลาย ที่ได้ตั้งใจทุ่มเทสร้างบุญทุกอย่างไว้ ไม่ว่าจะเป็นการสร้างมหาธรรมกายเจดีย์ สภาธรรมกายสากล และในปัจจุบันที่พวกเรากำลังทำอยู่ คือสร้างมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี นี่เป็นมหากุศลอย่างยิ่ง ผลบุญที่เกิดขึ้นเป็นอสงไขยอัปมาณ्यทีเดียว ฉะนั้นให้พวกเราปฏิบัติในบุญและนึกถึงบุญบ่อยๆ นึกถึงทุกๆ วัน

อานิสส์

ถวายเป็นผ้าทอหนึ่งคู่

เราได้ถวายผ้าคู่หนึ่งแก่พระพุทธเจ้า
ถวายบังคมพระยุคลบาท แล้วนั่งอยู่บนพื้นดิน
เรารู้สึกปลื้มปิติในบุญนั้น แม้เรามีอายุน้อย
พอละจากโลกไป ก็ไปเกิดในชั้นไตรทศ เป็นผู้เรืองยศ

อานิสงส์ถวายเป็นผ้าหนึ่งคู่

๔๑๓

พระพุทธศาสนากว่าจะบังเกิดขึ้นมาในโลกนี้ยากแสนยาก จะต้องอาศัยพระโพธิสัตว์ผู้มีใจใหญ่ ทดมเทสร้างบารมีอย่าง ไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยากลำบาก ยอมทุกอย่างเพื่อสร้างบารมี ให้แก่รอบ จนกระทั่งตรัสรู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นนาถของโลกมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย เมื่อพระสัมมา- สัมพุทธเจ้าบังเกิดขึ้น จึงมีพระพุทธศาสนาอยู่คู่โลก การบังเกิด ขึ้นของพระพุทธองค์ จึงเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขแก่อกุลแก่ สรรพสัตว์ทั้งหลาย ใครก็ตามที่ได้กระทำตามพระพุทธโอวาท ชีวิตก็ย่อมมีแต่ความเจริญรุ่งเรือง

*มีวาระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน นาควิมาน ความว่า

“พุทธสฺสาคํ วตถุคํ อทาสี
ปาทานิ วณฺทิตฺวา ฉมา นิสิตี
อุปฺปายุกี กาลกตา ตโต จฺดา
อุปฺปนฺนา ติทฺธานํ ยสฺสฺสสินี

เราได้ถวายผ้าคู่หนึ่งแก่พระพุทธเจ้า ถวายบังคม พระยุคลบาท แล้วนั่งอยู่บนพื้นดิน เรารู้สึกปลื้มปิติในบุญนั้น แม้เรามีอายุน้อย พอละจากโลกไป ก็ไปเกิดในชั้นไตรทศ เป็นผู้เรื่องยศ”

อานิสงส์ถวายเป็นผ้าหนึ่งคู่

๔๑๔

บุคคลใดก็ตาม มีจิตเลื่อมใส มีใจมุ่งตรงต่อพระลัมมา-
ลัมพุทเจ้า ไม่คลอนแคลนในพระรัตนตรัยแล้ว ตั้งใจสั่งสมบุญ
อย่างเต็มกำลัง ชีวิตของผู้นั้นย่อมจะประสบแต่สิ่งที่ดีงาม ไม่ว่า
จะดำรงอยู่ในสถานะใดก็ตาม บุญที่บังเกิดขึ้นจะคอยส่งผล
ให้ประสบความสุขในทุกสถาน เรามีชีวิตอยู่ในโลกนี้ หากไม่
สร้างบารมีแล้ว ก็เท่ากับว่าเสียเวลาไปฟรีๆ และเราไม่รู้เลยว่า
อายุของความเป็นมนุษย์จะสิ้นสุดลงในวันใด เพราะฉะนั้น
การดำรงตนด้วยความไม่ประมาทในชีวิตจึงเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง

*เหตุการณ์ที่หลวงพ่อยะนาคจะนำมาเล่าในครั้งนี้ ได้เกิดขึ้น
ในสมัยพุทธกาล ตอนนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่
ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ในเขตกรุงพาราณสี ทุกท่านคงรู้จัก
ป่าอิสิปตนะกันดีแล้ว ป่านี้มีความสำคัญกับพระพุทธศาสนา
เพราะเป็นที่แสดงปฐมเทศนาแก่พระปัญจวัคคีย์ ทำให้
พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมเป็นพระโสดาบัน
บังเกิดสังขารัตนะขึ้นเป็นครั้งแรกในโลก ทำให้พระรัตนตรัยครบ
ถ้วนบริบูรณ์ นี่คือความสำคัญทางประวัติศาสตร์ และมีเกร็ด
อีกเล็กน้อยที่ควรจะต้องรู้ไว้ว่า ป่าอิสิปตนมฤคทายวันนี้ แท้ที่จริง
แล้วมีอยู่สองชื่อที่แยกกัน คือคำว่า อิสิปตนะ และ มฤคทายวัน
เนื่องจากป่านี้เป็นป่าที่อุดมสมบูรณ์เหมาะกับการประพาส
ปฏิบัติธรรม บรรดาฤๅษีทั้งหลายจึงมักจะพากันเหาะมาลงที่

อานิสงส์ถวายเป็นผ้าหนึ่งคู่

๔๑๕

ป่าแห่งนี้เพื่อบำเพ็ญเพียร จึงทำให้ผู้คนทั้งหลายเรียกป่านั้นว่า อิลิปตนะ แปลว่า ที่ลงมาแห่งพวกฤาษี ส่วนคำว่า มฤคทายะ นั้น แปลว่า ที่ให้อภัยแก่ฝูงเนื้อ เนื่องจากเป็นป่าที่อุดมสมบูรณ์ จึงทำให้มีเหล่าฝูงเนื้อมาอาศัยอยู่ พระราชาที่พระราชทานอภัย ให้กับสัตว์เหล่านั้น จึงทำให้ป่าได้ขนานนามว่า อิลิปตนมฤค- ทายวัน

ในสมัยนั้น ได้มีอุบาสิกาท่านหนึ่งที่อยู่กรุงพาราณสี เป็นผู้ที่มีศรัทธามาก สมบูรณ์ด้วยศีล คือรักษาศีลจนเป็นอุปนิสัย และเป็นอุบาสิกามีความประพฤติงดงาม สมกับเป็นผู้ที่มีธรรมะ เป็นอาภรณ์เรียกได้ว่า งามทั้งกายและใจ ทุกๆ วันเธอจะหา โอกาสสั่งสมบุญอยู่อย่างต่อเนื่อง ไม่เคยว่างเว้นจากการ ทำความดีเลย วันหนึ่งเธอคิดว่า เราน่าจะสร้างบุญพิเศษสักอย่างหนึ่งกับพระผู้มีพระภาคเจ้า จะได้เป็นอานิสงส์พิเศษติดตัวเราไปในภพชาติเบื้องหน้า

เมื่อคิดอย่างนี้แล้วก็ตั้งใจทอผ้าชิ้นมาคู่หนึ่ง ทำอย่าง ประณีต ชักและย้อมอย่างดีแล้วก็เดินทางออกจากบ้าน มุ่งตรงไปทางที่พระบรมศาสดาประทับอยู่ เมื่อเข้าเฝ้าแล้วก็น้อม ถวายผ้าที่ตั้งใจกระทำมาอย่างดีนั้นแด่พระพุทธองค์ จากนั้น กราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ผ้าคู่นี้ หม่อมฉันตั้งใจทำมา

อานิสงส์ถวายผ้าหนึ่งคู่

๔๑๖

อย่างประณีต หวังจะเอาบุญกับพระองค์ ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าโปรดอนุเคราะห์รับผ้าคู่นี้ เพื่อเป็นประโยชน์สุขแก่หม่อมฉันตลอดกาลนานเทอญ”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงรับผ้าคู่ นั้นไว้ เพราะทรงเห็นอุปนิสัยของอุบาสิกาที่สั่งสมมายาวนาน จากนั้นพระองค์ได้แสดงธรรมโปรด พอจบพระธรรมเทศนาเท่านั้น อุบาสิกาผู้มีศรัทธาก็ได้มีดวงตาเห็นธรรม บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบันบุคคล พอนางฟังธรรมจบแล้ว ด้วยความปีติใจอย่างยิ่งยวด อุบาสิกาท่านนั้นก้มลงกราบพระพุทธองค์กับพื้นดินนั้นแหละ ได้กระทำประทักษิณแล้วเดินทางกลับบ้าน อยู่ต่อมาไม่นานนัก เธอก็หมดอายุขัยลง ไปบังเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

เป็นเทพนารีที่โปรดปรานของท้าวสักกะผู้เป็นใหญ่ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ และก็เป็นทีเกรงอกเกรงใจของเหล่าเทวดาทั้งหลาย ได้นามว่า ยสุตตรา แปลว่า ผู้ยิ่งด้วยยศ ด้วยบุญญาภพของเทพธิดานั้น ได้บังเกิดกุญชรชาติตัวประเสริฐคลุมด้วยข่ายทองอันเป็นทิพย์ ที่คอช้างมีมณฑปแก้วมณีนั่งเกิดขึ้น กลางมณฑปก็บังเกิดรัตนบัลลังก์ที่ตกแต่งไว้อย่างดีแล้ว และที่งาทั้งสองก็มีสระโบกขรณีอยู่สองสระ ดารดาษไปด้วยดอกปทุมบานสะพรั่ง สวยงามมาก ที่กลีบดอกปทุมนั้นมีเทพธิดายืนประคองทิพยดุริยางค์และขับร้องกันอย่างไพเราะเสนาะโสต

อานิสงส์ถวายเป็นผ้าหนึ่งคู่

๔๑๓

สร้างความบันเทิงใจให้กับเทพนารีผู้มีบุญมากท่านนั้น

ต่อมาวันหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จไปกรุงสาวัตถีประทับอยู่ที่พระเชตวันมหาวิหาร เทพธิดาท่านนั้นได้ตรวจดูมหาทิพยสมบัติของตน เห็นสมบัติอันเป็นทิพย์ที่ดีเลิศเป็นพิเศษเกิดขึ้นมากมายอย่างอัศจรรย์ รู้สึกปลื้มปิติมากจึงตรวจดูว่าสมบัติที่บังเกิดขึ้นนี้ มีความพิเศษกว่าเทพองค์อื่นๆ นั้นเป็นเพราะบุญอะไร ก็เห็นว่า สมบัติที่เกิดขึ้นนี้เป็นเพราะบุญที่ได้ถวายผ้าคู่ที่ละเอียดประณีตกับพระบรมศาสดา ก็เกิดความปีติโสมนัส ปรารถนาที่จะลงมาถวายบังคม จึงนั่งบนคอช้างทิพย์ลงมาจากสรวงสวรรค์มาเข้าเฝ้าถวายบังคมพระบรมศาสดา

ครั้นมาถึงโลกมนุษย์ก็ลงจากคอช้าง ยืนประคองอัญชลีอยู่ที่ใกล้ๆ พระวังคิเลศเจ้าผู้เป็นพระอรหันตสาวกผู้เลิศทางด้านปฏิภาณ มีปัญญาดี ท่านมองเห็นสมบัติของเทพธิดาที่พิเศษกว่าเทพองค์อื่น เพราะมีช้างแก้วอันวิจิตรพิสดาร จึงขอโอกาสพระบรมศาสดาเพื่อถามเทพนารี เมื่อพระพุทธรองค์ประธานอนุญาต พระเถระจึงเอ่ยถามว่า “ดูก่อนเทพนารีผู้งดงาม ท่านประดับองค์แล้วนั่งบนคชสารตัวประเสริฐ งามไปด้วยแก้วและทอง วิจิตรด้วยข่ายทอง ที่งาทั้งสองของคชสารก็มีสระโบกขรณี ดารดาษด้วยดอกปทุมทิพย์ เทพอัปสรพากันขับร้องประสานเสียงไพเราะ สมบัติอันพิเศษกว่าเทพเหล่าอื่น

อานิสงส์ถวายผ้าหนึ่งคู่

๔๑๘

บังเกิดขึ้นแก่ท่าน เพราะผลแห่งบุญอะไร”

ยสุตตราเทพธิดาถูกพระวังคีสเถระเจ้าถามถึงบุญกรรมของตนจึงตอบว่า “ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ เมื่อครั้งที่ยังเป็นมนุษย์ ดิฉันได้เข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า สร้างบุญพิเศษอย่างหนึ่งคือ ถวายผ้าคู่หนึ่งแก่พระพุทธองค์ ด้วยจิตที่เบิกบานเลื่อมใส ครั้นถวายแล้วก็นั่งถวายบังคมพระยุคลบาทที่พื้นดิน พระองค์ทรงแสดงธรรม ทำให้ดิฉันมีดวงตาเห็นธรรม แต่น่าเสียดายที่ดิฉันมีอายุน้อยเกินไป ไม่เช่นนั้นก็คงจะได้สร้างบุญพิเศษที่ยิ่งไปกว่านี้อีก” พระเถระฟังบุญกรรมของเทพนารีแล้ว ก็กล่าวชื่นชมอนุโมทนา

เราจะเห็นว่า ผู้ที่มีบุญมีปัญญานั้น มักจะแสวงหาบุญที่พิเศษที่ประณีต เพื่อสร้างบารมีในวาระที่พิเศษด้วยใจที่เปี่ยมล้นด้วยมหาปิติ มีศรัทธาถวายกับทักษิณะบุคคล บุญพิเศษนี้ ใช่ว่าจะบังเกิดขึ้นได้ง่ายๆ มักจะเกิดเป็นวาระๆ ไป ใครที่รู้จักไขว่คว้าหาบุญพิเศษเหมือนเทพนารีนี้ ก็จะได้สมบัติที่พิเศษยิ่งกว่าผู้อื่นเหมือนบุญพิเศษที่หลวงพ่อดำได้ชักชวนให้ทุกท่าน ได้ถวายมหาสังฆทานแก่ภิกษุสงฆ์ทั่วประเทศ บุญนี้เป็นบุญใหญ่ มีอานิสงส์ยิ่งใหญ่ต่อตัวเราและชาวโลกอย่างมหาศาลทีเดียว ก็ขอให้ตั้งใจตักดวงบุญให้เต็มที่

อานิสงส์ถวาม

ผู้ใดเอาร่มกฤษณาและมะลิซ้อน บังร่มให้เราในกาลที่สุด
เราจักพยากรณ์ผู้นั้น ท่านทั้งหลายจงฟังเรากล่าว บุคคลผู้นี้
เคลื่อนจากโลกนี้แล้ว จักไปสู่หมู่เทวดาชั้นดุสิต เขาได้เสวย
รัชสมบัติในชั้นดุสิตนั้นแล้ว จักไปสู่ชั้นนิมมานรดี เขาถวาย
ดอกมะลิซ้อน อันประเสริฐสุด ด้วยอุบายนี้แล้ว จักปรารภ
กรรมของตนเสวยสมบัติ บุคคลผู้นี้จักบังเกิดในชั้นดุสิตนั้นอีก
เคลื่อนจากชั้นนั้นแล้ว จักไปสู่ความเป็นมนุษย์

อานิสงส์ถวายเป็น

๔๒๑

การปฏิบัติธรรม เป็นสิ่งที่มีคุณค่าที่สุดในการเกิดมาเป็นมนุษย์ ทั้งยังมีผลต่อมวลมนุษยชาติทั้งหลาย สุขทั้งหลายทั้งปวงบังเกิดขึ้นได้ถ้าใจบริสุทธิ์หยุดนิ่ง การที่จะทำให้โลกของเราเข้าถึงยุคแห่งสันติสุขที่แท้จริงได้นั้น ต้องเริ่มต้นด้วยการปฏิบัติธรรม ทำใจหยุดใจนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นทางเอกสายเดียวที่จะเข้าสู่ภายในได้ เพราะในตัวของคนมีกายธรรมอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติศาสนาไหน พุทธศาสนาอะไรหรืออยู่ส่วนใดของโลกก็ตาม สามารถที่จะเข้าถึงธรรมกายได้ ด้วยการปฏิบัติที่ถูกต้องและทำอย่างถูกวิธี

หากเรามีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเข้าถึงธรรมกายแล้ว ก็ต้องลงมือปฏิบัติธรรมด้วยความสมัครใจ มีฉันทะและทำด้วยความวิริยะอุตสาหะมีความเพียรที่สม่ำเสมอ ก็จะเข้าถึงพระธรรมกายได้อย่างแน่นอน

มีวาระแห่งสุภาสิตปรากฏอยู่ใน สุภัตถเถราปทาน ความว่า

“ผู้ใดเอาร่มกฤษณาและมะลิซ้อน บังร่มให้เราในกาลที่สุด เราจักพยากรณ์ผู้นั้น ท่านทั้งหลายจงฟังเรากล่าวบุคคลผู้นี้ เคลื่อนจากโลกนี้แล้ว จักไปสู่หมู่เทวดาชั้นดุสิต เขาได้เสวยรัชสมบัติในชั้นดุสิตนั้นแล้ว จักไปสู่ชั้นนิมมานรดี

อานิสงส์ ถวายร่ม

๔๒๒

เขาถวายดอกมะลิซ้อน อันประเสริฐสุด ด้วยอุบายนี้แล้ว
จักปรารภกรรมของตนเสวยสมบัติ บุคคลผู้นี้จักบังเกิดใน
ชั้นดุสิตนั้นอีก เคลื่อนจากชั้นนั้นแล้ว จักไปสู่ความเป็นมนุษย์”

ผลานิสงส์แห่งการบูชาพระรัตนตรัยนั้น มีอานิสงส์ไม่มี
ประมาณ ผู้มีศรัทธาอย่างเต็มเปี่ยม สร้างบุญกุศลแหล่งแห่ง
เนื่อนาบุญ นับได้ว่าเป็นผู้ที่โชคดีที่สุดในการเกิดมาเป็นมนุษย์
ดังถ้อยคำอึ้งดงามที่หลวงพ่อนำมากล่าวนี้ เป็นคาถาของ
พระอรหันตเถระเจ้ารูปหนึ่ง ผู้ซาบซึ้งในผลแห่งการสร้างบารมี
หลังจากได้บรรลุธรรมแล้ว ท่านได้ย้อนกลับไปดูบุพกรรมที่ได้
ประสบมาด้วยตัวของตัวเอง กล่าวไว้เป็นเครื่องยืนยันว่า
ผลแห่งบุญนั้นมีจริง ดีจริง และหากใครได้ทำก็เชื่อมั่นได้เลยว่า
ต้องได้อานิสงส์ที่ยิ่งใหญ่ไพศาลจริงเช่นกัน

*เมื่อครั้งที่ท่านยังสร้างบารมีอยู่นั้น ท่านเป็นสัณเฑาะฏฐิ
เชื่อเรื่องกรรมและผลของกรรม ได้สร้างบุญในพระสัณเฑาะฏฐิ-
พุทธเจ้าองค์ก่อนๆ ตามวาระโอกาสในภพชาตินั้นๆ แต่ท่านยัง
ไม่มีโอกาสที่จะสร้างบุญพิเศษอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยเท่าใดนัก
ครั้งล้นสมบุญแล้วก็ตั้งจิตอธิษฐาน มุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพาน

อานิสงส์ถวายเป็น

๔๒๓

ไม่ได้ทำตัวให้เปล่าประโยชน์อย่างโมฆบุรุษ ที่ดูเบาละเลยในเรื่องการสร้างบารมีในภพชาตินั้นๆ เลย ท่านสั่งสมบุญมาเรื่อยๆ จนเป็นนิสัยที่รักในการสั่งสมบุญข้ามภพข้ามชาติ

จนกระทั่งมาถึงในสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้า พระนามว่า ปทุมุตตระ ในภพชาตินี้ ผลแห่งบุญเก่าที่ท่านได้สั่งสมมาส่งผลให้ท่านลงมาเกิดในเรือนที่มีชื่อเสียงและฐานะดีในยุคนั้น กล่าวได้ว่า ท่านเกิดมาอย่างผู้มีบุญท่ามกลางความสมบูรณ์พร้อมทั้งทางรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ และคุณสมบัติที่ผู้มีบุญจะพึงได้ ตัวของกุลบุตรนี่ก็เป็นผู้ที่ถึงพร้อมด้วยศรัทธา มีความเลื่อมใสในพระผู้มีพระภาคเจ้ายิ่งนัก

เมื่อบรรลุนิติภาวะแล้ว ทางบิดามารดาและญาติพี่น้องก็ตบแต่งให้หมีเหยาเรือนตามประเพณีของชาวโลกทั้งหลาย แม้จะอยู่ครองเรือนมีหน้าที่การงานที่ต้องรับผิดชอบ แต่ก็ไม่เคยว่างเว้นจากการสร้างบุญเลย ความเลื่อมใสในพระรัตนตรัยไม่เคยลดน้อยถอยลงไปแม้แต่นิดเดียว แต่ก็ยังไม่ได้มีโอกาสที่จะสร้างบุญพิเศษ ที่ควรค่าแก่การจดจำเท่าใดนัก จนกระทั่งพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จประกาศพระศาสนาไปทั่วชมพูทวีปยังสัตว์โลกทั้งหลายให้มีดวงตาเห็นธรรม มาถึงยุคปลายแห่งพระชนม์ชีพ พระพุทธองค์จะเสด็จดับขันธปรินิพพาน

อานิสงส์ถวายเป็น

๔๒๔

ในวันสุดท้ายก่อนจะเสด็จดับขันธปรินิพพานนั้น ได้มีพระสาวกทั้งที่เป็นคฤหัสถ์และทั้งที่เป็นบรรพชิต ต่างก็มาประชุมกันมากมาย กุลบุตรนี้มองเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงบรรทมบนพระแท่นเป็นที่ปรินิพพาน และเห็นเทวดาในหมื่นจักรวาลมาประชุมกัน ก็บังเกิดความอัศจรรย์ใจในพุทธานุภาพ จึงเข้าไปใกล้ ได้น้อมบูชาพระผู้มีพระภาคด้วยดอกไม้มีกลิ่นหอม มีดอกคนทีสอ ดอกลำเจียก และดอกโกศกเขียวและขาวเป็นต้น พร้อมกับก้มลงถวายบังคมด้วยความเลื่อมใสอันไม่มีประมาณ ได้มองเห็นพระวรกายอันผุดผ่อง สว่างไสวด้วยฉัพพรรณรังสี ท่ามกลางดอกไม้หอมที่ตนเองมอบถวาย ก็ยิ่งเกิดมหาปีติรำพึงอยู่ในใจว่า นับว่าเป็นบุญลาภอย่างไม่มีที่เปรียบ ที่เราได้สร้างบุญกับพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ

พระลัมมาลัมพุทธเจ้าทรงทราบความดำริของกุลบุตรผู้มีบุญท่านนี้ขณะบรรทมอยู่นั่นเองทรงปรารถนาที่จะให้กุลบุตรนั้นบังเกิดมหาปีติยิ่งๆ ขึ้นไป จึงได้ตรัสชื่นชมอนุโมทนาและพยากรณ์ว่า “ดูก่อนพุทธบริษัททั้งหลาย ผู้ใดเอารัมภกษณาและมะลิซ้อน บังร่มให้เราในกาลที่สุด เราจักพยากรณ์ผู้นั้นท่านทั้งหลายจงฟังเรากล่าว บุคคลผู้นี้ได้สร้างบุญใหญ่อย่างไม่มีประมาณ เคลื่อนจากโลกนี้แล้ว จักไปสู่หมู่เทวดาชั้นดุสิต เขาจักได้เสวยมหาสมบัติอันเป็นทิพย์ในชั้นดุสิตนั้น ตลอดระยะ

อานิสงส์ถวายเป็น

๔๒๕

เวลาอันยาวนาน หมดยุคของชาวสวรรค์ชั้นดุสิตแล้ว จักไปสู่
สวรรค์ชั้นนิมมานรดี เขาถวายเป็นดอกมะลิซ้อนอันประเสริฐสุด
ด้วยอุบายนี้แล้ว มองเห็นมหาสมบัติทิพย์ ก็บังเกิดมหาปีติ มอง
เห็นกรรมที่ตนเองได้กระทำ จักปรารภกรรมของตนเสวยสมบัติ
ผู้นี้จักกลับมาบังเกิดในชั้นดุสิตนั้นอีก

เสวยสมบัติทิพย์อยู่อย่างนั้น แล้วจักเคลื่อนจากชั้นนั้น
ไปสู่ความเป็นมนุษย์ ในสมัยของพระสมณโคตมพระมหานาถ
ศากยบุตรผู้เลิศในโลกพร้อมทั้งเทวโลก ผู้มีพระจักขุทรงยังสัตว์
ให้ตรัสรู้เป็นอันมากแล้ว จักเสด็จนิพพานในกาลนั้น กุลบุตรนี้
อันกุศลกรรมตักเตือนแล้ว จักเข้าไปเฝ้าพระสมณโคตมในวัน
เป็นที่ปรินิพพาน เหมือนการเข้ามาเฝ้าเราในวันนี้ ครั้นเข้าไป
เฝ้าพระสัมพุทธเจ้าแล้ว จักทูลถามปัญหา ในกาลนั้น พระ-
สัมพุทธเจ้าผู้เป็นนายกของโลก ทรงให้รำเริง ทรง
ทราบบุญกรรม จักทรงเปิดเผยลัทธิจะทั้งหลาย

เขายินดีว่า ปัญหาที่พระบรมศาสดาทรงปรารภแก้แล้ว
มีใจชื่นชม ถวายบังคมพระบรมศาสดาแล้ว จักทูลขอบวช
พระพุทธเจ้าพระองค์นั้นทรงฉลาดในธรรมอันเลิศ ทรงเห็นว่า
เขามีบารมีเต็มเปี่ยม เหมาะสมที่จะบรรลุนิพพานได้ ทั้งมีใจเลื่อมใส
อย่างเต็มเปี่ยม ยินดีด้วยกรรมของตน จักทรงให้บวช บุคคล
ผู้นี้หลังบวชไม่นาน ตั้งใจปฏิบัติธรรม ก็จักกำหนดรู้อาสวะ

อานิสงส์ถวายร่ม

๔๒๖

ทั้งปวงได้ แล้วจักเข้าถึงนิพพานในศาสนาของพระสมณโคตม-
พุทธเจ้า”

กุลบุตรผู้มีศรัทธาท่านนี้ พอได้ฟังพุทธพยากรณ์อย่างนั้น
มหาปีติก็แผ่ขยายไปทั่วสรรพางค์กาย ภาพแห่งการสร้างบุญ
และคำพยากรณ์ในครั้งนั้นได้ประทับอยู่ในความทรงจำตลอดชีวิต
ด้วยบุญกรรมนั้น ท่านดำรงอยู่จนสิ้นอายุขัย ละจากอัฐภาพนั้น
แล้วไปเสวยทิพยสมบัติในภพชั้นดุสิต และนิมมานรดีดังคำ
พยากรณ์ จากนั้นเสวยมนุษย์สมบัติในหมู่มนุษย์ เวลาที่ลงมา
เกิดไม่ว่าจะย่างก้าวไปที่ใด ก็เป็นผู้ที่เขามบูชาด้วยดอกไม้ทั้งหลาย
ในที่ๆ ตนเกิดแล้ว

จนกระทั่งมาถึงพุทธปรินิพพานกาลนี้ ท่านบังเกิดในตระกูล
ที่สมบูรณ์ด้วยสมบัติตระกูลหนึ่ง ถึงแม้ท่านจะเห็นโทษในกาม
ทั้งหลาย ก็ไม่สามารถออกบวชได้ จนกระทั่งวันเสด็จดับขันธ-
ปรินิพพานของพระผู้มีพระภาคเจ้าของเรา จึงมีโอกาสดำ
เนินเข้าเฝ้าแล้วทูลถามปัญหาพระบรมศาสดา พระองค์ทรงตอบ
ปัญหาให้กระจ่าง และทรงประทานการบรรพชาอุปสมบทให้
เฉพาะพระพักตร์ของพระพุทธองค์ ท่านบำเพ็ญเพียรไม่นาน
ก็ได้บรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์ จริ่งดังพุทธพยากรณ์ของ
พระลัมมาลัมมพุทธเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ ทุกประการ

อานิสงส์ถวายเป็น

๔๒๓

เราจะเห็นว่า ในชีวิตการสร้างบารมีของนักสร้างบารมี
นั้น ต่างก็มีชีวประวัติการสร้างความดีกับเนื่อนานบุญทั้งสิ้น ท่าน
จะได้โอกาสทำบุญกับเนื่อนานบุญ และผลแห่งการบูชาเนื่อนานบุญ
นั้นก็มียานิสงส์อันยิ่งใหญ่ไพศาลบังเกิดเป็นผลอย่างน่าอัศจรรย์
เหมือนชีวิตของพระสุกัฏทเถรเจ้านี้เป็นตัวอย่างที่พวกเราควร
นำไปปฏิบัติตาม ยิ่งถ้าเราบูชาทั้งอามิสบูชาและปฏิบัติบูชา
ด้วยแล้ว มหานิสงส์นั้นก็ยิ่งทับทวีคูณไม่มีประมาณ ดังนั้น
ให้ตั้งใจมั่นทีเดียวว่า เราจะเอาบุญทั้งสองอย่างนี้ ให้เต็มที่
เต็มเปี่ยมบริบูรณ์

อ นั ส ง ส์

ถ ว า ย ด อ ก ก ร ร ณั ก า ร

ดูก่อนมาณพ เพราะความที่ท่านเป็นผู้ที่มีจิตเลื่อมใส
ได้ถวายดอกกรรณิการัประดับจักร และทานที่ท่านทำก็
ละเอียดประณีต ท่านจะได้สมบัติใหญ่ จักเข้าถึงเทวสมบัติ
เป็นท้าวสักกะผู้เป็นใหญ่ในดาวดึงส์ ๓๐ ครั้ง จะเป็นพระเจ้า-
จักรพรรดิที่สมบุรณ์ด้วยจักรพรรดิสมบัติ ๒๑ ครั้ง และจะ
เป็นพระราชาอีกนับครั้งไม่ถ้วน ในอนาคตกาลท่านจะได้บวช
ในศาสนาของพระสมณโคดม แล้วจะบรรลुธรรมขั้นสูงสุด

อานิสงส์ถวายดอกกรรณิการั

๔๓๐

การสร้างบารมีเป็นหน้าที่ของทุกๆ คนที่ต้องทำ และสามารถทำได้ทุกๆ วาระ หากมีจิตผ่องใสมีใจศรัทธาแล้วทุ่มเทสร้างควมดีอย่างเต็มกำลัง อานิสงส์อันไม่มีประมาณก็ย่อมบังเกิดขึ้น จะทำให้เราสมปรารถนาในชีวิต เพราะตราบใดที่ชีวิตของมนุษย์ทุกคนยังไม่หมดสิ้นอาสวกิเลส เสบียงบุญก็ยังเป็นสิ่งจำเป็นที่สุดของชีวิต ดังนั้นเราจะต้องสร้างบารมีโดยมีใจเยี่ยงพระบรมโพธิสัตว์ ที่ทุกลมหายใจของท่านเป็นไปเพื่อการสร้างบารมีอย่างเดียว เมื่อจิตใจของเราฝึกฝนกับการสร้างบารมีอย่างแท้จริง ใจก็จะถูกกลั่นให้ใสสะอาดบริสุทธิ์เหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับบุญกุศล และมรรคผลที่สูงยิ่งขึ้นไป

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน อุปเสนวังคันทปุตต-
เถราปทานความว่า

“จริมี วุตตเต มยห์ ภวา สพุเพ สมุหตา

ธาเรมิ อนุตมัม เทห์ เขตฺวา มารํ สวาหน

เมื่อชีวิตของเราในภพสุดท้ายเป็นไปอยู่ เราถอนภพ
ขึ้นได้ทั้งหมด ชนะมารพร้อมทั้งเสนามารทั้งหลายแล้ว ทรง
ไว้ซึ่งร่างกายอันมีในที่สุดไว้”

ถ้อยคำอันเป็นมงคลนี้ เป็นคำกล่าวของพระอรหันตเถระ

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๔๓๑

รูปหนึ่งในสมัยพุทธกาล ท่านกล่าวออกมาด้วยความโลมณัส ที่ตัวท่านเองสามารถบรรลุวัตถุประสงค์อันสูงสุดของชีวิต เป็นเสมือนเครื่องยืนยันว่า ทำயที่สุดของทุกชีวิตที่เกิดมาแล้วสามารถเอาชนะพญามารพร้อมทั้งเสนามารทั้งหลายได้ เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิต เพราะการชนะพญามารพร้อมทั้งเสนาได้ชีวิตจะเป็นอิสระ ไร้เครื่องพันธนาการ มีแต่ความสุขที่แท้จริง เป็นเอกัตถบรมสุขที่เกิดจากการบรรลุกายธรรมอรหัต

*พระเถระที่หลวงพ่อนำคำของท่านมากล่าวนี้ ชื่อว่าอุปเสนวังคันตบุตร เป็นพระอรหันต์ผู้เป็นเนือนาบุญอย่างแท้จริง ท่านมีประวัติชีวิตของการสร้างบารมีที่น่าอนุโมทนาอย่างยิ่ง ควรที่จะรับทราบแล้วนำไปปฏิบัติให้ได้ของท่าน ในยุคของพระลัมมัลลัมพุทธเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ พระเถระได้เกิดในครอบครัวของผู้มีฐานะดี อาศัยอยู่ในกรุงหงสาวดี ในยุคนั้นพระลัมมัลลัมพุทธเจ้ามีศุนย์กลางการเผยแผ่ธรรมะอยู่ที่นั่น พ่อค้าทนายบติและมหาชน ต่างก็เป็นผู้ที่มีความเลื่อมใสในพระธรรมคำสอน รักในการสร้างบารมี ทุกๆ วันก็พากันมารวมตัวเป็นหมู่เป็นคณะ เดินทางไปที่พระวิหารเพื่อฟังธรรม

กุลบุตรผู้มีบุญท่านนี้ก็เช่นกัน พอเติบโตขึ้น เห็นผู้คน

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๔๓๒

ทั้งหลายพากันเดินไปเป็นกลุ่มๆ ดูเป็นระเบียบสวยงามก็เกิดความ
เลื่อมใสในหมู่คณะ ได้เดินตามสาธุชนเหล่านั้นไปถึงพระวิหาร
นั่งฟังธรรมร่วมกับอุบาสกอุบาสิกา ในวันนั้นพระบรมศาสดา
ทรงตั้งพระภิกษุองค์หนึ่งไว้ในตำแหน่งเอตทัคคะผู้เลิศกว่าภิกษุ
ทั้งหลาย ด้านผู้นำเลื่อมใส ตำแหน่งเอตทัคคะนี้ เป็นตำแหน่ง
ที่พิเศษ ไม่ใช่จะมอบให้ผู้ใดผู้หนึ่งได้ทั่วไป ผู้ที่จะได้ตำแหน่ง
เอตทัคคะนี้ ต้องสร้างบารมีที่พิเศษกว่าผู้อื่น แล้วตั้งความ
ปรารถนาอย่างแรงกล้า มุ่งสร้างบุญอย่างเต็มที่จึงจะสมความ
ปรารถนาได้

ในวันนั้น กุลบุตรนั้นเห็นพระภิกษุอรหันต์ที่ได้รับการ
แต่งตั้งก็ปรารถนาจะเป็นเช่นนั้นบ้าง ตั้งแต่วันนั้นมาได้ตั้งใจ
อุปัฏฐากบำรุงพระบรมศาสดาอย่างเต็มที่ ได้บำเพ็ญบุญจน
ตลอดชีวิต มีบุญพิเศษอย่างหนึ่งที่ทำในภพชาตินั้นคือ มีอยู่
วันหนึ่ง ท่านเห็นดอกกรรณิการำลางบาน ดูสดชื่นสวยงาม
จึงเด็ดดอกกรรณิการำมาประดับที่จีวร แล้วก็ยกฉัตรขึ้นกัน
ถวายเป็นพุทธบูชาแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ถวายเป็นพุทธบูชาด้วยข้าวที่ปรุง
ด้วยน้ำนมอย่างดี มีรสอร่อยประณีต โดยถวายเป็นพุทธบูชา ๙ รูป
มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประธาน

พระผู้มีพระภาคทรงเห็นกุลบุตรนี้ตั้งใจบำรุงพระองค์

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๔๓๓

และได้เอาดอกกรรณิการมาประดับฉัตรถวายเป็นพุทธบูชา ทรงมองเห็น มหานิสงส์ที่บังเกิดขึ้น และทราบความปรารถนาของกุลบุตรนี้ ทรงพยากรณ์ว่า “ดูก่อนมาณพ เพราะความที่ท่านเป็นผู้ที่มีจิต เลื่อมใส ได้ถวายดอกกรรณิการประดับฉัตร และทานที่ท่านทำ ก็ละเอียดยะถิน ท่านจะได้สมบัติใหญ่ จักเข้าถึงเทวสมบัติเป็น ท้าวสักกะผู้เป็นใหญ่ในดาวดึงส์ ๓๐ ครั้ง จะเป็นพระเจ้า- จักรพรรดิที่สมบุรณ์ด้วยจักรพรรดิสมบัติ ๒๑ ครั้ง และจะเป็น พระราชาอีกนับครั้งไม่ถ้วน ในอนาคตกาลท่านจะได้บวชใน ศาสนาของพระสมณโคดม แล้วจะบรรลุธรรมขั้นสูงสุด ชนะ มารพร้อมทั้งเหล่าเสนามารอย่างสิ้นเชิง”

พอได้ฟังคำพยากรณ์จากพระบรมศาสดา ยิ่งทำให้ท่าน เกิดมหาปีติอย่างท่วมท้น และเชื่อมั่นในอานุภาพแห่งบุญ ที่ตนเองได้สร้าง ตั้งแต่บัดนั้นมา กุลบุตรนี้ก็ยิ่งสร้างบุญเพิ่มขึ้น ทุกๆ วัน พอละจากโลกนี้ไปแล้ว ได้เข้าถึงสวรรค์สมบัติตาม พุทธพยากรณ์ เสด็จทิพยสมบัติเป็นท้าวสักกะถึง ๓๐ ครั้ง เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ มีรัตนะทั้งเจ็ดประการอีก ๒๑ ครั้ง ได้เป็นพระราชาประเทศราชอีกนับครั้งไม่ถ้วน ไม่ว่าจะไปเกิด ในที่ใดๆ ก็สมบุรณ์บริบูรณ์ด้วยสมบัติใหญ่ มีความสุขไปทุกภพ ทุกชาติ

อานิสงส์ถวายดอกกรรณิการ

๔๓๔

ในชาติสุดท้าย ท่านได้มาเกิดในสมัยพุทธกาล ถือกำเนิดในครรภ์ของนางรูปสรีพราหมณ์ ในนาลันทคาม ญาติพี่น้องตั้งชื่อให้ว่า อุปเสน อุปเสนกุมารเป็นกุมารที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดมาก เป็นที่รักของหมู่ญาติ พอเติบโตขึ้น ได้ศึกษาเล่าเรียนจนเจนจบคัมภีร์พระเวท ซึ่งเป็นความรู้สูงสุดของวรรณะพราหมณ์ เมื่อศึกษาเจนจบแล้ว อุปเสนพราหมณ์ ก็อุทิศคิดว่า ความรู้ทั้งหมดที่ท่านมีอยู่นี้ ไม่สามารถที่จะนำออกจากทุกข์ได้ ยังเป็นความรู้ที่ทำให้ติดโลกติดภพ ท่านจึงหาทางที่จะหลุดพ้นจากวังวนของความทุกข์

บุญในวัฏที่เคยสร้างไว้ในอดีตก็คอยชักเตือนให้ครุ่นคิด อยู่อย่างนี้ตลอดเวลา จนกระทั่งได้ข่าวว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นในโลก และได้ออกประกาศพระสัทธรรมที่สามารถนำออกจากทุกข์ได้ อุปเสนพราหมณ์ จึงเข้าไปหา พระบรมศาสดา พระองค์ทรงแสดงธรรมแก่พราหมณ์ ทำให้พราหมณ์เกิดความเลื่อมใส จึงตัดสินใจออกบวชในพระพุทธศาสนา บวชได้พรรษาเดียวหลังจากอุปสมบท ก็ได้ให้กุลบุตรคนหนึ่งบวชในสำนักของตน แล้วพากุลบุตรนั้น เข้าไปเฝ้า พระบรมศาสดา

พระบรมศาสดาทราบว่าภิกษุบวชใหม่เป็นสัทธิวิหาริก

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๔๓๕

ของอุปเสนภิกษุ เนื่องจากท่านอุปเสนมิพรรชายังไม่ครบสิบ จึงกล่าวติเตียนว่า “เธอเป็นผู้ที่เวียนมาเพื่อความเป็นผู้มักมากเกินไป” อุปเสนภิกษุถูกพระบรมศาสดาติเตียนอย่างนั้นก็คิดว่า สิ่งทีพระบรมศาสดาทักเตือนเรานี้ เป็นสิ่งที่พระองค์ปรารถนาที่จะให้เราได้คิด ไม่ให้ทำอะไรเกินตัวและไม่เหมาะสมไม่ควรกับภิกษุที่บวชใหม่ เราควรที่จะนำพระดำรัสนั้นมาเตือนตนและเป็นที่กำลังใจในการปฏิบัติธรรม สิ่งนี้จึงเป็นสิ่งที่เหมาะสมกับเราผู้ปรารถนาความหลุดพ้น เมื่อท่านคิดอย่างนี้ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ก็ตั้งใจทำความเพียรจนกระทั่งบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ในเวลาไม่นาน

หลังจากที่บรรลุพระอรหันต์แล้ว พระอุปเสนเถระก็สมาทานประพฤติดุจดังควัตรทั้งหมดด้วยตนเอง และยังชักชวนให้ผู้อื่นปฏิบัติดุจดังควัตรนั้นด้วย ข้อวัตรปฏิบัติของท่านงดงามน่าเลื่อมใสมาก ไม่ว่าเพื่อนสหายหรือสาธุชนทั้งหลาย หากได้พบปะสนทนาและเห็นข้อวัตรปฏิบัติของท่าน ต่างก็พากันชื่นชมเลื่อมใสและโจษจันจนเป็นที่อนุโมทนา พระบรมศาสดามองเห็นบุญในอดีตทีพระเถระเคยตั้งความปรารถนาไว้ พระองค์จึงตั้งพระเถระไว้ในตำแหน่งเอตทัคคะ ผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลายผู้น่าเลื่อมใส

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๔๓๖

เราจะเห็นว่า ผลแห่งบุญนี้ไม่มีทอดทิ้งผู้ที่ตั้งใจสร้างบุญไว้อย่างดีแล้ว แม้เกิดไปในภพชาติใดๆ บุญก็ยังคอยอุปถัมภ์ค้ำจุน ส่งผลให้ได้ในสิ่งที่ปรารถนาทุกประการ ชีวิตก็มีแต่ความสุขทุกวันทุกคืน เมื่อเรารับทราบกันอย่างนี้ ก็ให้ตั้งใจมั่นในการสร้างบารมีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ทำทุกๆ บุญที่มาถึงเรา ทั้งทาน ศีล ภาวนา และบุญพิเศษต่างๆ ให้ครบ สรุปรก็คือบารมี ๑๐ ทศให้เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ อย่าได้ละเลยการสร้างบุญ ผลบุญที่เราสร้างไว้ไม่มีทอดทิ้งเราไปไหน เราต้องได้รับผลอย่างแน่นอน

อานิสส์

ถวายเป็นดอกบัวและธัญชัย

ผู้ใดโยนดอกปทุมนี้มาบูชาพระสัพพัญญูผู้เป็นนายก
ของโลก เราจักพยากรณ์ผู้นั้น ท่านทั้งหลายจงฟังเรากล่าว
ผู้นั้นจักเป็นจอมเทวดาเสวยเทวราชสมบัติตลอด ๓๐ กัป
จักได้เป็นพระราชาในแผ่นดิน ครบครองพสุธาอยู่ ๗๐๐ กัป
จักถือเอาอัครภาพในภพนั้นแล้ว จักได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิใน
กาลนั้น สายฝนดอกปทุม จักตกจากอากาศมากมาย

อานิสงส์ถวายดอกบัวและธงชัย

๔๓๕

วัตถุประสงค์หลักในการเกิดมาของมวลมนุษยชาติทั้งหลาย ก็เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง มุ่งทำใจหยุดในหยุดบนเส้นทางสายกลางภายในเข้าไปเรื่อยๆ จนกระทั่งหมดสิ้นอาสวกิเลส เข้าถึงกายธรรมอรหัต ตัดการเวียนว่ายตายเกิด ไม่ต้องกลับมาเกิดในภพสามอีกต่อไป นี่เป็นวัตถุประสงค์หลักที่มนุษย์ส่วนใหญ่ต่างก็สืมเลือนไป ในสมัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังเป็นพระบรมโพธิสัตว์อยู่ เมื่อเกิดมาในโลกมนุษย์ ท่านก็สร้างบารมีตลอดจนกระทั่งหมดอายุขัย เพื่อวัตถุประสงค์หลักนี้ เพื่อนำพาสรรพสัตว์ทั้งหลาย เข้าถึงฝั่งแห่งความหลุดพ้น เราทั้งหลายก็ควรหันมายึดเอาท่านเป็นแบบอย่าง และก้าวเดินตามรอยบาทพระบรมศาสดาให้ได้กันทุกๆ คน

*มีวาระแห่งภาชิตที่ปรากฏอยู่ใน ปทุมเถราปทาน ความว่า

“พระศาสดาทรงรับดอกปทุมอันอุดมด้วยพระหัตถ์อันประเสริฐแล้วประทับยืนในท่ามกลางภิกษุสงฆ์ ได้ตรัสประกาศาเหล่านี้ว่า ผู้ใดโยนดอกปทุมนี้มาบูชาพระสัพพัญญูผู้เป็นนายกของโลก เราจักพยากรณ์ผู้นั้น ท่านทั้งหลายจงฟัง

อานิสงส์ถวายดอกบัวและธงชัย

๔๔๐

เรากล่าว ผู้นั้นจักเป็นจอมเทวดาเสวยเทวรัชมบัติตลอด ๓๐
กัป จักได้เป็นพระราชาในแผ่นดิน ครบครองพสุธาอยู่ ๗๐๐
กัป จักถือเอาอัฐภาพในภพนั้นแล้ว จักได้เป็นพระเจ้า-
จักรพรรดิในกาลนั้น สายฝนดอกปทุม จักตกจากอากาศ
มากมาย”

ในการทำบุญให้ทานที่เราชาวพุทธทั้งหลายมักปฏิบัติเป็น
ธรรมเนียมกัน จะมีสิ่งหนึ่ง คือเวลาที่เราทุกคนไปไหว้พระพุท-
ธิปฏิมากร หรือถวายปัจจัยไทยธรรม เรามักจะมีดอกไม้แนบติด
ไปกับปัจจัยไทยธรรมด้วย ดอกไม้ที่เรานำไปบูชาพระ ส่วนใหญ่
แล้วคือ ดอกบัว เพราะเรารู้กันว่า ดอกบัวเป็นดอกไม้ที่สูงค่า
เป็นดอกไม้ที่คู่มากับพระพุทธศาสนา เป็นดอกไม้ต้นกับ และยัง
บ่งบอกถึงจำนวนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่จะลงมาตรัสรู้ใน
กัปนั้นๆ ได้อีกด้วย แม้บนพระเศียรขององค์พระธรรมกายก็ยังมี
ลักษณะเป็นรูปเกตุดอกบัวตูม

เพราะฉะนั้น ในครั้งนี้ หลวงพ่อขอนำชีวิตประวัติของ
นักสร้างบารมีท่านหนึ่ง ที่ได้สร้างบุญพิเศษด้วยการนำเอา
ดอกบัวมาบูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระเถระรูปนี้มีนามว่า
ปทุมเถระเจ้า ท่านได้เป็นพระอรหันตสาวกรูปหนึ่งในสมัยพุทธกาล
ในอดีตที่ท่านยังเกิดมาสร้างบารมีก็ได้บำเพ็ญบุญสมภารไว้ใน

อานิสงส์ถวายดอกบัวและธงชัย

๔๔๑

พระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ มาหลายพระองค์ ท่านได้สั่งสมบุญอันเป็นอุปนิสัยแห่งพระนิพพานมาเรื่อยๆ ตามวาระโอกาสของตนเอง

จนมาถึงในกาลแห่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ ท่านได้มาเกิดในตระกูลที่มีชื่อเสียงดังามในยุคนั้น เป็นตระกูลใหญ่ที่ใครๆ ก็รู้จัก เพราะเป็นตระกูลที่สมบูรณ์ด้วยโภคทรัพย์สมบัติที่เรียกได้ว่า กินใช้ทั้งชาติก็ไม่มีวันหมด แม้จะรวยล้นฟ้าอย่างนั้น ก็ไม่ได้เป็นผู้ที่ประมาทแต่อย่างใด ช่วงนั้นเป็นช่วงเวลาเดียวกันกับพระลัทธิธรรมของพระพุทธองค์ตั้งมั่น

วันหนึ่ง เศรษฐีหนุ่มผู้มีบุญท่านนี้มีโอกาสไปฟังธรรมจากสำนักของพระบรมศาสดา พุทธบริษัทที่เดินทางไปเข้าเฝ้าพระบรมศาสดาก็มีมาก ชนิดที่ว่าต้องเบียดเสียดกันเข้าไปทีเดียว เศรษฐีหนุ่มผู้นี้ ได้ตระเตรียมเพียงดอกบัวและธงถือติดมือไปด้วยหมายใจเพียงแค่ว่า หากมีโอกาส ก็จะได้ถวายดอกบัวกับธงเพื่อบูชาธรรม ในขณะที่ฟังธรรมพร้อมกับสาธุชนทั้งหลายอยู่นั้น ท่านได้ไตร่ตรองเนื้อความแห่งธรรมที่พระพุทธองค์ทรงแสดง ก็เกิดความรู้สึกประหนึ่งว่า พระบรมศาสดาทรงแสดงธรรมกับตนเพียงผู้เดียวเท่านั้น พระธรรมเทศนาของพระบรมศาสดาละเอียดลึกซึ้งกินใจ มีความลุ่มลึกไปตามลำดับ ทรงชี้ให้

อานิสงส์ถวายเป็นดอกบัวและธงชัย

๔๔๒

เห็นถึงกรรมและผลของกรรมอย่างแจ่มแจ้งจึงคิดได้ว่า

เราเป็นผู้ที่มีความโชดดีอย่างมากที่ได้เกิดมาพบพระ-
สัมมาสัมพุทธเจ้า มีโอกาสฟังธรรมของพระพุทธองค์ หากเรา
ไม่ได้มาฟังธรรมในวันนี้แล้ว ก็คงเป็นผู้ที่ประมาทอยู่ เพราะฉะนั้น
การเกิดมาในชาตินี้มีความหมายมาก หากเราสร้างบารมีอย่าง
เต็มที่ก็จะเป็นกุศลใหญ่ ดังนั้นเราไม่ควรประมาทในการสั่งสมบุญ
แต่ในวันนี้ ในมือของเราก็มียิ่งแค่ดอกบัวและธงเท่านั้น ที่
พอจะบูชาพระศาสดาได้และที่ที่เรายืนอยู่นี้ก็อยู่ไกลเหลือเกิน
เราจะทำอย่างไรดีหนอ ถึงจะได้ถวายดอกบัวบูชาพระองค์ท่าน

ฟังธรรมไป ก็คิดหาวิธีการที่จะเข้าไปถวายดอกไม้มากับธง
แต่พระพุทธองค์ให้ได้ แล้วท่านก็มองเห็นพระวรกายที่ผ่องใส มี
ฉัพพรรณรังสีสว่าง เปล่งออกมาจากพระวรกายของพระพุทธองค์
เศรษฐีหนุ่มนี้ก็ยิ่งมีความปีติเพิ่มพูนทวีขึ้น ตั้งใจมั่นทีเดียวว่า
ในวันนี้ เป็นใจก็เป็นกัน เราจะต้องบูชาพระพุทธองค์ด้วยดอกไม้
ของเราให้ได้ ในขณะที่พระผู้มีพระภาคเจ้ากำลังประกาศสัจจะ ๔
ทรงยังธรรมอันประเสริฐให้เป็นไป และทรงยังสายฝนแห่ง
อมฤตธรรมให้ตกดับความเร่าร้อนของมหาชนอยู่ เศรษฐีหนุ่มก็
ยืนถือดอกปทุมพร้อมด้วยธงอยู่ที่ไกลถึง ๒๕๐ ศัวณู แม้จะไกล
ลิบอย่างนั้น แต่มีใจผูกพันอยู่กับพระบรมศาสดาอย่างไม่หวั่นไหว

อานิสงส์ถวายเป็นดอกบัวและธงชัย

๔๔๓

มีความปีติโสมนัส ได้อธิษฐานขึ้นว่า “ตัวข้าพระองค์นี้” ไม่สามารถเข้าไปถวายพระพุทธรองค์กับมือได้ แต่ไม่ปรารถนาที่จะพลาดจากบุญในวันนี้ ขอพระผู้มีพระภาคเจ้า โปรดรับบรรณาการของข้าพระองค์ด้วยเถิด”

ครั้นพออธิษฐานจบเท่านั้น ก็โยนดอกบัวพร้อมกับธงขึ้นไปบนอากาศ ด้วยหมายจะบูชาพระมุณีปทุมุตตระ แล้วความอัศจรรย์ก็เกิดขึ้นในขณะนั้น ดอกบัวและธงไม่ได้ตกลงมาเลย ได้ลอยไปในอากาศจนถึงที่ประทับของพระบรมศาสดา พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบความดำริของเศรษฐีนั้น จึงทรงเหยียดพระหัตถ์รับไว้ พระบรมศาสดาทรงรับดอกปทุมอันอุดมด้วยพระหัตถ์อันประเสริฐแล้ว ประทับยืนในท่ามกลางภิกษุสงฆ์ปรารถนาจะให้พุทธบริษัทและเจ้าของบุญ ทราบอานิสงส์ที่จะบังเกิดขึ้น จึงได้ตรัสพยากรณ์ว่า

“ผู้ใดมีจิตเลื่อมใส ตั้งมั่นในเรตถาคต ได้โยนดอกปทุมนี้มาเพื่อบูชาเรา ด้วยความเคารพอย่างสูงสุด เราขอพยากรณ์ผู้นั้น ท่านทั้งหลายพึงทราบอานิสงส์ ที่เขาจะได้รับ ท่านทั้งหลายจงฟังเรากล่าว ผู้นั้นจักเป็นจอมเทวดาเสวยเทวรัชสมบัติตลอด ๓๐ กัป จักได้เป็นพระราชาในแผ่นดินครอบครองพลธาอยู่ ๓๐๐ กัป จักถือเอาอัฐภาพในภพนั้นแล้ว จักได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ

อานิสงส์ถวายดอกบัวและธงชัย

๔๔๔

สมบุรณ์ด้วยสมบัติจักรพรรดิ ในกาลนั้นสายฝนดอกปทุมจักตกลงมาจากอากาศมากมายอย่างน่าอัศจรรย์เพื่อบูชาผู้มีบุญนั้น ในแสนกัป พระศาสดาพระนามว่า โคดม จักเสด็จอุบัติขึ้นในโลก สรรพสัตว์ทั้งหลายเป็นจำนวนมาก มีดวงตาเห็นธรรม จักได้ตรัสรู้พระธรรม ผู้นั้นจักเป็นโอรสผู้เป็นทายาทในธรรมของ พระศาสดาพระองค์นั้น อันธรรมเนรมิต กำหนดรู้อาสวะทั้งปวง แล้วจักไม่มีอาสวะ และได้บรรลุพระนิพพาน จักถึงพร้อมด้วยคุณวิเศษทั้งหลาย นี่เป็นผลบุญที่ได้นำดอกปทุมพร้อมกับธง บูชาเราตถาคต”

เศรษฐีหนุ่มได้ฟังพุทธพยากรณ์อย่างนั้นแล้วเกิดมหาปีติ อย่างไม่มีที่เปรียบ ความปิติแผ่ซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย และ ตั้งใจมั่นในใจว่า ต่อแต่นี้ไป เราจะต้องสร้างบุญใหญ่ให้ต่อเนื่อง สม่ำเสมอ นับจากวันนั้น เขาก็ได้บำเพ็ญบุญกุศลจนตลอดชีวิต ทำยที่สุดของชีวิตก็ได้เข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ และไม่ว่าท่าน จะไปอยู่ชั้นใดในสวรรค์ทั้ง ๖ ชั้น ก็จะเป็นที่เคารพบูชา ยกย่อง ของเหล่าเทวาททั้งหลาย เหมือนธงที่โบกสะบัดในวิมานดอกบัว ที่สวยงาม เมื่อเป็นมนุษย์ก็ได้เสวยจักรพรรดิสมบัตินับชาติกัน ไม่ถ้วนทีเดียว จนมาถึงสมัยพุทธกาลนี้ ท่านได้บังเกิดในตระกูล ที่สมบุรณ์ด้วยสมบัติทุกๆ สิ่งทุกๆ อย่าง ถึงพร้อมด้วยศรัทธา พอเจริญวัยมีอายุเพียง ๕ ขวบเท่านั้น ก็ออกบวช แล้วบำเพ็ญ

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชาและธงชัย

๔๔๕

เพียรได้ไม่นานก็ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ สมดังพุทธพยากรณ์
ทุกประการ

เราจะเห็นว่า อานิสงส์แห่งการบูชาพระสัมมาสัมพุทธ-
เจ้านั้นมีอานิสงส์ยิ่งใหญ่อย่างคาดไม่ถึงทีเดียว เพราะพระ-
สัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลายทรงมีอานุภาพไม่มีประมาณ เป็น
เครื่องแสดงให้เห็นว่า สิ่งที่เราชาวพุทธทั้งหลาย ได้บำเพ็ญบุญ
กันมายาวนานนั้น ล้วนทำถูกต้องแล้วและควรทำต่อไปให้ยิ่งขึ้น
เพราะจะเกิดอานิสงส์ใหญ่ที่จะได้รับในอนาคตกาล การที่เราได้
ทำตามอริยประเพณี สร้างบารมีเยี่ยงพระอรหันตเถระเจ้าใน
ครั้งก่อนนั้น จึงเป็นสิ่งที่ดีงามและถูกต้องแล้ว ดังนั้นเราควร
ต้องหมั่นสร้างบุญกันอย่างเต็มที่เต็มกำลัง อย่าได้ขาดเลยแม้
เพียงวันเดียว เมื่อบุญส่งผล ก็จะได้ส่งให้เรามีความสุขทุกวัน

อานิสงส์
ถวายดอกไม้หอม

ผู้ใดได้ถวายดอกไม้มีค่า มีกลิ่นหอมฟุ้งแก่เรา เราจัก
พยากรณ์ผู้นั้น ท่านทั้งหลายจงฟังเรากล่าว บุคคลผู้นี้เคลื่อน
จากโลกนี้แล้ว จักแวดล้อมด้วยหมู่เทวดา เคลื่อนกล่นด้วย
ดอกมะลิ จักไปสู่เทวโลก ภพของบุคคลนั้นสูงเสียดฟ้า สำเร็จ
ด้วยทองและแก้วมณี วิมานทั้งหลายอันเกิดด้วยบุญกรรม
จักปรากฏ

อานิสงส์ถวายดอกไม้หอม

๔๔๘

การทำตนให้พ้นจากอัสวกิเลส ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ เข้าถึงอายตณนิพพานนั้น เป็นเป้าหมายอันสูงสุดของการเกิด มาเป็นมนุษย์ แต่กว่าที่จะเข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิตเช่นนั้น ได้ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ต้องมีหัวใจของพระบรมโพธิสัตว์ ผู้ มุ่งมั่นในการสร้างบารมีอย่างเต็มที่ ในใจมีเพียงการสร้างบารมี เท่านั้นเพราะนักสร้างบารมีผู้มีหัวใจเต็มเปี่ยมด้วยการสร้างบารมี ย่อมตระหนักว่า การสร้างบุญบารมี คือภารกิจที่สำคัญที่สุด เพราะบุญที่เราสั่งสมนี้ จะเป็นเครื่องสนับสนุนให้เราบรรลุ วัตถุประสงค์ของชีวิต บนเส้นทางแห่งการเวียนว่ายตายเกิดใน สังสารวัฏ ชีวิตเราจะดำเนินไปอย่างสะดวกสบาย และได้สร้าง บุญบารมีต่อไปเป็นบุญต่อบุญไม่มีที่สิ้นสุด จนกระทั่งได้บรรลุถึง เป้าหมายอันสูงสุดของชีวิตได้

มีพุทธพจน์ที่พระสิทธัตถสัมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า

“ผู้ใดได้ถวายดอกไม้มีค่า มีกลิ่นหอมฟุ้งแก่เรา เราจัก พยากรณ์ผู้นั้น ท่านทั้งหลายจงฟังเรากล่าว บุคคลผู้นี้ เคลื่อนจากโลกนี้แล้ว จักแวดล้อมด้วยหมู่เทวดา เคลื่อน กล่นด้วยดอกมะลิ จักไปสู่เทวโลก ภพของบุคคลนั้นสูงเสียด ฟ้า สำเร็จด้วยทองและแก้วมณี วิมานทั้งหลายอันเกิดด้วย บุญกรรม จักปรากฏ เขาจักได้เสวยเทวราชสมบัติ ๗๔ ครั้ง

อานิสงส์ถวายดอกไม้หอม

๔๔๕

จักแวดล้อมด้วยนางอัปสร เสวยสมบัติ จักได้เป็นพระราช
ในแผ่นดินครอบครองพสุธา ๓๐๐ ครั้ง จักได้เป็นพระเจ้า-
จักรพรรดิ ๗๕ ครั้ง จักเป็นใหญ่กว่ามนุษย์ เสวยบุญนั้น
ประกอบ ด้วยกรรมของตน ไม่ไปสู่วินิบาตนรก”

การบูชาบุคคลที่ควรบูชา บูชาถูกเนื่อนาบุญด้วยอามิส-
บูชา แม้ว่าจะบูชาด้วยสิ่งเพียงเล็กน้อยในสายตาของชนทั้งหลาย
แต่เมื่อทำถูกเนื่อนาบุญอันยอดเยี่ยมแล้วไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย
เป็นมหานิสงส์ที่ไม่มีประมาณ เป็นบุญใหญ่ติดตัวไปข้ามภพ
ข้ามชาติ เหมือนพุทธรพยากรณ์ของพระพุทธเจ้าองค์เก่าก่อน
ที่พระองค์ท่านได้ทรงพยากรณ์ผู้มีบุญท่านหนึ่ง ซึ่งเป็นเครื่อง
ยืนยันได้อย่างดี ถึงผลานิสงส์ที่เกิดขึ้นว่ามีมากมายมหาศาล
ไม่ว่าจะนับประมาณได้ การบูชาถูกเนื่อนาบุญจึงเป็นเรื่องสำคัญ
เหมือนเรื่องราวการสร้างบารมีของนักสร้างบารมีในกาลก่อน

*พระอริยสาวกท่านนี้ชื่อว่า พระจุณทอรหันตเถระ ท่าน
เป็นผู้มีชีวิตประวัติที่น่าทึ่งทีเดียว เพราะท่านเกิดเป็นน้องชาย
ของพระสารีบุตรอัครสาวกเบื่องขวา และได้บรรลุธรรมเป็น
พระอรหันต์ตั้งแต่ยังเป็นสามเณรน้อย ย้อนกลับไปในอดีตชาติ

อานิสงส์ถวายดอกไม้หอม

๔๕๐

ที่ผ่านมา พระเถระได้บำเพ็ญบุญในพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์
ก่อนๆ ท่านได้สั่งสมบุญอันเป็นอุปนิสัยแห่งพระนิพพานในภพนั้นๆ
ตามวาระโอกาสที่จะอำนวย จนมาถึงในกาลของพระผู้มีพระ-
ภาคเจ้าพระนามว่า ลิขิตตะ ท่านก็ได้มาเกิดเป็นมนุษย์สร้าง
บารมีอีกชาติหนึ่ง

นับเป็นความโชคดียิ่งยิ่งที่ช่วงเวลานั้น พระบรม-
ศาสดากำลังประกาศพระสัทธรรม พระพุทธศาสนาได้
ประดิษฐานเป็นที่พึ่งของสรรพสัตว์ทั้งหลายอย่างเป็นปึกแผ่น
พระเถระนี้ได้บังเกิดในตระกูลอันเพียบพร้อมสมบูรณ์ด้วยสิริสมบัติ
อยู่ท่ามกลางความมั่งคั่งของบิดามารดาและหมู่ญาติ เมื่อบรรลุนิติ-
ภาวะแล้ว มีโอกาสพึงธรรมจากพระผู้มีพระภาคเจ้า พระ-
ธรรมเทศนานั้นไพเราะทั้งในเบื้องต้น ท่ามกลาง และเบื้องปลาย
เกิดความเลื่อมใสในพระบรมศาสดาอย่างเต็มเปี่ยม อยากจะ
เอาบุญพิเศษกับพระองค์ท่าน ก็คิดอยู่ในใจตลอดเวลาว่า

เราจะบูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ทรงพระคุณอัน
ประเสริฐอย่างไรหนอ จึงจะสมควรแก่พระองค์ท่าน แม้แต่
ตัวของเราเองก็ยังไม่มีโอกาสได้สร้างบุญพิเศษ ในเวลานี้นับ
เป็นโอกาสดี เราไม่ควรปล่อยให้ผ่านไป เพราะเนืองนาบุญยังมีอยู่
และตัวเรายังมีชีวิตอยู่ และเรายังมีกำลังที่จะเอาบุญได้ เมื่อ

๔๕๑

คิดได้อย่างนี้ ก็ให้สร้างวัตถุที่ควรแก่สมณบริโศกและจัดดอกไม้สำหรับเป็นเครื่องบูชา จากนั้นก็ให้ถือนดอกไม้ชนิดอื่นอีกมากมาย ซึ่งจัดทำอย่างเรียบร้อยสวยงามปานดอกไม้ทิพย์ น้อมเข้าไปบูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยจิตอันเลื่อมใส

เหตุอัศจรรย์ก็พลันบังเกิดขึ้นทันที ดอกไม้ที่ได้น้อมไปถวายเหล่านั้น ได้ลอยขึ้นสู่อากาศตั้งเรียงรายเป็นพदानดอกไม้ เป็นเหมือนร่มถวายให้กับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เป็นอัครนายกของโลก เพียงเท่านั้นมหาปีติที่มีอยู่แล้วก็ยิ่งทับทวีมากขึ้น พระบรมศาสดาประทับนั่งในท่ามกลางภิกษุสงฆ์ ทรงมองเห็นกุลบุตรผู้มีศรัทธา ได้เข้ามาถวายดอกไม้เป็นพุทธบูชา และเกิดเหตุอัศจรรย์อย่างนั้น ทรงเห็นบุญที่บังเกิดขึ้นแก่ผู้มีบุญท่านนี้ และเห็นมหาสมบัติใหญ่ที่เขาจะได้ในอนาคต บุญนี้เป็นเรื่องแปลก ทำเมื่อใดบุญใหญ่ๆ จะบันดาลสมบัติใหญ่ให้เกิดขึ้นรอคอย พระพุทธองค์ทรงมีญาณหยั่งรู้ได้ ทรงมองเห็นสายสมบัติใหญ่ปรารถนาที่จะให้เขาเกิดมหาปีติ และเกิดกำลังใจในการสร้างบารมียิ่งไปกว่านี้ จึงได้ประทานพยากรณ์ว่า

“ดูก่อนพุทธบริษัททั้งหลาย ผู้ใดถวายดอกไม้มีค่า มีกลิ่นหอมฟุ้งแก่เรา เราจักพยากรณ์ผู้นั้น ท่านทั้งหลายจงฟังเรา กล่าว บุคคลผู้นี้ได้สร้างบุญถูกเนื้อนาคบุญ เธอจักได้อานิสงส์ใหญ่

อานิสงส์ถวายดอกไม้หอม

๔๕๒

เคลื่อนจากอัฐภาพนี้แล้ว จักแวดล้อมด้วยหมู่เทวดาเกลื่อนกล่น ด้วยดอกมะลิหอม จักไปสู่เทวโลก ภพของบุคคลนั้นนำรื่นรมย์ สำเร็จด้วยทองและแก้วมณี วิมานทั้งหลายอันเกิดด้วยบุญกรรม จักปรากฏแก่เขา เขาจักได้เสวยเทวรัชสมบัติถึง ๗๔ ครั้ง จักแวดล้อมด้วยนางอัปสร เสวยสมบัติอันละเอียดประณีต จักได้เป็นพระราชาในแผ่นดินครอบครองพลสุธา ๓๐๐ ครั้ง จักได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๗๕ ครั้ง จักเป็นใหญ่กว่ามนุษย์ มีชื่อว่า พุชชยะ เสวยบุญนั้นอย่างมีความสุข ไม่ไปสู่ทุกคติวิบาตนรกเลย

เมื่อกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ เขาจักสมบุรณ์ด้วยมหาสมบัติ มีสมบัตินับร้อยโกฏิ บุคคลนั้นจักบังเกิดในกำเนิดพราหมณ์ เป็นบุตรผู้มีปัญญาของวงศ์คันทพราหมณ์ เป็นบุตรผู้เป็นที่รักของนางสารีพราหมณี และภายหลังเขาจักบวชในศาสนาของพระอังคีรส จักได้เป็นพระสาวกของพระศาสดา มีนามว่า จูฬจุนทะ เขาจักได้เป็นพระชีณาสพแต่ยังเป็นสามเณร ได้เข้าถึงพระนิพพานในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้า”

พอได้ฟังพุทธพยากรณ์อย่างนั้น ท่านก็ยิ่งบังเกิดมหาปีติ รวากับว่าสมบัติใหญ่จะเกิดขึ้นกับตนในวันพรุ่งนี้ ตั้งแต่บัดนั้นมา ท่านก็ได้ตั้งใจทำนุบำรุงพระพุทธานุศาสน์ บำรุงพระบรมศาสดา และพระสาวก รวมทั้งชนผู้มีศีลมีธรรมเป็นอันมากจนตลอดชีวิต

อานิสงส์ถวายดอกไม้หอม

๔๕๓

เรียกได้ว่า สังสมบุญไม่เคยขาดเลยทีเดียว หลังจากละโลกนี้ไป ได้บังเกิดในสุคติโลกสวรรค์ เสวยทิพยสุขในเทวโลกทั้ง ๖ ชั้น ตามลำดับเรื่อยไป เกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ พระราชามหาเศรษฐี นับชาติกันไม่ถ้วนตามพุทธพยากรณ์ทุกประการ

จนมาถึงสมัยพุทธกาลนี้ ได้เกิดเป็นบุตรของนางรูปสारी เป็นน้องชายของพระสารีบุตร พระสารีบุตรได้ให้บวชในสำนักของตน สามเณรน้องชายได้ติดตามและบำรุงพระเถระพี่ชาย มีอยู่วันหนึ่งหลังจากที่พระสารีบุตรปรินิพพานแล้ว พระจุณทเถระได้เอาพระธาตุของพระสารีบุตรใส่ไว้ในบาตร นำเข้าไปถวายพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระบรมศาสดาทรงรับพระธาตุนั้นด้วยพระหัตถ์ทั้งสอง ทรงประกาศว่า “พระสาวกคือจุณทเถระนี้เป็นผู้มีจิตหลุดพ้นวิเศษแล้ว กำหนดรู้อาสวะทั้งปวงแล้ว ไม่มีอาสวะเหลืออยู่ สมบูรณ์ด้วยคุณวิเศษ คือ ปฏิสัมภิทา ๔ วิโมกข์ ๘ และอภิญญา ๖ ความปรารถนาที่เธอตั้งไว้ดีแล้ว เป็นผลสำเร็จทุกประการ ด้วยอานุภาพบุญที่ได้ทำการบูชาลูกเนื่อนาบุญ”

เราจะเห็นว่า ในชีวิตการสร้างบารมีของนักสร้างบารมีทั้งหลาย การบูชาที่ทำลูกเนื่อนาบุญ มีมหานิสงส์อันยิ่งใหญ่ไพศาล ส่งผลให้เป็นผู้ที่สมบูรณ์ด้วยสมบัติทั้งสาม คือ มนุษย์สมบัติ

อานิสงส์ถวายดอกไม้หอม

๔๕๔

ทิพยสมบัติ และนิพพานสมบัติ อย่างน่าอัศจรรย์ เหมือนชีวิต
ของพระจุลทเถระ ชีวิตของท่านได้ดีเพราะสร้างบารมีกับ
เนื่อนานบุญอันเลิศ แม้ว่าเราไม่มีโอกาสได้พบพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
แต่คำสอนอันทรงคุณค่าและเนื่อนานบุญคือ พระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดี
ปฏิบัติชอบยังมีอยู่ ท่านเหล่านั้นล้วนเป็นสุปฏิปันโน ที่เราควร
จะหาโอกาสบูชาท่าน ทั้งอามิสบูชาและปฏิบัติบูชา เกิดมาชาตินี้
เราก็จะได้มีสมบัติใหญ่ติดตัวไปทุกภพทุกชาติ ตราบกระทั่งถึง
ที่สุดแห่งธรรม

๕๒

อ ำ นั ส ง ส์

ถ ว ำ ย ด อ ก อ้อ อ

ฉับพลันทันใดकिनรีก็คิดว่า ไทยธรรม ที่ควรถวายในมือ
ของเราก็ไม่มี หากเราจะไม่สั่งสมบุญอะไรเลย ก็จะทำให้เรา
คลาดจากบุญนี้ไป เราจะทำอะไรดีหนอ เมื่อคิดอย่างนี้किनรี
ผู้มีบุญก็มองไปรอบๆ อาณาบริเวณ ขณะที่ในใจของนางนั้น
เต็มเปี่ยมด้วยความปีติอันไม่มีประมาณ มองไปเห็นดอกไม้
ชนิดหนึ่ง ออกดอกงามสะพรั่งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำก็ดำริว่า แม้ใน
มือของเราไม่มีไทยธรรม เราจะเอาดอกอ้อนี้แหละบูชาสมณะ
รูปนี้

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๔๕๓

พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราทั้งหลาย พระองค์ทรงสร้างบารมีมายาวนาน กว่าที่จะได้ตรัสรู้เป็น พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธองค์ทรงมีจิตใจเด็ดเดี่ยว มุ่งมั่นที่จะทำความดีอย่างยิ่งยวด ไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง หรือ เงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น ท่านสร้างบารมีจนกระทั่งบารมีเต็มเปี่ยม ครบถ้วนบริบูรณ์ พวกเราทั้งหลายควรจะดูแบบอย่างของ พระบรมครูของพวกเรา แล้วตั้งใจดำเนินตามรอยบาทพระบรม- ศาสดาให้เต็มที่ โดยเฉพาะการนำใจของเรา ให้เข้าสู่เส้นทาง สายกลาง อันเป็นเส้นทางเอกสายเดียวของพระอรียเจ้า ด้วยการหยุดใจที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นฐานสำเร็จของชีวิต ที่จะนำพาชีวิตของเราให้เข้าถึงพระนิพพานได้อย่างแท้จริง

*มีวาระแห่งภาสิตที่ตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย เถรีคาถา ความว่า

“ดูก่อนนางปุณณา เธอจงเต็มไปด้วยธรรมทั้งหลาย เหมือนพระจันทร์วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เธอจงทำลายกองแห่งความมืด ด้วยปัญญาอันบริบูรณ์เถิด ”

การเกิดมาในสังสารวัฏเป็นชีวิตที่ต้องอาศัยปัญญา

อานิสงส์ถาวรดอกอ้อ

๔๕๘

เพราะหนทางแห่งชีวิตนั้นมีแต่อันตรายต่างๆ นานัปการ โดยเฉพาะอันตรายจากอบายภูมิ ซึ่งเป็นสิ่งที่ถ่วงให้เราเสียเวลาอย่างมาก ในการที่จะเข้าถึงพระนิพพาน เพราะเมื่อสรรพสัตว์ทั้งหลายพลัดตกลงไปสู่อบาย ชีวิตต้องตกอยู่ท่ามกลางความมืดที่ทุกข์ทรมาน ต้องกัมหนากัมดาชดใช้กรรมต่อไปจนกว่าผลแห่งบาปอกุศลนั้นจะหมดสิ้น

การทำตนให้เต็มเปี่ยมด้วยกุศลธรรม ซึ่งเป็นธรรมที่สะอาดบริสุทธิ์ เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง ในการที่จะประคับประคองตนเองให้เข้าถึงฝั่งแห่งพระนิพพาน เหมือนพระดำรัสที่พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสเตือนนางสิกขมานาท่านหนึ่ง ที่มีนามว่า **ปุลณ** ผู้ที่เตรียมตัวสละเพศมารวาสออกบวช มาถือศีล ฝึกตัว ปฏิบัติธรรม ทำกาย วาจา ใจให้บริสุทธิ์พร้อมอยู่เสมอ ในฝ่ายของภิกษุณีนั่น เรียกว่า สิกขมานา

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเตือนสิกขมานาท่านนี้ เพราะมีพุทธประสงค์ให้ตั้งใจปฏิบัติธรรม บำเพ็ญเพียรเพื่อให้หลุดพ้นจากทุกข์โดยเร็วพลัน แต่กว่าที่จะมาถึงวันนี้ได้ ชีวิตทุกคนมีเบื้องหลังที่สนับสนุนให้เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต ชีวิตของนางปุลณก็มีเบื้องหลังที่น่าศึกษา และจะเป็นกำลังใจในการสร้างความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

อานิสงส์ถวายเป็นอภิสมาจาร

๔๕๕

ย้อนไปในอดีตชาติ หลายภพหลายชาติที่ผ่านมา นางสิกขมานาปุณณา ก็เคยได้สั่งสมบุญบารมีไว้ในศาสนาของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ มาหลายครั้งหลายครา บุญนั้น ยังไม่ทันเต็มเปี่ยมพอที่จะทำให้บรรลุนิพพานในภพชาตินั้นๆ ได้ แต่สิ่งที่ติดตัวมาในภพชาติต่อๆ มาคือ ได้มีโอกาสสั่งสมบุญ อย่างต่อเนื่อง มีอุปนิสัยที่น้อมไปในพระนิพพาน จนกระทั่งมาถึงยุคหนึ่ง นางได้เกิดเป็นกนิรี อาศัยอยู่ในป่าทิมพานต์ ที่ฝั่งแม่น้ำจันทกาคาในแต่ละวันก็จะเที่ยวไปอยู่ที่ริมฝั่งน้ำนั้น พักผ่อน เล่นน้ำดำหัวไปตามประสากนิรีที่รักความสะอาด มีอยู่วันหนึ่ง พระปัจเจกพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งจาริกไปถึงริมฝั่งแม่น้ำนั้นได้ ประทับนั่งขัดสมาธิคู้บัลลังก์อยู่ที่ริมฝั่ง

เหล่ากนิรีทั้งหลายพากันไปที่แม่น้ำตามปกติ ส่วนกนิรีตัวนี้มองเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้า ก็อุกคิดว่า ผ้กาสาวพัสดร์ที่ ห่อหุ้มร่างกายของสมณะนี้ ผู้มีบุญมากเท่านั้นถึงจะได้ครอบครอง สถานที่แห่งนี้ก็เป็นทีเ็นที่เร้นลับจากสายตาของมนุษย์ธรรมดาทั่วไป หากนักบวชท่านนี้เป็นคนธรรมดา คงไม่มีโอกาสมาถึงที่แห่งนี้ แน่นอน จะดูผิวพรรณท่านก็ช่างผิดแผกเหลือเกิน สมณะรูปนี้ ต้องเป็นพระอรหันต์อย่างแน่นอน

เมื่อนางคิดอย่างนี้ ในใจก็เกิดความปีติเลื่อมใส ด้วย

อานิสงส์ถายดอกอ้อ

๔๖๐

อานุภาพแห่งบุญที่ได้เคยสั่งสมไว้กับหมู่สงฆ์ในอดีต ทำให้
คุ้นเคยกับผ้ากาสาฬพัสตร์ ฉับพลันทันใดกีนรีก็คิดว่า ไทยธรรม
ที่ควรถวายในมือของเราก็นี่ไม่มี หากเราจะไม่สั่งสมบุญอะไรเลย
ก็จะทำให้เราคลาดจากบุญนี้ไป เราจะทำอย่างไรดีหนอ เมื่อคิด
อย่างนี้ กีนรีผู้มีบุญก็มองไปรอบๆ อาณาบริเวณ ขณะที่ในใจ
ของนางนั้นเต็มเปี่ยมด้วยความปีติอันไม่มีประมาณ มองไปเห็น
ดอกไม้ชนิดหนึ่ง ออกดอกงามสะพรั่งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำก็ดำริว่า

แม้ในมือของเราไม่มีไทยธรรม เราจะเอาดอกอ้อ
นี้แหละบูชาสมณะรูปนี้ แล้วนางกีนรีก็มุ่งตรงไปที่กอไม้อ้อ
นำดอกอ้อเหล่านั้นไปกราบบูชาพระปัจเจกพุทธเจ้าด้วยความ
เลื่อมใส เมื่อบูชาเสร็จแล้ว พระปัจเจกพุทธเจ้าให้ศีลให้พร
กีนรีก็ยิ่งเกิดมหาปีติ พอพระท่านให้พรเสร็จและหลีกไป ก็ยืน
ประคองอัญชลีด้วยใจที่เบิกบาน เหตุการณ์ในวันนั้น ได้ฝังอยู่
ในใจของกีนรีไปจนตลอดชีวิต ด้วยบุญกรรมนั้น ส่งผลให้นาง
ท่องเที่ยวอยู่ในสุคติภูมิ ชีวิตไม่ได้พลัดตกไปในอบายเลย

จนกระทั่งมาถึงสมัยพุทธกาล นางได้มาบังเกิดใน
ตระกูลคฤหบดีมหาศาลกรุงสาวัตถี เมื่อคลอดอกออกจากครรภ์
มารดา ด้วยความเป็นผู้มีบุญ จึงเป็นที่รักของมนุษย์ และ
เทวดาทั้งหลาย ญาติๆ ได้พากันขนานนามว่า ปุณณา แม่นาง

อานิสงส์ถวายนวตอกอ้อ

๔๖๑

จะเป็นเด็กก็เป็นเด็กที่สอนตนเองได้ ว่าสิ่งใดควรทำ สิ่งใดไม่ควรทำ พอเติบโตเป็นวัยรุ่น ก็ไม่เคยทำความเดือดเนื้อร้อนใจให้มารดาบิดา

จนกระทั่งมีอายุได้ ๒๐ ปี วันหนึ่งได้ฟังธรรมในสำนักของพระมหาปชาบดีโคตมีเถรี ทำให้เกิดความสลัดสังเวชในชีวิตการอยู่ครองเรือน ไม่ปรารถนาที่จะเวียนว่ายตายเกิดอีก จึงตัดสินใจลามารดาบิดาออกบวชเป็นบรรพชิต ในตอนแรกท่านทั้งสองก็ไม่ค่อยจะเห็นด้วย แต่เมื่อได้รับคำชี้แจงว่า ไม่ต้องการที่จะเวียนวนอยู่ในกองทุกข์อีกต่อไป ชีวิตนักบวชเป็นชีวิตที่ประเสริฐ สามารถบำเพ็ญเพียรเพื่อความหลุดพ้นได้ เมื่อฟังเหตุผลอย่างนี้ ท่านทั้งสองก็อนุญาต เธอจึงได้ไปขอบรรพชาเป็นสิกขมานาในสำนักพระมหาปชาบดีโคตมีเถรี

เมื่อบรรพชาเป็นสิกขมานาแล้ว ก็ได้ตั้งใจปฏิบัติธรรมไม่ขาดเลยแม้แต่วันเดียว จนกระทั่งจิตเริ่มละเอียดไปตามลำดับ และได้เข้าไปในข่ายพระญาณของพระผู้มีพระภาคเจ้า พระบรมศาสดาประทับนั่งในพระคันธกุฎี ทรงเปล่งพระรัศมีประหนึ่งว่าปรากฏอยู่ต่อหน้าของเธอแล้วทรงตรัสว่า “ดูก่อนปัญณา เธอจงเต็มไปด้วยธรรมทั้งหลาย เหมือนพระจันทร์วันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เธอจะทำลายกองแห่งความมืด ด้วยปัญญาอันบริบูรณ์เถิด”

อานิสงส์ถวายดอกอ้อ

๔๖๒

ใจที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีแล้ว พอได้ฟังคำแนะนำที่ พระพุทธรองค์ทรงชี้แนะ จิตก็ยั้งนิ่ง ดิ่งเข้ากลางของกลางไปเรื่อยๆ จนในที่สุด ก็ได้บรรลุลหรรณเป็นพระอรหันต์ เมื่อบรรลุลหรรณแล้ว ด้วยความโสมนัส ท่านได้ย้อนอดีตกลับไปดูผลแห่งบุญกรรม ของตน ก็เกิดความปีติโสมนัสยิ่งขึ้น จึงเปล่งอุทานออกมาว่า

“ผลแห่งบุญนี้ น้าอัศจรรย์จริงหนอ ในกาลนั้น เราเป็น กิณรีที่ฝั่งแม่น้ำจันทภาคา ได้เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าผู้ปราศจาก ธุลี เรามีจิตเลื่อมใสมีใจยินดีปลื้มใจ ได้กระทำอัญชลี และถือเอา ดอกอ้อบูชาพระสยัมภู ด้วยบุญกรรมที่ทำดั้นั้น และด้วยความ ตั้งใจมั่นในกุศลธรรม พอละจากอัตภาพนั้น ได้ไปสู่หมู่เทวดา ชั้นไตรทศ ได้เป็นมเหสีของท้าวลักกเทวราช ๓๖ พระองค์ ได้เป็นมเหสีของพระเจ้าจักรพรรดิ ๑๐ พระองค์ และกุศล ผลบุญนั้นได้หนุนนำให้มาบวชเป็นบรรพชิต เราได้เผากิเลสแล้ว ภพทั้งหลายเราถอนได้แล้ว จากนั้นไป ๙๔ กัป เราไม่รู้จักทุกข์ติเลย นี่เป็นผลแห่งการบูชาพระพุทธเจ้าผู้เลิศ ผลบุญนี้น้าอัศจรรย์ เหลือเกิน ผู้มีปัญญาจึงควรสั่งสมบุญ อย่าได้ประมาทเลย”

จากเรื่องนี้ จะเห็นได้ว่า ผลแห่งบุญยิ่งใหญ่ไพศาลยิ่งนัก แม้เพียงถวายดอกอ้อด้วยจิตอันเลื่อมใส บุญที่เกิดขึ้นก็ยิ่งตาม ปกป้องรักษาให้ชีวิตปลอดภัยในสังสารวัฏถึง ๙๔ กัป ได้พบแต่ สิ่งที่ดีงามเป็นสิริมงคล และท้ายที่สุดก็ได้เข้าถึงพระนิพพาน

อานิสงส์ถวายนดอก้ออ

๔๖๓

เพราะฉะนั้น บุญนี้แหละคือเพื่อนแท้ของการเดินทางไกลใน
สังสารวัฏ ไม่มีสิ่งอื่นใดที่มั่นคง และซื่อตรงเหมือนบุญที่เราได้
ทำไว้ ให้ตระหนักกันอย่างนี้ หมั่นเตือนตนเองบ่อยๆ เราจะได้
ไม่ประมาทในการสร้างบุญ หากเราชวนช่วยในบุญกุศลกัน
อย่างเต็มที่ตลอดเวลา ชีวิตของเราก็จะสมปรารถนาได้เข้าถึง
พระนิพพานโดยเร็ววัน

๕๓

อ ำ นั ส ง ส์

ภ ว า ย เ ค รื่ อ ง อ ั นุ จู บ ริ ข า ร

มหาสมุทรไม่อิมด้วยน้ำที่ไหลมาจากทุกทิศทุกทาง ไฟ
ไม่อิมด้วยเชื้อ พระราชาไม่ทรงอิมด้วยราชสมบัติ คนพาล
ไม่อิมด้วยบาป หลิงไม่อิมด้วยของ ๓ อย่าง คือ เมถุนธรรม
เครื่องประดับ และการคลอดบุตร พราหมณ์ไม่อิมด้วยมนต์
ผู้ได้ฉานไม่อิมด้วยวิหารสมบัติ คือการเข้าฉาน พระเสาะ
ไม่อิมด้วยการสละออกในการให้ทาน

อานิสงส์ถวายเครื่องอัฐบริขาร

๔๖๖

ทรัพย์สมบัติในโลกนี้เป็นเพียงเสบียงในการสร้างบารมี และมีไว้เพื่อหล่อเลี้ยงสังขารให้ดำรงอยู่ได้ ส่วนอริยทรัพย์เป็น ทรัพย์อันประเสริฐที่จะส่งผลให้ได้รูปสมบัติ โภคสมบัติ คุณสมบัติ ตลอดจนสวรรค์สมบัติและนิพพานสมบัติ ในภพภูมิที่ได้ไปบังเกิด เป็นสิ่งที่นักปราชญ์บัณฑิตทั้งหลาย มีพระพุทธเจ้าเป็นต้น ทรงสรรเสริญและแนะนำให้สั่งสมไว้ เพราะอริยทรัพย์เป็น สหายหรือมิตรแท้ในการเดินทางไกลในสังสารวัฏ จะติดตาม ตัวเราไปเหมือนเงาตามตัว ซึ่งอริยทรัพย์จะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัย การสั่งสมบุญอย่างเดียวนั้น

มีวาระพระบาลีที่กล่าวไว้ใน ขุททกนิกาย ชาดก ว่า

“มหาสมุทรไม่อิ่มด้วยน้ำที่ไหลมาจากทุกทิศทุกทาง ไฟ ไม่อิ่มด้วยเชื้อ พระราชาไม่ทรงอิมด้วยราชสมบัติ คนพาล ไม่อิมด้วยบาป หญิงไม่อิมด้วยของ ๓ อย่าง คือ เมถุนธรรม เครื่องประดับ และการคลอดบุตร พราหมณ์ไม่อิมด้วยมนต์ ผู้ได้มานไม่อิมด้วยวิหารสมบัติ คือการเข้ามาน พระเสขะ ไม่อิมด้วยการสละออกในการให้ทาน ผู้มักน้อยไม่อิมด้วย รุดงค์คุณ ผู้เริ่มทำความเพียรไม่อิมด้วยการปรารภความเพียร ผู้แสดงธรรม คือนักเทศน์ไม่อิมด้วยการสนทนาธรรม ผู้กล้าหาญไม่อิมด้วยบริษัท ผู้มีความศรัทธาไม่อิมด้วยการ อุปัฏฐากพระสงฆ์ ทายกไม่อิมด้วยการบริจาค บัณฑิตไม่อิม ด้วยการฟังธรรม บริษัท ๔ ไม่อิมในการเฝ้าพระพุทธเจ้า”

อานิสงส์ถวายเครื่องอัฐบริขาร

๔๖๓

ในโลกนี้มีสิ่งที่ไม่รู้จักอิมไม่รู้จักเปือมากมาย คือจะเติมเท่าไรก็ไม่เต็ม มีความพร่องอยู่ตลอดเวลา ซึ่งมีทั้งสิ่งที่ดีและไม่ติดังที่หลวงพ่อดิเบกมากล่าวไว้ในเบื้องต้น ของบางอย่างแม้ไม่เคยอิมแต่ก็ไม่เป็นโทษ และนำแต่ความสุขสวัสดิมาให้ แต่ความไม่อิมที่เกิดขึ้นด้วยอำนาจแห่งตัณหาที่เข้ามาครอบงำจิตใจ นับเป็นมหันตภัยอันใหญ่หลวง ยิ่งสนองยิ่งนำพาใจให้ตกต่ำ

มีประเด็นสำคัญที่จะยกมาอธิบายดังนี้ พระพุทธรองค์ตรัสว่า “ผู้มีความศรัทธา ไม่อิมด้วยการอุปฐากพระสงฆ์ ทายกไม่อิมด้วยการบริจาคทาน” ความเป็นทายกหมายถึงผู้ให้ ซึ่งจะบังเกิดขึ้นได้ต้องเป็นผู้มีจิตใจที่งดงาม มีศรัทธาประกอบด้วยปัญญา เชื่อมั่นในกฎแห่งกรรมว่า ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เชื่อในโลกนี้โลกหน้าว่ามีจริง และรู้ว่าทานที่บริจาคด้วยความศรัทธาเลื่อมใสในพระสงฆ์ผู้เป็นเนื้อนาบุญอันเลิศนั้น จะกลายเป็นปัจจัยถาวรข้ามชาติและทุกภพทุกชาติ จึงหมั่นสั่งสมบุญด้วยการบริจาคอยู่เป็นนิตย์ ให้แล้วยังปรารถนาให้อีก เป็นผู้ไม่รู้จักอิมในการทำทาน

*เหมือนพระปิลินทวัจฉเถระที่ท่านได้ทำบุญด้วยการถวายไทยธรรมเป็นอันมากแต่ภิกษุสงฆ์ ๑๐๐,๐๐๐ รูป มีพระ-

อานิสงส์ถวายเครื่องอัฐบริขาร

๔๖๘

ปทุมุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประมุข ทำให้ท่านเป็นผู้สมบุรณ์ด้วยสมบัติทั้งหลายทุกภพทุกชาติ ในภพชาตินี้ เมื่อออกบวชก็ได้บรรลุลหรรณเป็นพระอรหันต์ วันหนึ่ง ท่านระลึกชาติว่าได้ทำบุญอะไรไว้บ้าง จึงเป็นเหตุให้เป็นผู้ร้งพร้อมด้วยมนุษย์สมบัติและนิพพานสมบัติ เรามาดูกัน เหตุมีอยู่ว่า

ประการที่ ๑ ท่านเคยถวายฉัตรแด่พระสุตเจ้าและหมู่สงฆ์ผู้ประเสริฐสุด จึงได้รับอานิสงส์ ๘ ประการ คือ ท่านไม่รู้สึกหนาว ไม่รู้สีกร้อน ละอองและธุลีไม่แปดเปื้อนผิวกายของท่าน เกิดก็ภพก็ชาติก็เป็นผู้ไม่มีอันตรายไม่มีเสนียดจัญไรใดๆ มากล้ากราย มหาชนต่างเคารพยำเกรง เป็นผู้มีผิวพรรณละเอียดนุ่มนวล เป็นผู้มีใจใหญ่ และเมื่อท่องเที่ยวอยู่ในสวรรณฉัตร ๑๐๐,๐๐๐ คัน พร้อมด้วยเครื่องประดับทุกอย่าง ได้ทรงไว้เหนือศีรษะของท่านตลอดเวลา เพราะผลแห่งกรรมที่ได้ถวयर่มฉัตรเป็นสังฆทานนั่นเอง

ประการที่ ๒ ท่านได้ถวายเป็นผ้าไตรจีวรจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ ลำรับ ทำให้ได้เสวยอานิสงส์ ๘ ประการ คือ เป็นผู้มีผิวพรรณเปล่งปลั่งผ่องใส ปราศจากธุลี มีรัศมีออกจากกาย มีฤทธิ์มีเดชกายของท่านละเอียดอ่อนมีสัมผัสที่นุ่มนวลมาก เมื่อท่านเสวยสุขอยู่ในสวรรณมีผ้าทิพย์อันงามสวมใส่สรีระของท่านตลอดเวลา ครั้นบวชก็มีผ้าไตรจีวรมาห่มคลุมกายประดุจเลื่อนลอยมาจาก

อานิสงส์ถวายเครื่องอัฐบริขาร

๔๖๕

นภากาศ นี่เป็นผลแห่งการถวายผ้าไตรจีวร

ประการที่ ๓ ท่านได้ถวายบาตรแต่ภิกษุสงฆ์ ๑๐๐,๐๐๐ รูป เกิดภพโชนชาติโชนทำให้ท่านได้บริโภคโภชนาหารในภาชนะทองคำ ภาชนะแก้วมณี ภาชนะเงินและภาชนะที่ทำด้วยทับทิม เป็นผู้ได้ข้าว น้ำ ผำ และที่นอนสะดวกสบายเป็นปกติไม่เคยลำบากเลย โภคสมบัติของท่านไม่เคยพินาศด้วยภัยใดๆ

ประการที่ ๔ ท่านได้ถวายมิดโกนที่ทำอย่างประณีตสวยงาม จึงเป็นผู้แก่ล้ากล้ำต่อชนทุกหมู่เหล่า เป็นผู้ไม่มีความเดือดร้อนใจ มีปัญญาเฉียบแหลม มีความเพียรไม่ลดละได้ญาณอันสุขุมเป็นเครื่องตัดกิเลสอาสวะ

ประการที่ ๕ ท่านได้ถวายพร้าชนิดดี ลับเพียงครั้งเดียวก็สามารถใช้ได้นาน ทำให้ได้อานิสงส์ คือ เป็นผู้มียศธรรมประจำใจ มีปัญญาคมกล้า เป็นผู้มิตรสหายมาก

ประการที่ ๖ ท่านได้ถวายเข็ม ทำให้เป็นผู้ที่มหาชนนอบน้อม เป็นผู้มีรูปร่าง มีโภคสมบัติมาก มีปัญญาเฉียบแหลมสามารถพิจารณาเห็นหัวข้อธรรมอันลึกซึ้งได้ด้วยตัวเอง

ประการที่ ๗ ท่านได้ถวายมิดตัดเล็บ ทำให้ได้เข้าทาสบริวารหญิงชาย ลัทธิที่เป็นพาหนะ คนพื่อนรำ ช่างตัดผม และพ่อครัวทำอาหารมากมาย

อานิสงส์ถวายเครื่องอัฐบริขาร

๔๓๐

ประการที่ ๘ ท่านได้ถวายเป็นผู้ไม่รู้สึกร้อนหรือร้อน ความร่ำร้อนในใจก็ไม่มีแก่ท่าน และในที่สุดภพชาตินี้ทำให้ท่านดับไฟคือ ราคะ โทสะ โมหะ ทิฏฐิมานะ และไฟกิเลสทั้งปวงได้อย่างสิ้นเชิง

ประการที่ ๙ ท่านได้ถวายเป็นผู้มีรูปร่างงดงาม มีใจเบิกบาน ไม่หดหู่ใจ ไม่ฟุ้งซ่าน ได้รับการอารักขาทั้งจากมนุษย์และเทวดามาโดยตลอด

ประการที่ ๑๐ ท่านได้ถวายเป็นผู้มีความสุขกายสุขใจ จะเดิน ยืน นั่งหรือนอน ก็มีความสุข

ประการที่ ๑๑ ท่านได้ถวายเป็นผู้มีความเคารพยำเกรงในพระลัทธิธรรม เป็นผู้มีความพรณงดงามเป็นที่ดึงดูดตาดึงดูดใจของผู้พบเห็น

ประการที่ ๑๒ ท่านได้ถวายเป็นผู้ไม่หวั่นไหวในอุปกิเลส เป็นผู้มีความชำนาญในสมาธิ หมั่นคณะของท่านไม่เคยแตกแยก อีกทั้งยังเป็นพุทธสมานไมตรีที่ดีเยี่ยม มีถ้อยคำที่ทำให้มหาชนเชื่อถือไว้วางใจ มีวาจาศักดิ์สิทธิ์ สามารถโน้มน้าวใจผู้ฟังให้คล้อยตามได้ มีสติตั้งมั่น ไม่สะดุ้งหวาดกลัวภัยใดๆ แม้เพียงนิดเดียว อานิสงส์นี้ได้ติดตามท่านไปทั้งในเทวโลกและมนุษยโลก

อานิสงส์ถวายเครื่องอัฐบริขาร

๔๗๑

ประการที่ ๑๓ ท่านได้ถวายเป็นเครื่องบูชา ทำให้ท่านเป็นผู้ทรงจำคำสอนของครูบาอาจารย์ แดกฉานทั้งทางโลกและทางธรรม ธรรมที่ได้ฟังจากพระโอษฐ์ของพระผู้มีพระภาคเจ้า ท่านสามารถทรงจำไม่ลืมเลือน ธรรมอันใดที่ท่านวินิจฉัยก็แจ่มแจ้งเป็นเหมือนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงวินิจฉัยเอง

ประการที่ ๑๔ ท่านได้ถวายเป็นภาชนะจาน ชาม และเครื่องบริโภค ทำให้ได้อานิสงส์ ๓ อย่าง คือ ได้ภาชนะทองคำ ภาชนะแก้วมณี ภาชนะแก้วพลี และภาชนะแก้วทับทิม ภรรยาข้าทาสชายหญิง พลช้าง พลม้า พลรถ พลเดินเท้า ต่างก็อยู่ในโอวาท และเครื่องอุปโภคบริโภคนั้นก็พร้อมพร้อมบริบูรณ์ตลอดเวลา ความรู้หรือมโนทัศน์ต่างๆ ที่ท่านเคยร่ำเรียนมา เมื่อถึงคราวจำเป็น ท่านสามารถนำออกใช้ได้อย่างพันท่วงที

นี่คืออานิสงส์ใหญ่ที่บังเกิดขึ้นกับพระเถระผู้ไม่อิมด้วยการให้ทานแต่ภิกษุสงฆ์ ไม่อิมด้วยการบริจาคทานในรูปแบบต่างๆ ต้องถือว่าท่านเป็นผู้ฉลาดในการแสวงหาบุญ ไม่มองข้ามบุญเล็กน้อย อะไรที่เป็นทางมาแห่งบุญ ท่านจะทำโดยไม่ลังเลสงสัย และตั้งใจทำอย่างเต็มที่เต็มกำลัง เป็นแบบอย่างที่ดีให้กับพวกเราคนสร้างบารมีทุกคน

๕๕

อ ำ นั ส ง ส์

ส มา ท าน ศี ล ๕

ท่านผู้เจริญทั้งหลาย เราไม่กลัวภัยนี้ เพราะในวันที่ขึ้นเรือ
เราได้ถวายทานแด่หมู่ภิกษุสงฆ์ อีกทั้งได้รับสละและศีล
เราจึงไม่กลัวตาย

อานิสงส์สมาทานศีล ๕

๔๗๔

ความสุขเป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา และจำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ทุกๆ คน เพราะหากกายและใจไม่มีความสุขแล้ว ไม่ว่าจะทำภารกิจกิจการงานใด ก็ยากจะประสบความสำเร็จได้ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของเราที่จะแสวงหาความสุขที่แท้จริงให้ตัวเอง ในเมื่อร่างกายยังต้องชำระล้างให้สะอาดทุกวัน จิตใจก็จำเป็นต้องมีการชำระให้สะอาด และบริสุทธิ์ผ่องใสทุกวันเช่นกัน ใจที่ผ่องใสย่อมนำความสุขมาให้ และยังเป็นทางมาแห่งมหากุศล เป็นเครื่องนำพาสัตว์โลกไปสู่สุคติภูมิ และนำทุกชีวิตไปสู่เป้าหมายอันสูงสุดคืออายตนิพพาน ดังนั้น เราต้องหมั่นเจริญสมาธิภาวนา หมั่นฝึกฝนอบรมใจของเราให้หยุดนิ่ง ให้บริสุทธิ์ผ่องใส เพื่อจะได้เข้าถึงความสุขที่แท้จริง และเข้าถึงเป้าหมายอันสูงสุดของชีวิตกันทุกคน

มีวาระพระบาลีใน อัญญสูตร ความว่า

“ดูก่อนคฤหบดี ธรรม ๕ ประการที่น่าปรารถนา นำใคร่ นำพอใจ หาได้โดยยากในโลก ๕ ประการเป็นไฉน คือ อายุ วรรณะ สุข ยศ และสวรรค์ ดูก่อนคฤหบดี ธรรม ๕ ประการนี้แล นำใคร่ นำพอใจ หาได้โดยยากในโลก เรามีได้กล่าวว่าจะพึงได้ เพราะเหตุแห่งความอ่อนน้อม หรือเพราะเหตุแห่งความปรารถนา ถ้าธรรม ๕ ประการนี้ นำปรารถนา

อานิสงส์สมาทานศีล ๕

๔๗๕

**นำใคร่ นำพอใจหาได้โดยยากในโลก จักได้เพราะเหตุแห่ง
ความอ่อนน้อม หรือเพราะเหตุแห่งความปรารถนาแล้วไซ้
ในโลกนี้ ใครจะพึงเสื่อมจากอะไร”**

ความสำเร็จสมปรารถนาในชีวิต ไม่ได้เกิดจากการสวด
อ่อนน้อม แต่ต้องประกอบเหตุคือการสั่งสมบุญ แล้วตั้งความ
ปรารถนาอธิษฐานจิต การอธิษฐานจิตเป็นการวางผังความ
สำเร็จให้กับชีวิต หากปรารถนาให้แรงอธิษฐานเกิดผลโดยพลัน
ต้องหมั่นสั่งสมบุญไว้มากๆ บุญที่เราสั่งสมจะกลายเป็นดวงบุญ
ดวงบารมีที่สุกใสสว่างมีอานุภาพ คอยส่งฤทธิ์ส่งเดชให้เรา
สมปรารถนาในทุกสิ่ง

การอธิษฐานที่ถูกต้องวิธี ไม่ใช่ไปอธิษฐานกับภูเขาดินไม้
เจ้าทรง ผีสิง หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ การทำเช่นนั้นเป็นการ
อ่อนน้อมที่ไม่เกิดผลดีกับตัวเรา มีแต่จะทำให้กลายเป็นคน
เลือนลอย หวังพึ่งแต่สิ่งภายนอกเท่านั้น หากเราละลึกนึกถึง
บุญกุศล และความบริสุทธิ์ที่เราได้สั่งสมมานับภพนับชาติไม่ถ้วน
รวมทั้งอานุภาพของพระรัตนตรัยที่ไม่มีประมาณ นึกถึงสิ่ง
ประเสริฐเหล่านี้ แล้วอธิษฐานจิต ตั้งความปรารถนาในสิ่งที่ดั่งมา
ในที่สุดเราจะสมปรารถนาข้ามพ้นอุปสรรคทุกอย่าง และประสบ
ความสำเร็จอย่างเป็นอัศจรรย์ ดังเช่นพระบรมศาสดาครั้งที่ยังเป็น
สุเมธดาบส ซึ่งเมื่อได้รับพุทธพยากรณ์จากสมเด็จพระ-

อานิสงส์สมาทานศีล ๕

๔๓๖

ที่ปังกรล้มมาล้มพุทธเจ้าแล้ว ท่านนึกถึงอธิษฐานบารมีทันทีว่า “ภูเขาคินคิลาแห่งทิเบตตั้งมั่นไม่หวั่นไหวไม่สะเทือนด้วยลมและแดด ย่อมตั้งอยู่ในที่เดิม ฉันทใด ท่านต้องไม่หวั่นไหวในความตั้งใจจริง ตลอดกาลทุกเมื่อ ฉันทนั้น”

การอธิษฐานเป็นการตั้งความปรารถนาที่เกิดจากฉันทะ ด้วยจิตที่บริสุทธิ์ โดยการอ้างถึงความดีที่ได้ทำมาแล้ว เพื่อเป็น เหตุหนุนนำให้เกิดความสำเร็จ เป็นการอ้างสิ่งที่มีอยู่จริงมาช่วย ตนให้สำเร็จ เปรียบง่ายๆ คือ การอ้อนวอน เสมือนขอให้คนอื่น มาช่วย ซึ่งอาจช่วยได้บ้างหรือไม่ได้บ้างตามแต่อารมณ์และความสามารถของคนที่จะมาช่วยเรา แต่การอธิษฐานเป็นการ ทำด้วยตนเอง พึ่งตนเองให้เป็นไปตามที่เราต้องการ

การอ้อนวอน คือ การอยากได้โดยไม่ประกอบเหตุ และไม่ประกอบความเพียรในทางที่ชอบที่ถูกต้อง โดยเฉพาะ อย่างยิ่ง หากความอยากมีมากๆ ก็จะกลายเป็นความโลภซึ่งมี กิเลส คือ ตัณหาเป็นเครื่องหนุน สำหรับบุคคลที่มีคุณงาม ความดี เขาย่อมไม่กลัวหรือกังวลต่อภัยใดๆ เพราะมั่นใจในผล แห่งความดีที่ได้ทำมา หากมีเหตุร้ายเกิดขึ้น บุญหรือคุณความดี ที่ทำมา ย่อมช่วยให้เขาพ้นจากภัยต่างๆ ได้ หรือถ้าเป็นภัย ร้ายแรงถึงชีวิต เขาย่อมไม่กลัว และไม่สะทกสะท้านต่อมรณภัย

อานิสงส์สมาทานศีล ๕

๔๓๓

เพราะคุณความดีเปรียบเสมือนนาวาธรรมย่อมนำเขาไปสู่สุคติ
อย่างแน่นอน ดังเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีต

*สมัยหนึ่ง ผู้คนเป็นจำนวนมากต่างค้าขายทางทะเล
โดยใช้เรือลำใหญ่ ครั้งหนึ่ง ขณะที่เรือออกทะเลไปได้ ๗ วัน
เกิดพายุใหญ่ซัดคลื่นใส่เรือ ทำให้เรืออัปปาง ทุกคนในเรือ
ต่างพากันนึกถึงเทวดาของตน ได้แต่ร้องไห้คร่ำครวญอ่อนวอน
ต่างๆ นานา ขณะนั้นนั่นเอง บุรุษคนหนึ่งคิดได้ว่า เรามาประสบ
ภัยร้ายแรงเช่นนี้ ไม่มีสิ่งใดช่วยเราได้แน่ นอกจากความดีที่ทำมา
เขาจึงรีบนึกถึงความดี อีกทั้งนึกถึงสรวงและศีลอันบริสุทธิ์ที่
ตนรักษามา ไม่หวาดกลัวต่อพญามัจจุราชอีกต่อไป ด้วยรู้ว่า
ความดีของตนเท่านั้น ที่จะเป็นที่พึ่งแก่ตนและจะพาไปสู่สุคติได้
จึงนั่งขัดสมาธิประคองพระฤทัย

มหาชนเห็นอาการของบุรุษนั้นต่างถามว่า “ทำไมไม่กลัว”
ท่านตอบว่า “ท่านผู้เจริญทั้งหลาย เราไม่กลัวภัยนี้ เพราะใน
วันที่ขึ้นเรือ เราได้ถวายทานแด่หมู่ภิกษุสงฆ์ อีกทั้งได้รับสรวง
และศีล เราจึงไม่กลัวตาย” มหาชนจึงถามว่า “ข้าแต่นาย ก็
สรวงและศีลสมควรแก่พวกข้าพเจ้าหรือไม่” ท่านตอบว่า

---

*มก. เล่ม ๒๔ หน้า ๑๕๑

อานิสงส์สมาทานศิลป์ ๕

๔๗๘

“สมควรอย่างยิ่ง ธรรมเหล่านี้ย่อมสมควรแก่พวกท่าน” มหาชน
จึงขอสรรณะและศิลป์กับมหาบุรุษนั้น

เนื่องจากมีคนบนเรือเป็นจำนวนมาก มหาบุรุษจึงแบ่งคน
เป็นกลุ่มๆ ละร้อยคน รวม ๗ กลุ่ม ต่อจากนั้นก็ให้สมาทานศิลป์
๕ มหาชนกลุ่มแรกได้ยืนรับสรรณะและศิลป์ขณะน้ำท่วมถึงข้อเท้า
กลุ่มที่ ๒ ยืนอยู่ในน้ำที่ท่วมถึงเข่า กลุ่มที่ ๓ ยืนอยู่ในน้ำที่ท่วม
ถึงสะเอว กลุ่มที่ ๔ ยืนในน้ำที่ท่วมถึงสะดือ กลุ่มที่ ๕ ยืนอยู่ใน
น้ำในระดับหน้าอก กลุ่มที่ ๖ ยืนอยู่ในน้ำที่ท่วมถึงคอ และกลุ่ม
ที่ ๗ เป็นกลุ่มสุดท้ายที่ได้รับศิลป์ในขณะที่น้ำกำลังไหลเข้าปาก
เมื่อมหาบุรุษให้ทุกคนรับศิลป์ ๕ แล้ว ก็ประกาศว่า “สิ่งอื่นที่จะ
เป็นที่พึงของพวกเราไม่มี ขอพวกเราทั้งหลายจงรักษาศิลป์
ให้บริบูรณ์เถิด”

เมื่อคนเหล่านั้นละโลก ก็ได้ไปบังเกิดในภพดาวดึงส์
เพราะอาศัยศิลป์ที่ตนรับไว้ก่อนตาย วิมานของเทวดาเหล่านั้น
บังเกิดขึ้นเป็นหมู่เป็นคณะเดียวกัน มีวิมานทองของมหาบุรุษ
ผู้เป็นอาจารย์มีประมาณร้อยโยชน์อยู่ในท่ามกลางวิมานทั้งหมด
เทพที่เหลือเป็นบริวารของเทพบัณฑิตอาจารย์นั้น ผู้คนทั้งหมด
รอดจากอบายภูมิ ก็ด้วยอานุภาพแห่งบุญที่เกิดจากการ
สมาทานศิลป์นั้น คือ เกิดจากอำนาจบุญ ไม่ได้เกิดจากการ
อ่อนน้อมแต่อย่างใด

อานิสงส์สมาทานศีล ๕

๔๓๕

พระพุทธศาสนาไม่ได้สอนให้อ่อนน้อม แต่สอนให้พึ่งตนเอง โดยนึกถึงคุณความดีที่ตนทำไว้ดีแล้วและตั้งจิตอธิษฐานประพฤติดมั้นในทางแห่งความดีนั้น ทั้งนี้ต้องประกอบเหตุ คือ มีบุญกุศลเป็นต้นทุนก่อน พระพุทธองค์ทรงสั่งสอนให้พุทธบริษัทระลึกว่า ผู้มีศรัทธา พึ่งอ่อนน้อมโดยชอบอย่างนี้ว่า ขอเราจงเป็นเช่นพระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะเถิด เพราะท่านเสมือนเป็นตราฐ เป็นมาตรฐานของภิกษุสาวก ถ้าเป็นหญิงผู้มีศรัทธาก็พึ่งอ่อนน้อมขอให้เป็นเช่นภิกษุณีเขมาและอุบลวรรณาเถรี และถ้าเป็นอุบาสกก็ขอให้เป็นเช่นจิตตคฤหบดี หรืออุบาสิกาก็ขอให้เป็นเช่นอุบาสิกาขุตขุตตรา เป็นต้น

พวกเราเป็นนักสร้างบารมี ควรจะทำอย่างบัณฑิตผู้รู้ทั้งหลาย ที่ท่านได้ทำไว้เป็นแบบอย่าง ยามประสบทุกข์ภัยในชีวิตก็ให้นึกถึงความดีที่เราได้ทำไว้ดีแล้ว ทุกครั้งที่มีโอกาสทำความดีก็ให้อธิษฐานจิตกำกับเสมอ อธิษฐานบารมีของเราจะได้เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา เราได้ทำความดีสร้างสิ่งที่ดีงามมากมายให้เกิดขึ้นแก่โลก เราควรหมั่นระลึกถึงความดีเหล่านั้น บุญกุศลจะได้เกิดขึ้นกับเราตลอดเวลา เมื่อใจเป็นบุญกุศล นึกคิดปรารภนาสิ่งใดก็จะสมปรารถนา ฉะนั้นให้ตั้งใจทำความดีให้เต็มที่ แล้วเราจะสมปรารถนาทุกๆ คน

อานิสส์

แห่งความยึดมั่นในศิลป์

ศิลป์เป็นเบื้องต้น เป็นที่ตั้งอาศัย

เป็นประจุมารดาผู้ให้กำเนิดคุณงามความดีทั้งหลาย

เป็นประมุขแห่งกุศลธรรมทั้งปวง

เพราะฉะนั้น นรชนพึงชำระศีลของตนให้บริสุทธิ์เถิด

อานิสงส์แห่งความยึดมั่นในศีล

๔๘๒

ความสุข ความสบายใจ เป็นยอดปรารถนาของสรรพสัตว์ทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ จะดำรงอยู่ในสถานะใดก็ตาม ล้วนแสวงหาความสุขกันทั้งสิ้น ความสุขในโลกที่เจอะเจอกันอยู่นั้น เป็นความสุขที่มีทุกข์เจือปนทั้งสิ้น เป็นสิ่งไม่จีรังยั่งยืนอะไร เป็นแต่เพียงให้เฟลิดเฟลิดไปวันๆ เท่านั้น แต่ผู้เข้าถึงความสุขที่แท้จริง ซึ่งเป็นความสุขที่เที่ยงแท้ถาวร ที่เรียกว่าเอกัณตบรมสุขนั้น ในอดีตก็มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอริยเจ้าทั้งหลาย ท่านเข้าถึงกันมามากมายแล้ว พวกเราก็สามารถเข้าถึงได้ ถ้าหากมีความเพียรพยายามในการฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งเป็นประจำสม่ำเสมอ และปฏิบัติตรงตามร่องรอยคำสอนของพระบรมศาสดา

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏใน ขุททกนิกาย เถรคาถา ว่า

“อาทิ สीलํ ปตัญญา จ กลยาณานญจ มาตุกั
ปมุขํ สพุพรมฺมานิ ตสฺมา สीलํ วิโสธเย

ศีลเป็นเบื้องต้น เป็นที่ตั้งอาศัย เป็นประคองมารดาผู้ให้กำเนิดคุณงามความดีทั้งหลาย เป็นประมุขแห่งกุศลธรรมทั้งปวง เพราะฉะนั้น นรชนพึงชำระศีลของตนให้บริสุทธิ์เกิด”

ผู้มีศีลบริสุทธิ์ แสดงถึงจิตใจที่งดงาม มีความสุข สดชื่น เบิกบาน อาจหาญว่าเรงอยู่เป็นนิตย์ ไม่มีความกังวลหรือความ

อานิสงส์แห่งความยึดมั่นในศิลปะ

๔๘๓

คิดเบียดเบียนผู้อื่น ย่อมเป็นผู้ที่มนุษย์และเทวดาต่างก็ชื่นชม จะอยู่ในสายตาของชาวสวรรค์ ผู้มีศิลปะยังได้ชื่อว่าให้ความปลอดภัยแก่ชีวิตและทรัพย์สินของผู้อื่น ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน เป็นผู้มีความน่าเชื่อถือเพราะพูดแต่คำจริง เป็นคำพูดที่มีประโยชน์ ฟังแล้วเป็นมงคลแก่โสตประสาท และไม่ดื่มสุรายาเสพติด ไม่เอาควันพิษเข้าปอด หรือเอาน้ำไม่บริสุทธิ์เข้าสู่ร่างกาย

ศิลปะที่บุคคลรักหาไว้ดีแล้ว นอกจากจะให้สมบัติในมนุษย์แล้ว ยังเป็นบันไดก้าวสู่สวรรค์ เป็นที่พึ่งในโลกหน้าได้อีก พระอรหันต์ทั้งหลาย ท่านจึงสรรเสริญศิลปะว่าเป็นประดุจมารดาแห่งคุณธรรมทุกอย่าง ถ้าปราศจากศิลปะเสียแล้ว คุณธรรมอย่างอื่นก็เจริญงอกงามได้ยาก ผู้ปรารถนาสวรรค์สมบัติและมีมรรคผลนิพพานเป็นแก่นสาร ก็ต้องเริ่มจากการสมาทานรักษาศิลปะให้บริสุทธิ์

*เหมือนดังเรื่องในอดีต เมื่อครั้งที่ท้าวลัทธิเทวราชจอมเทพแห่งดาวดึงส์ สมัยที่เป็นมนุษย์มีชื่อว่า มหมาณพ ได้พร้อมใจกับเพื่อนๆ ๓๒ คน ตั้งใจสั่งสมบุญกัน สร้างสาธารณประโยชน์ ศาลาที่พักกลางทางสำหรับคนเดินทางไกล ให้เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ มีทั้งอาหาร ที่พัก และยารักษาโรค

อานิสงส์แห่งความยึดมั่นในศีล

๔๘๔

เตรียมไว้ครบครัน โดยมฆมาณพกับเพื่อนทั้งหมด ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาต้อนรับปฏิสันถาร คอยอำนวยความสะดวกส่งเคราะห์ผู้มาพัก ทั้งนี้ภรรยาทั้งสามของมฆมาณพก็ได้มีส่วนร่วมในการสร้างศาลา สระน้ำ และสวนดอกไม้ด้วย มีเพียงแต่ภรรยาคนที่ชื่อว่าสุชาดาเท่านั้น ที่เอาแต่หมกหมุ่นอยู่กับการแต่งตัว เพราะเข้าใจผิดว่ามฆมาณพทำบุญอะไรก็เหมือนนางได้ทำด้วย ซึ่งการสั่งสมบุญนั้น ใครทำคนนั้นก็จะได้ แทนกันก็ไม่ได้ เหมือนการรับประทานอาหาร คนไหนรับประทานคนนั้นก็อิ่มเอง จะอิ่มแทนกันก็ไม่ได้

มฆมาณพและเพื่อน ๓๒ คน ตั้งใจสั่งสมบุญบารมีทุกๆ อย่างจนกระทั่งสิ้นอายุขัย ด้วยผลบุญที่ทำไว้ดีแล้วนั้นส่งผลให้มฆมาณพได้เป็นท้าวสักกะจอมเทพสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เพื่อนคนอื่นๆ ได้เป็นเทพบุตรอยู่ในสวรรค์ชั้นเดียวกัน ภรรยาทั้งสามก็มาเกิดบนสวรรค์ชั้นนี้ด้วยกันอีก ส่วนนางสุชาดาเนื่องจากไม่ได้ทำบุญกุศลใดไว้ จึงไปเกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉานเป็นนางนกกายหากินอยู่ตามชอกเขาและหนองน้ำ

ท้าวสักกะได้ตรวจดูภรรยาทั้ง ๔ คน ว่าไปเกิดในที่ใดกันบ้าง ก็เห็นเพียง ๓ คนที่อยู่บนเทวโลก แต่ไม่เจอนางสุชาดา จึงตรวจดูในเมืองมนุษย์ด้วยทิพยจักขุ ก็เจอนางสุชาดาเกิดเป็นนกยาง พระองค์ทรงบังเกิดความสงสารจึงเสด็จลงจากเทวโลก

อานิสงส์แห่งความยึดมั่นในศิลปะ

๔๘๕

มาพาไปชมสรวงสวรรค์ โดยปล่อยไว้ที่สระน้ำ แต่นางอึดอัดอยู่ไม่ได้เพราะเป็นผู้มีบุญน้อย ขอลกลับไปที่พักเขาตามเดิม ท้าวลักกะทรงแนะนำว่า ถ้าอยากเกิดบนสวรรค์ก็ให้ตั้งใจรักษาศิล ๕ ให้บริสุทธิ์ แล้วนำกลับไปปล่อยไว้ในโลกมนุษย์ตามเดิม

อยู่มาวันหนึ่ง ท้าวลักกะตั้งใจจะทดสอบศิลปะของนางนกยาง จึงแปลงเพศเป็นปลานอนหงายท้องลอยน้ำ ทำทีว่าเป็นปลาตาย นางนกยางเห็นอย่างนั้น คิดว่าปลาตัวนี้ตายแล้ว จึงเอาปากคาบหมายจะกินเป็นอาหาร ปลากระดิกหาง นางจึงรู้ว่าปลายังมีชีวิตอยู่ ด้วยความตั้งใจมั่นในการรักษาศิล แม้ตัวเองอดตายก็ไม่ยอมกินปลาตัวนั้น จึงปล่อยไปตามเดิม ปลาตัวนั้นกลับร่างเป็นท้าวลักกะแล้วเหาะไปประทับยืนอยู่ในอากาศ กล่าวอนุโมทนาสาธุการ และให้กำลังใจในการรักษาศิลให้บริสุทธิ์ต่อไป นางก็ตั้งใจรักษาศิลไม่ให้ขาดเลยแม้แต่วันเดียว เมื่อตายแล้วก็ไปเกิดเป็นลูกสาวของนายช่างหม้อในกรุงพาราณสี

ท้าวลักกะทรงตรวจดูอีก พบว่านางนกยางได้ไปเกิดเป็นลูกสาวนายช่างหม้อ จึงแปลงเป็นชายแก่เอาฟักทองคำบรรทุกใส่รถจนเต็ม เทียวป่าประกาศขาย โดยมีเงื่อนไขว่า ผู้มาซื้อต้องเป็นคนรักษาศิลได้บริสุทธิ์ แต่ไม่มีใครสามารถจะซื้อได้ แม้สักคนเดียว เพราะบางคนไม่รู้จักรักษาศิลเป็นอย่างไร บางคนรู้จักแต่ก็รักษาได้ไม่ครบถ้วน จนมาถึงสาวน้อยคนนี้มาขอซื้อ

อานิสงส์แห่งความยึดมั่นในศิลปะ

๔๘๖

ชายชราถามว่า “หนูรักษาศิลหรือเปล่า” เด็กสาวตอบว่า “รักษาศิล ๕ ครบทุกข้อ ตั้งแต่เกิดมา ไม่เคยฆ่าสัตว์ ไม่ลักขโมยของคนอื่น ไม่เจ้าชู้ ไม่เคยพูดโกหก และไม่ดื่มสุรายาเมา”

ชายชราจึงยกฟักทองคำให้ทั้งหมด แล้วจากไป นางก็ตั้งใจรักษาศิล ๕ ยิ่งชีวิต จนตลอดอายุขัย ด้วยผลบุญนั้น ทำให้ไปบังเกิดเป็นธิดาของท้าวเวปจิตติอสูร ซึ่งอยู่ที่บริเวณเชิงเขาพระสุเมรุ เมื่อนางเติบโตเป็นสาว ท้าวเวปจิตติเปิดการประชุมอสูรทั้งหมด เพื่อให้ธิดาเลือกคู่ครอง ท้าวลักกะทราบว่างานสุชาดาได้มาเกิดเป็นธิดาอสูร จึงได้เนรมิตกายเป็นอสูรแก่มาร่วมในพิธีครั้งนี้ด้วย

เมื่อถึงพิธีเลือกคู่ ธิดาอสูรเลือกท้าวอสูรแก่ ซึ่งก็คือท้าวลักกะจำแลง เพราะความรักที่เคยผูกพันกันมาตั้งแต่อดีตชาติ จึงซัดพวงมาลัยเสี่ยงทายไปหาท้าวลักกะ ท้าวลักกะจึงพาธิดาอสูรไปอยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ทำให้นางสุชาดาได้เสวยสุขอันเป็นทิพย์ อยู่ในทิพย์วิมานอย่างมีความสุข

นี่เป็นผลบุญของนางสุชาดาที่เกิดจากการรักษาศิลอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน แม้ว่าแต่เดิมจะเป็นคนประมาท แต่ได้กัลยาณมิตรคือท้าวลักกะมาเตือนสติ แนะนำให้รักษาศิล ๕ เมื่อตั้งใจรักษาศิลอย่างสม่ำเสมอ ศิลนั้นก็มิอาจภาพทำให้ได้

อานิสงส์แห่งความยึดมั่นในศีล

๔๘๓

เกิดในภพภูมิที่ดีขึ้นไปเรื่อยๆ ตั้งแต่จากสัตว์เดียรัจฉานก็มาเกิดเป็นมนุษย์ เมื่อไม่ประมาทยังคงรักษาศีลต่อไปอีก ละโลกแล้วบุญก็หนุนนำให้ได้ไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์ คนที่ประมาทแล้วแต่กลับใจได้ เป็นคนที่น่าคบชื่นชมอนุโมทนาสาธุการทีเดียว

ดังนั้น อย่ามัวประมาทในชีวิต หมั่นรักษาศีลให้สะอาดบริสุทธิ์ อย่าหลงใหลเพลิดเพลिनไปกับกระแสโลก แม้จะเป็นความสุขก็เพียงเล็กน้อย เทียบไม่ได้กับความสุขในสวรรค์ แม้ความสุขในสรวงสวรรค์เองก็ยังเทียบไม่ได้กับความสุขในอายตณนิพพาน เพราะความสุขเหล่านี้เป็นเพียงเหยื่อล่อให้หลงใหลติดอยู่ในสังสารวัฏ ให้ความสุขแก่เราชั่วคราวชั่วครา ไม่ใช่สิ่งที่เที่ยงแท้ถาวร ไม่ซำก็เสื่อมสลายไป เป็นความสุขที่เจือด้วยความทุกข์ เราจึงควรทำชีวิตให้สมบูรณ์ด้วยศีล สมาธิ ปัญญา เพื่อจะได้บรรลุวัตถุประสงค์ของชีวิต เข้าสู่พระนิพพาน อันเป็นเอกันตบรมสุข ที่ไม่มีทุกข์เจือปน

ฉะนั้น คนมีปัญญาไม่ควรประมาทในวัย วัยไหนก็ตายได้ทั้งนั้น ไม่ควรคิดว่า เรายังไม่แก่ ไม่เจ็บป่วย เพราะไม่มีใครรู้ว่าเราจะเจ็บไข้ได้ป่วย จะประสบอุบัติเหตุเภทภัยเมื่อไร ดังนั้นควรใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่า บางคนอาจเคยประมาทพลาดพลั้งไปแล้วก็อย่าไปเสียอกเสียใจกับการกระทำที่ผ่านมา เมื่อมีสติรู้สึกตัว

อานิสงส์แห่งความยึดมั่นในศีล

๔๘๘

และได้พบกัลยาณมิตรแนะนำตักเตือน ก็ปรับปรุงแก้ไขกันเสีย
เนิ่นๆ ถ้าช้าจะไม่ทันการณ์

ผู้ที่สำรวมระวังรักษาศีล รักษากาย วาจา ใจให้สะอาด
บริสุทธิ์ จะเป็นที่ตั้งแห่งคุณความดีงามทั้งหลาย และเป็น
พื้นฐานที่จะได้พบกับความสุขความบริสุทธิ์ที่ยั่งยืนไป เพราะ
ความประพฤติสุจริตจะทำให้จิตอ่อนโยนนุ่มนวลควรแก่การงาน
เหมาะแก่การปฏิบัติธรรมเจริญสมาธิภาวนา แล้วเราจะบรรลุ
เป้าหมายของชีวิต ได้เข้าถึงพระธรรมกายอย่างง่ายดาย เข้าถึง
แหล่งแห่งความสุขที่แท้จริงภายใน ความสุขที่เกิดจากการ
เข้าถึงธรรม เป็นความสุขที่ยิ่งกว่าความสุขอื่นใด เราจะใช้ศีล
เป็นสะพานเชื่อมโยง เพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในกัน
ทุกๆ คน

๕๐ รัก ภา คี ล ะ วั น

สิกขาบททั้ง ๕ เหล่านี้ ถ้าหากสมาทานและรักษาไว้
ดีแล้ว ศีลจะเป็นเหตุให้ไปสู่สุคติโลกสวรรค์ จะทำให้เราเป็น
ผู้ถึงพร้อมด้วยโภคทรัพย์สมบัติ และเพราะศีลนั่นเองจะทำให้
เราเข้าถึงพระนิพพานได้ ฉะนั้น ท่านสาธุชนพึงชำระศีลของ
ตัวเอง ให้หมดจดเถิด

มนุษย์ทุกคนเกิดมาต่างก็ปรารถนาความสุขด้วยกันทั้งสิ้น แต่เมื่อยังไม่รู้วิธีเข้าถึงความสุข ไม่รู้ว่าความสุขที่แท้จริงอยู่ที่ไหน แม้เขาจะเดินทางไกลไปรอบโลก หรือออกไปนอกโลก ก็หาไม่เจอ แต่สำหรับผู้รู้ทั้งหลายพบว่าความสุขที่แท้จริงนั้น อยู่ในกายยาวาว หนาคับ กว้างคอกนี้เอง และสามารถเข้าถึงได้ด้วยการทำให้ หยุดนิ่งอยู่ภายใน การเจริญสมาธิภาวนาเป็นวิธีการเดียวเท่านั้น ที่จะนำไปสู่ความสุขที่แท้จริง และยังเป็นวิถีทางที่จะนำไปสู่ ความบริสุทธิ์หลุดพ้นอีกด้วย เพราะฉะนั้นจึงขอเรียนเชิญทุกท่าน หาโอกาสนั่งหลับตาเจริญสมาธิภาวนากันเป็นประจำ การหยุดใจ เป็นศิลปะอย่างหนึ่ง จำเป็นต้องมีวิธีการที่ถูกต้อง วิธีการก็คือ ต้องทำให้ใจนิ่งๆ อยู่ภายใน นิ่งอย่างเดียว หรือถ้าใจเราซัดส่าย ไปมา ยังไม่นิ่ง ก็ให้กำหนดบริกรรมนิมิตขึ้นมาในใจ

เราอาจจะนึกถึงดวงตะวันแก้วเป็นบริกรรมนิมิตก็ได้ นึกอย่างสบายๆ มีความสุข ให้ใจหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐาน ที่ ๓ เมื่อหยุดถูกส่วน เราจะเห็นดวงธรรมใสบริสุทธิ์ เป็นดวง- ธรรมเบื้องต้น ที่เรียกว่า ดวงปฐมมรรค หรือดวงธรรมานุปัสสนา- สติปัญญา หยุดนิ่งต่อไปก็จะเห็นดวงศีลที่ชัด ใส สว่างยิ่งขึ้นอยู่ ภายใน ยิ่งเราหยุดนิ่งได้สนิทมาก ดวงศีลในกลางตัวก็จะชัดมาก เป็น “ศีลเห็น” คือเห็นเป็นดวง ใสมิ่งกว่าเพชร สว่างยิ่งกว่า ดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน ใสบริสุทธิ์ ยิ่งใสบริสุทธิ์มากขึ้นเท่าไร

อานิสงส์รักษาศิลป์ ครึ่งวัน

๔๕๒

ความสุขก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น

พอเราหยุดใจเบาๆ สบายๆ ในกลางดวงศีล แนบแน่น จนกระทั่งเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดวงศีลที่เราเข้าถึงนั้น ก็จะเป็นอริศีล เป็นศีลที่ยิ่งกว่าศีลอื่นใด เพราะเป็นศีลที่นำไปสู่ความบริสุทธิ์หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ เราจะเหมือนแช่จมอยู่ในกลางดวงศีล เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับดวงศีลนั้น หยุดนิ่งในกลางดวงศีลต่อไป ก็จะเข้าถึงดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ไปตามลำดับ จนเข้าถึงภายในกายเป็นลำดับ จากกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กาย-อรูปพรหม และในที่สุดก็จะเข้าถึงกายธรรมหรือพระธรรมกาย มีลักษณะเป็นพระพุทธรูปแก้วใสบริสุทธิ์อยู่ภายใน

นี่เป็นเครื่องยืนยันว่า ศีลของเราบริสุทธิ์บริบูรณ์แล้ว เราจะรู้สึกอบอุ่นใจ ปิติและเป็นสุข ปลอดภัยเหมือนมีเกราะแก้วคุ้มกันภัยอันตรายให้แก่เราได้เป็นอย่างดี อานิสงส์แห่งการรักษาศีลนั้นมีมากมายทีเดียว แต่โดยย่อที่เรามักจะได้ยินเสมอๆ ตอนพระให้ศีลเสร็จแล้วท่านจะกล่าวสรุปให้ฟังว่า

อิมานิ ปญจ ลิกขาปทานิ สีเลน สุขติ ยนฺติ สีเลน โภคสมฺปทา สีเลน นิพฺพุติ ยนฺติ ตสฺมา สีลํ วิโสธเย

แปลได้ความหมายว่า

อานิสสรักาศิลคี่งวัน

๔๕๓

สิกขาบททั้ง ๕ เหล่านี้ ถ้าหากสมาทานและรักษาไว้ดีแล้ว
ศีลจะเป็นเหตุให้ไปสู่สุคติโลกสวรรค์ จะทำให้เราเป็นผู้ถึงพร้อม
ด้วยโภคทรัพย์สมบัติ และเพราะศีลนั่นเองจะทำให้เราเข้าถึง
พระนิพพานได้ ฉะนั้น ท่านสาธุชนพึงชำระศีลของตนเอง ให้
หมดจดเถิด

ดังนั้น ศีล ๕ จึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับ
นักสร้างบารมี ผู้ปรารถนาความสุขทั้งโลกนี้ โลกหน้า และโลก
อย่างยั้งคือพระนิพพาน

ศีลที่ตั้งใจรักษาไว้ดีแล้ว ท่านบอกว่า สีเลน สุคติ ยนฺติ
ศีลจะทำให้ไปดี คือจะไปอยู่แห่งหนตำบลใด ตนเองจะรู้สึกเป็นสุข
รู้สึกปิติใจที่ตนอยู่ในศีลในธรรม ไม่เบียดเบียนใคร ไม่นำความ
เดือดเนื้อร้อนใจไปให้ใคร มีแต่ นำความเป็นสิริมงคลไปสู่บุคคล
และสถานที่นั้นๆ แม้เมื่อละโลกไปแล้ว ก็ย่อมไปสู่สุคติโลกสวรรค์
เพราะอำนาจแห่งใจที่มีความปิติเบิกบานผ่องใสเป็นปกติ พระ-
สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรับรองไว้ว่า เมื่อจิตผ่องใส ย่อมมีสุคติ
เป็นที่หวังหรือเป็นที่ไป

อีกประการหนึ่ง ท่านบอกว่า สีเลน โภคสมฺปทา ศีล
จะทำให้เราถึงพร้อมด้วยโภคทรัพย์ต่างๆ เมื่อตั้งใจรักษาศีลดีแล้ว
จะเป็นเหตุให้ความมั่งคั่งประพาศของเราเรียบร้อย และส่งผลให้เป็น

๔๕๔

ที่รักของบุคคลทั้งหลาย สิ่งเหล่านี้ย่อมเป็นเหตุนำมาซึ่ง
โรคภัยทั้งหลาย เป็นที่มานอนแห่งโรคภัยทั้งปวง ทรัพย์
ที่มาแล้วก็จะนอนอยู่กับเรา ไม่ใช่มาแล้วไป

ประการสุดท้าย ท่านบอกว่า ศิลปะจะทำให้เราได้เข้าถึง
ความสงบร่มเย็น คือเป็นเหตุให้เข้าถึงพระนิพพานได้ เพราะถ้า
หาการรักษาได้บริสุทธิ์บริบูรณ์จริงๆ แล้ว ศิลปะเป็นบาทเบื้องต้น
ที่จะทำให้สมาธิก้าวหน้าและมั่นคง ตามหลักของไตรสิกขา คือ
ศีล สมาธิ และปัญญา นั่นคือเมื่อสำรวจระมัดระวังรักษาศีล
หมั่นประคองใจให้ใสสะอาดบริสุทธิ์อยู่ภายใน จนใจหยุดใจนิ่ง
แล้วจะน้อมเข้าสู่ภายในเป็นลำดับ ตั้งแต่ดวงปฐมมรรค ดวงศีล
ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ จน
เข้าถึงกายภายในเป็นลำดับไป กระทั่งเข้าถึงธรรมกายอรหัต
เป็นพระอรหันต์ เมื่อนั้นจิตย่อมหลุดพ้นจากวัฏสงสาร เข้าสู่
กระแสพระนิพพานได้ในที่สุด

*ในสมัยพุทธกาล มีฤๅษี ๕๐๐ คน บำเพ็ญภาวนาอยู่
ในป่าหิมพานต์เป็นเวลานาน ต่อมาได้ชวนกันออกจากป่า เพื่อ
เข้าไปในเมือง ขณะที่เดินทางออกมาได้ครึ่งทาง ได้มานั่งพักอยู่

อานิสงส์รักาศิลคั้งวัน

๔๕๕

ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง หัวหน้าฤๅษีคิดในใจว่า ต้นไม้ใหญ่ต้นนี้ เห็นทีจะมีเทวดาผู้มีศักดิ์ใหญ่สิงสถิตอยู่อย่างแน่นอน พวกเราจะดีใจเป็นอย่างยิ่งทีเดียว ถ้าหากเทวดาหาน้ำเย็นๆ มาให้หมู่ฤๅษีได้ดื่มแก้กระหาย พอท่านฤๅษีคิดเสร็จ ความอัศจรรย์ก็บังเกิดขึ้น เทวดาได้บันดาลให้น้ำดื่ม ท่านฤๅษีคิดอยากได้อะไรก็ได้ตามความปรารถนา

หัวหน้าฤๅษีคิดว่า เราปรารถนาอะไร สิ่งนั้นก็สำเร็จแก่เราแล้ว เทวดาตนนี้เป็นผู้มีฤๅษีฐานภาพจริง ๆ หนอ ขณะนี้เราอยากเจอเทวดาตนนี้ ถ้าเทวดามีจริงก็ขอให้ปรากฏกายออกมาให้พวกเราได้เห็นด้วยเถอะ ทันใดนั้น เทวดาก็ปรากฏกายอยู่ข้างต้นไม้ใหญ่ทันที มีรัศมีกายที่สว่างไสวมาก เหล่าฤๅษีทั้งหลายถามเทวดานั้นว่า “ท่านเทวดา ท่านได้ทำบุญกุศลอะไรไว้ทำไมถึงมาเป็นรุกขเทวดา ที่มีรัศมีกายสว่างไสวท่ามกลางทะเลทรายอย่างนี้เล่า” เทวดาเกิดความละอายในกุศลกรรมที่ได้ทำเอาไว้ เพราะเป็นความดีที่เล็กน้อย จึงไม่กล้าบอก แต่เมื่อถูกซักถามหนักเข้า จึงเล่าให้ฟังว่า

ในสมัยพุทธกาล ท่านเกิดเป็นคนยากจน ต้องหาเช้ากินค่ำได้ไปขอรับจ้างทำงานในบ้านของท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี ทำหน้าที่หาฟืน ท่านจะออกไปเก็บฟืนตั้งแต่เช้ามืด แล้วกลับมา

๔๕๖

อีกทีในเวลาบ่ายทุกวัน ต่อมาวันหนึ่ง เป็นวันอุโบสถศีล ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้ชักชวนให้ทุกคนในบ้าน สมาทานอุโบสถศีลกันหมด ทุกคนในบ้านก็ตั้งใจรักษาศีลเป็นอย่างดี เมื่อชายหนุ่มคนนี้กลับมาถึงบ้าน เห็นแต่สำหรับอาหารที่เขาจัดไว้เพื่อตนเองเท่านั้น เกิดความสงสัยขึ้นมา แม้ว่าจะหิวมากก็อดไม่ได้ที่จะถามแม่ครัวว่า “ทำไมวันนี้ไม่มีใครมารับประทานอาหารร่วมกันเล่า หรือว่าพวกท่านรับประทานเสร็จกันหมดแล้ว”

แม่ครัวจึงเล่าให้ชายหนุ่มฟังว่า เป็นธรรมเนียมของบ้านท่านเศรษฐีว่า เมื่อถึงวันอุโบสถศีล ทุกคนในบ้านจะรักษาศีลกันหมด เมื่อชายหนุ่มรู้ว่า ทุกคนสมาทานอุโบสถศีลกันหมด เกิดจิตเลื่อมใส อยากจะรักษาศีล ๘ บ้าง จึงถามว่า “แล้วเราจะรักษาศีลอุโบสถศีลได้ไหม เพราะเราไม่ได้สมาทานตั้งแต่เช้าตรู่” คนในบ้านจึงให้ไปถามท่านเศรษฐีว่า “เขามีศรัทธาอยากจะรักษาศีล ๘ บ้างจะได้ไหม” ท่านเศรษฐีก็บอกว่าได้ แต่วันนี้เธอคงจะรักษาได้แค่ครึ่งวัน

เมื่อรู้ว่ารักษาศีลครึ่งวันก็ได้ เขาจึงไม่ทานอาหาร ตั้งใจสมาทานศีล ๘ ให้บริสุทธิ์ที่สุด แต่เนื่องจากว่าตัวเองทำงานมาตลอดทั้งวัน ไม่ได้ทานอาหารเลย ตกกลางคืนลมในท้องเกิดความปั่นป่วน ด้วยความหิวจัด เป็นเพราะไม่เคยรักษาศีล ๘ มา

อานิสงส์รักาศิลลครั้งวัน

๔๕๓

ก่อน จึงเกิดความทุกข์ทรมาน แต่ก็พยายามข่มความเจ็บปวดเอาไว้ แม้ว่าท่านเศรษฐีจะให้ท่านยา ให้ดื่มน้ำหวาน หรือน้ำปานะที่พระลัมมาสัมพุทธเจ้าทรงอนุญาต เขาก็ไม่ยอมดื่ม มีความมุ่งมั่นที่จะรักษาศิลให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ที่สุด

เขาได้กล่าวว่า “แม้ข้าพเจ้าจะเป็นคนเขี้ยวใจ แต่ก็ตั้งใจรักษาศิล ๘ ครั้งวันนี้ให้บริสุทธิ์ให้ได้ ขอศีลของข้าพเจ้าอย่าได้ต่างพร้อยแม้แต่ชนิดเดียวเลย”

เขามีความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว ยังจิตให้เลื่อมใสในศิลที่ตนเองรักษาเอาไว้ดีแล้ว ตกตึกคืนนั้นเขาก็ได้สิ้นชีวิตลง ด้วยจิตที่ผ่องใสก่อนสิ้นชีวิตจึงได้ไปเกิดเป็นรุกขเทวดาที่ต้นไทรใหญ่แห่งนั้น เทวดาเมื่อเล่าเรื่องจบจึงกล่าวว่า “ชายหนุ่มคนนั้นก็คือข้าพเจ้านี้แหละ สมบัติทั้งหลายที่ได้มานี้ เป็นเพราะข้าพเจ้าอาศัยท่านมหาเศรษฐีผู้เป็นนาย และเป็นสาวกของพระพุทธเจ้า”

เหล่าฤาษีทั้ง ๕๐๐ คน พอฟังคำว่า พระพุทธเจ้าเท่านั้น ก็เกิดความปีติปราโมทย์ ขนลุกชูชันเหมือนกับได้ยินข่าวอันเป็นมหามงคล ต่างลุกขึ้นประคองอัญชลีต่อเทวดา เปล่งอุทานขึ้นมาพร้อมกันว่า “โอ พระลัมมาสัมพุทธเจ้าอุบัติขึ้นแล้ว ท่านเทวดา นับว่าเป็นบุญลาภอันประเสริฐของเรา ที่ท่านให้เราทราบว่า พระลัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จอุบัติขึ้นแล้วในโลก พวกเราเฝ้ารอ

๔๕๘

คอยบุคคลเช่นนี้มายาวนานประหนึ่งว่ารอคอยมาเป็นแสนปี พวกเราจะไปเฝ้าพระบรมศาสดาในบัดนี้” เมื่อกล่าวเสร็จ ก็อำลา เทวดาริบบ่มงหน้าไปวัดพระเชตุวัน เพื่อเข้าเฝ้าพระพุทธองค์ทันที

พระบรมศาสดาทรงทราบว่ ฤาษีเหล่านี้แม้จะเป็น นักบวชนอกศาสนา แต่ก็เป็นบัณฑิต เป็นนักพรตผู้แสวงหาทาง หลุดพ้น เป็นผู้มิบุญที่ได้สั่งสมมาดีแล้ว ต่างเฝ้ารอคอยและ แสวงหาบุคคลผู้ชี้หนทางดับทุกข์ตลอดมา บัดนี้ถึงเวลาที่เราจะ ให้เหล่าฤาษีได้เต็มรสพระธรรม เมื่อเหล่าฤาษีเข้าเฝ้าแล้ว ได้ฟัง พระธรรมเทศนาจากพระพุทธองค์ ทั้งหมดก็สามารถเข้าใจหยุดหนึ่ง เข้าถึงกายธรรมอรหัต เป็นพระอรหันต์ในทันที

เราจะสังเกตเห็นว่า การรักษาศิลป์มีอานิสงส์มากมาย อย่างนี้ ศิลปินเหล่านี้เป็นบัณฑิตก้าวขึ้นสู่สวรรค์ จะทำให้ไม่ตกไป ในทุกติภูมิ แต่จะเวียนวนอยู่ในสุคติภูมิเท่านั้น เมื่อศิลปินสุทธิ ดีแล้ว จะเป็นเหตุให้สมาธิมั่นคง เมื่อสมาธิมั่นคง จะเป็นเหตุให้ ดวงปัญญาสว่างไสว ดังพุทธพจน์ว่า “นตฺถิ ปญฺญาสมา อาภา แสงสว่างใดเสมอด้วยปัญญาไม่มี” แสงสว่างภายในนี้จะทำให้ เราเข้าใจโลกและชีวิตถูกต้องตามความเป็นจริง เราจะได้ ดำเนินชีวิตบนเส้นทางที่ถูกต้อง และมุ่งตรงสู่หนทางพระนิพพาน กันทุกๆ คน

๕๑

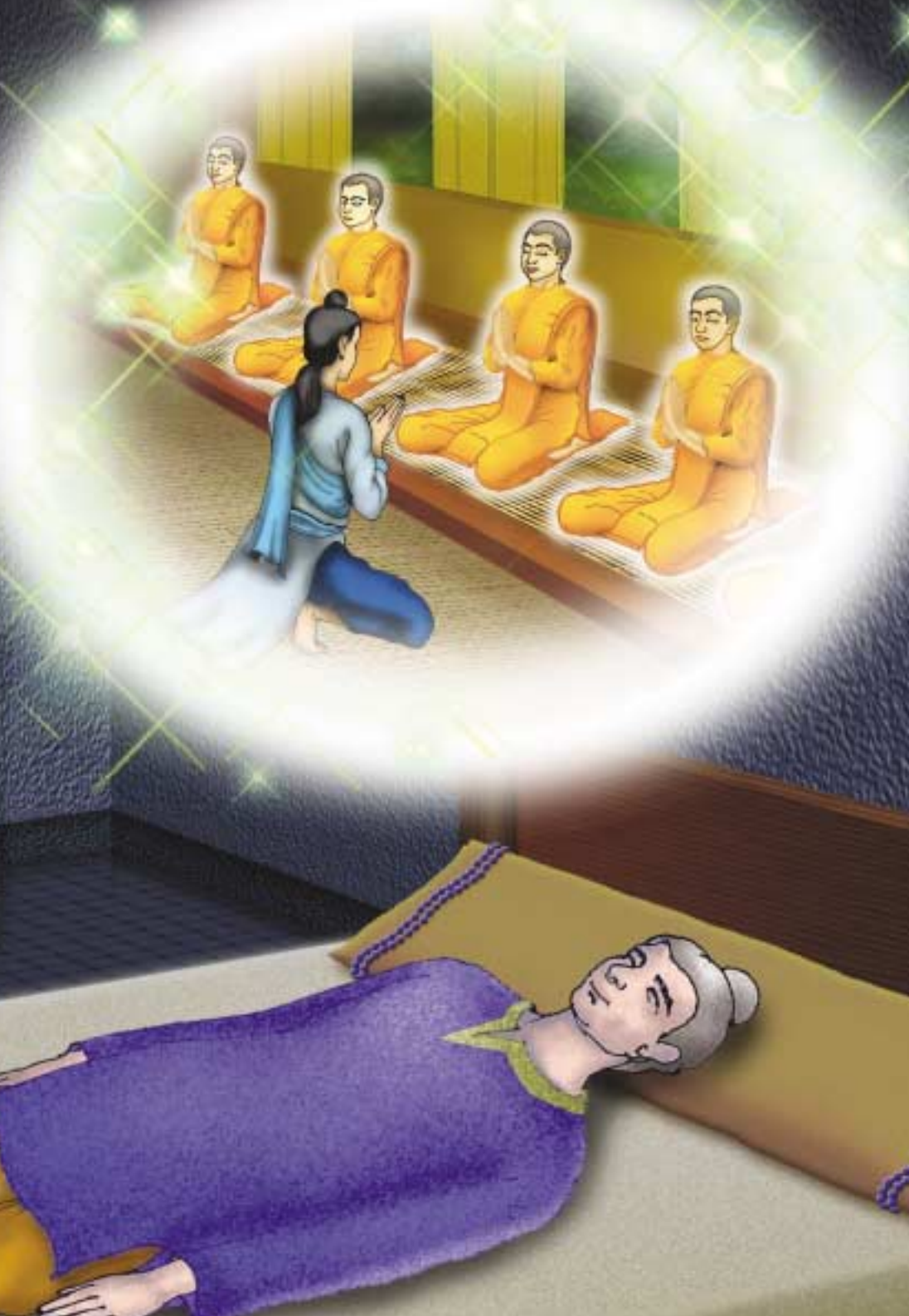

อานิสส์

รักษา ศิลจนตลอดชีวิต

แม้ว่าจะต้องทำงานรับจ้างเหินหนี้อยู่เพียงใดก็ตาม ท่านจะนึกถึงศิลปินที่ได้ประกอบรักษาอย่างบริสุทธิ์ ผุดผ่อง จนเวลาล่วงมาถึงหนึ่งแสนปี เมื่อวาระสุดท้ายแห่งชีวิตมาถึง ท่านก็จะระลึกถึงศิลปินของตนเอง ทำให้เกิดมหาปิติว่า “ศิลปินที่เราสมารถ และได้รักษาอย่างบริสุทธิ์บริบูรณ์ แม้นอนอยู่บนเตียงคนป่วย เราก็มีใจชื่นบาน ไม่หวั่นไหวต่อมรณภัยเลย”

อานิสงส์รักษาศีลจนตลอดชีวิต

๕๐๑

ความไม่ประมาทเป็นยอดแห่งกุศลธรรมทั้งหลาย ใครก็ตามที่มีความไม่ประมาทตระหนักแน่นอยู่ในใจ ความคิด คำพูด และการกระทำของผู้นั้นย่อมจะถูกต้องร้องรอยในธรรมของพระอริยเจ้าทั้งหลาย ความไม่ประมาทนี้ได้ชื่อว่า เป็นที่ประชุมรวมแห่งธรรมในพระพุทธศาสนา เหมือนรอยเท้าของสัตว์ทั้งหลายในพื้นที่ชมพูทวีป ย่อมรวมลงในรอยเท้าช้างฉันทไศ ความไม่ประมาทก็เป็นที่ย่อมรวมแห่งธรรมทั้งหลายฉันนั้น หากเรามีความไม่ประมาทฝังลึกอยู่ในใจแล้ว เราก็จะใช้ชีวิตอยู่อย่างมีคุณค่า ชีวิตของเราก็จะสมบูรณ์บริบูรณ์ได้อย่างแท้จริง ซึ่งความไม่ประมาทที่แท้จริงนั้น คือการมีสติอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตลอดเวลา ทำใจหยุดใจนิ่งอยู่กลางพระธรรมกายหรือกลางสภาวะธรรมที่ได้เข้าถึง หากทำได้อย่างนี้ เราก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ไม่ประมาทอย่างแท้จริง

*มีธรรมภาสิตที่ปรากฏอยู่ใน ปัญจสิลสมาทานียเถราปทาน ความว่า

“เรารักษาศีลห้าแล้ว ย่อมได้เหตุ ๓ ประการ คือ เราเป็นผู้ที่มีอายุยืนนาน ๑ มีโรคสมบัตินาน ๑ มีปัญญาคมกล้า ๑ เบญจศีลอันเราผู้เป็นคนรับจ้าง มีความเพียร

อานิสงส์รักษา ศิลจนตลอดชีวิต

๕๐๒

**ประพุดิแล้ว เราพ้นจากเครื่องผูกทั้งปวงได้ในวันนี้ ด้วยศิลนั้น
เรารักษาศิลทำแล้ว ไม่รู้จักทุกติเลย ตลอดกัปอันนับประมาณ
มิได้ แต่กัปนี้ นี่เป็นผลแห่งการรักษาศิลนั้น”**

อานิสงส์แห่งการรักษาศิลนั้นมีมากมายมหาศาล มีภาษิต
กล่าวไว้ว่า ศิลเป็นเบื้องต้น เป็นที่ตั้ง และเป็นบ่อเกิดแห่งคุณ
ความดีทั้งหลาย และเป็นประธานแห่งธรรมทั้งปวง บุคคลใด
รักษาศิลได้สะอาดหมดจดบริสุทธิบริบูรณ์แล้ว จะเป็นทางมา
แห่งมหาสมบัติทั้งที่เป็นโลกียะและโลกุตตระ ดังนั้นผู้มีศิล
บริสุทธิจะดึงดูดมหาสมบัติใหญ่ทั้งหลาย ให้บังเกิดขึ้นอย่าง
ไม่ยากเย็น ชีวิตก็จะประสบแต่สิ่งที่ดีงาม เจริญรุ่งเรืองตลอด
เส้นทางที่ต้องเวียนววยตายเกิดเพื่อสั่งสมบารมี

เหมือนเรื่องราวของนักสร้างบารมีท่านหนึ่ง ที่ไม่ยอม
แพ้กับโชคชะตาชีวิต ท่านได้ชวนชวายสร้างความดีด้วยการ
ตั้งใจรักษาศิล เพราะไม่มีทรัพย์ที่จะทำทาน จนกระทั่งคว่ำ
ชายชนะได้ในวันสุดท้ายของชีวิต ในสมัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระนามว่า อโนมทัสสี เสด็จอุบัติขึ้นในโลก ในยุคนั้นเป็นยุคที่
โลกสว่างไสวด้วยแสงแห่งธรรม ทุกวันจะมีนักสร้างบารมี
เดินทางไปฟังธรรมที่พระวิหาร และได้พากันสร้างบุญเป็นหมู่
เป็นคณะ ต่างคนต่างชวนชวายเอาบุญกับพระบรมศาสดาอย่าง
เต็มที่ โดยไม่มีข้อแม้ใดๆ ทั้งสิ้น

อานิสงส์รักษาศิลจนตลอดชีวิต

๕๐๓

ในยุคนั้น มีชายยากจนคนหนึ่ง มีชีวิตอยู่อย่างแร้นแค้น หาเข้ากินคำ ต้องทำงานด้วยการรับจ้างเลี้ยงชีวิต แต่แม้จะเป็นคนที่ยากจนเข็ญใจ หัวใจท่านก็ไม่เคยขัดสนในเรื่องของ ศรัทธา ท่านพยายามหาโอกาสที่จะสร้างบุญอยู่เสมอ แม้ อาหารที่ได้จากการรับจ้างจะมีปริมาณเพียงน้อย ท่านก็พยายาม เจียดอาหารที่ไม่ประณีตนั้นให้ทานตามวาระโอกาสต่างๆ เสมอ วันหนึ่ง ท่านคิดว่า เราใช้ชีวิตทำงานรับจ้างไปวันๆ ทรัพย์สินจะทำ ท่านก็ไม่มี มีแต่อาหารที่ไม่ประณีตเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น เรา สร้างบุญเพียงเท่านี้ เป็นสิ่งที่ไม่สมควรเลย เราควรจะหาวิธี สร้างบุญอื่นเพิ่มเติมให้มากกว่านี้

เนื่องจากท่านเป็นผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร เมื่อคิดได้อย่างนี้ ท่านจึงเข้าไปหาพระอัครสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้านามว่า พระนโสภเถระ ใจจริงของท่านนั้นอยากจะบวช แต่ไม่สามารถทำได้ เพราะมีภาระครอบครัว จึงตั้งใจสมาทานศีล ๕ กับพระเถระ จากนั้นพระเถระได้ให้โอวาทกับท่านว่า “การรักษาศีลมีอานิสงส์ ยิ่งใหญ่ไพศาล สามารถปิดประตูบาปภูมิ เปิดประตูสวรรค์ และนิพพานได้ ขอให้ท่านตั้งใจรักษาศีลให้ดี อย่าให้ขาด อย่าให้ ต่างพร้อย จะได้เป็นบุญใหญ่ติดตัวไปทุกภพทุกชาติ”

ตั้งแต่นั้นมา แม้ว่าจะต้องทำงานรับจ้างเหน็ดเหนื่อย เมื่อยล้าเพียงใดก็ตาม ท่านจะนึกถึงศีลของตนที่ได้ระครอง

อานิสงส์รักษา ศิลจนตลอดชีวิต

๕๐๔

รักษาอย่างบริสุทธิ์ผุดผ่อง จนเวลาล่วงมาถึงหนึ่งแสนปี เมื่อวาระสุดท้ายแห่งชีวิตมาถึง ท่านก็ระลึกถึงศิลปะของตนเอง ทำให้เกิดมหาปิติว่า “ศิลปะที่เราสืบทอด และได้รักษาอย่างบริสุทธิ์บริบูรณ์ แม้นอนอยู่บนเตียงคนป่วย เราก็มองใจขึ้นบาน ไม่หวั่นไหวต่อมรณภัยเลย”

เทวดาที่อยู่บนสวรรค์ทั้งหกชั้นต่างมาอัญเชิญท่านให้ไปบังเกิดในชั้นของตน แต่ท่านยังมีความผูกพันกับครอบครัว จึงเลือกที่จะไปเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ด้วยอานุภาพแห่งบุญที่เกิดขึ้นจากการรักษา ศิล ๕ อย่างดีแล้วนั้น ส่งผลให้ท่านมีความสุขอยู่ในสุคติโลกสวรรค์ยาวนานมาก ได้เข้าถึงความเป็นท้าวสักกะ ๓๐ ครั้ง ได้บังเกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิผู้สมบูรณ์ด้วยมหาสมบัติจักรพรรดิตกไม้พรวงถึง ๗๕ ครั้ง และได้เป็นพระราชาประเทศราช เป็นเศรษฐีมหาเศรษฐีอีกนับชาติไม่ถ้วน

หลังจากที่เสวยสุขในสองภพภูมิมายาวนานแล้ว ด้วยอานุภาพบุญที่หนุนนำ ทำให้ท่านมาบังเกิดในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ในตระกูลพราหมณ์ที่มั่งคั่งร่ำรวยสมบูรณ์ด้วยมนุษย์สมบัติ เป็นตระกูลที่มีชื่อเสียงในเมืองเวสาลี ท่านเป็นที่รักของมารดาบิดาและหมู่ญาติทั้งหลาย เป็นเหมือนดวงใจในครอบครัวทีเดียว จนกระทั่งอายุได้ ๕ ขวบ บุญในตัวก็ตกเตือนท่านให้แสวงหาสรณะในชีวิต

อานิสงส์รักษา ศิลจนตลอดชีวิต

๕๐๕

วันหนึ่ง เป็นช่วงเข้าพรรษา แม่มารดาบิดาเป็นผู้ที่มีวรรณะพราหมณ์ แต่ก็มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา ได้พาลูกน้อยสุดที่รักไปที่พระวิหาร ด้วยความคิดว่า จะปลูกฝังคุณธรรมในพระพุทธศาสนาให้กับลูกน้อยตั้งแต่ยังเยาว์วัย ในขณะที่มารดาบิดานั่งรับศีลจากพระเถระรูปหนึ่งนั้น หนูน้อยก็ได้สมาทานศีลนั้นด้วย ด้วยอานุภาพแห่งบุญที่ท่านได้รักษาศีลมาอย่างดีตลอดแสนปีในอดีตชาติ ทำให้ท่านสามารถระลึกถึงศีลอันบริสุทธิ์ของตนเองได้ แล้วยังสามารถทำความเข้าใจเข้าสู่ภายในไปตามลำดับ จนกระทั่งบรรลุอรหัตตผล ณ ที่ตรงนั้นเอง

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบเรื่องราวของอรหันต์ห้า ขวบด้วยพุทธานุภาพ ได้ตรัสเรียกหนูน้อยให้เข้ามาหา ทรงประกาศคุณของพระอรหันต์วัย ๕ ขวบ ท่ามกลางพระอริยสาวกและพุทธบริษัททั้งหลาย แล้วพระองค์ก็ประทานอุปสมบทให้เป็นกรณีพิเศษ คุณของพระเถระน้อยผู้บรรลุพระอรหันต์ตั้งแต่เยาว์วัยนี้ ได้แพร่ขยายขจรกระจายไปทั่ว ทำให้สาธุชนทั้งหลายต่างปลื้มปิติ และเชื่อมั่นในผลแห่งบุญมากยิ่งขึ้น ก่อให้เกิดกระแสแห่งการทำความดี ต่างพากันตั้งใจรักษาศีลให้บริสุทธิ์ และก่อให้เกิดกำลังใจในการสร้างบารมียิ่งๆ ขึ้นไป

พระเถระผู้ทรงคุณวิเศษได้ย้อนระลึกดูบุพกรรมของตนเอง ก็ปลื้มอกปลื้มใจ ถึงกับประกาศอานิสงส์แห่งการรักษา

อานิสงส์รักษา ศิลจนตลอดชีวิต

๕๐๖

ศิลปินของท่านให้ทุกคนมั่นใจว่า “ด้วยอานุภาพแห่งศิลปะที่รักษา
อย่างดีแล้วทำให้ไม่เคยไปสู่ทุกติเลย มีแต่ท้องที่เยียวอยู่ในสองภูมิ
คือมนุษย์และเทวโลกเท่านั้น และมหาสมบัติทั้งหลายที่เป็น
โลกียะและอริยะได้บังเกิดขึ้นกับเราแล้ว”

เราจะเห็นว่า ศิลที่รักษาอย่างดีแล้วเป็นทางมาแห่ง
มหาสมบัติทั้งทางโลกและทางธรรม ทางโลกก็ได้โลกียทรัพย์
ทางธรรมจะได้อริยทรัพย์คือเข้าถึงพระธรรมกาย ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ศิลที่เราสมาทานจะเป็นเครื่องนำออกจากทุกข์
นำความสุขที่เป็นบรมสุขให้บังเกิดขึ้น ดังตัวอย่างที่น่าอนุโมทนา
ที่ได้เล่าในตอนต้น ฉะนั้นขอให้ทุกคนตั้งใจมั่นว่า เราจะต้อง
รักษาศิลให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ตลอดชีวิต ชีวิตเราจะได้มีแต่ความสุข
ความเจริญรุ่งเรืองตลอดไปทุกภพทุกชาติตราบกระทั่งเข้าสู่
นิพพาน

๕๘

อานิสส์ รักษาอุโบสถศีล

พระจันทร์และพระอาทิตย์ส่องแสงสว่างไสว ย่อมโคจรไป
ตามวิถีเพียงไร ก็สามารถขจัดความมืดได้เพียงนั้น ล่องลอยอยู่ใน
นภากาศ ส่องแสงสว่างทั่วทุกทิศ ทรัพย์ทั้งหลาย แก้วมุกดา แก้วมณี
แก้วไพฑูรย์ หรือทองมีสีสุกใส พระจันทร์ พระอาทิตย์และทรัพย์
นั้นๆ ก็ยังเทียบไม่ได้แม้ส่วนเลี้ยวที่ ๑๖ แห่งอุโบสถอันประกอบ
ด้วยองค์ ๘ ประการ

อานิสงส์รักษาอุโบสถศีล

๕๐๕

ความสุข ความปลอดภัยและความอบอุ่นใจในชีวิตเป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนปรารถนา แต่หลายชีวิตก็ยังไม่ทราบว่า อยู่ที่ไหน ไหน เข้าถึงได้ด้วยวิธีการใด จึงต่างแสวงหากันร่ำไป แต่ถ้าหากทุกคนในโลกมีโอกาสได้ประพาสปฏิบัติธรรม จนกระทั่งกาย วาจา ใจของทุกๆ คนสะอาดบริสุทธิ์ผ่องใส มีใจตั้งมั่นอยู่ในกลางกาย เต็มเปี่ยมไปด้วยสติและปัญญาบริสุทธิ์ ก็จะได้รู้ว่า พระรัตนตรัย เป็นศูนย์รวมของความสุขและความปลอดภัยทุกอย่าง จะปลอดภัยทั้งโลกนี้ และโลกหน้า ถ้าได้เข้าถึงพระรัตนตรัย มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งแล้ว เราจะมี ความอบอุ่นใจ รู้สึกมั่นใจในชีวิต ไม่หวาดหวั่นแม้ในภพภวที่ยุ่งยากเข้ามาหาทุกขณะ การจะได้พบพระรัตนตรัย ต้องเริ่มจากการฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งอยู่ที่ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นต้นแหล่งแห่งความสุขและความสำเร็จทั้งหลายทั้งปวง

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน วิตถตสูตร ว่า

“พระจันทร์และพระอาทิตย์ส่องแสงสว่างไสว ย่อมโคจรไปตามวิถีเพียงไร ก็สามารถจัดความมืดได้เพียงนั้น ล่องลอยอยู่ในนภากาศ ส่องแสงสว่างทั่วทุกทิศ ทรัพย์ทั้งหลาย แก้วมุกดา แก้วมณี แก้วไพฑูรย์ หรือทองมีสีสุกใส พระจันทร์ พระอาทิตย์และทรัพย์นั้นๆ ก็ยังเทียบไม่ได้แม้ส่วนเสี้ยวที่ ๑๖

แห่งอุโบสถอันประกอบด้วยองค์ ๘ ประการ เปรียบเหมือน
รัศมีพระจันทร์ข่มหมู่ดวงดาวทั้งหมด เพราะฉะนั้นแหละ
หญิงหรือชายผู้มีศีล สมทานอุโบสถอันประกอบด้วยองค์ ๘
แล้ว กระทำบุญทั้งหลายอันมีสุขเป็นกำไร ใครๆ ไม่อาจติ
เตียนได้ ย่อมเข้าถึงสุคติสวรรค์”

หลวงพ่อดำยกพุทธพจน์ที่กล่าวถึงการรักษาศีล
หมายถึงการรักษาศีล ๘ ซึ่งเป็นการสร้างบารมีที่เข้มข้นขึ้นไป
อีกระดับหนึ่ง เป็นการยกระดับจิตใจของเราให้สูงขึ้น ใจจะได้ไม่
ไปเกาะเกี่ยวอยู่ในเบญจกามคุณ ความสูงส่งของจิตใจตรงนี้ จะ
ทำให้เรามีความแตกต่างจากชาวโลกทั่วไป เพราะคนส่วนใหญ่
มัวใช้เวลาไปเพื่อทำมาหากิน โดยไม่ใส่ใจในการรักษาความ
บริสุทธิ์ให้กับตัวเอง มีการผิดศีลผิดธรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์
สินเงินทอง เพราะฉะนั้นใครที่ทำความดีให้บริสุทธิ์ได้ ท่านถึงอุปมา
เหมือนดวงจันทร์ที่พื้นเมฆหมอกส่องแสงสว่างกว่าหมู่ดาวทั้งหลาย

เท่าที่ผ่านมา พวกเราต่างก็ได้มาวัดเพื่อสั่งสมบุญด้วย
การให้ทาน รักษาศีล และเจริญสมาธิภาวนาเป็นประจำกันอยู่แล้ว
ในเรื่องของศีล พวกเราคำนึงกับการรักษาศีล ๕ เป็นปกติ
มนุษยธรรมคือธรรมเบื้องต้นที่ทำให้เป็นมนุษย์ของเราก็คือสมบูรณ์
แต่เมื่อกล่าวถึงศีล ๘ เราก็มีการสมาทานกันบ้างตามโอกาสอัน

ควร ก็แล้วแต่ว่าใครสะดวกที่จะประพฤติปฏิบัติกัน หลายๆ ท่าน เคยมาปวารณากับหลวงพ่อกับก็หมั่นรักษาศีล ๘ ให้บริสุทธิ์มาหลายปี โดยไม่ต่างไม่พร้อยเลยก็มี หลวงพ่อก็อ้อนุโมทนาบุญด้วย คนที่รักษาศีล ๘ ได้ในสภาวะการณ์ของโลกปัจจุบันนี้ที่มีแต่การแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกันนั้น ถือว่าเป็นผู้ควรยกย่องสรรเสริญอย่างยิ่ง แม้เทวดาก็อนุโมทนา เมื่อละโลกไปแล้ว จะเป็นเหตุให้ได้สวรรค์สมบัติ มีวิมานที่สว่างไสว รัศมีกายสว่าง รุ่งโรจน์กว่าใครๆ เป็นพิเศษ

มีตัวอย่างเกี่ยวกับผู้ที่ตั้งใจสมาทานอุโบสถศีล รักษาศีล ๘ ได้บริสุทธิ์บริบูรณ์แล้วได้ไปบังเกิดในสุคติสวรรค์มากมายทีเดียว ดังเช่น *มียูคินหนึ่ง เหล่าทวยเทพจากสวรรค์ชั้นต่างๆ ได้ทยอยกันลงมาฟังธรรมจากพระพุทธองค์ คิณนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสังเกตเห็นรัศมีกายของเทพธิดาตนหนึ่ง มีความสว่างไสวเป็นพิเศษ อันที่จริงพระพุทธองค์ทรงทราบว่า นี่เป็นบุพกรรมอะไรที่นางได้สั่งสมเอาไว้ แต่ก็ตรัสถามเพื่อเป็นการประกาศเกียรติคุณของนางท่ามกลางมหาสมาคมของเหล่าทวยเทพ

---

*มก. เล่ม ๔๔ หน้า ๑๔๕

ธรรมชาติของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น พระองค์ไม่ปกปิดคุณความดีของคนอื่นใครทำความดีอะไรก็ยกย่องสรรเสริญ ด้วยการประกาศคุณความดีนั้นๆ ให้มนุษย์และเทวดา ได้อนุโมทนากันไปทั่ว เพื่อให้ผู้ที่ได้ยินได้ฟังแล้ว จะได้เกิดกำลังใจในการสร้างความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป พระองค์ตรัสถามถึงบุญกรรมของเทพธิดาตนนั้นว่า “ดูก่อนเทพธิดาผู้มีรัศมีกายสว่างไสว ท่านทัดทรงดอกมณฑารพ ซึ่งมีสีต่างๆ แวดล้อมด้วยกลีบเกสรจากต้นไม้เหล่าใด ต้นไม้เหล่านี้ไม่มีในหมู่เทพเหล่าอื่น เพราะบุญอะไร ท่านผู้มียศจึงเข้าถึงหมู่เทวชนชั้นดาวดึงส์ ท่านถูกเราถามแล้ว โปรดบอกสิว่านี่เป็นผลของบุญกรรมอะไร”

เทพธิดาผู้ถูกพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสถามอย่างนี้แล้ว ก็ปีติยินดี ทูลตอบว่า “ชนทั้งหลายรู้จักข้าพระองค์ว่า ภัททิยธิดา ข้าพระองค์เป็นอุบาสิกาอยู่ในกิมพิณนคร เป็นผู้สมบุรณ์ด้วยศรัทธาและศีล ยินดีในการจำแนกทานทุกเมื่อ มีจิตอันเลื่อมใสในพระอริยเจ้า ได้ถวายผ้านุ่งห่ม อาหาร เสนาสนะ และเครื่องประทีป ข้าพระองค์ได้เข้ารักษาศาอุโบสถศีล อันประกอบด้วยองค์ ๘ ตลอดดิถีที่ ๑๔-๑๕ และดิถีที่ ๘ ของปักษ์ เข้าจำอุโบสถตลอดปาฏิหาริยปักษ์ แม้ในวันธรรมดา ข้าพระองค์ก็เป็นผู้สำรวมในศีลทุกเมื่อ งดเว้นจากปาณาติบาต เป็นผู้เว้นจากการถือเอาสิ่งของของผู้อื่น เว้นจากการประพฤติดิฉันในกาม สำรวม

๕๑๓

จากมัสาวาท และจากการดื่มน้ำเมา

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์เป็นผู้ยิณดีในสิกขาบท ทั้ง ๕ และเป็นผู้ฉลาดในอริยสัจ มีปกติเป็นอยู่ด้วยความไม่ ประมาท เป็นอุบาสิกขาของพระพุทธเจ้าผู้มีพระสมันตจักขุ ข้าพระองค์บำเพ็ญสุจริตกุศลธรรมสำเร็จแล้ว ครั้นจุติจาก มนุษยโลกแล้ว บุญนั้นก็ส่งผลให้ได้มาเป็นเทพธิดาผู้มีรัศมีใน กายตัวเอง ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ได้เล็งดูภิกษุ สงฆ์ผู้เป็นเนื่อนาบุญอันเลิศ และได้บำเพ็ญสุจริตกุศลธรรมไว้มาก ทำให้เป็นผู้มีอานุภาพถึงเพียงนี้”

ผลแห่งการทำความดีนั้นมีความสุขใจเป็นเบื้องต้น มีทิพยสุขท่ามกลาง และมีนิพพานสุขเป็นที่สุด แต่ในบางครั้ง กว่าที่ผลของการทำความดีจะส่งผล ก็ต้องอดทนรอกันบ้าง ต้องคอยหมั่นสั่งสมบุญเป็นประจำ และก็ต้องรอเวลาที่เหมาะสม อีกด้วย เมื่อเราตั้งใจทำความดีอะไรไว้ก็ต้องตั้งใจทำให้เต็มที่ บำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ ใช้วันเวลาที่ผ่านไปให้เป็นบุญเป็น กุศลตลอด ให้ตัวเราเป็นที่รวมลงแห่งกุศลความดีทั้งหลาย แล้ว ลักวันหนึ่งผลแห่งความดีก็จะมาประมวลรวมอยู่ที่ตัวของเรา เมื่อนั้นเราจะเกิดความปิติอิ่มเอิบเบิกบานใจ ปลื้มใจในตัวเอง ที่เดียว

สำหรับเรื่องที่สอง ที่หลวงพ่จะได้นำมาเล่าต่อไป ก็คือการสนทนากันระหว่างท้าวลักกเทวราชกับเทพธิดาตนหนึ่งในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เรื่องมีอยู่ว่า *วันหนึ่งพระอินทร์ได้เสด็จไปสวนจิตรลดา ขณะที่ประทับอยู่ในสวนนั้น ลังเกตเห็นว่า มีรัศมีกายของเทพตนหนึ่งมากลบริศมีกายพระองค์ และก็ยังคงแสงสว่างในบริเวณสวนจนหมด เป็นความสว่างที่สวยงามเป็นพิเศษ พระอินทร์ทอดพระเนตรเห็นที่มาของรัศมินั้นแล้ว ก็ตรัสถามว่า “ดูก่อนแม่เทพธิดา ผู้มีนัยน์ตางาม เธอชื่ออะไร ได้ทำกรรมอะไรไว้ จึงได้มีหมู่นางฟ้าแวดล้อมเป็นบริวารมากมาย เมื่อเธอมายังไม่ถึงในที่นี้ รัศมีก็สว่างไสวไปทั่วจิตรลดา โอกาสของสวนมิได้ปรากฏ เพราะรัศมีของเธอมาช่มเสียแล้ว ดูก่อนแม่เทพธิดา นี่เป็นผลแห่งกรรมอะไร”

สุนันทาเทพธิดาทูลตอบว่า “ขอเดชะ ข้าแต่พระองค์ ผู้เป็นจอมเทพ หม่อมฉันเป็นอุบาสิกาชื่อว่า สุนันทา ถึงพร้อมด้วยศรัทธาและศีล ยินดีในการจำแนกทานทุกเมื่อ หม่อมฉันมีจิตเลื่อมใสในพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ จึงได้ถวายผ้าห่มผ้าห่ม ถัดอาหาร เสนาสนะ และประทีป ทั้งได้รักษาอุโบสถอันประกอบ

ด้วยองค์ ๘ ตลอด ๑๔ คำ ๑๕ คำ และ ๘ คำ แห่งปั๊กซ์ และตลอดปาฏิหาริย์ปั๊กซ์ เป็นผู้สำรวจอยู่ในศีลเป็นนิตย คือเว้นจากการฆ่าสัตว์ ระวังจากการพูดเท็จ จากการลักขโมย จากการประพฤตินอกใจสามี ห่างไกลจากการดื่มน้ำเมา ในวันอุโบสถหม่อมฉันมีใจเลื่อมใส ได้ถือเอาดอกไม้ของหอม และเครื่องลูบไล้ไปบูชาพระสถูปด้วยมือของตนเอง ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นจอมเทพ รูป คติ ฤทธิ์ และอานุภาพเช่นนี้ บังเกิดขึ้นแก่หม่อมฉัน เพราะบุญที่ได้สั่งสมไว้ดีแล้วตั้งแต่สมัยเป็นมนุษย์ บุญนั้นส่งผลให้ดิฉันมีรัศมีกายอันสว่างไสวอย่างนี้”

เราจะเห็นได้ว่า บุญจากการรักษาศีลนั้นมีอานิสงส์ใหญ่ส่งผลให้ได้สวรรค์สมบัติกันอย่างง่าย ๆ ภาวะของโลกปัจจุบันนี้ มักจะทำให้พวกเราประพฤติดิฉิลผิดธรรมกันได้ไม่ยาก แต่ผู้ที่อดทนข่มจิตข่มใจ รักษาภาวะปกติของตัวเองได้ จึงเป็นผู้ที่น่ายกย่อง แม้กระทั่งพระพุทธเจ้าก็ตรัสรับรองคนที่รักษาศีลได้บริสุทธิบริบูรณ์ว่า ถึงจะยังดำรงอยู่ในโลกนี้ก็เหมือนอยู่บนสวรรค์ เพราะได้ชื่อว่าเป็นมनुสสเทโว มีหิริโอตตปปะ และมีศีลกันเป็นปกติ

พระพุทธองค์เคยตรัสสอนภิกษุทั้งหลายว่า “บุคคลผู้ประกอบด้วยธรรม ๕ ประการ ย่อมเป็นเหมือนถูกเชิญให้ไปอยู่

ในสวรรค์ ธรรม ๕ ประการคือ เป็นผู้ดเว้นจากปาณาติบาต เป็นผู้ดเว้นจากอกุศลนาทาน เป็นผู้ดเว้นจากกาเมสุมิฉฉาจาร เป็นผู้ดเว้นจากมุสลาทา เป็นผู้ดเว้นจากการดื่มน้ำเมาคือสุรา และเมรัยอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท บุคคลผู้ประกอบด้วย ธรรม ๕ ประการนี้แล ย่อมเป็นผู้เหมือนถูกเชิญไปอยู่ในสวรรค์

เพราะฉะนั้น ขอเชิญทุกท่านหมั่นรักษาศีลให้บริสุทธิ์ บริบูรณ์ และก็รักษาใจให้สะอาดบริสุทธิ์ผ่องใส ให้ใจหยุดนิ่ง กันให้ดีทีเดียว แล้วเราจะได้ทั้งมนุษยสมบัติ ทิพยสมบัติ และ นิพพานสมบัติ ซึ่งเป็นสุดยอดปรารถนาของมวลมนุษยชาติ ทุกๆ คน

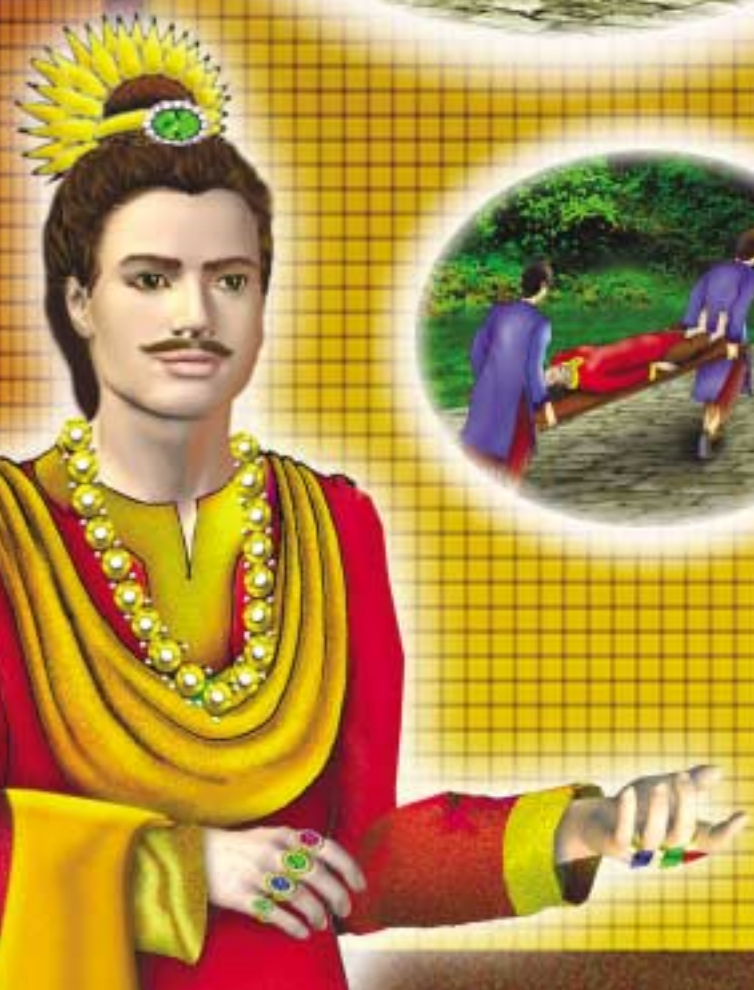

๕๑

อานิสส์
รักษาอุโบสถศีลครึ่งวัน

กามแม่น้อย ก็ไม่พอแก้มหาชน
มหาชนยอมไม่อิมในกามแม่นาก
น่าสลดใจที่พวกคนพาลพากันบ่นว่า
รูป เสียง เหล่านี้ จงมีแก่เรา
กุลบุตรผู้ประกอบด้วยความเพียร พึงเว้นให้ขาดเถิด

อานิสงส์รักษาอุโบสถศีลครึ่งวัน

๕๑๕

ในชีวิตประจำวันเราต้องเหน็ดเหนื่อยกับการกิจการงาน การศึกษาเล่าเรียน เรื่องครอบครัวและเรื่องต่างๆ อีกอีกาละ ซึ่งเป็นของธรรมดาสำหรับชีวิตของผู้ครองเรือนที่ยังต้องทำ อย่างนี้ โอกาสที่จะบำเพ็ญเพียรเพื่่อมุ่งทำความบริสุทธิ์ บริบูรณ์ให้บังเกิดขึ้นนั้น เป็นสิ่งที่หาเวลาได้ยากยิ่ง ดังนั้นเรา ต้องรู้จักบริหารเวลา จัดสรรเวลาเพื่อการปฏิบัติธรรม เพราะ ช่วงเวลาแห่งการทำให้หยุดใจนิ่งนี้ เป็นช่วงเวลาที่ทรงคุณค่า และก่อให้เกิดบุญกุศลอย่างมหาศาล ซึ่งถือได้ว่า เราเป็น ผู้ฉลาดและไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต บุญบารมีของเรา ก็ จะเพิ่มพูนมากขึ้นไปเรื่อยๆ จนเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ได้ในที่สุด

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน คัมภีร์ชาดก ความว่า

“อปปาปิ กามา น อลัม พหุติปิ น ตปติ
อโห พาลานลปนา ปฏิวัชเชถ ชคโคโต

กามแม้น้อย ก็ไม่พอกแก้มหาชน มหาชนย่อมไม่อ้อมใน กามแม้มาก นำสลดใจที่พวกคนพาลพากันบ่นว่า รูป เสียง เหล่านี้ จงมีแก่เรา กุลบุตรผู้ประกอบด้วยความเพียร พึง เว้นให้ขาดเกิด”

เบญจกามคุณคือ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส อันเป็นบ่วง แห่งมารที่คอยเหนี่ยวรั้งสรรพสัตว์ให้ตกอยู่ในอำนาจ ทำให้ต้อง

อานิสงส์รักษาอุโบสถศีลครั้งวัน

๕๖๐

มาเวียนว้ายตายเกิดอยู่ในสังสารวัฏไม่มีที่สิ้นสุด สาเหตุใหญ่นี้เป็นเพราะกิเลสทั้งหลายมีกิเลสกำเป็นต้น กำเป็นอาวุธที่มีประสิทธิภาพที่สุดอย่างหนึ่งของพญามารทีเดียว ใครที่ไม่รู้เท่าทันเหยื่อล่อตรงนี้แล้ว ชีวิตก็เต็มไปด้วยความทุกข์ทรมาน มีความคับแค้นใจ การที่เราจะฝ่าด่านความยินดีตรงนี้ได้ นั่นก็ต้องหมั่นรักษาใจด้วยการปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอ หมั่นทำใจของเราให้อยู่ตรงแหล่งแห่งความบริสุทธิ์คือศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ อยู่ ณ กลางตัวของเราเอง ให้ชำระใจให้สะอาดบริสุทธิ์ ดำเนินตามปฏิปทาของพระอริยเจ้าทั้งหลายในอดีต

บัณฑิตทั้งหลายในกาลก่อน ต่างก็เห็นโทษของกำว่าเป็นบ่วงที่ทำให้ไปสู่อายตณนิพพานได้เนิ่นช้า จึงแสวงหาหนทางเว้นขาด ด้วยการรักษาอุโบสถกรรม การรักษาอุโบสถนี้ ก็คือการสมาทานรักษาศีลแปดในวันพระ ๘ คำ หรือ ๑๔-๑๕ คำ ซึ่งเป็นบุญใหญ่ที่มีอานิสงส์มาก เพราะเป็นบุญที่จะส่งผลให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพานได้อย่างรวดเร็ว แม้ว่าจะยังไม่สามารถบรรลุพระนิพพาน แต่ผลแห่งการรักษาอุโบสถก็จะส่งผลให้ได้มหาสมบัติทั้งหลาย และยังเป็นพลวปัจจัยต่อไปในภพภาคหน้า บุญในตัวจะคอยตักเตือนบุคคลนั้นให้เป็นผู้ใช้ชีวิตอย่างไม่ประมาท

แม้พระบรมศาสดาเองก็ทรงให้ความสำคัญกับบุญชนิดนี้มาก ซึ่งมีอยู่ครั้งหนึ่งในช่วงที่พระองค์ประทับอยู่ที่พระเชตวัน

อานิสงส์รักษาอุโบสถศีลครึ่งวัน

๕๒๑

มหาวิทยาลัย ได้ตรัสเรียกอุบาสกผู้ที่รักษาอุโบสถมาแล้วประทานโอวาทว่า “ดูก่อนอุบาสก การที่พวกเราภิกษุกันรักษาอุโบสถกรรมนี้เป็นเรื่องที่ดีมาก คนที่รักษาอุโบสถต้องเป็นผู้ที่ควรให้ทานไม่โกรธ เจริญเมตตาอยู่ตลอดเวลา บัณฑิตในกาลก่อนเอง แม้รักษาเพียงครึ่งวันเท่านั้นก็ได้สมบัติใหญ่อย่างน่าอัศจรรย์” อุบาสกทั้งหลายปรารภจะฟังเรื่องนั้นจึงพากันทูลอาราธนา พระศาสดาก็ทรงนำอดีตมาตรัสเล่าว่า

*มียุชาตินี้หนึ่ง พระโพธิสัตว์ได้เกิดในตระกูลคนยากจน เข็ญใจ ดำรงชีวิตอยู่อย่างลำบาก ท่านได้ไปสมัครทำงานรับจ้างที่บ้านของเศรษฐีท่านหนึ่ง ชื่อว่า สุจิปรีวารเศรษฐี ท่านเศรษฐีเป็นคนที่ดีมาก มีจิตใจที่น้อมไปในการสั่งสมบุญกุศล คือเมื่อท่านเศรษฐีจะรับผู้ใดก็ตาม เข้ามาทำงานก็จะพูดว่า ในบ้านหลังนี้จะต้องรักษาศีลกันทุกคน ใครที่สามารถรักษาศีลได้ก็มาทำงานได้ จากนั้นก็ให้คนงานสมาทานศีล แต่สำหรับพระโพธิสัตว์นั้น ท่านเศรษฐีไม่ได้บอกให้รักษาศีล กล่าวแต่เพียงว่า ดีแล้วพอ ท่านจงทำงานเถิด พระโพธิสัตว์เป็นคนที่ว่าง่าย ขยันขันแข็ง ทุมเทชีวิตจิตใจทำงานให้ท่านเศรษฐีโดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยากลำบากเลย

---

*มก. เล่ม ๕๙ หน้า ๕๑๒

อานิสงส์รักษาอุโบสถศีลครึ่งวัน

๕๒๒

วันอุโบสถวันหนึ่ง ท่านเศรษฐีจึงให้นางทาสีหุงข้าวปลาอาหารแต่เช้าตรู่โดยสั่งว่า “วันนี้เป็นวันอุโบสถ ให้เจ้ารีบหุงข้าวสำหรับพวกเราทั้งหมด เมื่อรับประทานอาหารแล้วจะได้รักษาอุโบสถกัน” เมื่อได้รับคำสั่งอย่างนี้ นางทาสีก็ได้จัดเตรียมอาหารวันนั้นพระโพธิสัตว์ตื่นแต่เช้าตรู่ออกไปทำงาน โดยที่ไม่มีใครบอกเลยว่า วันนี้เป็นวันรักษาอุโบสถ ท่านก็ทำงานไปตามปกติ เมื่อฝ่ายที่รักษาอุโบสถทานอาหารแล้ว ต่างก็นึกถึงศีลและกลับไปที่อยู่ของตัวเอง

ส่วนพระโพธิสัตว์กลับจากที่ทำงานในเวลาพระอาทิตย์ตกแล้ว เตรียมที่จะทานอาหารที่เขาเตรียมไว้ให้ แต่พระโพธิสัตว์สังเกตเห็นไม่มีใครมาทานอาหารร่วมด้วย ก็เอ่ยปากถามว่า “ปกติแล้วเวลาเย็นมีแต่เสียงอ้ออึง วันนี้ ทำไมคนอื่นๆ หายไปไหนกันหมด” พอได้ฟังว่า วันนี้เป็นวันอุโบสถ ทุกๆ คนจึงรักษาอุโบสถศีลกัน พระโพธิสัตว์จึงคิดว่า เราผู้เดียวเท่านั้นที่เป็นผู้ไม่มีศีล ควรที่เราจะรักษาอุโบสถศีล จึงเข้าไปหาท่านเศรษฐีพร้อมกับขอสมาทานอุโบสถศีล

ท่านเศรษฐีเมื่อฟังอย่างนั้นก็พูดว่า “หากท่านปรารถนาจะรักษาอุโบสถแล้วละก็ จะได้เพียงแค่งั่งอุโบสถเท่านั้น เพราะเลยเวลามาแล้ว” พระโพธิสัตว์มีใจที่เปี่ยมด้วยความศรัทธาเต็มที แม้จะทราบอย่างนั้นท่านก็ตอบตกลงอย่างไม่ลังเล หลังจากได้

อานิสงส์รักษาอุโบสถศีลครึ่งวัน

๕๒๓

สมาทานอุโบสถแล้วก็เข้าไปสู่บ้านของตนนอนนึกถึงศีลอยู่ พอ
สว่างถึงปัจฉิมยามด้วยความอ่อนเพลียจากการทำงานหนักแถม
ทั้งวันยังไม่ได้ทานอาหารอีก ลมในท้องก็เกิดขึ้นกับพระโพธิสัตว์
แม้ทุกๆ คนจะช่วยกันประกอบยามารักษาอย่างไร พระโพธิสัตว์
ก็ไม่ยอมดื่มด้วยคิดว่า จะทำลายอุโบสถ เวทนาแรงกล้าก็
บังเกิดขึ้นกับท่าน

เวลารุ่งเช้า พระโพธิสัตว์ไม่สามารถควบคุมสติได้ คน
ทั้งหลายก็พากันห้ามท่านให้ไปนอนอยู่ที่โรงเก็บอาหาร ในขณะที่
นั่นเอง พระเจ้าพาราณสีทรงเวียนประทักษิณรอบพระนคร
ด้วยบริวารใหญ่ เสด็จมาถึงที่ตรงนั้นพอดี เมื่อพระโพธิสัตว์เห็น
สมบัติของพระราชาแล้ว ก็เกิดอยากจะอยู่ในสิริราชสมบัติ
ช่วงเวลาเดียวกันนั้น ท่านไม่สามารถอดทนต่อทุกข์เวทนาได้
จึงหมดลมหายใจเสียชีวิตไป ได้เข้าไปอยู่ในพระกรรมของ
พระมหาลีของพระเจ้าพาราณสีทันที

หลังจากพระโพธิสัตว์ประสูติ พระญาติทั้งหลายก็ได้
ขนานพระนามว่า อุทัยกุมาร เมื่อพระองค์เติบโตใหญ่ขึ้น ก็
สามารถระลึกถึงบุญกรรมหนหลังที่ตัวเองทำไว้เมื่อชาติที่แล้ว
จึงได้เปล่งอุทานว่า “การที่เราได้บังเกิดเป็นพระเจ้าอุทัยกุมาร
ถึงความยิ่งใหญ่ นี่เป็นผลแห่งกรรมมีประมาณน้อยของเรา”
พระกุมารมักเปล่งอุทานอย่างนี้อยู่เสมอ ทำให้บุคคลรอบข้าง

อานิสงส์รักษาอุโบสถศีลครึ่งวัน

๕๒๔

ต่างก็สงสัยไปตามๆ กัน แต่ก็ยังไม่มีผู้ใดกล้าทูลถาม ครั้นพระ-
บิดาสวรรคตแล้ว พระอุทัยกุมารก็ได้ครองราชสมบัติแทน
แม้ในวันขึ้นครองราชย์นี้ พระเจ้าอุทัยจอมราชาก็เปล่งอุทาน
อย่างเดิมอีก ทำให้ข้าราชการต่างก็พากันสงสัย แต่ยังไม่มี
ใครกล้าทูลถามพระองค์อีกเช่นเคย

จนกระทั่งในวันหนึ่ง พระมเหสีได้ทูลถามการอุทานนั้น
พระองค์ก็ยังไม่ได้ตรัสบอกอะไร พระองค์มีช่างกลบคนหนึ่ง
คอยถวายการแต่งพระมัสสุชื่อว่า คังคมาละ นายกลบคนนั้นเมื่อ
จะแต่งพระมัสสุของพระราชินี ได้ใช้มิดโกนก่อนแล้วจึงใช้แหบ
ถอนพระโลมา เวลาที่ใช้มิดโกน พระองค์ก็มีความสุขดีแต่เวลา
ที่ใช้แหบพระราชินีจะรู้สึกเจ็บ

วันหนึ่งพระราชินีบ่นกับพระราชเทวีว่า “ช่างกลบ
ของเราไม่ฉลาดเอาเสียเลย” พระราชเทวีเลยทูลถามว่า
“พระองค์ต้องการให้ช่างกลบทำอะไรเล่า” พระราชินีตรัสว่า
“เขาควรถอนพระโลมาก่อนแล้วก็ค่อยใช้มิดโกน” พระราชเทวี
จึงนำเรื่องที่พระราชินีตรัสนั้นมาบอกช่างกลบ และตรัสบอก
ให้นายคังคมาละทูลถามถึงการอุทานนั้นในคราวที่พระราช
สหายพระทัย นายคังคมาละก็รับคำพระราชเทวี

ในวันหนึ่ง หลังจากที่แต่งพระมัสสุเสร็จแล้ว และ

อานิสงส์รักษาอุโบสถศีลครึ่งวัน

๕๒๕

พระราชาทรงมีความสุขเป็นพิเศษ เพราะไม่รู้สึกเจ็บแต่อย่างใด จึงประทานพรแก่นายคังคมาละว่า “วันนี้ ท่านทำให้เราพอใจ ท่านอยากจะได้อะไรก็บอกมาเถิด” เมื่อได้โอกาสอย่างนี้ช่าง กลับก็ทูลถามถึงการอุทานนั้น พระราชาผู้ที่ไม่เคยเปิดเผย เรื่องราวอย่างนี้มาก่อน แต่เมื่อล้นวาจาแล้วก็ไม่อาจคืนคำได้ พระองค์จึงเล่าว่า “ดูก่อนคังคมาละ เรื่องราวของเรานี้ น่าอัศจรรย์นัก ที่เราได้ครอบครองมหาสมบัติใหญ่อย่างนี้ หาใช่ด้วยอานุภาพอย่างอื่นไม่ แต่เป็นผลแห่งการรักษาอุโบสถกรรม เพียงแค่ครึ่งวันเท่านั้น” แล้วก็ทรงเล่าเรื่องราวในอดีตให้ฟัง นายกลับก็เมื่อรับทราบอย่างนั้นก็คิดว่า พระราชาทรงรักษาอุโบสถแค่ครึ่งวันยังได้รับอานิสงส์ถึงเพียงนี้ เราควรออกบวช แสวงหาที่พึ่งให้กับตัวเองดีกว่า จึงทูลลาพระราชากลับออกบวช ท้ายที่สุดก็ได้บรรลุปัจเจกโพธิญาณ เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า ส่วนพระโพธิสัตว์ก็ไม่ประมาท ทรงครองราชย์โดยธรรมและสั่งสมบุญตลอดชีวิต เมื่อพระบรมศาสดาแสดงธรรมจบแล้ว ก็ตรัสสรุปว่า “ดูก่อนอุบาลกทั้งหลาย การอยู่รักษาอุโบสถ เป็นสิ่งประเสริฐที่ควรทำอย่างยิ่ง”

เราจะเห็นว่า อานิสงส์แห่งการรักษาอุโบสถศีล ด้วยการตั้งใจอบรมชำระกาย วาจา ใจ ของเราให้สะอาดบริสุทธิ์ แม้เพียงช่วงระยะเวลาสั้น ยังมีอานิสงส์ยิ่งใหญ่ไพศาลเกินควร

อานิสงส์รักษาอุโบสถศีลครึ่งวัน

๕๒๖

เกินคาดได้ สามารถส่งผลให้เราได้ทั้งมนุษยสมบัติ ทิพยสมบัติ และท้ายที่สุดจะทำให้เราได้บรรลุมรรคผลนิพพาน เมื่อทราบอย่างนี้แล้ว พวกเราจึงควรตั้งใจมั่น รักษาศีล ๕ และอุโบสถศีล กันอย่าให้ต่างพร้อย เพราะเมื่อทำได้เช่นนี้ อานิสงส์ผลบุญต่างๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว ก็จักเป็นของทุกท่านเช่นกัน อันเนื่องมาจากการกระทำอันถูกต้องดีงามแล้วนั่นเอง

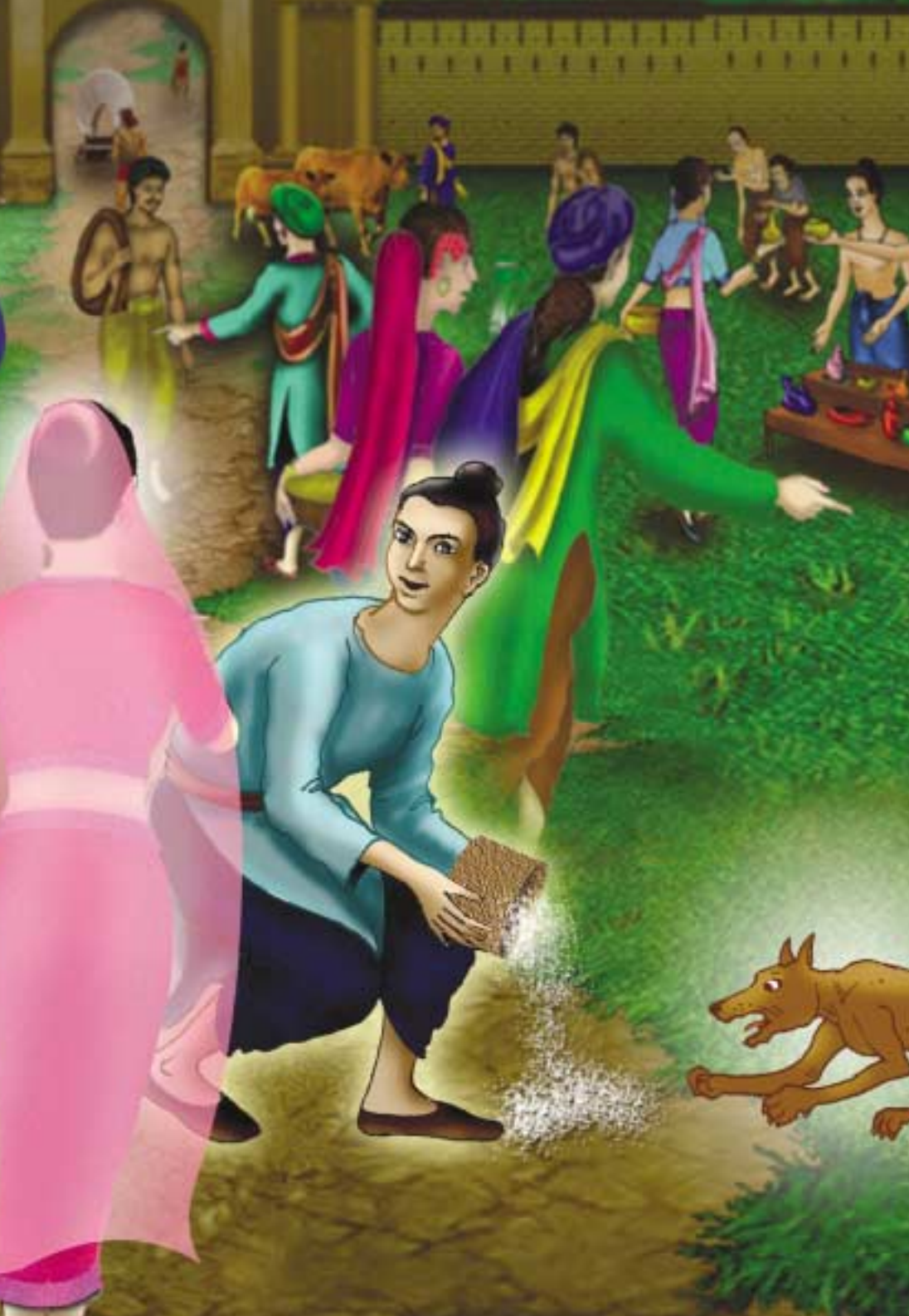

๖๐

อานิสต์ ให้ข้าวสุนัข

พ่อค้าเห็นสุนัขแสดงอาการดีใจ ตนเองก็รู้สึกเบิกบานใจ
จึงตั้งความปรารถนาว่า “เกิดภพใดชาติใด ด้วยบุญนี้ ขอให้
ข้าพเจ้าพึงได้ข้าวสาลีอันสะอาดอย่างดี คลุกด้วยเนื้อไม้รสอร่อย
และน้ำมันเนยอีกทั้งของเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าได้บรรลุมรรคผล
นิพพานด้วยเทอญ”

อานิสงส์ให้ข้าวสุนัขกิน

๕๒๕

สังขารร่างกายต้องอาบน้ำชำระให้สะอาดผ่องใสทุกวัน
ฉันใด จิตใจของเราที่ต้องเผชิญกับอารมณ์ภายนอกและกิเลส
ที่อยู่ในจิตใจ ทำให้ใจเศร้าหมอง ไม่ผ่องใส ย่อมต้องอาศัยบุญ
กุศลเป็นเครื่องชำระใจให้สะอาดบริสุทธิ์ผ่องใสทุกวันฉันนั้น
บุญจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นที่เราต้องแสวงหาและหมั่นสั่งสมทุกๆ วัน
โดยเฉพาะบุญที่เกิดจากการเจริญสมาธิภาวนา ฝึกใจให้หยุดนิ่ง
ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นสิ่งที่สำคัญกับชีวิตมาก เพราะ
จะเป็นบุญที่ทำให้เราเข้าถึงความบริสุทธิ์ และความสุขที่แท้จริง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน มนาปทายีสสูตร อังคุต-
ตรนิกาย ว่า

“มนาปทายี ลภเต มนาปี

ผู้มีปกติให้ของที่ชอบใจ ย่อมได้ของที่ชอบใจ”

การให้ เป็นการเริ่มต้นของการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น
ยิ่งๆ ขึ้น จากความยากจนเป็นความร่ำรวย จากคนตระหนี่ให้
เป็นทานบติ จากปुरुชนให้เป็นอริยชน จากคนที่ไม่เป็นที่รักของใคร
ให้เป็นที่รักของคนทั้งหลาย โดยเฉพาะผู้ให้ของที่ถูกใจ ย่อม
เป็นที่ชอบใจของผู้รับดังเช่นพระตีสสเถระผู้อยู่ในวิหารปฐวบรรพต
เรื่องมีอยู่ว่า

อานิสงส์ให้ข้าวสุนัขกิน

๕๓๐

*ในสมัยพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า กัสสปะ ทรงอุบัติขึ้นในโลก ชาวบ้านชนบทคนหนึ่ง มีอาชีพค้าขายผงมโนศิลา คือผงกำมะถันสีแดงตามหมู่บ้านต่างๆ วันหนึ่งพ่อค้าได้ออกไปขายผงมโนศิลาที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งตั้งแต่เช้า ขณะที่กำลังเดินขายของ ด้วยความหิวเพราะยังไม่ได้กินอาหารเช้า ขณะนั้นเองหญิงสาวคนหนึ่งเรียกเขาเข้าไปเพื่อจะซื้อของ พ่อค้าจึงถือโอกาสขอข้าวกับหญิงสาวนั้น นางได้เตรียมข้าวสาละกับแกงเนื้อและน้ำมันเนยหอมให้เขา ในขณะเดียวกัน สุนัขหิวโซตัวหนึ่งเดินตรงเข้ามาหาพ่อค้า ด้วยความกรุณา เขาได้แบ่งข้าวก้อนใหญ่คลุกแกงและน้ำมันให้กับสุนัขนั้น เมื่อสุนัขกินข้าวแล้วแสดงอาการดีใจ ยืนกระดิกหางอยู่ตรงหน้าเขา

พ่อค้าเห็นสุนัขแสดงอาการดีใจ ตนเองก็รู้สึกเบิกบานใจ จึงตั้งความปรารถนาว่า “เกิดภพใดชาติใด ด้วยบุญนี้ ขอให้ข้าพเจ้าพึงได้ข้าวสาละอันสะอาดอย่างดี คลุกด้วยเนื้อ มีรสอร่อยและน้ำมันเนย อีกทั้งของจะเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าได้บรรลุมรรคผลนิพพานด้วยเทอญ” ด้วยบุญนั้น เมื่อพ่อค้าละโลกก็ได้ไปบังเกิดในเทวโลก เสวยทิพยสมบัติอันยิ่งใหญ่สิ้นพุทธันดรหนึ่ง ครั้นจุติจากอัฐภาพนั้นแล้ว ได้มาเกิดในมนุษยโลกอีก ๕๐๐ ชาติ

---

*หนังสือรสาหาณี ๒/๖๘

อานิสงส์ให้ข้าวสุนัขกิน

๕๓๑

หลังจากพระผู้มีพระภาคเจ้าดับขันธปรินิพพานไปแล้ว ท่านได้ถือกำเนิดในตระกูลหนึ่งในหมู่บ้านปุวคัลลกะ มารดาบิดาตั้งชื่อว่า ดิสสะ ซึ่งแปลว่า ผู้รักษาวงศ์ตระกูลของตน เมื่อเจริญวัยขึ้น ท่านได้ฟังธรรมเกี่ยวกับทุกขโทษในฆราวาส และอานิสงส์ของการบรรพชา จึงสละทรัพย์สมบัติ เข้าไปยัง ปุวคัลลกวิหารเพื่อขอบรรพชา เมื่อบรรพชาอุปสมบทแล้ว ท่านตั้งใจบำเพ็ญเพียรไม่นานก็ได้บรรลุอรหัตตผล ท่านเป็นผู้มีปัญญามากเป็นที่รวมแห่งคลังปริยัติ มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วประเทศลังกา

ทุกครั้งที่บิณฑบาต ท่านจะได้รับข้าวสาลีกับแกงเนื้อที่มีรสเลิศและน้ำมันเนยหอมเสมอ กระทั่งพระเถระอายุได้ ๖๐ พรรษา บุตรอำมาตย์ผู้หนึ่งเกิดความคิดขึ้นว่า คนส่วนใหญ่พากันลือว่า ข้าวสาลีกับแกงเนื้อ และน้ำมันเนยหอมเกิดขึ้นกับพระเถระรูปนี้เป็นนิത്യ เราจะต้องทดสอบเรื่องนี้ดูว่าเป็นจริงหรือไม่ คิดดังนั้นแล้วจึงพูดกับภรรยาว่า “นางผู้เจริญ พຼຽงนี้ฉันอยากถวายท่านแต่พระติสสเถระที่อยู่วิหารปุวบรรพต เธอจงหุงข้าวยาคุณผสมข้าวสาร เมื่อใกล้เวลาเพลเธอจงถวายข้าวผสมกับแกงผักตามด้วยน้ำผักดอง” ครั้นรุ่งอรุณเขารับไปวิหาร และได้นิมนต์พระเถระด้วยตนเอง จากนั้นท่านก็ไปทำธุระที่อื่นต่อไป

อานิสสให้ข้าวสุนัขกิน

๕๓๒

เทวดาที่สิงอยู่ในเรือนของบุตรอำมาตย์นั้น ได้ยินคำพูดของบุตรอำมาตย์ที่ปรึกษากับภรรยาจึงคิดว่า บุตรอำมาตย์นี้ไม่รู้ถึงผลบุญที่พระเถระรูปนี้ได้ทำไว้ในกาลก่อน ซึ่งไม่มีผู้ใดเปลี่ยนแปลงได้ จากนั้นได้แปลงตัวเป็นคนแก่ถือข้าวสาลีเนื่อนกยุง และหมอน้ำมันเนยไปที่บ้านหลังนั้น เมื่อนางถามว่า “นี่ลูนำเครื่องประกอบอาหารนี้มาจากไหน”

เทวดาตอบว่า “แม่หนู สามีของเธอเห็นฉันแล้วพูดว่า ลูนวันนี้ฉันนิมนต์พระติสสเถระ ท่านจงรับเครื่องประกอบอาหารนี้ไปให้แม่บ้านของฉันปรุงอาหารด้วยเครื่องประกอบนี้ แล้วนิมนต์ให้พระเถระฉันอาหารนี้ด้วย” นางฟังดังนั้น ก็รีบปรุงข้าวสาลีพร้อมด้วยเนื้ออย่างดี และเมื่อพระเถระมารับบาตร นางก็นิมนต์ให้นั่ง จากนั้นได้ถวายภัตตาหารที่ปรุงจากข้าวสาลีเนื่อนกยุง และน้ำมันเนยหอมแต่พระเถระ ครั้นพระเถระทำภัตกิจแล้วก็กลับไปยังวิหาร

ฝ่ายบุตรอำมาตย์กลับถึงบ้านก็ถามภรรยาว่า “เธอถวายข้าวแต่พระเถระแล้วหรือ” นางตอบว่า “ได้จัดข้าวสาลีกับเครื่องประกอบอาหารที่ท่านส่งมาถวายแต่พระเถระแล้ว” บุตรอำมาตย์ถามว่า “นางผู้เจริญ ฉันไม่ได้ส่งอะไรมา ข้าวสาลีเนื่อนกยุง น้ำมันเนยหอมนั้นใครเป็นคนส่งมาให้” หลังจากนั้นนาง

อานิสงส์ให้ข้าวสุนัขกิน

๕๓๓

เล่าเหตุการณ์ทั้งหมด เขารู้ทันทีว่า คงเป็นการกระทำของเทวดา ด้วยอานุภาพบุญของพระเถระ กุศลวิบากของบุญที่ทำไว้แล้ว ไม่มีใครห้ามได้จริงๆ ทำให้เขาเกิดปิติเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา และต่อมาก็ได้เป็นทนายคดีผู้ใจบุญอุปัฏฐากภิกษุสามเณร และได้ตั้งใจทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาตลอดมาอย่างสม่ำเสมอ

เมื่อถึงวาระที่พระเถระนอนบนเตียงซึ่งเป็นที่ปรินิพพาน ท่านให้ตักลงประกาศในวิหาร เพื่อให้ภิกษุทั้งหลายประชุมกัน รับรู้การปรินิพพานของท่าน และเมื่อเหล่าภิกษุมาประชุมพร้อมกัน ต่างถามถึงบุพกรรมของท่านว่า “พระคุณท่านทำบุญไว้มาก ความเป็นผู้มีบุญของท่านได้ขจรขยายไปทั่วทวีปลังกา ผลแห่งบุญนี้เกิดด้วยกรรมอะไร” พระเถระได้ประกาศกรรมที่ท่านทำไว้ในอดีต จากนั้นก็ให้โอวาทแก่ภิกษุทั้งหลาย เมื่อจบการให้โอวาทจึงปรินิพพานท่ามกลางหมู่สงฆ์ เมื่อมหาชนได้ฟังบุพกรรมของพระเถระแล้ว ต่างพากันทำบุญมีการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนาเป็นต้น เมื่อละโลกมหาชนได้ไปเกิดในเทวโลกกันมากมาย

การให้แม้เพียงเล็กน้อยแต่กลับมีผลน่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง หากเราให้สิ่งที่เราชอบใจและเขาก็ชอบใจด้วย เราจะเกิดปิตินดีอย่างยิ่ง และหากเราตั้งใจปรารถนาด้วยใจที่ปิติเบิกบาน

อานิสงส์ให้ข่าวสุนัชน

๕๓๔

ย่อมได้รับผลตามที่ปรารถนานั้นทุกประการ ยิ่งถ้าเราให้ทานอย่างประณีตให้อย่างต่อเนื่อง ความปิติเบิกบานใจย่อมมีตลอดเวลาไม่ขาดสาย ใจของเราจะมีความสุขความสบายใจ ใจที่มีความสบายย่อมง่ายต่อการฝึกฝนให้หยุดนิ่ง ใจที่หยุดนิ่งถูกส่วน ณ ภายใน ย่อมเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาตัวเราจากปุถุชนไปสู่ความเป็นอริยชน ดังเช่นพระตีสเถระ

ดังนั้น หลวงพ่อจึงอยากเชิญชวนให้ทุกคน หมั่นศึกษาและฝึกฝนเรื่องการสร้างบุญสร้างบารมีให้ถึงพร้อม ด้วยการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา จนเป็นอุปนิสัยที่ดีติดตัวไปทุกภพทุกชาติ เราจะได้มีสมบัติใหญ่ ทั้งมนุษย์สมบัติ ทิพยสมบัติและนิพพานสมบัติกันทุกคน จนถึงพร้อมด้วยบุญลักษณะทุกประการ สร้างบารมีได้มากและสะดวกสบายไปจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม ให้หมั่นทำความดีกันเถิด ลักวันหนึ่ง พวกเราจะรู้ถึงผลอันน่าอัศจรรย์ของการทำความดีด้วยตัวของเราเองอย่างแน่นอน

ประวัติย่อ พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดัมมชโย)

๕๓๖

พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดัมมชโย)

สมณศักดิ์ พ.ศ.๒๕๓๕ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นพระราชาคณะ
ชั้นสามัญ ที่ พระสุธรรมยานเถร

พ.ศ.๒๕๓๙ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นพระราชาคณะ
ชั้นราช ที่ พระราชภาวนาวิสุทธิ
(ฝ่ายวิปัสสนาธุระ)

นามและฉายา ไชยบุญ ธรรมชโย (สุทธิผล)

ชาติกาล วันเสาร์ที่ ๒๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๘๗

ชาติภูมิ อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

บรรพชาอุปสมบท วันพุธที่ ๒๗ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๑๒
ณ พัทธสีมาวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กรุงเทพฯ
โดยมี สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์
(ช่วง วรปุญโญ ป.ธ ๙) วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ในขณะดำรง
สมณศักดิ์ที่พระเทพพรเวที เป็นพระอุปัชฌาย์

วิทยฐานะ เสรฐศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
บางเขน กรุงเทพฯ
นักธรรมโท สำนักเรียนวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กรุงเทพฯ
ปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ตำแหน่ง อธิบดีสงฆ์วัดพระธรรมกาย
ประธานมูลนิธิธรรมกาย
เจ้าสำนักเรียน โรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระธรรมกาย

ประวัติย่อ พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดัมมชโย)

๕๓๓

ผลงานโดยสังเขป

๑. จัดพิธีมุทิตาสักการะพระภิกษุสามเณรเปรียญธรรม ๙ ประโยค ซึ่งจัดมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๓๑ เพื่อยกย่องผู้ที่สอบได้เปรียญธรรมชั้นสูงสุดของการคณะสงฆ์ไทย

๒. เป็นผู้ริเริ่มโครงการอบรมให้ความรู้แก่พระนักบริหาร และ พระกัลยาณมิตรอย่างมีระบบ

๓. จัดส่งเจ้าหน้าที่ของมูลนิธิธรรมกายเข้าเป็นภาคีสมาชิกขององค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก และองค์การสหประชาชาติ เพื่อแลกเปลี่ยนและสร้างความสัมพันธ์กับองค์กรต่างๆ ทั่วโลก

๔. สร้างวัดในทวีปอเมริกา ทวีปยุโรป ทวีปออสเตรเลีย และทวีปเอเชีย รวมทั้งศูนย์ปฏิบัติธรรมกว่า ๑๐๐ แห่ง ทั่วโลก เพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนา และส่งเสริมการปฏิบัติธรรมแก่ชาวไทยและชาวต่างประเทศ

๕. นำเสนอให้มีวันสมาธิโลก และจัดวันสมาธิโลก ร่วมกับองค์การยูวพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก โดยกำหนดให้วันที่ ๖ สิงหาคม ของทุกปีเป็นวันที่ชาวโลกทั้งหลายจะได้ทำใจให้เป็นสมาธิร่วมกัน

๖. จัดตั้งโครงการสร้างเสริมคุณธรรมกว่า ๑๐๐ โครงการ แก่เยาวชนและประชาชนทั่วประเทศ เช่น โครงการบรรพชา-อุปสมบทหมู่ นักเรียน นิสิต นักศึกษา และประชาชนทั่วไป ภาคฤดูร้อน ภาคเข้าพรรษา เป็นประจำตลอดปี โครงการอบรมธรรมทายาทหญิง โครงการสมาธิแก้ว เป็นต้น

ประวัติย่อ พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย)

๕๓๘

๗. จัดตั้งโครงการปฏิบัติธรรมพิเศษ ซึ่งจัดให้มีการสอนสมาธิภาวนานอกสถานที่ ครั้งละ ๑ สัปดาห์ ตลอดทั้งปี

๘. จัดตั้งโครงการบ้านกัลยาณมิตร โดยส่งพระอาจารย์ออกบรรยายธรรมในสถานศึกษาและสถาบันต่างๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดเป็นประจำ

๙. ริเริ่ม ปลุกฝัง และสร้างค่านิยมในการแต่งชุดขาวเข้าวัดปฏิบัติธรรมในวันอาทิตย์ รณรงค์ให้เยาวชนและประชาชนเข้าร่วมปฏิบัติธรรมโดยมีคำขวัญว่า “ไปวัดทุกวันอาทิตย์ เพื่อสร้างชีวิตให้มีคุณค่า”

๑๐. ริเริ่มโครงการตอบปัญหาธรรมะ ทางก้าวหน้า เริ่มตั้งแต่ปีพ.ศ. ๒๕๒๕ มีผู้เข้าสอบเพียง ๓๐๐ คน จนถึงปีพ.ศ. ๒๕๔๖ มียอดผู้เข้าสอบมากถึง ๔,๐๖๗,๓๗๒ คน

๑๑. เป็นผู้สนับสนุนการศึกษาภาษาบาลี จนมีภิกษุสามเณรสอบได้มากที่สุดของประเทศติดต่อกันหลายปี และสร้างประวัติศาสตร์การศึกษาที่มีนักเรียนสอบได้มากถึง ๒๑๓ รูป

๑๒. เป็นผู้ริเริ่มโครงการ “เทเหล้า-เผาบุหรี่” อย่างเห็นเป็นรูปธรรม และจัดทำกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง จนปรากฏว่ามีการเลิกดื่ม เลิกขาย และเลิกผลิตกันมากมายทั่วโลก

๑๓. เทศน์ สอนธรรมะ และการเจริญสมาธิภาวนาทุกวันแก่ประชาชนทั่วไป ณ สภาธรรมกายสากล วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี

๑๔. ให้ทุนการศึกษาแก่พระภิกษุ-สามเณร นักเรียน นิสิต นักศึกษา ปีละกว่า ๒,๐๐๐ ทุน ทุกปี

พ จ น ำ นุ ก ร ม

สำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

พจนานุกรมสำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๔๐

กลืน	ตามศัพท์แปลว่า ไม้สะดึง คือไม้สำหรับทำจีวร, ในทางพระวินัย ใช้เป็นชื่อเรียก สังฆกรรมอย่างหนึ่งที่พระพุทธเจ้าทรงอนุญาตแก่สงฆ์ ผู้จำพรรษาแล้ว
กตัญญูตา	ความเป็นคนกตัญญู, ความเป็นผู้รู้คุณ
กตัตตากรรม	กรรมลักว่าทำ คือ ไม่ได้ตั้งใจจะเป็นอย่างนั้นโดยตรง ทำไปโดยไม่ตั้งใจชัดเจน
กลืน	วัตถุอันจุใจ คือ จุใจให้เข้าไปผูกอยู่ ใช้สำหรับเพ่ง เพื่อจุจิตให้เป็นสมาธิ
กหาปณะ	ชื่อมาตราเงินในสมัยโบราณ ๑ กหาปณะ เท่ากับ ๒๐ มาสก หรือ ๔ บาท
กัป	กาลกำหนด, ระยะเวลายาวนานเหลือเกิน
กัมมัญฐาน	ที่ตั้งแห่งการงาน, อารมณ์เป็นที่ตั้งแห่งการงานของใจ กัมมัญฐาน ๔๐ คือ กลืน ๑๐ อสุภะ ๑๐ อนุสสติ ๑๐ พรหมวิหาร ๔ อาทาเรปฏิกูลสัญญา ๑ จตุธาตุวัตถาน ๑ อรูป ๔
กามคุณ	ส่วนที่ปรารถนาใคร่มี ๕ อย่าง คือ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ที่น่าใคร่น่าพอใจ
กามฉันท	ความพอใจรักใคร่ในอารมณ์ที่ชอบใจมีรูปเป็นต้น, ความพอใจในกามคุณทั้ง ๕
กามตัณหา	ความทะยานอยากในกาม,
กามภพ	ที่เกิดของผู้ที่ยังข้องอยู่ในกาม, ได้แก่ อบายภูมิ มนุษยโลก และเทวโลก

พจนานุกรมสำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๔๑

- กามราคะ** ความกำหนดด้วยกิเลสกาม, ความรักใคร่กาม
- กามสุขัลลิกานุโยค** การประกอบตนให้พัวพันหมกมุ่นอยู่ในกามสุข เป็นที่สุดอย่างหนึ่ง ในบรรดาที่สุดสอง คือ กามสุขัลลิกานุโยค ๑ อัตตกิลมณานุโยค ๑
- กามารมณ** อารมณ์ที่น่าใคร่ น่าปรารถนา หมายถึง รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ได้แก่กามคุณ ๕ นั้นเอง
- กามาวจร** ซึ่งท่องเที่ยวไปในกามภพ, ซึ่งเกี่ยวข้องอยู่ในกาม
- กามาสวะ** อาสวะคือกาม, กิเลสต้องอยู่ในสันดานที่ทำให้เกิดความใคร่
- กามะสุมิจฉาจาร** ความประพฤติดีกในกามทั้งหลาย, ความผิดประเวณี
- กายสุจริต** ประพฤติชอบทางกาย มี ๓ อย่าง คือ เว้นจากฆ่าสัตว์ เว้นจากลักทรัพย์ เว้นจากประพฤติดีกในกาม
- กาลทาน** ทานที่ให้ตามกาล ไม่ใช่ให้ได้ตลอดเวลา เช่น การถวายผ้ากฐิน การถวายผ้าอาบน้ำฝน เป็นต้น ซึ่งทายกจะถวายได้ตามกำหนดเวลาที่พระพุทธรูปเจ้าทรงอนุญาตเท่านั้น
- กาสาวพัสดุ์** ผ้าที่ย้อมด้วยน้ำฝาด, ผ้าเหลืองสำหรับพระ
- กิเลสกาม** กิเลสเป็นเหตุใคร่, กิเลสที่ทำให้อยาก
- กิเลสमार** มาร คือ กิเลสที่เข้าครอบงำจิตใจขัดขวางไม่ให้ทำความดี
- กฏิ** กระตอมหรือที่ปัก ซึ่งเป็นที่อยู่ของนักบวช เช่น พระภิกษุ
- กุศลกรรม** กรรมดี, กรรมที่เป็นกุศล, การกระทำที่ดี คือ เกิดจากกุศล

พจนานุกรมสำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๔๒

กุศลกรรมบถ	ทางแห่งกรรมดี, ทางทำดี, ทางแห่งกรรมที่เป็นกุศล, กรรมดี อันเป็นทางนำไปสู่สุคติมี ๑๐ อย่าง
กุศลธรรม	ธรรมที่เป็นกุศล, ธรรมฝ่ายกุศล, ธรรมที่ดี, ธรรมฝ่ายดี
ขันติ	ความอดทน
ชั้นธมาร	ชั้น ๕ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เป็นมาร เพราะเป็นสภาพอันปัจจัยปรุงแต่งขึ้น เป็นที่ตั้งแห่งทุกข์
ชิปปาภิญญา	รู้ฉับพลัน
ชีณาสพ	ผู้มีอาสวะสิ้นแล้ว, ผู้หมดกิเลส, พระอรหันต์
เชพะ	น้ำลาย
ครุกรรม	กรรมหนักทั้งที่เป็นกุศลและอกุศล ในฝ่ายกุศล ได้แก่ ฌานสมาบัติ ในฝ่ายอกุศล ได้แก่ อนันตริยกรรม
คฤหบดี	ผู้เป็นใหญ่ในเรือน, พ่อเจ้าเรือน, ผู้มั่งคั่ง
คัณถุระ	ธุระ คือ การเรียนพระคัมภีร์, การศึกษาพระปริยัติธรรม
คาวุต	ชื่อมาตราวัดระยะทางเท่ากับ ๘๐ อุลกะ หรือ ๑๐๐ เส้น (๔ คาวุต เป็น ๑ โยชน์)
จตุตถฌาน	ฌานที่ ๔ มีองค์ ๒ ละสุขเสียได้ มีแต่อุเบกขากับเอกัคคตา
จตุปัจจัย	สิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต ๔ อย่าง คือ จีวร บิณฑบาต เสนาสนะ คิลานเภสัช
จระณะ	เครื่องดำเนิน, ปฏิปทา คือข้อปฏิบัติอันเป็นทางบรรลุมรรคมี ๑๕ คือ สีสัมปทา ความถึงพร้อมด้วยศีล อปัณณกปฏิปทา ๓ ลัทธธรรม ๗ และฌาน ๔

พจนานุกรมสำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๔๓

- จันทาล** ลูกต่างวรรณะ เช่น บิดาเป็นศุทร มารดาเป็นพราหมณ์ มีลูกออกมา เรียกว่า จันทาล
- จีวร** ผ้าที่ใช้นุ่งห่มของพระในพระพุทธศาสนาผืนใดผืนหนึ่งก็ได้ ในจำนวน ๓ ผืน ที่เรียกว่า ไตรจีวร คือ ผ้าสังฆาฏิ ผ้าอุตราสงค์ และผ้าอังตราสก
- จติ** เคลื่อนจากภพหนึ่งในสัฏพจน์, ตาย ส่วนมากใช้กับเทวดา
- จุฬามณีเจดีย์** พระเจดีย์ที่บรรจุพระจุฬามณีของพระพุทธเจ้าในดาวดึงส์ เทวโลก
- ฉัพพรรณรังสี** รัศมี ๖ ประการ ซึ่งเปล่งออกจากพระวรกายของ พระพุทธเจ้า คือ ๑.เขียวเหมือนดอกอัญชัน ๒.เหลืองเหมือน หอตาลทอง ๓.แดงเหมือนตะวันอ่อน ๔.ขาวเหมือนแผ่นเงิน ๕.สีหงสบาทเหมือนดอกหงอนไก่ ๖.ประภัสสรเลื่อมพราย เหมือนแก้วผลึก
- ชฎิล** นักบวชประเภทหนึ่ง เกล้าผมมุ่นเป็นมวยสูงชัน มักถือลัทธิ บูชาไฟ
- ชนกกรรม** กรรมที่นำไปเกิด, กรรมที่เป็นกุศลหรืออกุศลก็ตามที่เป็น ตัวแต่งสัตว์ให้เกิด คือ ชักนำให้ถือปฏิสนธิในภพใหม่
- ชมพูทวีป** ชื่อประเทศอินเดียครั้งโบราณ
- ชาคริยานุโยค** การประกอบความเพียรเครื่องตั้งอยู่ คือ เพียรพยายาม ปฏิบัติธรรม ไม่เห็นแก่นอน ตื่นตัวอยู่เป็นนิตย์
- ฌาน** การเพ่งอารมณ์จนใจแน่วแน่เป็นอัปปนาสมาธิ
- ญาณ** ความรู้, วิชาหยั่งรู้, วิชากำหนดรู้

พจนานุกรมสำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๔๔

- ดาวดึงส์** สวรรค์ชั้นที่ ๒ แห่งสวรรค์ ๖ ชั้น มีจอมเทพผู้ปกครอง คือ พระอินทร์
- ดุสิต** สวรรค์ชั้นที่ ๔ มีท้าวลันดุสิตเทวราชปกครอง เป็นชั้นที่สถิตของพระโพธิสัตว์
- เดียรฉาย** นักบวชภายนอกพระพุทธศาสนา
- ตถาคต** พระนามอย่างหนึ่งของพระพุทธเจ้า เป็นคำที่พระพุทธเจ้าตรัสถึงพระองค์เอง
- ตบะ** ความเพียรเครื่องเผาผลาญกิเลส, การบำเพ็ญเพียรเพื่อกำจัดกิเลส
- ไตรลักษณ์** ลักษณะ ๓ คือความไม่เที่ยง, ความเป็นทุกข์, เป็นอนัตตา
- ไตรสิกขา** สิกขา ๓, ข้อปฏิบัติที่ต้องศึกษา ๓ อย่าง คือ ศึกษาเรื่อง ศีล สมาธิ ปัญญา
- อุปารหบุคคล** บุคคลผู้ควรแก่สละ คือ บุคคลที่ควรนำกระดุกบรรจุสละไว้บูชา มี ๔ คือ ๑.พระพุทธเจ้า ๒.พระปัจเจกพุทธเจ้า ๓.พระอรหันตสาวก ๔.พระเจ้าจักรพรรดิ
- ทักษิณาวฏ** เวียนประทักษิณ คือ เวียนขวาเหมือนเข็มนาฬิกา
- ทักษิโณยบุคคล** บุคคลผู้ควรรับทักษิณา ได้แก่ พระสงฆ์, สมณะ
- ทักษิโณทก** น้ำที่หกลงในเวลาทำทาน เป็นเครื่องหมายของการให้
- ทสสนานุตตริยะ** การเห็นที่ยอดเยี่ยม
- ทิพพจักขุ** ตาทิพย์, ญาณพิเศษของผู้ได้อภิญญาทั้งหลาย
- ทศปาโมกข์** อาจารย์ผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง

พจนานุกรมสำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๔๕

ทุกรกิจริยา	การทำความเพียรอันยากที่ใครๆ จะทำได้
ทุศีล	มีศีลชั่ว คือ ประพฤติไม่ดี มักละเมิดศีล
เทพธิดา	นางฟ้า, หญิงชาวสวรรค์
เทพบุตร	เทวดาผู้ชาย, ชาวสวรรค์เพศชาย
เทวดา	หมู่เทพ, ชาวสวรรค์ เป็นคำเรียกชาวสวรรค์ทั้งเพศชายและเพศหญิง
เทวธรรม	ธรรมที่ทำให้เป็นเทวดา มี ๒ อย่าง คือ หิริ และโอตตตัปปะ
เทวโลก	โลกของเทวดา ได้แก่ สวรรค์กามาพจร ๖ ชั้น คือ ๑.จตุมหาราชิกา ๒.ดาวดึงส์ ๓.ยามา ๔.ดุสิต ๕.นิมมานรดี ๖.ปรนิมมิตวสวัตดี
เทโวโรหณะ	การที่พระพุทธเจ้าเสด็จลงจากเทวโลกหลังออกพรรษา
ธมกรก	กระบอกกรองน้ำของพระสงฆ์
ธรรมกถึก	ผู้กล่าวสอนธรรม, ผู้แสดงธรรม, นักเทศน์
ธรรมาภิสมัย	การตรัสรู้ธรรม, การสำเร็จมรรคผล
ธรรมาสน์	ที่สำหรับนั่งแสดงธรรม
ธุดงค์	องค์คุณเครื่องกำจัดกิเลส, ชื่อข้อปฏิบัติประเภทวัตร ที่ผู้ สมัครใจจะพึงสมาทานประพฤติได้ เป็นอุบายขัดเกลากิเลส
นมัสการ	การไหว้, การเคารพ, นอบน้อม
นิกกรรม	กรรมที่สงฆ์ทำแก่ภิกษุที่ควรปราบเพื่อให้เข็ดหลาบ
นิพพาน	การดับกิเลสสิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ, การดับขันธห้าของ พระอรหันต์

พจนานุกรมสำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๔๖

นิมนต์	เชิญ หมายถึงเชิญพระ เชิญนักบวช
นินยานิกะ	ธรรมเป็นเครื่องนำสัตว์ออกจากกองทุกข์
นिरยบาล	ผู้คุมนรก, ผู้ลงโทษสัตว์นรก
นิรามิสสุข	สุขไม่เจืออาภิส, สุขไม่ต้องอาศัยเครื่องหล่อหรือกามคุณ
นิโรธ	ความดับทุกข์ คือ ดับตัณหาได้สิ้นเชิง, ภาวะปลอดทุกข์
นิโรธสมบัติ	การเข้านิโรธ คือ ดับสัญญาความจำได้หมายรู้ และเวทนา การสละอารมณ์ เรียกเต็มว่าเข้าสัญญาเวทิตนิโรธ
บรมศาสดา	ศาสดาที่ยอดเยี่ยม, พระผู้เป็นครูที่สูงที่สุดคือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
บัณฑิตกะ	กะเทย, คนไม่ปรากฏว่าเป็นเพศชายหรือเพศหญิง
บารมี	คุณความดีที่บำเพ็ญอย่างยิ่งยวด เพื่อบรรลุจุดหมายอัน สูงสุดยิ่ง มี ๑๐ คือ ทาน, ศีล, เนกขัมมะ, ปัญญา, วิริยะ, ขันติ, สัจจะ, อธิษฐาน, เมตตา, อุเบกขา
บุญนิธิ	ชุมทรัพย์คือบุญ
บุพกรรม	กรรมที่เคยทำไว้ในอดีต
บุพพาราม	วัดที่นางวิสาขาสร้างถวายพระพุทธเจ้าและภิกษุสงฆ์ที่กรุง สาวัตถี พระพุทธเจ้าประทับที่วัดนี้ รวมทั้งสิ้น ๖ พรรษา
บุพเพสันนิวาส	การเคยอยู่ร่วมกันในกาลก่อน
เบญจกามคุณ	สิ่งที่น่าปรารถนาน่าใคร่ ๕ อย่าง คือ รูป เสียง กลิ่น รส และโผฏฐัพพะ
ปฏิบัติคาหก	ผู้รับทาน, ผู้รับของถวาย

พจนานุกรมสำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๔๓

ปฏิจจนุปบาท สภาพอาศัยกันจึงเกิดมีขึ้น, การที่ทุกข์เกิดขึ้นเพราะอาศัยปัจจัยต่อเนื่องกันมา

ปฏิเวธ เข้าใจตลอด, แหว่งตลอด, ตรัสรู้, รู้ทะลุปรุโปร่ง

ปฏิสัมภิทา ความแตกฉาน, ปัญญาแตกฉานมี ๔ คือ ๑.แตกฉานในอรรถ ๒.แตกฉานในธรรม ๓.แตกฉานในนิรุตติ คือภาษา ๔.แตกฉานในปฏิภาณ

ปรทาริการกรรม การประพดิล่วงเมียดคนอื่น, การเป็นขู้เมียดเขา

ปรมัตถบารมี บารมียอดเยี่ยม, บารมีระดับสูงสุด สูงกว่าอุปบารมี เช่น การสละชีวิต เป็นทานปรมัตถบารมี เป็นต้น

ปรมัตถประโยชน์ ประโยชน์อย่างยิ่ง คือ พระนิพพาน

ประเคน ส่งของถวายพระให้ถึงมือ

ประทักษิณ การเวียนขวา คือ เวียนอย่างเข็มนาฬิกา เป็นอาการแสดงความเคารพ

ปริพาชก นักบวชผู้ชายนอกพระพุทธศาสนาพวกหนึ่งในชมพูทวีป ชอบลัฏฐจริในที่ต่างๆ ลำแดงทรศนะทางลัทธิของตน

ปฤษฏางค์ อวัยวะเบื้องหลัง, ส่วนหลัง, ข้างหลัง

ปลิโพธ เครื่องผูกพันหรือหน่วงเหนี่ยวเป็นเหตุให้ใจพะวักพะวง

ปัญจขันธ์ ขันธ์ ๕ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ

ปาฏิหาริย์ เรื่องที่น่าอัศจรรย์, การกระทำที่ทำให้บังเกิดผลเป็นอัศจรรย์

บุถุชน คนที่หนาแน่นไปด้วยกิเลส, คนที่ยังมีกิเลสมาก หมายถึงคนธรรมดา ทั่วๆ ไป

พจนานุกรมสำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๔๘

พยาบาทวิตก ความตรึกในทางคิดร้ายต่อผู้อื่น

พรหม ผู้ประเสริฐ, เทพในพรหมโลกเป็นผู้ไม่เกี่ยวข้องกับด้วยกาม มี ๒ พวก คือ รูปพรหมมี ๑๖ ชั้น อรูปพรหมมี ๔ ชั้น

พรหมจรรย์ การบวชซึ่งละเว้นเมถุน, การครองชีวิตที่ปราศจากเมถุน

พระพุทธเจ้า พระผู้ตรัสรู้เองโดยชอบ แล้วสอนผู้อื่นให้รู้ตาม, ศาสดาเอกของโลก

พุทธบริษัท ผู้นับถือพระพุทธศาสนามี ๔ จำพวก คือ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา

พุทธุปบาทกาล กาลเป็นที่อุบัติของพระพุทธเจ้า, เวลาที่มีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นในโลก

โพธิสัตว์ ท่านผู้ที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ซึ่งกำลังบำเพ็ญบารมี ๓๐ ทัก

มนสิการ การทำในใจ, ใส่ใจ, พิจารณา

มนุษยธรรม ธรรมที่ทําคนให้เป็นมนุษย์ ได้แก่ ศีล ๕ และคุณธรรม เช่น เมตตา กรุณา เป็นต้น

มหาปริจาค การสละอย่างใหญ่ของพระโพธิสัตว์มี ๕ อย่าง คือ สละทรัพย์ สละอวัยวะ สละชีวิต ปริจาคลูก ปริจาคภรรยา

มหาภิเนษกรรมณี การเสด็จออกบวชของพระพุทธเจ้า

มิจจาทิฏฐิ ความเห็นที่ผิดจากคลองธรรม เช่น เห็นว่าทำดีไม่ได้ดี ทำชั่วไม่ได้ชั่ว มารดาบิดาไม่มีคุณ เป็นต้น

มิจฉาวณิชา การค้าขายไม่ชอบธรรม, การค้าขายที่ผิดศีลธรรม ๕ อย่าง คือ ๑.ค้าอาวุธ ๒.ค้ามนุษย์ ๓.ค้าสัตว์สำหรับนำไปฆ่าเป็น

พจนานุกรมสำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๔๕

อาหาร ๔.ค้ำของเมา ๕.ค้ายาพิษ

ยัญ การเซ่น การบูชา การบวงสรวงชนิดหนึ่งของพราหมณ์ เช่น
ฆ่าสัตว์บูชาเทพเจ้า

โยชน์ ชื่อมาตราวัดระยะทาง เท่ากับ ๔ คาวุต หรือ ๔๐๐ เส้น
หรือ ๑๖ กิโลเมตร

โยนิโสมนสิการ การทำในใจโดยแยบคาย, พิจารณาไตร่ตรองด้วยสติ
ปัญญาที่รอบคอบ

รัตนตรัย แก้ว ๓ ดวง, สิ่งมีค่าและเคารพบูชาสูงสุดของพุทธศาสนิกชน
๓ อย่าง คือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์

รูปพรหม พรหมในชั้นรูปภพ, พรหมที่เกิดด้วยกำลังรูปฌาน มี ๑๖ ชั้น

โลกธรรม ธรรมที่มีประจำโลก มี ๘ อย่าง คือ มีลาภ เสื่อมลาภ มียศ
เสื่อมยศ นินทา สรรเสริญ สุข ทุกข์

โลกุตตรธรรม ธรรมอันมิใช่วิสัยของโลก, ธรรมเหนือโลก (นิพพาน)

วัจกุฎี ล้อม, ที่ถ้ำยอจจะสำหรับภิกษุ สามเณร

วิทยาธร ผู้มีฤทธิ์ที่สำเร็จด้วยวิทยาคม อยู่ในป่าหิมพานต์

วิปฏิสาร ความเดือดร้อน, ความร้อนใจที่เกิดจากการทำความผิดหรือ
ทำบาป

วิปัสสนา ความเห็นแจ้ง คือเห็นตรงต่อความเป็นจริงของสภาวธรรม
ด้วยธรรมจักขุ

วิภวตัณหา ความอยากในวิภพ คือความทะยานอยากในความไม่มีไม่เป็น
อยากไม่เป็นนั้น ไม่เป็นนี้

พจนานุกรมสำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๕๐

วิมุตติ	ความพ้นจากกิเลส
วิมุตติญาณทัสสนะ	ความรู้ความเห็นในวิมุตติ, ความรู้เห็นว่าจิตหลุดพ้นแล้วจากอาสวะทั้งหลาย
วิโมกข์	ความหลุดพ้นจากกิเลส
เวไนยสัตว์	สัตว์ผู้ควรแก่การแนะนำสั่งสอน, สัตว์ที่พึงแนะนำได้
ศาสดา	ผู้สั่งสอน, เป็นพระนามอย่างหนึ่งที่ใช้เรียกพระพุทธเจ้า; ปัจจุบัน ใช้เรียกผู้ตั้งศาสนาโดยทั่วไป,
ศิลปศาสตร์	ตำราว่าด้วยวิชาความรู้ต่างๆ อันได้มีการเรียนการสอนกันมา ตั้งแต่ก่อนสมัยพุทธกาล
เศวตฉัตร	ฉัตรขาว, ร่มขาว, พระกลดขาวซึ่งนับว่าเป็นของสูงของกษัตริย์
สมณโคดม	คำที่คนทั่วไปหรือคนภายนอกพระพุทธศาสนา นิยมใช้เรียกพระพุทธเจ้า
สังคหวัตถุ	เรื่องสงเคราะห์กัน, คุณเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวใจของผู้อื่นไว้ได้
สังฆทาน	การถวายแก่สงฆ์ คือ ถวายเป็นกลางๆ ไม่จำเพาะเจาะจงภิกษุรูปใดรูปหนึ่ง
สังสารวัฏ	การเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในภพสาม
สังฆเวสี	ผู้แสวงหาภพที่เกิด
ล้มมาอาชีวะ	เลี้ยงชีวิตชอบ คือ เว้นจากเลี้ยงชีวิตโดยทางที่ผิด

พจนานุกรมสำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๕๑

สามิสสุข	สุขเจืออามิส, สุขที่ต้องอาศัยเหยื่อหล่อ ได้แก่สุขที่เกิดจาก กามคุณ
โสดาบัน	ผู้ถึงกระแสพระนิพพาน, พระอริยบุคคลผู้ได้บรรลุโสดาปัตติผล
โสดาปัตติผล	ผลคือการถึงกระแสนิพพาน, ผลที่ได้รับจากการละสักกาย- ทิฎฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส ด้วยโสดาปัตติมรรค ทำให้ ได้เป็นพระโสดาบัน
อคติ	ฐานะอันไม่พึงถึง, ทางแห่งความประพัตติที่ผิด, ความ ลำเอียงมี ๔ คือ ๑.ลำเอียงเพราะรัก ๒.ลำเอียงเพราะชัง ๓.ลำเอียงเพราะเขลา ๔.ลำเอียงเพราะกลัว
อนาคตังสญาณ	ญาณหยั่งรู้ส่วนอนาคต, ปรียากำหนดรู้คาดผลข้างหน้า อัน สืบเนื่องจากเหตุในปัจจุบันหรือในอนาคตก่อนเวลานั้น
อนาคามิผล	ผลที่ได้รับจากการละสังโยชน์ คือ กามราคะ และปฏิฆะด้วย อนาคามิมรรค อันทำให้เป็นพระอนาคามี
อนุโมทนา	ความยินดีด้วย, การพลอยยินดี, การแสดงความเห็นชอบ
อบายภูมิ	ภูมิที่ปราศจากความเจริญ มี ๔ อย่าง คือ นรก เปรต อสุรกาย และเดียรัจฉาน
อบายมุข	ช่องทางของความเสื่อม, เหตุเครื่องฉิบหาย
อรหัตต์	ผู้สำเร็จธรรมวิเศษสูงสุดในพระพุทธศาสนา, พระอริยบุคคล ชั้นสูงสุด
อรุปฌาน	ฌานที่มีอรุปธรรมเป็นอารมณ์

พจนานุกรมสำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๕๒

- อวิชชา** ความหลงอันเป็นเหตุไม่รู้จริง มี ๔ คือ ความไม่รู้ริยสัจ ๔
ไม่รู้อดีต ไม่รู้อนาคต ไม่รู้ทั้งอดีตทั้งอนาคต
ไม่รู้ปัจจุสมุปปาท
- อาชีวก** นักบวชชีเปลือยพวกหนึ่งในครั้งพุทธกาล
- อำมิสบูชา** การบูชาด้วยอำมิส คือด้วยวัตถุสิ่งของ เช่น อาหาร ดอกไม้

วิธีฝึกสมาธิ

เบื้องต้น

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

๕๕๕

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

สมาธิ คือ ความสงบ สบาย และความรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่ง ที่มนุษย์สามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่พระพุทธศาสนา กำหนดเอาไว้เป็นข้อควรปฏิบัติ เพื่อการดำรงชีวิตทุกวันอย่างเป็นสุข ไม่ประมาท เต็มไปด้วยสติสัมปชัญญะและปัญญา อันเป็นเรื่องไม่เหลือวิสัยทุกคนสามารถปฏิบัติได้ง่ายๆดังวิธีปฏิบัติที่**พระเดชพระคุณ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)** หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้เมตตาสั่งสอนไว้ดังนี้

๑. กราบบูชาพระรัตนตรัย เป็นการเตรียมตัวเตรียมใจให้ นุ่มนวลไว้เป็นเบื้องต้น แล้วสมาทานศีลห้าหรือศีลแปด เพื่อย้ำความ มั่นคงในคุณธรรมของตนเอง

๒. คุณเข้าหรือนั่งพับเพียบสบายๆ ระลึกถึงความดี ที่ได้ กระทำแล้วในวันนี้ ในอดีต และที่ตั้งใจจะทำต่อไปในอนาคต จน รวากับว่าร่างกายทั้งหมดประกอบขึ้นด้วยธาตุแห่งคุณงามความดีล้วนๆ

๓. นั่งขัดสมาธิ เท้าขวาทับเท้าซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้ ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย นั่งให้อยู่ในท่าที่พอดี ไม่ฝืน ร่างกายมากจนเกินไป ไม่ถึงกับเกร็ง แต่อย่าให้หลังโค้งงอ หลังดา พอสบายคล้ายกับกำลังพักผ่อน ไม่บีบกล้ามเนื้อตาหรือขมวดคิ้ว แล้วตั้งใจมั่น วางอารมณ์สบาย สร้างความรู้สึกให้พร้อมทั้งกายและ ใจว่ากำลังจะเข้าไป สู่ภาวะแห่งความสงบสบายอย่างยิ่ง

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

๕๕๕

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก หึงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา หึงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

๕๕๖

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก หูข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา หูข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

๕๕๓

๔. **นิกกำหนดนิมิต** เป็น “ดวงแก้วกลมใส” ขนาดเท่าแก้วตา-ดำ ไสบริสุทธิ ปราศจากรอยตำหนิใดๆ ขาวใส เย็นตาเย็นใจ ดังประกายของดวงดาว ดวงแก้วกลม ใส่นี้เรียกว่า **บริกรรมนิมิต** นึกสบายๆ นึกเหมือนดวงแก้วนั้นมานิ่งสนิทอยู่ ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นึกไปภาวนาไปอย่างนุ่มนวลเป็นพุทธานุสติว่า “**สัมมา อะระหัง**” หรือค่อยๆ น้อมนึกดวงแก้วกลมใสให้ค่อยๆ เคลื่อนเข้าสู่ศูนย์กลางกายตามแนวฐาน โดยเริ่มต้นตั้งแต่ฐานที่ ๑ เป็นต้นไป น้อมนึกอย่างสบายๆ ใจเย็นๆ ไปพร้อมๆ กับคำภาวนา

อนึ่ง เมื่อนิมิตดวงแก้วกลมใสปรากฏแล้ว ณ กลางกาย ให้วางอารมณ์สบายๆ กับนิมิตนั้น จนเหมือนกับว่าดวงนิมิตเป็นส่วนหนึ่งของอารมณ์ หากดวงนิมิตนั้นอันตรธานหายไป ก็ไม่ต้องนึกเสียดายให้วางอารมณ์สบาย แล้วนึกนิมิตนั้นขึ้นมาใหม่แทนดวงเก่า หรือเมื่อนิมิตนั้นไปปรากฏที่อื่น ที่มีใช้ศูนย์กลางกาย ให้ค่อยๆ น้อมนิมิตเข้ามาอย่างค่อยเป็นค่อยไป ไม่มีการบังคับ และเมื่อนิมิตมาหยุดสนิท ณ ศูนย์กลางกาย ให้วางสติลงไปยังจุดศูนย์กลางของดวงนิมิต ด้วยความรู้สึกคล้ายมีดวงดาวดวงเล็กๆ อีกดวงหนึ่ง ซ่อนอยู่ตรงกลางดวงนิมิตดวงเดิม แล้วสนใจเอาใจใส่แต่ดวงเล็กๆ ตรงกลางนั้นไปเรื่อยๆ ใจจะปรับจนหยุดได้ถูกส่วน เกิดการตกศูนย์และเกิดดวงสว่างขึ้นมาแทนที่ ดวงนี้เรียกว่า “**ดวงธรรม**” หรือ “**ดวงปฐมมรรค**” อันเป็นประตูเบื้องต้นที่จะเปิดไปสู่หนทางแห่งมรรคผลนิพพาน

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

๕๕๘

การระลึกรู้ถึงนิมิตสามารถทำได้ในทุกแห่งทุกที่ทุกอิริยาบถ ไม่ว่าจะนั่ง นอน ยืน เดิน หรือขณะทำภารกิจใดๆ

ข้อแนะนำ คือ ต้องทำให้สม่ำเสมอเป็นประจำ ทำเรื่อยๆ ทำอย่างสบายๆ ไม่เร่ง ไม่บังคับ ทำได้แค่ไหน ให้พอใจแค่นั้น ซึ่งจะเป็นการป้องกันมิให้เกิดความอยากจนเกินไป จนถึงกับทำให้ใจต้องสูญเสียความเป็นกลาง และเมื่อการฝึกสมาธิบังเกิดผลจนได้ “ดวงปฐมมรรค” ที่ใสเกินใส สวยเกินสวย ติดสนิทมั่นคงอยู่ที่ศูนย์กลางกายแล้ว ให้หมั่นตรึงระลึกนึกถึงอยู่เสมอ

อย่างนี้แล้วผลแห่งสมาธิจะทำให้ชีวิตดำรงอยู่บนเส้นทางแห่งความสุข ความสำเร็จและความไม่ประมาทได้ตลอดไป ทั้งยังจะทำให้สมาธิละเอียดลุ่มลึกไปตามลำดับอีกด้วย

ข้อควรระวัง

๑. อย่าใช้กำลัง คือไม่ใช่กำลังใดๆ ทั้งสิ้น เช่น ไม่บีบกล้ามเนื้อตาเพื่อจะให้เห็นนิมิตเร็วๆ ไม่เกร็งแขน ไม่เกร็งกล้ามเนื้อหน้าท้อง ไม่เกร็งตัว ฯลฯ เพราะการใช้กำลังตรงส่วนไหนของร่างกายก็ตาม จะทำให้จิตเคลื่อนจากศูนย์กลางกายไปสู่จุดนั้น

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

๕๕๕

๒. อย่าอยากเห็น คือทำให้เป็นกลาง ประคองสติมิให้เผลอจากกิจกรรมภาวนาและกรรมนิมิต ส่วนจะเห็นนิมิตเมื่อใดนั้น อย่ากังวล ถ้าถึงเวลาแล้วย่อมเห็นเอง การบังเกิดของดวงนิมิตนั้นอุปมาเสมือนการขึ้นและตกของดวงอาทิตย์ เราไม่อาจจะเร่งเวลาได้

๓. อย่ากังวลถึงการกำหนดลมหายใจเข้าออก เพราะการฝึกสมาธิเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน อาศัยการนึกถึง “**อาโลกสิณ**” คือกลืนความสว่างเป็นบาทเบื้องต้น เมื่อฝึกสมาธิจนเข้าถึงดวงปฐมมรรคแล้ว ฝึกสมาธิต่อไป ผ่านกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายแล้วจึงเจริญวิปัสสนาในภายหลัง ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดลมหายใจเข้าออกแต่ประการใด

๔. เมื่อเลิกจากนั่งสมาธิแล้ว ให้ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลางกายที่เดียว ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใดก็ตาม เช่น ยืนก็ดี เดินก็ดี นอนก็ดี หรือนั่งก็ดี อย่าย้ายฐานที่ตั้งจิตไปไว้ที่อื่นเป็นอันขาด ให้ตั้งใจบริกรรมภาวนา พร้อมกับนึกถึงกรรมนิมิตเป็นดวงแก้วใสควบคู่กันตลอดไป

๕. นิมิตต่างๆ ที่เกิดขึ้น จะต้องน้อมไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายทั้งหมด ถ้านิมิตเกิดขึ้นแล้วหายไปก็ไม่ต้องตามหา ให้ภาวนาประคองใจต่อไปตามปกติ ในที่สุดเมื่อจิตสงบ นิมิตย่อมปรากฏขึ้นใหม่อีก

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

๕๖๐

การฝึกสมาธิเบื้องต้นเท่าที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ย่อมเป็นปัจจัยให้เกิดความสุขได้พอสมควร เมื่อชักซ้อมปฏิบัติอยู่เสมอๆ ไม่ทอดทิ้งจนได้ดวงปฐมมรรคแล้ว ก็ให้หมั่นประคองรักษาดวงปฐมมรรคนั้นไว้ตลอดชีวิต ดำรงตนอยู่ในศีลธรรมอันดี ย่อมเป็นหลักประกันได้ว่า ได้ที่พึงของชีวิตที่ถูกต้องดังงามที่จะส่งผลให้เป็นผู้มีความสุขความเจริญทั้งในภพชาตินี้และภพชาติหน้า เด็กเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็กทุกคนมีความรักใคร่ สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

หากสามารถแนะนำต่อๆ กันไป ขยายไปยังเหล่ามนุษยชาติอย่างไม่ว่าจำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์ สันติสุขอันไพบูรณ์ที่ทุกคนฝันใฝ่ก็ย่อมบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

รายนามเจ้าภาพ

หนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

รายนามเจ้าภาพ

๕๖๒

รายนามเจ้าภาพกิตติมศักดิ์พิเศษ

พระภิกษุสงฆ์ (หลวงพ่อดุสิต)

ศูนย์ปฏิบัติธรรมฮ่องกง

กลุ่มปฏิบัติธรรมบ้านเรือนแก้ว

ครอบครัวมณีไพโรจน์

ครอบครัวห่อวง วณิชชากรวรากุล

คุณจรรยา-นพ.พรชัย-คุณชวลิต ตีระกิจสุนทร

คุณจิรวัดน์-คุณสุนทร-คุณเมณฑกะ ศรีสัตนา

คุณบุญชัย เบญจรงค์กุล และครอบครัว

คุณเพทาย-คุณวาริ มณีไพโรจน์ และครอบครัว

คุณเพ็ญพิมพ์-คุณอัญญา-คุณอานนท์ อัครโกศล

คุณมานพ-คุณกรรณิกา-ด.ญ.มัทธนา-ด.ช.ฉัตรธรรม คำมาก

คุณแม่เพียงใจ หาญพาณิชย์

คุณวิรงรอง รัตนฉายา

คุณสุขเกษม-คุณไมตรีจิตร์ สุพรรณานนท์

คุณอนันต์ อัครโกศล

คุณอาชวิน-คุณอลิสา-คุณอาชนัน อัครโกศล

ดร.ประกอบ-คุณวรรณ จิรกิติ

รายนามเจ้าภาพ

๕๖๓

รายนามเจ้าภาพกิตติมศักดิ์

พระครูสังฆรักษ์พิพัฒน์ จิตสุโท
พระครูปลัดภูเบศ ฌานาภิณโณ
พระครูสมุห์สุวิทย์ สุวิชะโก
พระครูปลัดวันชัย สิลวณโณ
พระมหาชาติชาย ตกกุสโร
พระมหาสมบุญ สมมาปยุโณ
พระมหา ดร.สมชาย จานวุฒโต
พระรังสฤษฎ์ อิทธิจินตโก
พระปลัดสุธรรม สุธมโม
พระมหาวิชา อธิวิโช
พระสมชาย สุนโธ
พระวิษณุ ปญญาทีโป
พระมหามนตรี จริตมนโต
พระอารักษ์ ฌาณารกโข
พระมหาฉัตรชัย ฉตตยชโย
พระมหาชัยฟ้า ธัญญกุลโณ

พระกล้านรงค์ ญาณวีโรและครอบครัวโดนดแก้ว
พระกำธร ติพุทธโร
พระเกษตร ญาณวิโช
พระขจรศักดิ์ ปุณฺณการโธและภควัฒน์-ณัฏฐา สมประเสริฐสุข
พระคมสัน ธมฺมาสนโนและครอบครัว
พระเจต อธิมุตโต
พระชัยยง อตถชโย
พระณรงค์ ทนตจิตฺโตและศูนย์ปฏิบัติธรรมฮ่องกง
พระณฤพธ์ คุณิทธิโก
พระณัฐฤช ญานุจกิตติ
พระถวัลย์ศักดิ์ ยติสกุโธและครอบครัวบุญศิริวัฒนกุล
พระถวัลย์ศักดิ์ ยติสกุโธและครอบครัวธีรวิคิน
พระถวัลย์ศักดิ์ ยติสกุโธและชมรมบ้านกัลยาณมิตรภูเก็
พระทวีศักดิ์ ธมฺมสรโณ พร้อมกลุ่มทวิบุญและบุญทวี
พระธีรพัฒน์ กุลธโรและครอบครัวเกิดพิทักษ์

พระนวกะปิพุทธศักราช ๒๕๔๖
พระบุญญ ชีรปยุโณและกลุ่มอริยธรรมแก้ว
พระบุญส่ง ปุณฺณพล
พระประเมษฐ์ ปรมสจฺโจและครอบครัวสังจะกานต์
พระประเสริฐกิจ สุมเโธและญาติมิตร
พระปลัดสุธรรม สุธมโม-คุณสุภา-คุณธรรมบุญ ติระวนิช
พระพิชิต จิตชโย และครอบครัวชุมพลไพศาล
พระพิพัฒพร กิตติสุโก-คุณพ่อหยิ่งไฟ แซ่เงี้ยว
พระไพฑูรย์ ธมฺมวิโร
พระภิกษุรุ่น ๑๓ บุชาธรรมโดยคุณวชิร พัฒนพนิชอาร์งค์
พระภิกษุรุ่น ๑๔ ปีพ.ศ. ๒๕๔๑
พระภิกษุรุ่น ๑๕ ปีพ.ศ. ๒๕๔๒
พระภิกษุรุ่น ๑๖ ปฐมสมโภช
พระภิกษุรุ่น ๑๗ สำเร็จวิชา
พระภิกษุอยู่ญิเย มนุญโณ

รายนามเจ้าภาพ

๕๖๔

พระมหาจตุรงค์ จตตโม
พระมหาเฉลิมศักดิ์ สิทธิชัย/รุดตคณสถานปราจีนบุรี
พระมหาธรรมบุญ ธมฺมปคฺโต
พระมหาบุญชู อริยธมฺโม
พระมหาวิรัตน์ มณีกนิโธ
พระมหาสวณ สุริยวิโสและวัดพุทธเจ้าสวรภ
พระมหาอริยะ อริยชัย
พระพุฒิ์ สุวฑฒโกและคณะญาติมิตร
พระสภามร กิจจวฑฒโกและคณะญาติมิตร
พระสมคิด ณทิสโรและคณะญาติมิตร
พระสมนึก ฉานวโรและคณะญาติมิตร
พระสมบุญณ จิตตทนโธและครอบครัวจิตรนิมิตร
พระสมุห์อานวยศักดิ์ มุนิสโกและสำนักงานองค์ประธาน
พระสาธิต สมาจารโธและครอบครัววันดีวานิช
พระสิทธิโชค สิทธิภคโธและครอบครัว
พระสุรัตน์ อัครตโน-กลุ่มผู้รักบุญรักธรรมะ
พระสุทธิชัย-คุณสุทธิพงศ์-เกษราภรณ์และครอบครัวยักติภรณ์
พระอดิคุณ จิตวโร พร้อมคณะญาติมิตร
พระอธิวัฒน์ กตวฑฒโน
พระอนันต์ ตโมโนโธและครอบครัวพิศาลโพธิ์โรจน์
พระอยุธยา ธมฺมวโร พร้อมทีมแก้วพุทธานภาพ
พระอรณพ เปรมสิโธและคณะญาติมิตร
พระอาจารย์-สามเณรนวกะ
พระอาจารย์-ผู้นำบุญ-เจ้าหน้าที่ภาคกลาง
พระอาจารย์ภาคนครหลวง ๑
พระอารักษ์ สุวฑฒโกและศูนย์ฝึกอบรมพระธรรมทายาท
พระอุดม ยติสโร
กองรักษารบยภาค
กลุ่มการบินไทย
กลุ่มกำแพงแก้ว(ตลาดไท) ภาคนครหลวง ๕
กลุ่มบุญสวหาระ(อุปาลิกาถวิล วัดรางมูล)
กลุ่มสหพันธ์มหาปริย
กลุ่มสายธรรมล้านนา เชียงใหม่
คณะกัลยาณมิตรวัดภาวนา ต.สี
คณะพระภิกษุ-เจ้าหน้าที่-กัลยาณมิตร วัดภาวนาวชิรขัตติ
คณะพระมหา รุน ๒๒ เมษายน ปี ๒๕๖๓

ครอบครัวชาวเมือกและคณะญาติมิตร
ครอบครัวคู่ขวัญ
ครอบครัวคุณาสรรพ
ครอบครัวงามเขวง
ครอบครัวฉัตรภัทรพล
ครอบครัวโอโนะ
ครอบครัวเดชประทุมวัน
ครอบครัวเดชพิสิษฐ์
ครอบครัวอรรณพวงกร-ครอบครัววงศ์จรุงเรือง
ครอบครัวอติศุภโชค-คุณตั้งลิ้ม แซ่คู
ครอบครัวพักมณี-พ่อทักดวงแก้ว
ครอบครัวภัทรพล
ครอบครัวภัทรวรรณวงศ์
ครอบครัวจุริณลักษณ์
ครอบครัวฤทธิพัฒน์พงษ์
ครอบครัวลิมศิริโพธิ์ทอง-ครอบครัวหวั่งชลาบวร
ครอบครัวลิ้มณะพันธ์
ครอบครัวลีลาสมานชัย
ครอบครัวโลหารุณ
ครอบครัวแสงทองพินิจ
ครอบครัวอรุณพัฒน์ชัย-ครอบครัวฟูรังษีโรจน์
ครอบครัวอสิรานุกุลเดช
คุณเสาวนีย์ สัมภักดีกุลและครอบครัว
คุณกนกกร มาสิงและครอบครัว
คุณกฤษ-คุณขวัญฤดี-คุณณลินี-คุณธิดาพันธุ์ ศรีอนันตนาท
คุณกัลยาณวัน-คุณเพชรตะวัน-คุณเพ็ญศิริ สมทรง สุทธิประเสริฐ
คุณก้องเกียรติ-คุณประทุม เกษศิริ
คุณกั้งวาล สิชัยสิทธิ์และครอบครัว
คุณกัณหา อรรณพเพ็ชร
คุณกัลยา ปัญญาสกุลวงศ์
คุณกาญจนา งามสันติกุลและครอบครัว
คุณกาญจนา ชนสยองและกลุ่มประภายธรรม
คุณกั้งแก้ว โตศิริพัฒนาและครอบครัว
คุณกั้งชัย เอื้อเกษมและครอบครัว
คุณกั้งณิ ตั้งสัจจานุรักษ์และครอบครัว
คุณกิตติวัฒน์-คุณอนาภรณ์-คุณกตพล พรสุขสว่าง

รายนามเจ้าภาพ

๕๖๕

คุณกิมเฮียง แซ่ตั้ง-ครอบครัววรมนกุล
คุณเกรียงไกร-คุณลิดา เจียรไพโรจน์และบุตรธิดา
คุณเกษมศักดิ์-คุณวิภาพร กัมพลพาณิชย์วงศ์และครอบครัว
คุณเกษมสุข-คุณฉวีวรรณ อีสริยคุณธรรมและครอบครัว
คุณเกสร-คุณกิงค่า ชนะนิกรและครอบครัว
คุณเกหม่อง แซ่ตั้ง
คุณเขมชาติ-คุณมณฑาทิพย์-คุณเปี่ยมสุข ชำนาญรบ
คุณเขมทัต จันทรักคะและครอบครัว
คุณแข่งแข จิระขุติโรจน์
คุณคำอ้อ แซ่ลี-คุณยาโล อื้อลัมพันธิกิจ
คุณไผ่เชิด-คุณมาลีรัตน์ รุ่งโรจน์ชัยและครอบครัว
คุณงามดา พจนกรโกศล
คุณจางตั้ง แซ่ลื้อ
คุณจักรพงษ์ พันทุสมิต
คุณจันทน์ มหัทธินศิริบุญกุล
คุณจันทร์จรัส ธรรมวันนวะสุ
คุณจันทิรา-คุณคริสเตียน แอลิช
คุณจ่านงค์-คุณนลภักษ์-คุณณัฐชัย พัดเยี่ยม
คุณจิตตภาณี-คุณสุภัททา ลัมศิริเศรษฐกุลและครอบครัว
คุณจิตราวี-คุณจิตราวดี โรหิตธรรมพร
คุณจิตลัดดา ลัมสกุล พร้อมบุตร-ธิดา
คุณจิตลิริ ธนภัทร
คุณจิรวัดน์-คุณชื่นสุข-คุณโสรัจจะ ภูเพียงใจ
คุณจิราภรณ์ ต้นคุณากรและครอบครัว
คุณจิราภรณ์-คุณอัญชิสา สว่างอำโพพงษ์
คุณจิราภา บุญบุตร
คุณจุฑารัตน์ เรืองท้ยธรรมและกลุ่มอุดมลาก
คุณเจ็ญนุ แซ่เจ็ญ
คุณเจริญ-คุณอรพินท์-คุณกมล เถลิงนาวาติ
คุณไจสมาน อัมรี
คุณฉวีวรรณ กลิ่นจ้อย
คุณอุ้มกุล แซ่ตั้ง-คุณปภัสรัฐ จุทอง-บ.บ้านกัลยาณมิตร จก.
คุณฉัตรชัย กุลศิโรรัตน์
คุณฉัตรฤดี เจียรไพโรจน์
คุณเฉลิมชาติ-คุณทัทยา ทาสุนธร
คุณชนินทร์ จารุจันทร์

คุณชนินทร์-คุณเกษรี ปิตวรรณและครอบครัว
คุณชรินทร์พิทย์ ปัญญาสกุลวงศ์
คุณชลอ-คุณอนัญญา-คุณอัญพร รัศมีและครอบครัว
คุณชลารัตน์ สรรเพชรา
คุณชัชฎา-ด.ช.เรียว Yoshimoto-ครอบครัวเนียลเซ็น
คุณชัชวาล-คุณปิ่นมณี พันธักทัตและครอบครัว
คุณชัยธวัช-คุณอภิสร่า สุริยากุลพานิชและครอบครัว
คุณชัยประสิทธิ์-คุณวรลักษณ์ เสนิงวงศ์ ณ อยุธยา
คุณชัยวัฒน์-คุณสุวรรณี ทองเจริญชัยและครอบครัว
คุณชาญ-คุณพรชดา อิสสระ-คุณนิดา สุนทรสวัสดิ์
คุณชาญชัย-คุณอรุณี อังคศิริลาวันย์
คุณชิษุ-คุณจรรยา แซ่นิมและครอบครัว
คุณเชิงชาย-คุณสุพัตรา ฐาภิบุญและครอบครัว
คุณเชื้อ-คุณสมชาย วงศ์สมุทรและครอบครัว
คุณไชคชัย วลิตวรางค์กูร
คุณไชยา-คุณยุพิน ตั้งทรัพย์วัฒนาและครอบครัว
คุณเชียงหมู่ แซ่อยู่-คุณใช้ฟุ้ง แซ่ด่านและครอบครัว
คุณเขี้ยวแซมฟอง-คุณทองคำ แซ่เจ็ญ
คุณณญา ศุขจรัส-คุณสุขุม โตการันยเศรษฐและครอบครัว
คุณณรงค์-คุณวรรณภา-คุณวรรณงค์ อุดมผล
คุณดรุณี ศิริวรเวียง-คุณปราโมทย์-คุณมนตรจัน นันทชนก
คุณดรุณี-คุณณฤมล-คุณปัทมา-คุณอัญชลี สุวิศิษฐ์พงศ์
คุณดวงรัตน์ วัฒนพงศ์ชาติและครอบครัว
คุณดารณี-คุณศุภาเวทย์ วั่งกานต์และครอบครัว
คุณดารา-คุณยุพาพรรณ-คุณเกศวดี จุฬาทอง
คุณถวิล-คุณอุดม-คุณสายทอง แพรดำและครอบครัว
คุณแถว พุ่มพฤกษ์
คุณทนุ-คุณจันทราทิพย์ มานะไชยรักษ์
คุณทวีลาภ ศรีโกมล
คุณทวีศักดิ์-คุณสังต์-คุณกึ่งเพชร พรหมภักดี
คุณทักษ์นัย ปัญญาสกุลวงศ์
คุณทักษ์นัย ลัมตระกูล-คุณสาธิต เตชะพูลผล
คุณเทพ-คุณคุณรินทร์และครอบครัวสมุหวิญญู
คุณธงชัย-คุณจุฬารักษ์ สุนทรวีวงศ์และครอบครัว
คุณธงชัย-คุณมัยจุ-คุณหนึ่งนุช สิทธิเสรีและครอบครัว
คุณธงชัย-คุณสมมิตร-คุณปรกรณ์-คุณมธุรส คันธวงษ์ คุณอนกฤต วณอนุพงษ์

รายนามเจ้าภาพ

๕๖๖

คุณธนพร โชติศิริคุณวัฒน์
คุณธนาวัฒน์-คุณเสาวนิตย์ สุข์คานนท์และครอบครัว
คุณธวัช-สุนัย สุริยะไชยากร
คุณธาริณี จิวากานนท์และครอบครัว
คุณธีรพล ผดุงฤกษ์และครอบครัว/ญาติมิตร
คุณธีรวัฒน์-คุณวรณัฐ พัทธระกุลและครอบครัว
คุณธีระ-คุณวิภาวี-ด.ช.ภัทรภณ หนูแก้ว
คุณนงนุช พูนสุวรรณ
คุณนงนุช ทวีสินและครอบครัว
คุณนฤมล-คุณวิฑูร อธิธิวงศ์ศุภกิจ
คุณน้าชัย รุ่งรัตน์-คุณพัฒนา-คุณศิริพร เจตนมงคลรัตน์
คุณนิตร-คุณนงค์ชัย รือเนียมและครอบครัว
คุณเนตรชนก-พันโทกล้านรงค์ ไพรีพ่ายฤทธิ์เดช
คุณบรรจบ-คุณลัดดา-คุณสุวรรณี เตชาพิสุทธิ
คุณบัณฑิต-คุณวัชร ธรรมา
คุณมายัน-คุณกุลยิต จันทร์ศรีชวาลา
คุณบุญชัย ชัยกิตติศิลป์
คุณบุญขึ้น-คุณหทัยรัตน์ วิทยาเบญจางค์และครอบครัว
คุณบุญดวง-คุณวณีย์และครอบครัวอุครานนท์
คุณบุญเรือน ต้มทอง
คุณบุญโรจน์-คุณจินดา เสรีวัฒนวุฒิและครอบครัว
คุณบุญชัย อภินันทน์
คุณบุญลือ-คุณสุพรรณ ลิ้มสกุล พร้อมลูกหลาน
คุณบุญส่ง ชัยกิตติศิลป์
คุณบุษบา สามิบัติ
คุณประกอบ-คุณจุริสา สายรัตน์
คุณประชา เทคพานิช-คุณอรุณรัตน์ ไชยรังษี
คุณประณต งามนิรัตน์และครอบครัว
คุณประทุม เล็กมณี
คุณประไพ มุตตามระ
คุณประยงค์ ชัยกิตติศิลป์
คุณประยงค์-คุณคำทอง โนนริบูรณ์
คุณประวี-คุณพรทิพย์ พันธุนนท์และครอบครัว
คุณประสงค์ รักสินเจริญศักดิ์
คุณประสิทธิ์-คุณนภารัตน์ วิชาราวุฒิชัยและครอบครัว
คุณประสิทธิ์ชัย-คุณศิริพร พงษ์สุวรรณศิริ

คุณปรางค์ทิพย์ สะกะโยริและคณะญาติมิตร
คุณปัทมา วิวิธอนกุล
คุณปิยธรรม มาสิง
คุณเปรมใจ ลิ้มสุวัฒน์
คุณไพฑ-คุณศิริเพ็ญ-คุณเอกพล เมธารมณ
คุณพงศ์พิชญ์ ยูวะนิยม
คุณพงษ์เดช-คุณกาญจนา ประชาอ่ำรง
คุณพงษ์เทพ ธนีสกุลและครอบครัว
คุณพรชัย ศุภวิทักวัฒนาและครอบครัว
คุณพรทิพย์-คุณพรรณทิพย์ พิริยะโยธินและครอบครัว
คุณพรเพ็ญ-คุณนิตยา โตศิริพัฒนา
คุณพรรณประภา-Nicholas-Serena-Aaron-Ari
คุณพรรณราย วณิชยางกูรานนท์
คุณพรรณ-คุณชาตรี-คุณแก้วมณี วณิชยางกูรานนท์
คุณพรรณ-คุณวรรณภา ครอบครัวพุทธเจริญลากและทวิสุข
คุณพรรณ-คุณสมสุข นิโครสทเกียรติ
คุณพรหมินทร์-คุณเพ็ญศิริ สุขจิวัฒน์
คุณพวง-คุณธเนศ โชคอนันต์ตระกูล
คุณพวงเพ็ญ ทิสยากรและครอบครัว
คุณพ่อเกียรติ-คุณแม่วิภา-คุณสุภาภรณ์ ชัยสถาวรวงศ์
คุณพ่อชั้นต่อม-คุณแม่ไป๋-คุณสมพงษ์ ลิ้มบุญและครอบครัว
คุณพ่อโบ-คุณลออ ศิริวงษ์-คุณอิทธินันท์ กิตติประยูร
คุณพ่อสุวัฒน์-คุณแม่รัตน-คุณรัชชัย ตั้งจรรยาณิชย์
คุณพ่อหิน แซ่จิว
คุณพัฒนะ-คุณพัฒนา อินทพฤกษ์พร้อมครอบครัว
คุณพันธิภา ขุมเพชร
คุณพิชญ์สินี วรณวัชรินทร์, คุณโชคศรี สิทธิไกรพงศ์
คุณพิเชฐ รัตนยนต์
คุณพิพัฒน์ พรพิทยากุลและครอบครัว
คุณพิมชนก สายสมรและครอบครัว
คุณพิศวง กระบวนรัตน์และครอบครัว
คุณพิษณุ บำรุงมิตรและครอบครัว
คุณพินิจ-คุณวรมพร เพ่งศรี
คุณพีระ-คุณสุมาลี นามมนตรีและครอบครัว
คุณพูนศรี อึ้งตระกูล
คุณเพ็ญพรรณ อุทัยสินธุเจริญ

รายนามเจ้าภาพ

๕๖๓

- คุณเพ็ญนิล ศิริเกษม-คุณนฤพร-คุณสุภัชชา มหาแดง
คุณไพเราะ นันตา(ติปยานนท์)
คุณไพศาล-คุณกรองทอง แซ่ล่อ
คุณไพศาล-คุณวรรณิ์ สุชาติกุลวิทย์และบุตรธิดา
คุณไพสิฐ-คุณไชยย์ เจียรสกุลธรรมและครอบครัว
คุณภรณ์ ชัยกิตติศิลป์
คุณภัทรพร รัตนันทนาทิ
คุณภัทรฤติ-คุณภัทราภา ผดุงพัฒน์
คุณภาณุวัฒน์-คุณประภาภรณ์-คุณนริศ
คุณมงคล-คุณเจริญสุข อัครโรจนกุลชัยและครอบครัว
คุณมงคลชัย-คุณสำราญ คุปตะกุล
คุณมงคล-คุณทองพัน กันล่อม-ต.ญ.จางูวรรณ คงเสื่อ(น้ำหวาน)
คุณณัฏฐ์ ेमเปรมศิลป์
คุณณรงค์ชัย-คุณนันทนา-คุณวราภรณ์-คุณวรวิมล ยอดพิณี
คุณนง-คุณวรรณพร ไตรเนตรและครอบครัว
คุณมณฑนา เขียวศรีวงศ์และครอบครัว
คุณมาณี ฐาภิปัญญานิชและครอบครัว
คุณมาร์ค จอร์จ
คุณมารศรี อุสาห์
คุณมาสัวรรณ ลิโพขวลิต
คุณมโดย เวชศิริและครอบครัว
คุณแม่กัมดิน แซ่กู่
คุณแม่เชิด พุทธาพิทักษ์กุล
คุณแม่ช้วนเนย์-คุณสุนทร แซ่เบ้และครอบครัวอัครพงษ์ไพบุลย์
คุณแม่ประเมิน อินทร์
คุณเมษา แซ่จุง(จตุพร)โดยครอบครัวจตุพรและแช่ตัน
คุณแม่สิริเทียมอิม แซ่ลิและครอบครัววิจิตรศิลป์
คุณแม่วิเชียร-คุณรัตน-คุณเบญจา ตันกิม
คุณยรรยง-คุณสมฤทัย เกลิงนาวาดี
คุณยุทธพล-คุณทิพากร ปอพานิชกรณและครอบครัว
คุณยุวดี วิวัฒน์ประทีพและครอบครัว
คุณเยาวเรศ อีชาวะ
คุณรมย์ฤดี เวสสุนทรเทพ
คุณรัง พุ่มพฤกษ์
คุณรัชณี พิบุรณ์และครอบครัว
คุณรัตนา (มหาเกตุ) ปริญญาดรและครอบครัว
คุณรัตนา สันตพัฒน์
คุณรัตนา-คุณพนม บ่อทองและครอบครัว
คุณรानी-คุณพนิดา-คุณสุวิวัฒนา บุญนาคและลูกหลาน
คุณรุ่งทรัพย์ ลัมชูปฏิภาณ
คุณรุจิ ทรัพย์อดุลชัยและครอบครัว
คุณเรณู ชันธนา
คุณฤทัย-David-Edward Frost
คุณละเอียด รัศมีธนาภรณ์
คุณลัดดา ปันพาทานนท์และครอบครัว
คุณลัดดา อุ่นจิตติกุล
คุณลัดดา-คุณณัฐธ และครอบครัววิทยานุกาพินยง
คุณลาวัลย์ ธนาสว่างกุลและคณะญาติ
คุณลำใย-ชาว แสนวงศ์-คุณประหยัด วงษ์พิรา
คุณเลิศชัย โลประวัติและครอบครัว
คุณเลิศชัย-คุณสุวรรณา วงศ์วัฒน์
คุณวรรณุช เลหาวัฒน์
คุณวรรณภา โยชิโกะและครอบครัว(ทองเที่ยง)
คุณวรรณภา-John Warren-พลโทสำราญ กานต์ประภา
คุณวรรณิ์ จิระชุติโรจน์
คุณวรรณิ์ ลวชัยโยธินและครอบครัว
คุณวรรณ-คุณพิรุณ วรสุบินพร้อมครอบครัว
คุณวรเศรษฐ์-คุณเพ็ญสินี สุวรรณทวีโชติและครอบครัว
คุณวัฒนาพร ภัทรวนากุลและครอบครัว
คุณวันทนา บุญสูงและครอบครัว
คุณวัลลภ-คุณสุนัย เคียงศิริ
คุณวานิช-คุณสุวรรณา วานิชสัมพันธ์และบุตรธิดา
คุณวารินทร์ จิตรอารีย์
คุณวาริ-คุณมานะ เปี่ยมฉวีวงศ์
คุณวาสนา-คุณสายสมร เรืองรักษ์ลิขิต
คุณวิชัย-คุณสุรีย์ เจริญพิทยานุกาพินยง
คุณวิฑูรย์-คุณทิชา เลิศยังยศ
คุณวิทยา-คุณวรรณภา-ต.ช.ธนภัทร ทองիրัญ
คุณวิทยา-คุณสุพัตรา ลิวสุวรรณพร้อมบุตร-ธิดา
คุณวิธาน-คุณวิวรรธณ เกลียวธรรมมณีและครอบครัว
คุณวิบูลย์-คุณสมนัตต์ ดำเนวัฒน์พรและครอบครัว
คุณวิโรจน์-คุณสมลาลี รตนศิริวิไลและบุตรธิดา

รายนามเจ้าภาพ

๕๖๘

คุณวิโรจน์-นางนุช-มาริสา ลี
คุณวิลาสินี ชัยธัมมปกรณ
คุณวิวัฒน์ อมรกิจวินิชและครอบครัว
คุณวิวัฒน์-คุณกัลยา อัครวานิชและครอบครัว
คุณวิสมัย เกตุทัต
คุณวีรดี ลิ้มศิริเศรษฐกุล
คุณวีระชัย-คุณกรรณิกา พนารมย์และครอบครัว
คุณวีระพล หล่อวิมจล-คุณสุมาลี ตันรัตนสกุลและบุตรสาว
คุณวีระพล-คุณอุไร อุณวิไลและครอบครัว
คุณวีระศักดิ์-คุณอารีรัตน์ ศิริคุรุรัตน์และบุตรธิดา
คุณเวียงแก้ว-คุณสุจินดา บริหารและครอบครัว
คุณศจี เบนงลาภ
คุณศรีบงอร-คุณณัฐฎาภาณต์-คุณณัฐพงษ์ ศรีวรเวียง
คุณศรีรัตน์ แมคเลนแนนและครอบครัว
คุณศศิธร เจริญวิเศษศิลป์-คุณพิทักษ์-คุณนิพัทธ ไกรนาค
คุณคันสนีย์ กาญจนสุวรรณและครอบครัว
คุณศิริพรรณ มนต์รัฐศิริและบุตร-ธิดา
คุณศิริพันธ์ วานกุล
คุณศิริวดี แสงวงศ์
คุณศุภชัย ศรีศุภอักษร
คุณศุภเดช-คุณพรเทพ ภัทรทานต์กุลพร้อมครอบครัว
คุณศุภลักษณ์ อุดมโชคสกุลและไคว่เตียงเอี่ยม
คุณศุภวิทย์ ชะนะ-คุณแม่จ๋นน้อย พันธุ์มีเชาน์
คุณสงเคราะห์-คุณอัญชลี-คุณกันตภณ-คุณชวิน ชัยวัฒน์
คุณสงวน-คุณภัทรา-คุณเยาวณี-คุณเยาวนิจ ศรีสถาพร
คุณสงวนศักดิ์-คุณศุภวิทย์ชนะ-คุณสุรณี ทองเหลืองและครอบครัว
คุณสมร จินาวรรกุล
คุณสมเกียรติ-คุณโชคชัย วลีตวรจศักดิ์-คุณอริยา แซ่हां
คุณสมจิตร ตั้งสถิตยางกูร
คุณสมใจ ไชยสระแก้วและครอบครัว
คุณสมชัย-คุณผกามาต-คุณศิวรักษ์ ธเนศบวร
คุณสมชาติ กิจพงษ์ศรีและครอบครัว
คุณสมชาย อนุเคน-คุณประพิศ กัญญาภูมิ
คุณสมชาย-คุณสุดา-คุณตะวัน ศิริคุรุรัตน์
คุณสมถวิล บุณนาค
คุณสมบัติ-คุณอนงค์นาฏ ลิ้มสุวัฒนาพงษ์และครอบครัว

คุณสมพงษ์ อัจฉริยะอนุชนและครอบครัว
คุณสมพร ต่อตระกูล
คุณสมฤทธิ-คุณรัตนากรณ์ ชูณหะรัศมี
คุณสมลักษณ์-คุณสติเวณ คลีเม้นท์และครอบครัว
คุณสมศักดิ์-คุณเฉลิมศรี หัสเดชะและครอบครัว
คุณสมศักดิ์-คุณสุพร วงศ์ศิริกุล
คุณสมาน-คุณทินกร-คุณทองจันทร์-คุณวันเพ็ญและครอบครัว
คุณสมทุร-คุณสริน ศิริบุรี
คุณสรวาณี วิวิธอนุกุล
คุณส่วน อิ่มแก้วและครอบครัว
คุณสะโกร-พญ.ลักขณา สามเสนและครอบครัว
คุณสะอาด-คุณธีรเดช ไชยวรรณ
คุณสันติ-คุณพิมพ์ใจ ทิสยากร
คุณสายคำ-คุณอาร์ท บริหารและครอบครัว
คุณสาโรช-คุณสุกัญญา สกุลวัฒน์และครอบครัว
คุณสุกัญญา ชลออำนาจและครอบครัว
คุณสุกัญญา ติระวัฒน์
คุณสุจิตร์ ลิ้มวานิชย์
คุณสุจิตรา ทองหล่อ
คุณสุจินดา-คุณเอมอร ศรีลังจากุล
คุณสุจินตนา-คุณรุ่งโรจน์ ชูชัยศรีและครอบครัว
คุณสุชาติ บุญใจและครอบครัว
คุณสุชาติ-คุณธนดี-คุณธนาธิป อุซซุพันธ์
คุณสุชาติ-คุณอังสนา-คุณคุณัฐนิชา กิตติชาติวรกุล
คุณสุทัศน์-คุณเบญจวรรณ นันชัย
คุณสุเทพ-คุณกมลใจ พิระจรรย์รุ่งเรือง
คุณสุนันท์ เยสุวรรณ
คุณสุนันท์ วรธนรัชชาติและครอบครัว
คุณสุนันทา กังวาลกุลกิจ
คุณสุนีย์ แซ่จิ๋ว
คุณสุนีย์ ว่องประเสริฐ วิลด์
คุณสุนีย์-คุณสุ้ยอัน-คุณสุเพ็ญพิสด์ แซ่ตัน
คุณสุพจน์-คุณอนงค์ ถาวรคุณาการและครอบครัว
คุณสุพัฒน์-คุณวรรณทนา เทวสิทธิชัยและครอบครัว
คุณสุมิตร-คุณศิริพร-คุณพรสิทธิ์ คำนวนิช
คุณสุรศักดิ์-คุณเพ็ญจันทร์ อัครโสภณ

รายนามเจ้าภาพ

๕๖๕

คุณสุรสิทธิ์-คุณปณทริก-คุณกานต์ประภา อิทธิกุล
คุณสุวัฒน์-คุณอรทัย แสงสุระธรรมและครอบครัว
คุณสุรางค์ บุญตาม

คุณสุวรรณี ทองเจริญชัย

คุณสุวัฒน์-คุณรวีนิธาน ว่องไวพนาณิจและครอบครัว

คุณสุวัฒน์-คุณรัตนา-คุณรัชนีย ตั้งจรรยาณชัย

คุณสุวัฒน์-คุณอารีรัตน์-คุณวันสุข ศิริคุรุรัตน์

คุณสุวิทย์-คุณสันต์จุฑา-คุณวรพัทธ์-คุณสิริญา วิชชาวุธ

คุณเสนาะ ทวีเดชสุริยาและคุณเทพฤทธิ บุญอาจินต์

คุณเสริมพงษ์-คุณอังคณา คุณาธิคมพร้อมบุตรธิดา

คุณเสริมศักดิ์-คุณพัชร-คุณธิดาพัชร จันเต็ม

คุณเสาวณีย์ เรื่องเวชรชัย

คุณเสาวณีย์ สัมภักดีกุลและครอบครัว

คุณเสาวภา ณ ตะกั่วทุ่ง

คุณเลียว-อำนาจ อภิรัตน์พิมลชัย

คุณแสง อารยศักดิ์กุลและครอบครัว

คุณโสมนต์ พันธจรรย์นิธิและครอบครัว

คุณหยกฟ้า มโนสุตประสิทธิ์

คุณองอาจ-คุณวารี ลวชัยโยธินและครอบครัว

คุณอนุศักดิ์-คุณสุวรรณี-ดช.อรรถพร-ดญ.วรารักษ์ โชคมีศิลป์

คุณอภิชน จินเสวก

คุณอภิญา ดันวิจิตร

คุณอภิสร่า ชัยกิตติศิลป์

คุณอมร-คุณนาคยา อังศอรธรรมรัตน์และครอบครัว

คุณอมร-คุณสุภาดา วานิชสัมพันธ์พร้อมครอบครัว

คุณอมร-คุณละออง บรรจงศิริ

คุณอรัญญา ดำรงวุฒิการณและครอบครัว

คุณอรพินท์ จิระขุติโรจน์

คุณอร่าม-คุณประมุล อนุชุปิตาและบุตรธิดา

คุณอร่ามศรี ฉัตรแก้วมรกตและครอบครัว

คุณอรุณี-คุณชัชชญา-คุณวรัญญ์-คุณถวัลย์ ตั้งลิदानนท์

คุณอังคณา ศรีวรรณวัฒน์และครอบครัว

คุณอัญชลินทร์ ปัญญาสกุลวงค์

คุณอัญชลี สาครินทร์และร้านเพื่อนนักเรียน

คุณอัฐมา สวาทยานนท์

คุณอัฑฒ์ ดันวิจิตร

คุณอัมพร Gibbs

คุณอารักษ์-คุณจารุณี-เทอร์รี่ สุวรรณฤทธิ์

คุณอาภรณ์ อินทรพัฒน์(สมโลก)

คุณอำพร หล่อสัญญาลักษณ์

คุณอินทิรา แดงจำรูญและครอบครัว

คุณอิษฐานันท์ ศิริโรจน์และครอบครัว

คุณอุดร-คุณวิมลวรรณ ต้นติสุนทรและครอบครัว

คุณอุทัย แซ่ไคว่ และครอบครัว-ครอบครัวอนันต์ศิริประภา

คุณอุบลพงศ์ ธเนศสถิตย์กุล

คุณอุษา สกฤไทย

คุณเยี่ยมแข็ง แซ่แพ่

โครงการปฏิบัติธรรมพิเศษ

โครงการมหาวิทยาลัยพุทธศาสนาร่วมมหาวิทยาลัยจันทร ชนทกยูง

โครงการเศรษฐกิจและกิจการอุตสาหกรรมล้านนา

เจ้าหน้าที่, อาสาสมัครและชมรมผู้สนับสนุนอาสาสมัคร

ชมรมคหบดีสัมพันธ์และกองกิจกรรมพิเศษ

ชมรมปล่อยปลา-บุษยามหาธรรมกายเจดีย์

ชมรมพระโขนงสัมพันธ์และกลุ่มบุญญรังสี

ชมรมพุทธศาสตร์ทิพย์

ชมรมพุทธศาสตร์สากลฯ

ด.ญ.กัญจนพร-ด.ช.จิตติภัทท์ ทองประเสริฐ

ด.ญ.ภัทราภา ชัยกิตติศิลป์

ดร.สมศักดิ์ จงวัฒน์ผลและครอบครัว

ดร.พรรษา ปุณณะพยัคฆ์

ดร.เอิร์ล เอฟ.-พยอม เบนซ์ คุณอาคม ติประชา

ตระกูลต้นบุญฤทธิ์-ตระกูลกาญจนาเสถียรและกล้า ออสเตอร์เลีย

ทพ.ไพโรจน์-คุณจารุณี ต้นติเวชวุฒิกุลและครอบครัวธรรมปริดา

น.พ.ชัยนันท์-คุณพรเพ็ญและครอบครัวบุญศิริวัฒนกุล

น.พ.ถนอมพล เครือเถาว์และคุณเดือนเพ็ญ หมื่นคิด

น.พ.ทวีทัศน์-คุณวนิดา ตั้งพิพาการ

น.พ.บุญยธินันท์-คุณสร้อยเพ็ญ โอทกานนท์และครอบครัว

น.พ.ภาณุเมศ-พญ.สุนัย-ด.ช.กัลยาณัน ศรีสว่าง

น.พ.รุ่งโรจน์-คุณดวงใจ-ด.ช.พุทธานุภาพ แซ่เอ็ง

น.พ.วาทีต-คุณจตุพร วัฒนศัพท์และครอบครัว

น.พ.สุนทร-พญ.ลัดดาวัลย์ ฮ้อเผ่าพันธ์

นสพ.ธานีพร ชีวะผลาบุญและบริษัทในเครือเวทโปรดักส์

รายนามเจ้าภาพ

๕๓๐

น.อ.(พิเศษ)พ.ญ.สุพัตรา-คุณสันติภรณ์-คุณพัชพารชา ลิทธิธรรมา	ศูนย์ปฏิบัติการธรรมสังคม
น.อ.(พิเศษ)สันต์-สุขศรี ชาดิษฐ์	ศูนย์ปฏิบัติการธรรมสังคม
น.พ.อุทัย ชัยกิตติศิลป์	ศูนย์ส่งเสริมกิจกรรมเยาวชน
น.อ.อิทธิศักดิ์ นาคะวิสุทธิ	สามเณรคณะ ๓ ปี ๒๕๕๖
บจ. ดี.ไอ.ซี เอ็นเตอร์ไพรส์และคณะญาติมิตร	หัวหน้าชั้น-นักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา
บจ.คริสตอล ซอฟท์แวร์ แพ็คเกจ	อ.พิศมัย แสงหิรัญและครอบครัว
บจ.เจคเชียร์ เทคโนโลยี	อ.วริยา สาครเศ
บจ.ซอเฟท์เฮาส์	อาจลัมเกียก แซ่เจี๋ยและครอบครัวเจริญอนันตสิน
บจ.โดเชะกิ โดยนายเชนจิ-จันทน์ คอนโด	อาจารย์ศรีพัฑ-รศ.ธาวดี-พันเอกหญิงปามทรา มีนะกนิษฐ
บจ.บางไผ่เอทส์ตลาดไท(ทวี-สุกัญญา เวชยันต์วิวัฒน์)	อุบาสิการามารณ โพธิบุญ
บจ.เมณฑกะ และคณะกัลยาพญาไท-ราชเทวี	Doney Vongseng
บจ.สตางค์ เคมีคอล	Eric-Diane Bouatay
บจ.แสงมิตรโลห์	Fergus-วันเพ็ญ Statom
บจ.อโต้ไฟล์ท(ระบบบัญชีสำเร็จรูป)	Henry & Sunee Law ครอบครัวและญาติมิตร
บจ.อีชีวิน ในเครือคริสตอลซอฟท์แวร์กรุ๊ป	Jim-Khim Weir
บุคลากรรุ่น ๑๖ ไม่ตกกันดาร มีนิพพานเป็นที่ไป	Judy Pon-คุณอำนวย ชนานุกุล
บุคลากรรุ่นที่ ๑๗ เรือนทองหัวเพชรสำเร็จทุกอย่าง	Kingkham Sananikone
บุคลากรรุ่นใหม่รุ่น ๑๔ กายแก้วศรจรรย์อนันตกาล	Madam Chewing Ciao and family
ผศ.ดร.สมสุดา ผู้พัฒน	Mah Ngok San & Lee Sow Ying
ผู้นำบุญภาคนครหลวง ๑	Mr.Takaakii-Jindarat Sasagawa
ผู้ประสานงานภาคนครหลวง ๑	Ng Sek Chai & Ang Bee Bee
พ.อ.(พิเศษ)ไพเกียรติ แสนยานุสิน	Orapin Munizich And Family
พญ.กาญจนา ชัยกิตติศิลป์	Paul-Linda Pridanonda
พญ.นริลักษณ์ พิทักษ์ดำรงวงศ์	Phrapayunsak Aggawinate
พญ.อุดมลักษณ์ มงคลและครอบครัว	Phrapratchaya Sotthiyothin
พล.ต.วีรวัฒน์-คุณเสาวคนธ์ ต้นสุทัช	Prasong Mccray
ภาคจักรวาลและกองประสานงานศูนย์สาขาดังประเทศ	Smitti P.Napachoti
มณฑลพุทธจักรพรรดิวัน	Souchinda Borihan and Family
รศ.น.พ.พิรพัทธ์-คุณธัญพร เจริญชาติและครอบครัว	Tan Chin Hiang
ลูก้าและทีมงานภาคชุมทอง ๒๔ เค ๔ (บริษัทเอ.ไอ.เอ จำกัด)	Thavysack & Sangath Phomphakdy & Family
วัดภาวนาจารย์เจีย(แอตแลนต้า)	The Middle Way (Young Star Team)-ศูนย์ปฏิบัติการนานาชาติ
ศิษย์เก่า-ศิษย์ปัจจุบันชมรมพุทธศาสน์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	Wee Ah Moi
ศูนย์กัลยาณมิตร จังหวัดตรัง	Yee Wee Har SuSan and Family
ศูนย์กัลยาณมิตรนครปฐม	M T K D ¹⁶ (AOR_YUI_POM_NAT)
ศูนย์กัลยาณมิตรหาดใหญ่	SAM - MO GROUP ®
ศูนย์ปฏิบัติธรรมโตเกียว	~ SUKO Ū PICKU ~

รายนามเจ้าภาพ

๕๗๑

รายนามเจ้าภาพทั่วไป

พระกิตติศักดิ์ กิตติธโร
พระโกวิทย์ รตินโรและคณะ
พระครูธรรมธรประคองศักดิ์ สดุดิบุญโณ
พระจักรตรา สมจกโก
พระฉลองชัย คณุตตโม
พระชวนัฐ อุปสโม
พระชฎพงศ์ กตบุญโณ
พระชัยทัศน์ ชยทสโล
พระชัยวัฒน์ อดตทนโต
พระชาลชัย ปิยธมโม
พระชีพ ดปสโล
พระณรงค์ชัย สิรินาโคและครอบครัว
พระถาวร ถาวโร
พระทรงวุฒิ ชยวฑโฒ
พระธนรินทร์ สิริธโร
พระธนาวุฒิ ติสโล
พระธรรมสาร จิตตภาโณ
พระธีระ นาถธมโม
พระนิทัศน์ กตบุญโณ
พระบุญช่วย จนโทภาโส
พระประเมษฐ์ ปรมสจโจ
พระประคอง อุทัย
พระประดิษฐ์ อริยชัยและภาคนครหลวง ๖
พระปราโมทย์ อดิบุญโณ
พระปฤษฎางค์ สมจกโก
พระเผด็จ จิรกุล
พระพรเทพ ญาณคุโณ
พระพินิจ จารุบุญโณ
พระภาณุวัฒน์ รณชัยโย
พระภิกษุ รุ่น ๑๘
พระมนตรี สุตาภาโส
พระมหาขจรศักดิ์ สดุดิบุญโณ

พระมหาเฉลิม ปญญารโณ
พระมหาชัยฟ้า ธมฺมกโณ
พระมหาชูพงษ์ ธมฺมโก
พระมหาธงชัย สารชัย
พระมหานพพร ปญญชัย
พระมหาบุญช่วย ปญญสโล
พระมหาประสิทธิ์ สิทธกนโต
พระมหาเนติศักดิ์ สกกธมโม
พระมหามนต์ชัย มณฑคโม
พระมหาวิเชียร จิตปสโท
พระมหาวิวิพงษ์ สงขวโส
พระมหาวิวัฒน์ วีรพตมโก
พระมหาศุภกิจ ญญจโก
พระมหาสอน พุทธิสารโ
พระมหาสุราช ขาติชัยโณ
พระมหาสุวิทย์ ธมฺมิกมณี
พระมหาเสถียร สุวณฺณจิตโต
พระมหาอัครเดช อคฺคเดโช
พระรุ่งวิทย์ ปญญาวฑโฒ
พระวรารก ชุตียุตโต
พระวันชัย สุขวโสและคณะ
พระวุฒิ อภิวฑโฒ
พระศักดิ์ชาย คุณยุตโต
พระศิริพงศ์ สิริวิโส
พระศิเวษฐ์ จารุธมโม
พระสถาพร ญาณวิโช
พระสมคิด จิตตวโส-ครอบครัววันกุล
พระสมชาย อคฺคชัยโณ
พระสมบัติ รกฺขิตจิตโต
พระสมบุญ ปญญรตโน-พ่อกุณ-แม่ทอง เขียวแก้วและญาติมิตร
พระสมพร ธนทวโร
พระสวลี สุทธาโณ

รายนามเจ้าภาพ

๕๗๒

พระสันตฑ์ รวิณโณ	ครอบครัวคชสิทธิ์
พระสาธิต สมงคโก	ครอบครัวคุณานุรักษ์พงศ์
พระสายชล ธมมวโธ	ครอบครัวจรรย์วาท
พระสาโรจน์ สารโรจโน	ครอบครัวจันทรภานต์ ประภาวดี
พระสิริ คุณากโร	ครอบครัวจันต์สวัสดิ์
พระสุทธเกษม สุขเขโม	ครอบครัวจิระปัญญา
พระสุชาติ สุโรจโน	ครอบครัวเจริญศรีเศรษฐ์
พระสุธรรม สิริสุโข	ครอบครัวชอบชล
พระสุรพงศ์ ธมมวโธและคณะญาติมิตร	ครอบครัวชินพิพัฒน์
พระสุรพงษ์ อธิวิโสและครอบครัววัดมณี	ครอบครัวเชวงศักดิ์โสภาคย์
พระอนุชา อคคจิตโต	ครอบครัวโชติสิงห์-วงศ์ศิริธร
พระอาจารย์-ผู้ประสานงานภาคนครหลวง ๕	ครอบครัวไตรวิชย
พระอาจารย์และสามเณรแก้วดวงบุญปี'๔๕	ครอบครัวทวีสุข-ครอบครัวบุญกลาง
พระอาจารย์และสามเณรเปรียญธรรม ปี ๒๔๔๖	ครอบครัวทองแก้ว
พระอาจารย์-สมาชิกภาคนครหลวง ๔	ครอบครัวพาระ
พระอารีพงศ์ ธมมิโก	ครอบครัวธาดาธะระนิต
พระอำนาจ เหมวิโส	ครอบครัวนพฤทธิ์
พระอุดมชัย สุนทรโต	ครอบครัวนึ่งน้อย
หมู่กุฎิสามเณรเปรียญธรรม	ครอบครัวบอย บุ่ม ปี
สามเณรธีระชัย อัครชัยโสภณ	ครอบครัวบุญเรือง
กลุ่มแก้วโชติ	ครอบครัวบุญส่ง
กลุ่มแก้วนพรัตน์	ครอบครัวบุษปะเวศ
กลุ่มแก้วสารพัดนึก	ครอบครัวพรหมแสงใส
กลุ่มแก้วสุนทรทิพย์ ศูนย์ปฏิบัติธรรม Melbourne	ครอบครัวพะขุนม
กลุ่มธาคู่สำเร็จ และครอบครัว	ครอบครัวพัฒนพานิชสวัสดิ์
กลุ่มลูกแก้วตะวันธรรม ชาววังนกระจาก	ครอบครัวพัฒนธนะศ
กลุ่มลูกแก้วตะวันธรรม ผู้ให้กำลัง ส.โชนาการ	ครอบครัวพุ่มมาลี
กลุ่มเหรียญก	ครอบครัวโพธิ์เจริญธรรม-ธรรมาจารย์กุล
กองสื่อธรรมะ สำนักประชาสัมพันธ์	ครอบครัวมณีแกม
กองอบรมพระกัลยาณมิตร	ครอบครัวมณา
คณะสงฆ์และเหล่ากัลยาณมิตรศูนย์ปฏิบัติธรรมปิ่นาง	ครอบครัววัฒนินิล
ครอบครัว ณ ตะกั่วทุ่ง	ครอบครัวลิมไพบูลย์
ครอบครัว Tran-สรวารี	ครอบครัววิพัฒน์พันธ์
ครอบครัวแก่นจันทร์	ครอบครัวเลิศเสวตวงศ์
ครอบครัวแก้วมณีและกองปฏิสันถาร	ครอบครัวไว้วิชาการติกุล

รายนามเจ้าภาพ

๕๖๓

ครอบครัวศรีสุธา	คุณกิตติกร เทียบขุนทด
ครอบครัวศรีวะไลสกุล	คุณกุลยา พึ่งพุ่ม
ครอบครัวศิวะนันต์วงศ์	คุณเกษม-คุณวันเพ็ญ เต็มผาติ
ครอบครัวสุจริตรธรรมกุล	คุณเกียรติคุณ เพิ่มอรุณ
ครอบครัวแสงเพ็ญ	คุณโกสุม ช้างยาวและครอบครัว
ครอบครัวโสทธิโยธิน	คุณชนิษฐา หริดำรงค์
ครอบครัวอมรรวัฒนา-สัมมาวนิชย์	คุณเขตรวิณ พพลโยธิน
ครอบครัวอรัมเรื่องกุล	คุณคณิต อธิพนโพบูลย์
ครอบครัวอภาเกียรติวงศ์	คุณคณิต-คุณฤดี ดวงคำ
ครอบครัวอินทร์ไทร	คุณคณศ เกரியงไกรสุข
ครอบครัวอินทโพบูลย์	คุณคมศักดิ์ ถิรกันทร
ครอบครัวอุดมศรีพันธุ์	คุณคอจิว แซ่ตั้ง
ครอบครัวอุ่นประสงค์	คุณคัทธียา อุ่นแก้ว
ครอบครัวอุ่นรัชมวิงค์	คุณคำแดง คำวงศ์สุข
ครอบครัวเอี่ยมกำชัย	คุณศิริ-คุณสงว-คุณชนิษฐา น้ำสุนีย์
คุณก๊กเสียง แซ่แต้-คุณขุนเทียน แซ่อึ้ง	คุณคุณัญญา ทวีกุล
คุณกนกพร-คุณกรรณิกา บุญจรัสวงศ์	คุณไคว้ไม้วะเจ็ง-สมบุญ ส่งตระกูลศักดิ์และครอบครัว
คุณกนกอร แซ่แต้	คุณจงกล อังกฤษิ
คุณกมลรัตน์ พุทธะกุลและครอบครัว	คุณจตุรงค์ สุขสำราญ
คุณกมลวรรณ กองศรีและครอบครัว	คุณจรรยา-คุณดวงใจ โฉมศิระพันธ์และเขียนหลิ
คุณกมลวรรณ ชูชีพและครอบครัว	คุณจรรยา-ค.ญ.บุญแก้ว ควาบาร่า
คุณกมลศิริ คลี่สุวรรณ	คุณจรัส ผดุงพัฒน์
คุณกฤตวิชัย เกิดมัน	คุณจรินทร์รัตน์ มิลเลอร์
คุณกฤติพร เลิศยังยศ	คุณจวง แซ่กิมและครอบครัว
คุณกฤติธรัตน์ ทวีงสวัสดิ์	คุณจันทนา ตริรัตน์ตระกูล
คุณกฤษณ์ เลิศยังยศ	คุณจันทนี ยิ่งยวด
คุณกฤษณา แนวนันท์	คุณจันทิมา เกரியงไกรสุข
คุณกัญวรรณ มุสิกโสมและครอบครัว	คุณจาวรรณ-คุณจินตนา สังฆมานนท์
คุณกนกกาญจน์ หัสเดชะ	คุณจิตชนก-คุณสุรัชย์-ค.ช.นัฐพงศ์ นวพิทยารัตน์
คุณกนกัธชา Udagawa และครอบครัววงศ์อินทร์	คุณจิตติมา ตันทกุลรัตน์-คุณสุนทร บุตรเกษม-คุณสุภาพและครอบครัว
คุณกันยา มุ่งการงาน	คุณจิตติมา-Richard บรรวณ
คุณกัมพล ชุมพลบุญสร	คุณจินดา จิ๊งรักเสรีชัยและครอบครัว
คุณกานดา แยมสุข	คุณจินตนา จันท์จรัสทอง
คุณกานดา-คุณชนิกร นนทแก้ว	คุณจิรัชติ-คุณปรางิณ สังข์วงษ์
คุณกานติมา-คุณพณีย์ พงษ์ประภาพันธ์	คุณจรินันท์ ผลลูกอินทร์

รายนามเจ้าภาพ

๕๖๔

คุณจิรวัดน์ ศิริกิจวัฒนา
คุณจิรัญญา เพ็ญพิบูลย์
คุณจิราภรณ์ อัครวงศ์คุณ
คุณจิราภา ไทยนันท์และครอบครัว
คุณจิราวรรณ ตรงพิทักษ์กุล
คุณจิรารัชต์ เสงี่ยมศักดิ์
คุณจีแสง แซ่หว่อง
คุณเจ็กเปียง แซ่ตัน-คุณแม่ฮักม่วย แซ่ย่อ
คุณเจษฎา-คุณเพ็ญณี จิตเจริญ
คุณเจียมเฮียง แซ่ไ้ว อุทิศให้นายเฮียะปอ แซ่เป้
คุณเจียร พระเทพ
คุณฉิ่ง-คุณแซม ประทุมวัลย์
คุณฉงชิง เจียนและครอบครัว
คุณฉลวย ทองโต
คุณฉลวย ศรียังคบุตร
คุณฉวีวรรณ วรณโสภา
คุณฉวีวรรณ ศิริบุญ
คุณฉะอ้อน รงนา
คุณฉัตรพร อัครชัยโสภณ
คุณเฉลิมพล-คุณจารวรรณ บุทเสนและครอบครัว
คุณชนมนีนภา วงศ์จรัสวิจิตร
คุณชนะ-คุณสุนีย์ พิริยะอนนท์และครอบครัว
คุณชนากา อิร์นพไพบูลย์
คุณชนินท์ พราพพงษ์-คุณธนวิพัฒน์ ปิตีวรรณ
คุณชมเชย-คุณวีระวุธ พรรัตน์พันธ์และบุตรธิดา
คุณชมนิศา วีระเดชพาล
คุณชยพล-คุณปรมาภรณ์ ธรรมบริพัตร
คุณชยัน-คุณกองแก้ว-ด.ช.ภูวิช-ด.ญ.ณิชาพัชร สุภังวงษ์
คุณชยางค์ทิพย์ โฉมิตานนท์พร้อมบุตรธิดา
คุณชลอ-คุณมาลี ขวนะพงศ์และบุตรธิดา
คุณชลอรัตน์ เรษะรุจิ
คุณชลิตา ขาญชัยประเสริฐ
คุณชัชชญา ตั้งลิदानนท์
คุณชัชวาลย์-สุนันทา-ชรัสพงษ์-ชชาติบุษย์ ทศรัตน์
คุณชัยทัต ชัยสิทธิ์และครอบครัว

คุณชัยธวัช-คุณอภิสร และครอบครัวสุริยากุลพานิช คุณชัยพร
จิตลินธุ์
คุณชาญยุทธ-คุณรังสิรัตน์-คุณเรืองโชค-คุณเรืองธรรม ธนาคม
คุณชื่นหทัย แซ่จิ๋วและครอบครัวเหล่านัฏวุฒิกุล คุณ ชู ติ
กานต์ เช่นพิมาย
คุณชูติมา เฉลยพจน์
คุณชูติมา-คุณพีระ-คุณพัชรินทร์ แสงงาม
คุณชุมพล-คุณนิรมล เสวตาภรณ์
คุณชูสิทธิ์ ชาญณรงค์
คุณเชียง แซ่ตั้ง
คุณชกุง แซ่แต้
คุณชังอิม-คุณวรรณภา แซ่ลิ้มและครอบครัว
คุณชออิม-คุณอภิพันธ์ อุทัยรุ่งเรือง
คุณชาติ แซ่แต้
คุณชัวอิม แซ่ตั้ง
คุณชิวเอ็ง ศุภศิริตานนท์
คุณเชียวตง แซ่เขียว-คุณป๋วยัง แซ่ตั้ง
คุณเชียะกิม แซ่ตั้ง
คุณฉุฉิว เลิศยังยศ
คุณทิตยา บุญยรัตน์
คุณทัตญกร บุญแข็งเก่ง
คุณณัฐพรณ-คุณกล้าตะวัน-คุณภควดี กักตืทศพลและหมู่ญาติ
คุณณรงค์ ตัวงลิ้น
คุณณรงค์ สายวิจิตร
คุณณรงค์-คุณยุพเยาว์-คุณนันทพร ประเสริฐบดินทร์
คุณณัชชา เปลี่ยนโมฬี
คุณณัฐ อิร์นพไพบูลย์
คุณณัฐกิตติ์ เกரியไกรสุข
คุณณัฐพงษ์ สุทธิวินิช-คุณจิตินันท์ สุทธวาทิน
คุณณัฐพนธ์ น้อยประเสริฐ
คุณณัฐฤติ ตีรวัฒน์ประภา
คุณณิชนน เกரியไกรสุข
คุณดวงกมล สุนทรขันธ์และครอบครัว
คุณดวงดาว สกุศลวัฒนา
คุณดวงเนตร จงขานลัทโธและครอบครัว

รายนามเจ้าภาพ

๕๖๕

คุณดวงสุดา อานุกาพมาศและครอบครัว
คุณดารานี พิษิตวงศ์เลิศ
คุณดำรง-คุณลำดวน ปัญญาวารกิจและครอบครัว
คุณเด่นดวง-คุณดวงเกษม ภูมิศรีแก้ว
คุณดวงพร-คุณนุชรินทร์ พิทักษ์โชติวรรณ
คุณต๋อยบ่วย แซ่เตียะ
คุณดิณณภพ-คุณปรีชัทร ธงไชยฤทธิ์-คุณปริพล-คุณวาสนา-คุณปวีณา แจ้งฉาย
คุณเต็ม-คุณพรมมา-คุณสุพิน เกี้ยวสันเทียะ
คุณเต็มใจ สุทธิประภา-คุณสุวรรณา สว่างจันทร์
คุณเต็มตา คำวงศ์สุข-คุณทิวา ธรรมนารัตน์
คุณไตรพร พร้อมลากและครอบครัว
คุณถนอมจิต ดันตะตะนัย
คุณถนอมศรี เหล่าประสิทธิ์ผล
คุณถาวร ศรีสมชัย
คุณเถลิงเกียรติ ชาวพอรอน
คุณทรงชัย-คุณพิศมัย ตั้งจรูญวานิชย์
คุณทรงพร อ่อนนาค
คุณทรงวุฒิ งามวงศ์น้อย
คุณทรงศรี ธรรมศรีตา
คุณทรงศรี-คุณกรรณมา วรคุปต์
คุณทรัพย์ อิงคะตังงะ
คุณทวีชัย ชัยสุวรรณ
คุณทวีวัฒน์ หงส์ดุขยี่
คุณทวิวุฒิ สุริยะมงคล
คุณทศพล สันทิม
คุณทองสุข จำปาศรี
คุณทักษิณี เจริญดีและครอบครัว
คุณทิชากร กงเพชรและครอบครัว
คุณทิพวรรณ นิ่งน้อย
คุณทิพวรรณ ปรีถมนานท์
คุณเทวิน ลอยสรวงสิน
คุณเทวิน-คุณนิภา ลอยสรวงสิน
คุณเทอม-คุณสิริรัตน์-คุณกนิษฐา-คุณจิราวรรณ มาดไทย
คุณเทียบ บัวหอม
คุณธนันท์ นิโครตเกียรติ์

คุณธนพล-คุณพัชรี ธนะสมานโชค
คุณธนวรรณ-คุณเอมอร สุวรรณประทีปและครอบครัว
คุณธนัษภรณ์ ไตรวิเชียรและครอบครัว
คุณธนา ทองนพเก้า
คุณธนา-คุณพัชรา เศวตศรีถวิลย์
คุณธนิศ แก้วสม
คุณธรรมธรณ นุ่มนวล
คุณธรรมะ อ่อนนาค
คุณธวัชชัย-คุณกนอมศรี ทองบรรจบ
คุณธัญญารัตน์ บุญกุล
คุณธาดา วิกิตนุบุตรและครอบครัว
คุณธำรงศิลป์ โพธิ์สูง
คุณธีรภัทร์ สะลิณี
คุณธีรศักดิ์ นรนพภู
คุณธีระนพ หวังกิจจินดา
คุณธีระพจน์-คุณเสริมสุข วราชาติ
คุณนงนุช ทวีสินและครอบครัว
คุณนงลักษณ์ แก้วกาญจนา
คุณนพมนต์ คุ้มบน
คุณนภดล คำวรรณและครอบครัว
คุณนรา-คุณบุษราคัม สาริบุตรและครอบครัว
คุณนรินทร์ โอภาสขวลิต
คุณนฤมล จอมพลาพล
คุณนฤมล-คุณคาซึมะ โอโต-คุณแม่ลำลี สุระทร
คุณนลินทิพย์ หารินเดช
คุณนลินาสน์ ไรจนศิริและครอบครัว
คุณนรรัตน์ ฤทธิพัฒน์พงศ์และครอบครัว
คุณนรรัตน์ วงศ์รัตนสถิตย์
คุณนวลรัตน์ ศรีจันทร์
คุณนัฏฐินี ดวงดี
คุณนันทชัย-คุณปัทมวดี-คุณพัฒน์และครอบครัว
คุณนันทชัย เพียรสนองและครอบครัวพัฒน์ จาโรตก
คุณนาง ทองหนัก
คุณนาถฤดี บุญยรัตพันธุ์
คุณนารินทร์ จันทร์สระแก้วและครอบครัว

รายนามเจ้าภาพ

๕๗๖

คุณนารี จันทนโชติวงศ์	คุณปนัดดา กิตติรัตนธาดา
คุณนาวิ-คุณอรรพวรรณ-คุณเอกพันธุ์ สุกร์จันทน์ไธศรี	คุณปนัดดา ปญฺญานิชและครอบครัว
คุณนิตดา-ร.ต.ต.ชลอ สนทิมและครอบครัว	คุณประจวบ รางแดง
คุณนิตยา ไชยานุศักดิ์และคณะ	คุณประจักษ์-คุณเจตธาย ถิรทินรัตน์
คุณนิตยา เตชะพิไลษฐ์	คุณประจิดร เปลี่ยนโมฬีและหมู่ญาติ
คุณนิตยา วนาขจิรัตน์	คุณประชา-คุณอุ้ย วีระวิทย์
คุณนิภา นิธิรัตน์สุวรรณ	คุณประดับ จงกุลสถิตชัย
คุณนิยม-คุณอรพินท์ วิบูลย์เมธ	คุณประดิษฐ์ อารยการกุล
คุณนิศากานต์ ลุปัญญา	คุณประทุม บัณฑิตานนท์
คุณนุชนิภา นันทะวงศ์	คุณประนอม สิงห์คำ
คุณบงกช-คุณทรงกลด สงขกุล	คุณประพันธ์-คุณวราวรรณ ธนะกิจรุ่งเรือง
คุณบรรจง แก้ววิลัย-คุณนิสา นิรมาน	คุณประไพ-คุณรัชดา พรเพ็ญพิพัฒน์
คุณบรรจง ฉันทวิริยะ	คุณประภัสสร โตเจริญ
คุณบรรณารัตน์ พลับสุชัย	คุณประภา สุภักษ์เกียรติ
คุณบงอร คามินส์	คุณประภาภรณ์ ประสิทธิ์นอก
คุณบุญจง งามวงศ์น้อย	คุณประมล-คุณมนัสนันท์ พงษ์ไพจิตรและครอบครัว
คุณบุญชัย-คุณสุนีย์-คุณชัยชนะ กิตติโสภานันท์	คุณประยูร-คุณพิระพรรณ-คุณปิ่นรัฐ-คุณพิชญา กาญสอาด
คุณบุญช่วย อุณประสงค์	คุณประเสริฐ เอี่ยมแสงและครอบครัว
คุณบุญช่วย-คุณทองหนัก-คุณจินตนา ศรีลี	คุณประเสริฐ-คุณนงนุช ศิลดำรงชัย พร้อมบุตรธิดา
คุณบุญชัย-คุณนิตยา ตั้งจรรยาวิชัย	คุณประเสริฐ-คุณปรานี พูลผล
คุณบุญณดา ชุ่มเชื้อและครอบครัว	คุณปรานี ศรีรัตนสมบุญ
คุณบุญมี วรรณโสภา	คุณปรานี-คุณกมลวรรณ-คุณกิตติยา-คุณนุชธิดา แก้วขาว
คุณบุญรักษา-คุณอภิญา-คุณอมรเกียรติ สาแสง	คุณปรานี-คุณชอุจิ-คุณมาซึกิ มานูจ่าและครอบครัว
คุณบุญล้อม ขวลิตรจิวงษ์	คุณปรานี-คุณพลวัฒน์ นาคะลักษณ
คุณบุญเลิศ อำนาจเกษม	คุณปรานอม สายวิจิตร
คุณบุญสันต์ พหลโยธิน	คุณปรินดา ลิ้มปาตาพันธ์-คุณพิสิษฐ์ เหล่าฉนิษฐา
คุณบุปผา สุวรรณโชติและครอบครัว	คุณปาริฉัย คุณนิรันดร์
คุณบุศณี จันทร์สระแก้ว	คุณปาริฉัตร-คุณโนวัธิ์-คุณคณะตะ-คุณแม่สุนี เปรมดี
คุณบุศริน-คุณบงกต์ ธีรบุญยะวณิช	คุณปิยะนุช สงวนศักดิ์กุล
คุณบุษกร-พ.ญ.วราภรณ์ บุญยประมุข	คุณปฐจิตร ตั้งตั้ง-คุณยาแจ้งเกอ แซ่แต้
คุณบุษบง พลอยงามดี	คุณปฐนเปง นาหิน
คุณบุษบัน เวชทรัพย์	คุณไพบรดา-Mr.Kouchi-ค.ญ.Kimie Enomoto
คุณบุษลณี ชยานุรักษ์และครอบครัว	คุณผกามาศ บุญธรรมและคณะญาติ
คุณบุรณเลิศ อำนาจเกษม	คุณพรจันทร์ ลูกอินทร์
คุณปณิตา กาสมสัน	คุณพรทิพย์ เจริญบุญศรี

รายนามเจ้าภาพ

๕๖๓

คุณพรพรรณ พลกลางและครอบครัว	คุณเพ็ญศรี ภูมิรัตนประพิณ
คุณพรภิมล สนิทமாக	คุณเพ็ญศรี สุขารมย์
คุณพรณิ ทองทัพ	คุณเพิ่มศักดิ์-คุณมังกร พรชัยนันท์
คุณพลตรี ขาญณรงค์-คุณวรรณวิภา รสจันทน์	คุณไพรัช พรหมมิ
คุณพองจันทร์-คุณแม่ปิ่น-คุณสมจักร วีระปิต	คุณไพรัตน์ อิมอุไร
คุณพอบรรลุ-คุณแม่อำ พันธ์โนราชและลูกหลานทุกคน	คุณภณิดา สีสาสมานชัย
คุณพอบุญถิ่น ศรีพรหมและครอบครัว	คุณภัก-คุณพิมพ์พรรณ ดวงสร้อยทองและครอบครัว
คุณพ่อยิ่ง-คุณแม่ก๊ี้ แซ่คู-คุณยายตาล แซ่ไค้ว	คุณภักวดี สีสาสมานชัย
คุณพอรื่น-แม่สุนีย์ ชาวเผือก	คุณภัทพันธ์ จุฑาภิลิทธิ์
คุณพ่อสุเทพ-คุณแม่พวงรัตน์ พิรุญรุ่งเรือง	คุณภัทริดา แรทพณ พร้อมครอบครัว
คุณพ่อहांจิว แซ่อึ้ง-คุณแม่เจ้าเตียง แซ่ล้อ	คุณภัทร โชติประดิษฐ์
คุณพันธ์ สุขโต	คุณภัทรกร เต็งเที่ยง
คุณพันธ์-คุณละมัย-คุณจรรยา จันทน์อินทร์	คุณภัทสรวิทย์ ต้นวิระ
คุณพัชรา-คุณพวงนา และครอบครัวเมธากูร	คุณภาวิณี เตชะพิสิษฐ์
คุณพัชรี เบญจวิลาส	คุณภาวิณี วงษา
คุณพัชรี เบญจวิลาส-คุณสุดา-คุณบุษรัตน์ เบญจรงค์กุล	คุณมงคล-คุณสอาด สอนเสริม
คุณพัชรี มีล้าน-คุณพรพรรณ เคหวัตร	คุณมณฑล เกิดโพธิ์จวนและครอบครัว
คุณพันพจน์-คุณกรรณิการ์ เสวตาภรณ์และครอบครัว	คุณมณฑล-คุณทองพิน ก้นล้อม
คุณพิชัย-คุณระนอง ตั้งจรรยาวิชัย	คุณมณฑา ทวนทอง
คุณพิชัย-คุณออด เกิดมัน	คุณมณีกานต์-คุณธัญจิตตา สันทิม
คุณพิบูลย์ สุกิจปาณินิจและครอบครัว	คุณมณิธรรม-คุณปณยาพร ธนะสมานโชค
คุณพิพัฒน์ มาลาธรรมรัตน์	คุณมนีวรรณ สุกุลวิริยะโรจน์
คุณพิมลพรรณ ฉันทาคิตย์	คุณมนตรี เกรียงไกรสุข
คุณพิศ แซ่หลี่	คุณมนรัตน์ วิวิธธนากร พร้อมครอบครัว
คุณพิษณุ บำรุงมิตรและครอบครัว	คุณมลิวลีย์ ศรีสวัสดิ์
คุณพิสมัย กุดโอภาส	คุณมะลิ ศรีพานิช
คุณพิสิฐ อัมพรากร	คุณมังกร-คุณสุพัตรา-คุณดนยา ภูทานกและครอบครัว
คุณพีระนุช นานา	คุณมานิช-คุณสมลักษณ์ ปานโต
คุณพีระพล เผ่าเพ็ง-คุณกมลวรรณ สว่าง	คุณมาลัย กำภู ณ อยุธยา
คุณพลทรัพย์ โชติनुชิต	คุณมาลีลักษณ์ รุ่งเจริญชัยพรและครอบครัว
คุณเพ็กเซีย แซ่ซึ้ง-คุณเจียยัง แซ่เพ็	คุณมุนเกียรติ-คุณวราภรณ์ ตั้งจรรยาวิชัย
คุณเพ็ญมาส ศิริกิจวัฒนา	คุณเมทนี ชูจิรวงศ์
คุณเพ็ญจันทร์ ล้อจักรชัยและครอบครัว	คุณเมธี-คุณจันทร์อร่าม นาคทอง
คุณเพ็ญพรรณ เรศานนท์	คุณแม่ทองกลาง งามแสงและครอบครัว
คุณเพ็ญศรี เจริญขวัญเมือง	คุณแม่นิภา-คุณวาสนา หุตะพรประเสริฐ

รายนามเจ้าภาพ

๕๖๘

คุณแม่ปรางณี นาคะลักษณ์และครอบครัว

คุณแม่ยังย้ง แซ่โล้ว-คุณจิตาภา สุภาวิมล

คุณแม่ลีเทียมอมและครอบครัววิจิตรศิลป์

คุณยงยุทธ-คุณอัญชลี ดิลกเจริญ

คุณยายสมร จินนารกุลและครอบครัว

คุณยิกเชียง แซ่ลื้อ

คุณยุทธนา นิ่งน้อย

คุณยุพา ทองคำ

คุณยุพา เพ็ญเพียร

คุณยุพารัตน์ อาธิเวชและครอบครัว

คุณยุพิน-คุณอัญชลี-คุณมณฑล-คุณพิชญ์ศุภ-คุณบุศย์ วิสุทธิ

คุณเย็นจิตต์ สกุลวิริยะโรจน์

คุณรณภรณ์ วังศิริไพศาล-คุณกมลศิริ คลีสุวรรณ

คุณระพีพรรณ ใจภักดี

คุณรัชดา เอกมโนชัย

คุณรัชนี เตชะพิลิสฐ์

คุณรัชนี ตั้งจรรยาภณชัย

คุณรัชนี วารศิริ

คุณรัฐพร แดงมณี

คุณรัตนา จันทรวิชัย

คุณรัตนา พงศ์สินพันธุ์

คุณรัตนภรณ์ ผาบุตร

คุณราตรี ศรีสวัสดิ์

คุณร่ำฟ้า ฉิมสุขและครอบครัว

คุณรุ่งทิพย์ นิ่มมณีและครอบครัว

คุณรุ่งทิพา อนุวัชพงษ์

คุณรุ่งรัตน์ ชัยสำเร็จและครอบครัว

คุณเรกเฮียะ แซ่โล้ว-ครอบครัวโชติชัยวงศ์

คุณเราา เลิศอัศวกร

คุณเริ่ม-คุณนงลักษณ์ เพ็ชรผุดผ่อง

คุณเรืองสุนทร-คุณอธิป คูหาทน

คุณลดดาวัลย์ จันปิยะและครอบครัว

คุณละเมียด ณ ตะกั่วทุ่ง

คุณละเมียด ศรีสมัย

คุณละออง จันจันทิ

คุณละอองดาว นนทะสรและครอบครัว

คุณละเอียด ลักษมีธนานนท์

คุณลักขณา รัตนทรานนท์

คุณลัดดา สกุลวิริยะโรจน์

คุณลาวัลย์ เอื้อสัมพันธ์กิจ

คุณลำไย แก้วอินชัย

คุณลำไย ชุสเตอร์

คุณลินจง-ด.ญ.ยูกิ มูราคามิ

คุณเล็ก-คุณเสาวคนธ์ เสี่ยงศักดิ์และครอบครัว

คุณเลิศจิต วัฒนจตุรพล

คุณเสี่ยงแป๊ะ-คุณพิกุล แซ่ตั้ง-คุณมยุรี สีสาลีวัฒนะ

คุณเสี่ยงอิม แซ่ก้ง

คุณวนิชชา พาคาลิ

คุณวนิดา บุญมากและครอบครัว

คุณวนิดา เทริญศรีวงค์

คุณวนิดา-คุณวิภา เจิดอำไพ

คุณวรดา ตั้งสิบลูก

คุณวรพงษ์ อัศวชัยโสภณ

คุณวราภา นิโครสทเกียรติ์

คุณวรรณแก้ว-คุณวันทนีย์พร จันทร์เหลือง

คุณวรรณพร อัศวชัยโสภณ

คุณวรรณพร ศิริคุรุรัตน์

คุณวรรณ-คุณไพศาล-คุณอุทัย คูตระกูล-คุณกิมเซ็ง แซ่ตั้ง

คุณกริตี วัฒนชัย

คุณวรธรา ภูอภิรมย์

คุณวราวุธ-คุณศิริกุล-คุณณิชา วิสุทธิ์เมธางกูร

คุณวรางคณา เต็มผาติ

คุณวราณี เอื้อดุลยธรรม

คุณวราภรณ์ เข้มทอง

คุณวราภรณ์ พลเมือง

คุณวราภรณ์ วิวิธธนากร พร้อมบุตรธิดา

คุณวราภรณ์ สงวนดีกุล

คุณวรารัตน์ ตั้งจรรยาภณชัย-คุณนงนุช สุภาวิมลพันธุ์

คุณวรินทร์ มัลธนาพร

คุณวไล วิศวชัยวัฒน์

รายนามเจ้าภาพ

๕๓๕

คุณวัง เต่าเล็ก

คุณวัชรินทร์-คุณณัฏฐา-คุณสมชาย-คุณอาธร-คุณทศพล-คุณสุรัช

ลูกพระราชา

คุณวัน-คุณหวัน- คุณอੰณภรณ์ พิมพ์ปฐุ

คุณวันชัย-คุณทิพวรรณ-คุณสุพัชรา สุภิกิตย์

คุณวันทนีย์ หาญวิญญูและครอบครัว

คุณวันเพ็ญ สุโรกรินทร์

คุณวันเพ็ญ วรรณสิน

คุณวันเพ็ญ สุระไกรสิน

คุณวันเพ็ญ อำไพสัมพันธ์กุล

คุณวาสนา ศรีสมัย

คุณวาสิฏฐี เทียบขุนทด-คุณจินดา วัฒนวิเชียร

คุณวิรัชชุลดา เลิศยียงศ

คุณวิรัช-คุณปัทมา ตรียกุลและครอบครัว

คุณวิชัย ปวโรดม-คุณจันทนา จิเวศพงศ์

คุณวิชัย-คุณประเทือง-คุณศศิอำไพ ปาลวัฒน์วิไชย

คุณวินิจ จรุงวิภู

คุณวินิดา ศรีวงศ์รักษ์

คุณวิภา-คุณฮิเดโอะ-คุณมานามิ ศรีฮาร่าและครอบครัว

คุณวิภาวดี ลาภพิกุลทองและครอบครัว

คุณวิมลรัตน์ เปล่งเจริญศิริชัย

คุณวิรัตน์-คุณพรรณรังศรี ตรงพิทักษ์กุล

คุณวิโรจน์ ตรงพิทักษ์กุล

คุณวิโรจน์ เสาวภาคย์วิศาล

คุณวิไล อ่อนละมุลและชมรมครูคุรุรัตน์

คุณวิไล-คุณนาถฤดี เข็นบำรุง

คุณวิไลลักษณ์ เพิ่มทองคำ

คุณวิสิทธิ์ คุณนิรันดร์

คุณวีณา ศรีเขตต์

คุณวีรยา อัศวรัติกุล

คุณวีระพันธุ์ เสถียรนพแก้ว

คุณวีรา ฮันเตอร์

คุณวุฒิชัย วิลด์

คุณศรัณย์-คุณพิสมัย อุเนติตระกูล

คุณศรัณยู-คุณปรียา-คุณแก้วขวัญ ยุคันตวนิชชัย

คุณศรีสุดา อนันต์ศิริประภา

คุณศศิธร โชคประสิทธิ์

คุณศศิรินทร์ นิศากรนาราและครอบครัวจำลองกุล

คุณศักดิ์ชัย เหล่ามานะเจริญ

คุณศักดิ์ชัย-คุณทิพย์สุนันท์ อุดมรุ่งเรืองผลและผู้มีจิตศรัทธา

คุณศักดิ์ชัย-สุมาลี ศรีพิชราวุธ

คุณศิริขวัญ แวนนิลานนท์

คุณศิริพร-คุณศิริวัชร ทองวิเศษ

คุณศิริรัตน์-คุณวรวิทย์-คุณนพพร วงศ์สถิตย์พร

คุณศิริลักษณ์ ทองอ่วม

คุณศิลาชัย-คุณวรรณมา ลาโลดและครอบครัว

คุณศุภราดา อมรมนัส

คุณศุภราช ต้นโสภณและครอบครัว

คุณศุภลักษณ์-ชูชาติ เกณฑ์ขุนทด

คุณษมนันท์ หัสเดชะ

คุณสกล-คุณปรานี มีรักษาและครอบครัว

คุณสการัตน์-คุณเล็ก อักษรานุวัตร

คุณสถาผล-คุณพุ่มซ้อน-คุณวันนี้อย พลอินทร์

คุณสนิทย-คุณวาลี ศิริขวัญชัย

คุณสนิทย-คุณสมใจ แผลมม่วง

คุณสมเกียรติ เตชะพิสิษฐ์

คุณสมเกียรติ แซ่อึ้งและครอบครัวอภาเกียรติวงศ์

คุณสมควร Kurzinger

คุณสมคะเน ยงคพรหาหมณ์

คุณสมคิด เอี่ยมอ่อนตา-คุณสมมาตร สุขแก้ว

คุณสมจิต เจียมใจรักษ์

คุณสมใจ อ่องสุวรรณ

คุณสมชัย-คุณวิไลวรรณ ใจเสือและครอบครัว

คุณสมชาย วิริยะบุญไญพิทักษ์

คุณสมบัติ-คุณน้องนุช ตั้งสถิตยากร

คุณสมบุญ-คุณสุนันทา ธรรมรักษ์

คุณสมบุรณ์ เพ็ชรแก้วและครอบครัว

คุณสมบุรณ์ นิพัทธ์ไชติ

คุณสมบุรณ์ รัตโนธร

คุณสมภพ คงเจริญ

รายนามเจ้าภาพ

๕๘๐

คุณสมรวย ศิริลิขิตชัย
คุณสมศรี อำนางเกษม
คุณสมศรี ธรรมอากาศ-คุณน้ำทิพย์ มอริส
คุณสมศรี เขียวสังข์และบรรพบุรุษ
คุณสมศรี อำนางเกษม
คุณสมศักดิ์-คุณผ่องพรรณ จิราดิเรกและบุตร
คุณสมศักดิ์-คุณศรินทร์ทิพย์ สุวรรณวรางกูรและครอบครัว
คุณสมศักดิ์-คุณสมบัติ แสงทองและครอบครัว
คุณสมส่วน ไส่
คุณสมย์ มุนสธูเบอร์
คุณสมาน-คุณสรอย ศรีตระกูล
คุณสรลีส ลิทธรานนท์
คุณสร้อยเพชร-คุณไสรยา โสตะระ
คุณสวัสดิ์-คุณวัลยา อนันต์พงษ์สุข
คุณสว่าง แซ่อึ้ง
คุณสังคม-คุณบุษกร วรพันธ์และครอบครัว
คุณสัญญา-คุณวนิดา โทมัสและครอบครัว
คุณสันติ ประสานสันติกุล
คุณสาคร นาคเนียม
คุณสามารท โชติประดิษฐ์
คุณสายสิริ-คุณอนัญญา-คุณสมปอง
คุณสายหยุด-คุณพัชรี-คุณสุภาว เกตุลอย
คุณสิทธิพร สุขผล
คุณสินีนาง พิญญพงษ์
คุณสิริกมล โชคครรชิตไชย
คุณสิริพร อรินพไพบูลย์
คุณสุขมา อำนางเกษม
คุณสุษุมาล คุณวงศ์
คุณสุจิรา-Mr.Toshiaki-Masumi-Akira Matsumoto
คุณสุชญา กาญจนกามล
คุณสุชัยญา ตรงพิทักษ์กุล
คุณสุชาดา ศรีเศรษฐวรกุลและครอบครัว
คุณสุชาติ ภูทอง
คุณสุชิน-คุณวัลลี มากเจียม
คุณสุติดา สงวนดีกุล

คุณสุดา เบญจรงค์กุล
คุณสุดารัตน์ จามจุรีและครอบครัว
คุณสุทธินันท์ ทิศวิภาค
คุณสุทธิพงษ์ เข้มทอง
คุณสุเทพ ชลเวทสุวรรณ
คุณสุเทพ แก้วแสนสุข-คุณวิวรรธน์ มุกดาประกร
คุณสุเทพ-คุณมากใจ พิระจัญญ์เรือง
คุณสุเทพ-คุณอัมพร-คุณทิพาจาร-คุณทฤท ขาเทพ
คุณสุธรรม-คุณคุณรัชฎา เกียรติวิริยะ
คุณสุธรรม-คุณสมศักดิ์ บันประเสริฐและคณะ
คุณสุธิดา จินดาภิณฑุลและครอบครัว
คุณสุธิดา เกษตรเวทิน
คุณสุนาพร-วราณี-จิระทรัพย์ นุตผลิน
คุณสุนิสา ธวัชวิบูลย์ผล
คุณสุนีย์ ตีบชีว
คุณสุนีย์-คุณวนิดา ฉายาวารกุล
คุณสุนีย์-คุณสุทิน-คุณสุมล เล่าบุญลือ
คุณสุพรชัย โชติพิทักษ์กุล
คุณสุพัฒน์-คุณอุปล ศิวพรเสถียร
คุณสุพัตรา เนาวศิริ
คุณสุพัตรา ทิรัญยะวะลิตและญาติมิตร
คุณสุพิรย์ สวรราชย์
คุณสุภณัฐ-คุณศศิธร เต็งการณกิจ
คุณสุภัคณัช-คุณทองจันทร์ ไวยยารัตน์
คุณสุภา วัชรนรังสรรค์
คุณสุภาภรณ์ โชติประดิษฐ์
คุณสุภาพร ปราณิตพลกรัง
คุณสุภาภรณ์ เตียวจำเริญพร้อมครอบครัวและญาติมิตร
คุณสุวิญญา พรหมมี
คุณสุมาลัย ธังศิริ
คุณสุมิตร จรินทร์นอก
คุณสุรัชย์ มากมีและครอบครัว
คุณสุรัชย์ ศิริพิตรอารัง
คุณสุรพงษ์-คุณผกาพรรณ เทพหัสดิน ณ อยุธยา
คุณสุรวงศ์-คุณวารี กวีศรีศักดิ์และครอบครัว

รายนามเจ้าภาพ

๕๘๑

คุณสุรศักดิ์ เพชรอินทร์	คุณอรุณี พิษิตวงศ์เลิศ
คุณสุระชัย อริยการณย์-บิดามารดา	คุณอรุณี-คุณศุภชัย-คุณอัจฉิมา ฉลองจิตต์ชัย
คุณสุรินทร์ จินาและครอบครัว	คุณอังคณา วงศ์เพชร
คุณสุริยา ศิริโวหาร	คุณอังคณา วรพันธ์กิจและครอบครัว
คุณสุริย์-คุณปรัชญาวรรณ วรณกิจ	คุณอังคณา สุขสม
คุณสุวรรณ หล่อวิวัฒนพงศ์	คุณอังคณา เลิศพิบูลย์วงศ์
คุณสุวรรณา สุวิทย์ชัยศิริ	คุณอัญชลี จุฑะจันทร์
คุณเสาวคนธ์ มั่นคง	คุณอัญชลีสา ทาคากิระ
คุณเสาวลักษณ์ ปุณโณทก	คุณอัมพิกา คาร์ลสัน
คุณแสงจันทร์ พิษิตวงศ์เลิศ	คุณอัมภางค์ ศรีดี
คุณแสงชัย-คุณสุพิน รักอานวยกิจ	คุณอาเชียง แซ่เตีย
คุณโสภาคย์ โสตะระ	คุณอาทรา ลอยสรวงสิน
คุณโสภา-คุณสมบุญและครอบครัวทองเพื่อง	คุณอาทิตย์ วงศ์บุญเรืองและครอบครัว
คุณหรั่ง-คุณจิงวาง-คุณแสงเดือน ศักดิ์สิริโกศล	คุณอานนท์-คุณทองหล่อ, ลัญชัย, นัฐสุดา, ศักดิ์ดา ค่ายอด
คุณหอมทวล-คุณบุญยง วุฒิกักดี	คุณอานันท์ หงส์ศิริวัฒน์-คุณอุมาพร กนกจิราพร
คุณหัสยา มาเจอและครอบครัว	คุณอารมณ กัญจนภา
คุณอดิศร-คุณทรงวุฒิ-คุณนิศาชล งามวงศ์น้อย	คุณอารมณ ใจเที่ยง
คุณอดิเศรษฐ์ นัฐกรวนตน์วัฒน์	คุณอารมณ เทศแก้ว
คุณอดุล-คุณเยาวภา-คุณอภาพันท์-คุณนพดล โชติมน	คุณอารยา เอี่ยมอุดมกาล
คุณอนพัทธ์ แต่งสวน	คุณอารี สุวโรพร
คุณอนัญญา บุรณะและครอบครัว	คุณอารีย์ สุวรรณทวี
คุณอนันต์ แก่นจันทร์และครอบครัว	คุณอารีย์ อารีรักษ์
คุณอนันต์-คุณอัญชรา อุดศรี	คุณอำไพ เกื้อนทองคำ
คุณอนุสา แจ่มแสง	คุณอิน ปุยภิรมย์
คุณอภิชาติ-คุณฮาริกา เทพหัสดิน ณ อยุธยา	คุณอิศรศักดิ์-คุณพิมพ์ใจ ปทุมานนท์
คุณอภิชาติ ตันติวิทและครอบครัว	คุณอิศวีร์พร แซ่ลิ้ม
คุณอมรรตน์ หลอดแก้ว-คุณทิพย์วรรณ อัครวานิช-คุณศุภลักษณ์ มั่นคง	คุณอุทัย สุขจรัส
คุณอรณิดา เทศทอง	คุณอุทัยวรรณ ทองนพแก้ว
คุณอรทัย ผลใหม่-คุณจิณัฐนี เพียรสนอง	คุณอุบล อุดรและคณะญาติมิตร
คุณอรนุช พัฒนกุล	คุณอุไรวรรณ เกื้อกุลวงศ์ชัย
คุณอรพินท์ กลิ่นปทุม	คุณอุไรวรรณ วงศ์ไตรพิพัฒน์
คุณอรสา แก่นดี	คุณเอกชัย อัครชัยโสภณ
คุณอริสรา-คุณพูลสุข-ต.ญ.พัทธมน สุภาวงศ์วินช	คุณเอ็งจ้วยจุ อัครรังติคุณ
คุณอรุณรัตน์ ลีวิริยะเลิศ	คุณเอี่ยมเล็ง แซ่ลิ้ม-คุณใช้ฮุ้น แซ่เตียว
คุณอรุณวรรณ พลาบุญและเพื่อน	คุณเอื้อพันธ์ ทรงกำพล

รายนามเจ้าภาพ

๕๘๒

คุณยะ-คุณไฉ่ วรสายัณห์และครอบครัว	รศ.อรอนงค์ เปรมะสกุล
คุณเองจิ๋ว แซ่ลี	รศ.หญิงพาณี-คุณเจริญ-คุณเสกขุวุฒิ มีธนาถาวร
เจ้าหน้าที่เหรียญกษาปณ์	ร้านคุณยาย
ชมรมพุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี (อรรถกร)	ร้านนิยมศิลป์ค้าข้าว
ชมรมพุทธศูนย์ปฏิบัติธรรม DTAC (ตึกชัย)	ลูกๆ โชคชัย อัครโรจนกุลชัย
ชมรมพุทธศูนย์ปฏิบัติธรรม UCOM (อาคารเบญจจินดา)	ศ.ดร.วีรสารภรณ์ เชื้อนแก้ว
ชุมนุมศึกษาพุทธศาสตร์และประเพณีฯ ม.ธรรมศาสตร์	ศูนย์ปฏิบัติธรรมตลิ่งชัน
ทพ.มงคล แซ่ฉั่ว	ศูนย์ปฏิบัติธรรมลาดหญ้า
ท่านผู้หญิงนิรมล-คุณกร-คุณกัลยารัตน์ สุริยสัตย์	ศูนย์ฝึกอบรมเยาวชน ฝาสถวนิช ราชบุรี
อุตงคสถานเขาแก้วเสด็จ	สมาชิกอาศรมอุบาสิก
น.พ.ธราพงษ์ ดงคำและครอบครัว	สมาชิกอาศรมอุบาสิกา
น.พ.บุญล-คุณลัด-คุณดนัย ตันลธิธิแพทย์	หจก.สุโขทัยบวรเอ็นจิเนียริ่ง จ.สุโขทัย
น.อ.ประชุม ภาคอรธ	อ.นภัสกร-คุณปริษา-คุณภัทรวรรณ
น.อ.หญิงสุวิร์ สุคนธรักษ์	อสม.ครอบครัวแก้วมณี
นพ.สุเมธ สุพลเศรษฐ์	อสม.แผนกธรรมวารี-รัตนวารี
นายแพทย์ไพโรจน์ สงวนตีกุล	อาสาสมัครแผนกธรรมโฆษ(อรรถกร) เจียรสกุลธรรม)
นาวาเอกลินธู เวชทรัพย์	อุบาสิการุ่น ๑
บุคลการรุ่น ๑๕ ฟ้านำบุญ	อุบาสิการุ่น ๖
ผศ.ดร.นภาศรี ไวยะนันท์และครอบครัว	อุบาสิการุ่น ๘
ผศ.ทพญ.ดร.นภา สุขใจ	อุบาสิการุ่นที่ ๑๒
ผศ.สมใจ ทิพย์ชัยเมธา	อุบาสิการุ่นที่ ๑๔ (กลั่นบุญ)
พ.จ.อ.ทองหล่อ-คุณระยอง บุญรักษาและครอบครัว	อุไทยรัตนยานยนต์
พ.ญ.สุพร อภินันท์เวชและครอบครัว	Anna Borihane
พ.ต.สุบิล-คุณฉวีวรรณ เกลียวกรม	Anna Chinn
พ.ต.อ.หญิงสุวิไล-คุณไชยฤทธิ์ คุณาชีวะ	Bryant Borihane
พญ.ภาวดี สงวนตีกุล	Chaweewan Chaisena
พลตรีชาญณรงค์-คุณวรรณวิภา รสจันทน์	Donet Vongseng
ภ.ญ.ปิยวรรณ เบ็ญธรรม	Jennifer Katil
ภาคตะวันออก	Khamphet Charunsouk
ภาคนครหลวง ๔	Manison Opaskit
เยาวชนปันติต รุ่นที่ ๑	Marc Hubbard
ร.ต.อ.สุวรรณ-คุณแสนพันธ์ ราชสุนทรและครอบครัว	Narit-Sunant Siridhab
ร.ท.หญิงเครือวัลย์ นนบิขิต	Par & Khamphong Liboon
รศ.สำรวย กิตติลาภานนท์	Yamada Yasutaka-คุณชนิษฐา ศรีดี
	และผู้มีจิตศรัทธาทุกท่าน

คณะผู้จัดทำ

ธรรมะเพื่อประชาชน ฉบับอานิสงส์แห่งบุญ ๑

ISBN

974-92096-2-1

ประธานที่ปรึกษา

พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อรัญมชโย)

ที่ปรึกษา

พระมหา ดร.สมชาย จานุกุโธ

พระมหาฉัตรชัย ฉตฺตยชโย

พระสมุห์อำนวยศักดิ์ มุนิสกโก

บรรณาธิการบริหาร

พระสมบัติ รกขิตจิตโต

กองบรรณาธิการ

พระบดีนทร์ สิริธโร, พระมหาเสถียร สุวณฺณจิตโต (ป.ธ. ๙)

พระมหาธรรมบุญ ธรรมปฺตโต (ป.ธ. ๙)

พระมหาสุธรรม สุรตโน (ป.ธ. ๙)

พระมหาสามารถ ธรรมตฺถโร (ป.ธ. ๙)

พระมหากมล จิตฺตภาณ (ป.ธ. ๙)

พระมหาลักษณะ กิตฺติภาณ (ป.ธ. ๙)

พระมหาบุญช่วย ปุณฺณสุโข (ป.ธ. ๘)

พระมหากมลชัย กมฺโล (ป.ธ. ๕)

พระมหาเวช วิชฺชคุโณ (ป.ธ. ๓)

พระมหาประภาส ปภาโส (ป.ธ. ๕)

พระมหาจตุรงค์ จตฺตมโล (ป.ธ. ๔)

พระสมศักดิ์ จันทสิโล, พระวิชิต ผาสุกวาโส

พระตรีเทพ ชินจฺกูโร, พระกล้าณรงค์ ญาณวิโร

พระไพฑูรย์ วิฑูโร, พระสมบุญญ จิตฺตทนฺโต

พระสถาพร คุณวิโร, พระธรรณิศ จารุวิโส
พระทศพร กิตติวิโร, พระสังเขียร สุลโวโร
สามเณรสุนัน ฝุยผง, สามเณรศราวุฒิ ขอสุข
สามเณรประสิทธิ์ ทิมาใจ, สามเณรพรภิรมย์ เกษสุภะ
ผศ.สุชีพ พะพูนนัม, ผศ.สุภาศิริ พะพูนนัม
ดร.สุชาติ หงษา, รัตนาภรณ์ ชุณหะวัณ
มรกต มณีไพโรจน์, นพ.ประภาส อุครานันท์
สุกัญญา ชลอำนาจ, สุริดา จินดากิจกุล
วรรณภา ภัทรนุรักษ์, อำไพ เตือนทองคำ
กนกวรรณ ขางนอก, วาสนา อินทร์สวัสดิ์
ละม่อม พรหมโณภาส, สุจิตรา พูนพิพัฒน์
มณฑา วิริยางกูร, วนิดา สุริยากุลพานิช
อุษา จันพะกา, ดนยา คูหากนก, กรรณิการ์ อยู่ศรี
ปราณี ชัยผดุง, รัตเกล้า ลีวเฉลิมวงศ์
พรทิพา พรหมแสงใส, พรรณี โอษฐ์นภาพร
อรวรรณ ลักษณะธนากุล, ดวงดาว ไตรังชัย
ชูเดช อนุรักษ์, อนุสิทธิ์ กล่อนศรี,
ก้องพุทธศิลป์, สมบัติ-น้องนุช ตั้งสถิตยางกูร
วุฒิชัย ตันเวทิตยานนท์, ภูษิต พุดสงคราม
ศิริวรรณ อยู่พิพัฒน์, ปรีชา อนุวัคมีวงศ์
ทิพวรรณ เวชศิลป์, อาสาสมัครกองสือธรรมะ
ภัทรา ศรีวิสุธา
ลือพงศ์ ลีลพจน์, ชาญชัย พรหมตา, วัลลภ นิลถนอม
ชัยชนะ กิตติโสภากพันธ์, จิรนนท์ วีระชัยพิเชษฐกุล
ภัทรา ศรีวิสุธา, นาถนดา นิโรจน์, พีระ แสงงาม
มูลนิธิธรรมกาย
๒๒ เมษายน พ.ศ.๒๕๕๗ จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม
บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด

ฝ่ายภาพประกอบ

ออกแบบปก

ฝ่ายจัดรูปเล่ม

ลิขสิทธิ

พิมพ์ครั้งที่ ๑

พิมพ์ที่